

TAHEREH MAFI

YABANCI

BİRBİRLERİNE DÜŞEN İMPARATORLUKLAR, YASAK BİR AŞK VE HALKININ SON UMUDU OLAN BİR KRALİÇE...

Tüm dünya için Alize; sıradan, değersiz bir hizmetkârdan ibaretti. Oysa kimsenin bilmediği bir gerçek vardı: Alize, gizlenmek zorunda bırakılmış, kadim ve uzun zaman önce yıkılmış bir Cin krallığının kayıp varisiydi.

Ardunya İmparatorluğu'nun veliahtı Prens Kamran ise, tahtın tek vârisi olarak kralın yerini almaya hazırlanırken krallığın büyük bir tehlike altında olduğunu hissetmişti. Gizemli bir kadınla yolları kesiştiğinde onun kaderini değiştirecek bir sırrın peşine düşmeye karar verdi. Ancak, bu sırrın imparatorluğun en karanlık derinliklerine uzandığından ve Alize'nin, geleceğini şekillendirecek güçte olduğundan habersizdi.

"Sicim Krallık, enfes bir fantastik kurgu. Zekice yazılmış bir nesir, leziz şaşırtmacalar ve nefes kesici bir dünya kurgusuyla fazlasıyla zengin. Mahvolmaya hazır olun; bu kitap kalbinizi paramparça, tüylerinizi diken diken edecek ve sonunda sizi tamamen kelimelerden yoksun bırakacak."

—Stephanie Garber

Çeviren: Alp Levi

www.ithakiyayinrubu.com

YABANCI

9 786256 182629

Yabancı Yayınları

"Mafi; Alize'nin elle işlediği gıysiler kadar zarif bir şekilde örülmüş bu hikâyede, kader ve tehlike, yasak aşk ve saray entrikaları, büyü ve devrim arasındaki ilişkiyi birer büyü gibi örüyor."

—Cassandra Clare

"Bu hikâye o kadar büyü ve sürükleyici ki kitabı bitirdiğim anda –hem de yalnızca birkaç saat içinde– kitabın bir mücevhere dönüşeceğini tahmin ettim. Mafi'nin pırlanta parlaklığındaki lirik tonu; sihirle yaldızlanmış, şaşırtmacalarla bezenmiş, dolambaçlı bir romantizmin sırmalarıyla süslenmiş ve Pers mitolojisiyle zengin bir şekilde işlenmiş bir hikâye örüyor. Devamını okumak için sabırsızlanıyorum."

—Roshani Chokshi

"Destansı bir üçlemenin ilk bölümü."

—Popsugar

"Büyü, saray entrikaları ve romantizmle dolu muhteşem hikâye ilk bölümden itibaren okurları büyülüyor... Mafi'nin önceki serilerinin hayranlarını tatmin edecek, yeni bir serinin başlangıcı."

—Booklist

SİCİM KRALLIK

TAHEREH MAFİ

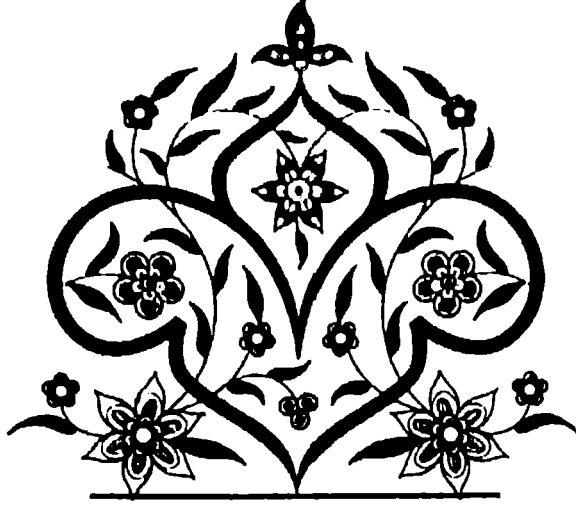
Çeviren
Alp Levi

Ransom için

zm

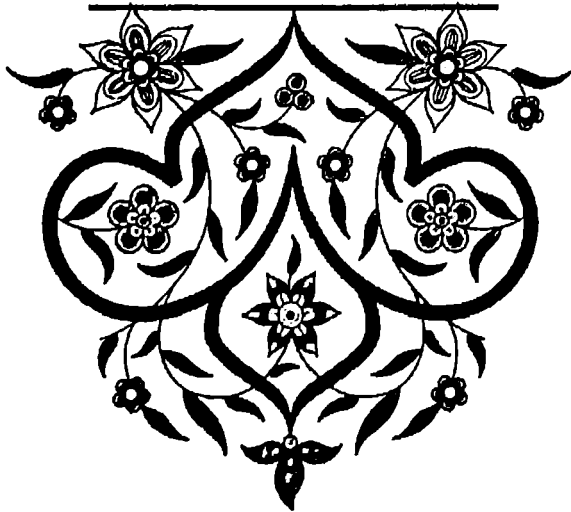
Duzenleme
Ny.Ozlem

Sağıma döndüm, soluma döndüm, koca dünyada
Ne adalet gördüm ne kıymet ne de mana
Kötülük işler insan ve bütün günleri
Kismetle doludur, toplar övgüleri
Bir diğeri iyidir her işi ve ameline
Ve ölür, hakir bir zavallı herkesin gözünde.

Ama bu âlem duyduğumuz bir hikâyeye benzer,
Beşerin kötülüğü ve şanı gözden kaybolur gider.

Ebulkasım Firdevsi, Şehname

BİR

یک

ALİZE MUTFAKTA, YILDIZ VE ateş ışığının altında, sıklıkla yaptığı gibi ocağın içinde kıvrılıp oturmuş, nakış işliyordu. Cildine ve eteklerine düzensiz şeritler hâlinde kurum bulaşmıştı, bir yanağının kenarında izler, bir gözünün üstünde karanlık bir leke vardı. Tüm bunların farkına varmamış gibiydi.

Alize üşüyordu. Hayır, *soğuktan donuyordu*.

Sık sık menteşeleri olan bir vücuda sahip olmayı dilerdi. Böylece göğsündeki bir kapıyı savurup açabilir, içindeki boşluğu kömür ve benzinle doldurup bir kibrit çakabilirdi.

Heyhat.

Eteklerini kaldırdı, Lucce büyükelçisinin gayrimeşru kızına hâlen borçlu olduğu giysiyi yok etmemek için dikkatle ateşe yanaştı. Bu dallı budaklı, parıldayan elbise onun bu ay aldığı tek siparişti ama Alize bu entarinin kendi başına müşteri çekebilmesini umuyordu. Çünkü bu denli son moda siparişler, sadece bir balo salonunda, bir yemek masasının etrafında doğabilen bir kıskançlığın doğrudan sonucuydu. Krallıkta barış hüküm sürdüğü sürece -meşru veya gayrimeşru- soylular partiler verip borçlanmaya devam edeceklerdi, bu da Alize'nin onların işlemeli ceplerinden paralarını toplamak için yeni yollar bulabileceği anlamına geliyordu.

Şiddetle titredi, az kalsın bir nakışı kaçırıp ateşin içine yuvarlanacaktı. Alize emekleyen bir çocukken bir keresinde öylesine üşümüştü ki gürül gürül yanan ocağın içine kasten girmişti. Alevlerin onu tüketebileceği fikri aklının ucundan bile geçmemişti tabii, ısınma içgüdüsünün peşinden giden bir bebektir sadece. Alize o zamanlar hastalığının ne kadar nadir olduğunu bilemezdi. İçinde

büyüyen soğuk öylesine nadirdi ki, pek tuhaf varlıklar oldukları düşünülen kendi halkı arasında bile büyük bir ıstıсна sayılırdı.

Ateşin giysilerini paramparça etmesi ve küçük evi gözlerini yakan bir dumanla doldurması dışında başka bir şey olmaması bir mucizeydi. Ama hemen ardından kopan bir çığlık, küstah bebeğe yaramazlığın sonuna geldiğini işaret ediyordu. Isınmayan vücudu onu öfkeliendiriyordu, ateşlerden alınırken buz gibi soğuk gözyaşları dökülmüştü. Annesi bu arada kendini çok kötü yakmıştı, Alize kadının yara izlerini yıllar boyunca inceleyecekti.

Tır tır titreyen kadın, sesleri duyunca koşarak gelen kocasına, “Gözleri,” diye haykırmıştı. “Bak gözlerine ne oldu – bunun için onu öldürecekler...”

Alize gözlerini ovuşturup öksürdü.

Anne babasının sözlerini kelimesi kelimesine hatırlayamayacak kadar küçüktü elbette. Alize’nin hatırası sıklıkla tekrarlanan, zihnine annesinin sesini hatırlayabildiğini hayal edebileceği kadar kuvvetle kazanmış bir öyküden başka bir şey değildi.

Yutkundu.

Boğazına kurum takılmıştı. Parmakları uyuşmuştu. Yorgunluktan bitmiş bir hâlde endişelerini ocağa üfledi, bir kurum bulutu daha havaya savruldu.

Alize ikinci kez öksürdü, bu kez öksürüğü öylesine şiddetliydi ki örgü iğnesini küçük parmağına batırdı. Hissettiği acıyı olağanüstü bir sakinlikle bastırdı, yarasını incelemeyen önce iğneyi dikkatle parmağından çıkardı.

Yara derindi.

Parmakları hâlâ elinde tuttuğu entarinin etrafında yavaşça, neredeyse birer birer kapandı, ince ipekli kumaş akan kanını bastırıyordu. O gece on altıncı kez boş gözlerle yukarıya, bacaya baktığı birkaç saniyenin ardından entariyi bıraktı, ipliği dişleriyle kesip attı ve mücevher kakmalı tuhaf elbiseyi yakındaki bir iskemlenin üstüne fırlattı.

Korkacak bir şey yoktu, Alize kanının kumaşı lekelemeyeceğini biliyordu. Yine de yenilgiyi kabullenmek, entariyi bir kenara bırak-

mak için iyi bir bahaneydi bu. İskemleye yayılmış elbiseyi inceledi. Entarinin göğüslüğü çökmüş, bir iskemlenin üstüne yığılmış bir çocuk gibi eteğin üstüne eğilmişti. İpekli kumaş iskemlenin tahta bacaklarının etrafına yayılmıştı, üstündeki boncuklar parıltıyordu. Hafif bir esinti iyice kapatılmamış bir pencereyi sarstı ve tek bir mum sönüp gitti, yanında sipariş edilen elbisenin geri kalan dinginliğini de alıp götürdü. Entari iskemlede iyice aşağı sarktı, ağır kollarından biri bir fısıltıyla kendini yere bıraktı, parıltıyan yeni kurumla kaplı zemine sürtündü.

Alize iç çekti.

Bu entari, tıpkı diğerleri gibi, hiç de güzel sayılmazdı. Alize'ye göre entarinin tasarımı basmakalıptı, işçiliği idare ederdi. Zihnini salıvermeyi, hiç duraksamadan yaratmaları için ellerini serbest bırakmayı düşledi – ama Alize'nin hayal gücünün kükreyişi her zaman olduğu gibi kendini koruma içgüdüleriyle susturuldu.

Cinlerle insanların neredeyse bin yıldan bu yana ilk kez birbirlerine karışmalarına olanak sağlayan Ateş Anlaşmaları daha sadece büyükannesinin zamanında resmiyete kavuşmuştu. İnsan ve Cin bedenleri görünürde tıpatıp aynı olsalar bile, cinlerin bedenleri ateşin özünden yaratılmışlardı ve bu onlara birtakım fiziksel üstünlükler bahşetmişti. Toz ve sudan yaratılan insanlar uzun zamandır *Kil* olarak adlandırılıyorlardı. Cinler Anlaşmalar'ı kısmi bir rahatlamayla kabullenmişlerdi. İki ırk çağlar boyunca savaş hâlindeydi ve aralarındaki düşmanlık çözülmemiş olsa da herkes ölümlerden bıkip usanmıştı.

Bu belli belirsiz barış dönemini kutlamak için sokaklar altınlarla bezenmiş, imparatorluğun bayrağıyla parası zaferle yeniden tasarlanmıştı. Fermanların tümü, yeni bir çağın düsturuyla damgalanmıştı:

ΕΗΔΗΣ

Eşitlik Her Daim Hüküm Sürsün

Bu eşitliğin, cinlerin kendilerini zayıf insanların seviyesine indirme zorunda bırakılması anlamına geldiği ortaya çıktı. Irklarına

bahşedilmiş güçleri, bedenlerine nakşedilmiş hızı, kuvveti ve seçici yok olabilme yeteneğini inkâr edeceklerdi. Kralın “böylesi doğaüstü eylemler” olarak addettiği her türlü şeyden vazgeçecekler veya ölüme mahkûm olacaklardı. Ve güvensiz bir yaratık türü olduğu ortaya çıkan Kil, mesele ne olursa olsun hile yapmaya dünden razıydı. Alize çılgınlıkları, sokaklardaki isyanları hâlâ duyabiliyordu—

Vasat entariye gözünü dikip baktı.

Fazlasıyla zarif bir giysi tasarlamamaya çabalıyordu, çünkü fevkalade işler kılı kırk yararcasına inceleniyorlardı ve doğaüstü bir hilenin eseri olduklarının düşünülmesi an meselesiydi.

Alize tek bir keresinde, doğru düzgün para kazanabilmek için giderek çaresiz kalmış ve bir müşteriye sadece tarzla değil, işçilikle de etkilemeyi düşünmüştü. İşçiliğinin kalitesi kentteki terzilerin giysilerine kıyasla katbekat üstündü ve Alize zarif bir sabahlığı dörtte bir zamanda dikebiliyordu, normal fiyatın da sadece yarısını talep ediyordu.

Bu dikkatsizliği onu darağacına götürmüştü.

Alize’yi yargıçlara ihbar eden memnun müşteri değil, rakip terziydi. Alize gecenin bir yarısı karga tulumba götürülmekten mucizevi bir şekilde kurtulmuş, kalabalığın içinde kaybolmayı umut ederek çocukluğunun kırsalından kaçarak şehrin bilinmezliğine sığınmıştı.

Alize omuzlarına yüklenmiş dertlerden seve seve kurtulurdu ama gölgelere gizlenmek için bir sürü sebebi vardı. Bunlardan en önemlisi de, annesiyle babasının o hayatta kalabilsin diye canlarını feda ettiklerini hatırlamasıydı. Dikkatsizce davranmak, onların emeklerine saygısızlık olurdu.

Hayır, Alize siparişlerini sevmeye başlamadan önce onlardan kurtulması gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

Ayağa kalktı ve bir is bulutu da onunla birlikte yükseldi, eteklerinin etrafında kabardı. Amina Hanım sabah vakti aşağı inmeden önce mutfaktaki ocağı temizlemesi gerekiyordu, yoksa kendini yeniden sokakta bulabilirdi. Alize tüm çabalarına rağmen kendini sayamayacağı kadar çok kez sokakta bulmuştu. Kullanıp atılmaya

müsalt bir şeyin atılması için pek bir bahane gerekmeyeceğini düşünürdü hep. Ama bu düşünceler onu sakinleştiremiyordu

Alize bir süpürge aldı, ateş sönerken ırkıldı. Çok geç olmuştu. Saatin düzenli *tlk takları* kalbine bir endişe veriyordu. Alize karanlıktan doğal olarak hiç hoşlanmazdı, içine işlenmiş, anlam veremediği bir korkuydu bu. Gün ışığında iğne iplikle uğraşmayı tercih ederdi, ama günlerini gerçekten önem arz eden işler yapmakla geçiriyordu: Majesteleri Petrus Düşesi Cemile'nin evi Baz Konağı'nın odalarıyla tuvaletlerini temizliyordu.

Alize düşesle hiç tanışmamış, parıldayan yaşlı kadını sadece uzaktan görmüştü. Alize konağın kâhyası Amina Hanım'a hesap veriyordu. Amina Hanım, herhangi bir referansı olmayan Alize'yi deneme amaçlı işe almıştı. Sonuç olarak Alize'nin diğer hizmetlilerle iletişim kurmasına izin yoktu, hizmetliler kanadında ona bir oda da tahsis edilmemişti. Bunun yerine ona tavan arasında çürüyen bir dolap verilmişti. Alize dolabın içinde bir karyola, güve yeniği bir şilte ve yarım bir mum bulmuştu.

İlk gece dar yatağında uyanık yatmıştı, öylesine sersemlemişti ki zar zor nefes alabiliyordu. Çürüyen tavan arasını da, güve yeniği şilteyi de dert etmiyordu, ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Bir konağın bir cini işe alması yeterince şaşılacak bir şeyken ona bir oda verilmişti, kara kışta sokaklarda yatmaktan kurtulacaktı...

Evet, anne babasının ölümünden bu yana Alize ara ara iş bulmuştu ve sıklıkla ona evin içinde veya samanlıkta yatma izni veriliyordu; ama şimdiye dek kendine ait bir yeri hiç olmamıştı. Yıllardan beri ilk kez özel hayatı, kapatabileceği bir kapısı vardı. Alize öylesine mutluluğa doymuştu ki eriyip yere gömülmekten korkuyordu. O gece ahşap kirişlere, başını çevreleyen örümcek ağı öbeklerine bakarken bedeni titremişti. İri bir örümcek biraz ağ salıp onunla göz göze gelince Alize su dolu bir tulumu göğsüne bastırarak gülümsemişti.

Su onun tek isteğiydi.

"Su tulumu mu?" Amina Hanım kaşlarını çatarak ona bakmıştı, sanki Alize kadının çocuğunu yemek istemiş gibi. "Kendi suyunu kendin alabilirsin, kızım."

"Beni affedin, alırdım elbet," demişti Alize, gözlerini ayakkabılarından, burnundaki meşinde henüz onarmadığı delikten ayırmıyordu. "Ama henüz bu kentte yeniyim, evimden bu kadar uzakta temiz suya ulaşmakta zorlanıyorum. Etrafta güvenilir bir sarnıç yok ve henüz çarşıda bardak su alacak param yok..."

Amina Hanım kahkahayı patlatmıştı.

Alize sessizliğe gömülmüştü, yüzü kızarıyordu. Kadının ona neden güldüğünü bilmiyordu.

"Okuma biliyor musun, çocuk?"

Alize farkında olmadan başını kaldırıp baktı, kadınla göz göze bile gelmeden korkuyla nefesini tuttu. Amina Hanım geri çekildi, artık gülümsemedi.

"Evet," dedi Alize. "Biliyorum."

"Öyleyse unutmaya çalışmalısın."

Alize irkildi. "Efendim?"

"Aptal olma." Amina Hanım gözlerini kıstı. "Kimse okuma bilen bir hizmetçi istemez. O dilinle kendi müşterilerini kaçırıyorsun. Nereliyim demiştin?"

Alize donakalmıştı.

Bu kadının zalim mi, yoksa nazik mi olduğunu anlayamıyordu. Zekâsının sorun yaratabileceğini ona söyleyen ilk kişiydi ve Alize bunun doğru olup olmadığını merak etmişti: Belki de onu sürekli sokağa düşüren *gerçekten de* içi fazlasıyla dolu kafasıydı. Belki de dikkatli davranırsa, görevinde birkaç haftadan daha uzun süre dayanabilirdi. Güvenliği pahasına aptalmış gibi davranabilirdi şüphesiz.

"Kuzeyliyim, hanımefendi," demişti sessizce.

"Aksanın Kuzeyli değil."

Alize az kalsın görece tecrit altında büyütüldüğünü, hocalarının ona öğrettiği şekilde konuşmayı öğrendiğini yüksek sesle itiraf edecekti; ama sonra kim olduğunu, durumunu hatırladı ve sessiz kaldı.

"Şüphelendiğim gibi," demişti Amina Hanım. "O saçma sapan aksandan kurtul. Züppenin teki gibi konuşmaya çalışan bir aptal gibi görünüyorsun. En iyisi hiçbir şey söyleme. Bunu başarabilirsen işime yarayabilirsin. Türünün kolay kolay yorulmadığını işit-

tim ve işinin bu söylentilere destek çıkmasını bekliyorum. Yoksa seni sokağa atmakta tereddüt etmem. Anlaşıldı mı?”

“Evet, hanımefendi.”

“Su tulumunu alabilirsin.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi.” Alize reverans yaptı ve gitmek için sırtını döndü.

“Ah— bir şey daha var...”

Alize geri döndü. “Evet, hanımefendi?”

“Kendine bir an önce bir *snoda** bul. Bir daha asla yüzünü görmek istemiyorum.”

* Yüzün üst kısmını ve gözleri örten ipekli bir kumaş. Hizmetçiler ve aşağı tabakadan halk tarafından giyilirdi. —çn

iki

”

ALİZE DOLABININ KAPISINI AÇAR açmaz bunu hissetti, kollarını kışlık bir paltonun kollarından geçiriyormuşçasına *onu* hissetti. Duraksadı, kalbi küt küt atarken kapının eşiğinde durdu.

Aptal.

Alize zihnini boşaltmak için başını iki yana salladı. Hayal görüyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu, fena hâlde uykuya ihtiyacı vardı. Ocağı süpürdükten sonra kurumla kaplı elleriyle yüzünü de ovuşturup temizlemesi gerekmişti ve bunu yapmak umduğundan çok daha uzun sürmüştü. Bu saatte deli saçması düşüncelere kapıldığı için bitkin zihnini suçlayamazdı.

İç çekerek bir ayağını odanın zifiri karanlığına daldırdı, her zaman kapının yanında tuttuğu kibritle mumu bulmak için elleriyle etrafı yokladı. Amina Hanım Alize'ye akşamları odasına götürmek için ikinci bir mum almasına izin vermemişti. Kızın gaz lambaları söndükten çok sonra bile çalışıyor olabileceğini aklına bile getirmiyor, böylesi bir israf aklının ucundan bile geçmiyordu. Yine de, kâhyanın hayal gücü eksikliği gerçekliği değiştiremezdi: Bu kadar büyük bir konakta, böylesi bir yükseklikte uzak ışığın içeri sızması imkânsızdı. Koridordaki ufacık pencerelerden arada bir sızan ay ışığı dışında tavan arası katran kadar karaydı.

Gece karanlığının dolabına giden yolu bulmasına yardımcı olacak parıltısı olmasa Alize yolunu bulamayabilirdi, tam bir karanlıkta öylesine felç edici bir korku yaşıyordu ki, böylesi bir kaderle yüzleştiğinde tuhaf bir biçimde ölmeyi bile tercih ederdi.

Tek mumunu çabucak buldu, kibriti hemen çaktı ve hava bir an için yırtıldı, mumun fitili yandı. Sıcak bir parıltı, Alize'nin odasının

orta yerinde küre şeklinde bir aydınlık yaydı. Alize o gün ilk kez rahatladığını hissetti.

Dolabın kapısını arkasından sessizce kapattı ve döşeginin içine zar zor sığıldığı odasına adım attı.

İşte böyle, buna bayılıyordu.

Pislik içindeki dolabı eklemleri kanayana, dizleri zonklayana dek ovalayıp temizlemişti. Bu eski, güzel konaklarda her şey kursuzca inşa edilmişti ve Alize küf, örümcek ağı ve yapışmış toz katmanlarının altında zarif parkeler, tavanda kalın ahşap sütunlar keşfetmişti. İş bittiğinde oda pırıl pırıl parlıyordu.

Eski depo dolabı hizmetçilere tahsis edildiğinden beri Amina Hanım burayı doğal olarak ziyaret etmemişti, ama Alize kâhya burayı şimdi görse ne diyebileceğini sık sık merak ediyordu, çünkü oda tanınmaz hâldeydi. Ama Alize becerikli olmayı öğreneli çok olmuştu.

Snodasını çıkardı, zarif tül şeridini gözlerinin etrafından çözüp aldı. Bütün hizmetçilerin bu ipekli kumaşı giymeleri gerekiyordu, bu maske giyen aşağı tabakalardan biri olarak işaretliyordu. Bu kumaş parçası zor işler için tasarlanmıştı, görüşüne engel olmadan yüz hatlarını gizlemeye yetecek kadar gevşekçe giyiliyordu. Alize bu işi büyük bir sağduyuyla seçmişti ve mesleğinin getirdiği tanınmazlığa her gün dört elle sarılıyor, *snodasını* odasının dışında bile nadiren çıkarıyordu, çünkü insanların pek çoğu Alize'nin gözlerinde gördükleri tuhaflığı anlayamasa da, bir gün yanlış bir insanın anlamasından korkuyordu.

Derin nefes aldı ve parmak uçlarını yanaklarıyla şakaklarına bastırdı, yıllardır görmediği yüzünü usulca ovuşturdu. Alize'nin odasında ayna yoktu ve Baz Konağı'nın aynalarına ara sıra baktığında yüzünün sadece en alttaki üçte birlik kısmını görebiliyordu: dudaklar, çene, boyun. Bunun dışında yüzü olmayan düzinelerce hizmetçiden biriydi ve nasıl görüldüğüne dair—veya bir zamanlar nasıl görüldüğünün ona anlatıldığına dair—belli belirsiz hatıraları vardı sadece. Annesinin kulağına fısıldayan sesiydi bu hatıralar veya babasının nasırlı elinin yanağına dokunuşu.

Babası ona bir zamanlar, "Aramızda en güzelimiz sensin," demişti.

Alize ayakkabılarını çıkarır, çizimleri bir köşeye bırakırken zihnini bu hatıraya kapattı. Yıllar boyunca eski siparişlerden topladığı süprüntülerle kendine döşeginin üstüne serili yatak örtüsüyle onun eşi bir yastık dikmişti. Gıysilerini rengârenk ipliklerle özenle örülmüş çivilere asıyordu, diğer tüm eşyalarını kümeslerden birinde bulduğu, elma ağacından yapılma bir sandığa dizmişti.

Çoraplarını çıkardı ve onları havalandırmak için kalın bir sici-me astı. Elbisesi rengârenk kancalardan birine, korsesi bir diğerine, *snodası* sonuncu kancaya gitti. Alize'nin sahip olduğu, dokunduğu her şey temiz ve düzenliydi. Uzun zaman önce, eğer bir ev bulunamazsa inşa edilebileceğini öğrenmişti, hiçlikten bile yaratılabilirdi.

Üstünde sadece iç gömleği kalmış bir hâlde esnedi, karyolaya otururken, şilte ağırlığı altında çökerken, saçlarından tokaları çıkarırken esnedi. Günün ağırlığı ve uzun, ağır kıvrık saçları omuzlarına çöktü.

Düşünceleri birbirine karışmaya başlamıştı.

Alize istemeye istemeye mumu üfleyip söndürdü, bacaklarını göğsüne çekti ve dengesiz bir böcek gibi bir yanına devrildi. Korkusunun mantıksızlığı onu her daim şaşırtmayı başarıyordu, çünkü yatakta yatıp gözlerini kapattığında Alize karanlığa daha kolayca hâkim olabildiğini hayal ediyordu ve tanıdık bir üşümeyle tır tır titrese bile çabucak uykuya dalıyordu. Yumuşak battaniyesine uzanıp omuzlarının üstüne çekti, ne kadar üşüdüğünü aklına getirmemeye, düşünmemeye çalıştı. Aslında öyle şiddetli titriyordu ki adam yatağa oturduğunda, ağırlığı yatağın ayakucunu bastırduğunda bunun zar zor farkına vardı.

Çığlığını bastırdı.

Gözleri kocaman açıldı, yorgun gözbebekleri genişlemek için çabaladılar. Alize telaşla battaniyesini, yastığını, eski püskü döşegini yokladı. Yatakta başka kimse, odasında başka kimse yoktu.

Hayal mi görüyordu? Elleriyle aranırken mumu yere düşürdü, elleri titriyordu.

Rüya görüyordu şüphesiz.

Ağırlığı değişen döşekten bir inilti yükseldi ve Alize öyle şiddetli bir korkuya kapıldı ki gözünün önünde kıvılcımlar uçtu. Geriye yaslanırken başını duvara çarptı ve nasıl olduysa hissettiği acı odaklanmasına yardımcı oldu.

Şiddetli bir çatırtı duyuldu ve bir alev adamın zorlukla görülebilen parmaklarının arasında parladı, yüz hatlarını aydınlattı.

Alize nefes almaya cesaret edemiyordu.

Siluetini bile adamakıllı göremiyordu, ama şeytanın şöhreti yüzünde değil, sesindeydi.

Alize bunu pek çoklarından daha iyi bilirdi.

Şeytan nadiren bir bedene bürünürdü, nadiren açık ve akılda kalıcı bir iletişim kurardı. Bu yaratık vârislerinin ısrarcı olduğu kadar kuvvetli değildi çünkü konuşma hakkı elinden alınmış, sonsuza dek bulmacalarla konuşmaya mahkûm edilmişti. Onun bir insanı sadece mahvolmaya ikna etme izni vardı, onlara asla hükmedemezdi.

O bakımdan, birinin şeytanın tanıdığı olduğunu iddia etmesi, onun yöntemlerinden ikna edici bir biçimde bahsetmesi pek olağan bir durum değildi. Böylesi bir kötülüğün varlığı, genellikle sadece hislerin tahrik edilmesiyle hissedilebiliyordu.

Alize bunun istisnası olmaktan hoşlanmıyordu.

Kendi doğumunun şartlarını da içinde biraz acı hissederek kabullenmişti: Beşiğinde onu ilk tebrik eden şeytan olmuştu, hoş gitmeyen şifreleri tıpkı yağmurun ıslaklığı gibi kaçınılmazdı. Alize'nin annesiyle babası böylesi bir canavarı evlerinden uzak tutmak için tüm güçleriyle çabalamışlardı ama şeytan tekrar tekrar geri dönmüştü, Alize'nin hayatını onun köşeye sıkıştırıp alt edemediği bir yıkım yemini gibi uğursuz önsezilerle sonsuza dek işliyordu.

Şu anda bile şeytanın sesini hissediyordu, ses bedeninin içinde esen, kemiklerine üfleyen bir nefes gibiydi.

Bir zamanlar bir adam vardı, diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Alize yüksek sesle, neredeyse bağıracaktı, paniğe kapılmıştı. "Bir bilmece daha olmaz – lütfen..."

Bir zamanlar bir adam vardı, diye fısıldadı, iki omzunda birer yılan taşırdı.

Alize ellerini kulaklarının üstüne kapatıp başını iki yana salladı, ağlamayı hiç bu kadar istememişti.

“Lütfen,” dedi, “lütfen yapma...”

Bir daha:

*Bir zamanlar bir adam vardı
iki omzunda birer yılan taşırdı.
Yılanlar iyice beslenirse
efendileri yaşlanmayı bırakırdı.*

Alize gözlerini sımsıkı kapattı, dizlerini göğsüne çekti. Şeytan durmuyor, Alize onun sesini kesemiyordu.

Ne yediklerini kimse bilmezdi, çocuklar...

“Lütfen,” dedi Alize, yalvarıyordu artık. “Lütfen, bilmek istemiyorum...”

*Ne yediklerini kimse bilmezdi,
çocuklar bulunduğu bile
beyinleri kafataslarından sökülmüş
bedenleri yayılmış yerde.*

Alize şiddetli bir nefes aldı ve o gitmişti, gitmişti, şeytanın sesi kemiklerinden ayrılmıştı. Oda aniden etrafında titredi, gölgeler büyüüp uzadılar – ve çarpık ışıktaki tuhaf, belli belirsiz bir yüz ona baktı. Alize dudağını öyle kuvvetle ısırды ki kan tadı aldı.

Ona bakan genç bir adamdı şimdi, tanımadığı biriydi.

Alize'nin o adamın insan olduğundan şüphesi yoktu – ama onunla ilgili bir şey diğerlerine kıyasla farklı geliyordu. Solgun

ışığın altında genç adam kılden değil sanki mermerden oyulmuş gibiydi, yüzü sert hatlarla çevriliydi, ortasında yumuşak bir ağız vardı. Ona gözünü dikip baktığında kalp atışları hızlanıyordu. Yılanlı adam o muydu? Bunun ne önemi vardı? Şeytanın söylediği tek bir kelimeye bile neden inanacaktı ki?

Ah, son sorunun cevabını çoktan biliyordu.

Alize soğukkanlılığını kaybediyordu. Zihni ona bu yaratılmış yüzden gözlerini kaçırması için çılgık çılgığa haykırıyor, tüm bunların delilik olduğunu bağıırıyordu, ama yine de...

Boynundan bir sıcaklık tırmanmaya başladı.

Alize bir yüze gözünü dikip uzun süre bakmaya alışkın değildi ve bu yüz son derece yakışıklıydı. Düz çizgiler ve çukurlarla dolu yüz hatları soyluydu, gözlerinde çok rahat, ukala bir hava vardı. Alize'yi içine çekerken başını yana eğdi, gözlerine bakmaktan kesinlikle çekinmiyordu. Tüm o kesintisiz dikkati Alize'nin içinde unutulmuş bir ateşi besledi, yorgun zihnini şaşırttı.

Ve sonra, bir el.

Bir büklüm karanlıktan yaratılmış, onun eli. Alize'nin gözlerinin içine bakarken solgun parmağını onun dudaklarında gezdirdi.

Alize haykırdı.

BAŞLANGIÇTA

در آغاز

ŞEYTANIN HİKÂYESİ ANLATILA ANLATILA etkisini yitirmişti ama İblis, İblis, dilde bir nabız gibi atan o gerçek ismi, tarihin mezarlığına gömülüp gitmişti. O canavarın ışıktan değil, ateşten yaratıldığını en iyi kendi tebaası biliyordu. Melekler değil, *cinler*, bir zamanlar dünyaya hükmeden, bir zamanlar bu genç adamın göklere mucizevi yükselişini kutlayan kadim bir ırk. Onun nereden geldiğini en iyi onlar bilirdi çünkü o geri döndüğünde, bedeni toprağa çarptığında ve dünyaları kibri yüzünden çürümeye terk edildiğinde oradaydılar.

Bedeni göklerden düşerken kuşlar donakaldı, sivri gagaları aralandı, açılmış geniş kanatları havada asılı kaldı. Düşerken parılıyordu, etleri erirken cildinden ağır ateş damlaları süzülüyordu. Üstünden hâlâ buharlar yükselen bu damlalar dünyaya onun gövdesinden daha önce çarpacak, kurbağaları, ağaçları ve ismini sonsuza dek yıldızlara haykırmaya zorlanacak muazzam bir uygarlığın onurunu tuzla buz edecekti.

Çünkü İblis düşerse halkı da düşerdi.

Cinleri çok geçmeden terk edecek olan Tanrı değil, genişleyen evrenin sakinleriydi; o âna dek tüm gökcisimleri bilinmeyen, adı konulmamış bir karanlığa alt bir yaratık olan şeytanın yaradılışına tanık olmuştu – ve hiç kimse, Her Şeye Kadir Olan'ın düşmanının tarafındaymış gibi görünmek istemiyordu.

Onlara ilk yüz çeviren güneş oldu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti; gezegenleri Dünya buzlara bürünmüş bir hâlde karanlığa gömüldü, yörüngeden fırlatılıp atıldı. Sonra ay sönüp gitti, dünyayı devirip ekseninden çıkardı, okyanuslarını eğip büktü. Her

şey çok geçmeden sulara gömüldü ve buz kesti, nüfus üç günde yarıya indi. Binlerce yıllık tarih, sanat, edebiyat, icat: yok olup gitti.

Yine de hayatta kalan cinler umut etme cüretini gösterdiler.

İşte o zaman yıldızlar en sonunda kendi kendilerini birer birer yutup tükettiler, topraklar çatlayıp gömüldü, yüzyıllar öncesinin haritaları bir anda işlevsiz kaldılar. Sonu gelmeyen karanlıkta yollarını artık bulamadıkları zaman cinler kendilerini tamamen, geri dönülemez bir biçimde kaybolmuş hissettiler.

Çok geçmeden dağıldılar.

İblis suçunun bedelini tek bir görevle ödeyecekti: Çok yakında topraktan sürünerek çıkmaya başlayacak olan tozdan şekillere sonsuza dek musallat olarak. Kil –İblis’in önünde eğilmeyi reddettiği o basit, kaba biçim– cinlerin bir zamanlar sahip olduğu dünyayı miras alacaktı. Cinler bundan emindi. Bu onlara önceden söylenmişti.

Ne zaman? Onu bilmiyorlardı.

Gökler şeytanı, yaşamak zorunda olduğu yarı hayatı gözledi. Donmuş denizler sahilleri kuşatır, gelgit onun öfkesi gibi kabarıırken herkes sessizce izliyordu. Karanlık her an güçleniyor, ölümün pis kokusuyla yoğunlaşıyordu.

Onlara yol gösterecek gökler olmadan, geride kalan cinler halklarının soğuk ve karanlığın altında ne kadar zaman geçirdiklerini kestiremiyorlardı. Yüzyıllar geçmiş gibiydi ama günler de geçmiş olabilirdi. Saatleri belirleyecek aylar, yılları oluşturacak güneşler olmadan zaman neydi ki? Zaman sadece doğumla, hayatta kalan çocuklar sayesinde anlaşılabilirdi. Ruhlarının ateşten yaratılmış olması, cinlerin ebedi kışlardan canlı çıkabilmelerinin iki nedeninden birincisiydi. İkincisiyse: Beslenmek için sadece suya ihtiyaçları vardı.

Kil, bu suların içinde kendine yavaşça şekil veriyor, diğer bir medeniyet kalp kırıklığı ve dehşet yüzünden kitleler hâlinde can verirken titreyerek şekil alıp tamamlanıyordu. Her şeye rağmen canlı kalabilmiş cinler, göğüslerine sıkışmış bir hiddetin esiri olmuşlardı. Bu hiddeti sadece müthiş bir utancın ağırlığı bastırabilirdi.

Cinler bir zamanlar dünyadaki tek akıllı varlıklardı, Kil'den daha güçlü, daha hızlı, daha basit ve daha kurnaz yaratılmışlardı. Yine de, bu ebedi karanlıkta pek çoğu kör olmuştu. Ciltleri solmuş, karanlıkta renkten yoksun kalan gözleri bembeyaz kesilmişti. Güneşin dayanılmaz yokluğunda bu ateşli varlıklar bile zayıf düşmüşlerdi ve yeni yaratılmış Kil en sonunda sağlam bacaklarının üstünde durabildiği zaman güneş hayata dönmüş, gezegenlerini yeniden merkeze almış ve yanında yakıcı bir ıstırap getirmişti.

Sıcaklık.

Cinlerin buna alışık olmayan gözlerini kurutmuş, etlerini kemiklerinden ayırmıştı. Bu sıcaklıktan korunmaya çalışan cinler için umut vardı: Güneşin geri dönüşüyle ay, ayla birlikte de yıldızlar gelmişti. Yıldızların ışığı altında güvenli bir yere doğru yol aldılar, dünyanın doruk noktasında, onlara ev gibi gelmeye başlayan müthiş bir soğuğa sığındılar. Sessizce mütevazı, yeni bir krallık kurdular, o arada da ortadan kaybolmak için doğaüstü bedenleriyle uzay ve zaman düzlemlerine var güçleriyle yaslandılar.

Cinlerin kendilerine insan diyen, dünyayı ve göklerini sahip lenmiş Kil bedenlerden güçlü olmalarının bir önemi yoktu. Daha güçlü ve kudretli, daha hızlı olmalarının önemi yoktu. Ruhlarının alev alev yanmasının bir önemi yoktu. Toprağın ateşi boğabileceğini öğrenmişlerdi. Toprak en sonunda hepsini birden gömecekti.

Ve İblis...

İblis hiçbir zaman uzakta değildi.

Şeytanın ebedi, utanç dolu varlığı tüm kaybettiklerinin, hayatta kalmak için katlandıkları her şeyin kuvvetli bir hatırasıydı. Cinler dünyayı müthiş bir pişmanlıkla yeni krallarına teslim ettiler – ve yerlerinin asla bulunmaması için dua ettiler.

Cevapsız kalan bir diğer duaydı bu.

ÜÇ

ALİZE SABAHIN IŞIĞINA ÇIKTI.

Yataktan kalkmış, giyinmiş, saçlarına tokalar, ayaklarına ayak-kabılar geçirmişti. Görünüşüne genellikle daha özen gösterirdi ama niyet ettiğinden daha uzun süre uyumuştı, nemli bir bezle gözlerini ovalamaktan başka bir şey yapacak vakti yoktu. Tamamladığı siparişin teslim tarihi bugündü ve Alize parıldayan entariyi tül katmanlarına sarmış, bohçayı sicimlerle bağlamıştı. Parmak uçlarında aşağı inerken büyük bohçayı dikkatlice taşıyordu. Mutfaktaki ocağı yaktıktan sonra ağır tahta kapıyı açtı – ve dizlerine kadar karla burun buruna geldi.

Alize'nin vücudu hayal kırıklığıyla çöktü sanki. Gözlerini kapattı, rahatlatıcı bir nefes aldı.

Hayır.

Yatağa dönmeyecekti. Henüz kışlık bir paltosunun olmadığı doğrudu. Şapkası da yoktu. Eldivenleri bile yoktu. O anda koşarak merdivenlerden çıksa, ona ihtiyaç duyulana dek bir saat daha uyuyabileceği de doğrudu.

Ama hayır.

Omurgasını dik durmaya zorladı, kıymetli bohçayı göğsüne bastırdı. Bugün para kazanacaktı.

Alize karlara ayak bastı.

Ay bu sabah öylesine kocamandı ki göğün büyük kısmını kaplıyordu, üstünden yansıyan ışık her şeyi hayal meyal bir parıltıya gömmüştü. Güneş uzaklarda bir noktadan ibaretti, hatları bir bulut kümesinin ardından parlıyordu. Uzun ağaçlar beyazlara bürünmüştü, dalları karla ağırlaşmıştı. Daha erkendi –yollara yağan

karlara henüz dokunulmamıştı— ve dünya öyle bir beyazlıkla parlıyordu ki rengi maviye çalıyordu. Mavi kar, mavi gök, mavi ay. Hava o kadar soğuktu ki, kokusu bile mavi gibiydi.

Alize ince ceketine iyice sarındı, sokaklarda esip gürleyen rüzgârı dinledi. Çiftçiler sanki düşünce marifetiyle yaratılmış gibi aniden belirdiler ve Alize onların düzenli hareketlerini izledi, kürekler yere sürtünüp altın rengi kaldırım taşlarını ortaya çıkarırken kırmızı şapkaları öne arkaya sallanıyordu. Alize hızla açılan yollar-
dan birine aceleyle çıktı ve giysilerine doluşmuş karları silkeledi, ayaklarını parıldayan taşlara vurdu. Uyluklarına kadar sıırsıklam olmuştu ve bunu aklma getirmek istemiyordu.

Bunun yerine başını kaldırıp yukarı baktı.

Gün daha doğmamış, sesleri henüz oluşmamıştı. Sokaklarda satıcılar tezgâhlarını kurmamışlar, dükkânlar kepenklerini henüz açmamışlardı. Sakıngan tüccarlar kafalarını eşikten çıkarıp ellerinde süpürgelerle karı süpürürlerken parlak yeşil renkte üç ördek, karla kaplı yolda paytak paytak yürüyordu. Buzla kaplı bir köşede muazzam bir beyaz ayı uzanmış yatıyordu, bir sokak çocuğu ayının kürküne yaslanmıştı, derin uykundaydı. Alize köşeyi dönerken ayıdan iyice uzaklaştı, gözleri göklere yükselen bir duman sarmalını izledi. Yiyecek tezgâhları ateşlerini yakıyor, mallarını hazırlıyordu. Alize alışılmadık kokuları içine çekti, zihninde ölçüp biçti. Yemek pişirme sanatını araştırmıştı, yenilebilir şeyleri görüntüleriyle ayırt edebiliyordu, ama kokularıyla onları adlandırabilecek kadar tecrübeli değildi.

Cinler yemeyi severlerdi, ama pek çok yaratığın aksine buna ihtiyaçları yoktu. Sonuç olarak, Alize bu lüksü birkaç yıldır es geçmişti. Eline geçen parayı dikiş malzemelerine ve yerel hamamlarda düzenli olarak yıkanmak için harcıyordu. Temizliğe duyduğu ihtiyaç, suya olan ihtiyacıyla paraleldi. Ateş onun ruhuydu ama su onun hayatıydı; hayatta kalabilmek için ihtiyacı olan tek şeydi. Suyu içiyor, suda yıkanıyordu, sık sık suyun yanında olmaya ihtiyacı vardı. Temizlik sonuç olarak onun hayatının temel prensiplerinden biri hâline gelmişti, çocukluktan beri içine işlemiş bir şeydi bu. Birkaç ayda bir ormanın derinliklerine gidip bir misvak

ağacı —diş fırçası ağacı— buluyor, kopardığı bir dalla nefesini temiz, dişlerini beyaz tutuyordu. İşi yüzünden sıklıkla kir pas içinde kalıyordu ve boşta kalan zamanlarını kendini pırıl pırıl parlatmak için harcıyordu. Aslında böylesi bir işin getirilerini kendi içinde tartışma sebebi, temizliğe karşı takıntısıydı.

Alize duraksadı.

Gün ışığının yaydığı ışıltıyı görmüştü ve şimdi içinde duruyordu, bir anı zihninde canlanırken güneşin ışığında ısınıyordu.

Sabunlu su dolu bir kova.

Bir yer fırçasının sert kılları.

Kahkahâlârla gülen anne babası.

Bu anı, göğüs kemiğine sımsıcak bastıran bir el izi gibiydi. Alize'nin annesiyle babası, çocuklarına sadece kendi evini çekip çevirmeyi değil, her türlü teknik ve mekanik işi öğretmeyi son derece önemsemişlerdi. Alize'nin günlük işlerin ağırlığını öğrenmesini istiyorlardı. Ama niyetleri ona sadece değerli bir ders vermektir — hayatını bu şekilde kazanmasını hiç istememişlerdi.

Alize çocukluk yıllarını hocalar ve ustalar tarafından eğitilmekle geçirirken anne babası da onu hayal ettikleri geleceğe hazırlıyorlar, merhametin en önemli niteliği olan çoğunluğun iyiliğini dillerinden düşürmüyorlardı.

Ona bir keresinde, "*Hisset,*" demişlerdi.

Halkına vurulmuş zincirler çoğu zaman gözle görülmez. Hisset, demişlerdi, kör olduğunda bile onları nasıl kıracağını bilirsin.

Annesiyle babası onu şimdi görse güler miydi? Yoksa ağlar mıydı?

Alize hizmet etmeyi sorun etmiyordu —ağır işleri hiç sorun etmezdi— ama anne babasını muhtemelen hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı, sadece hatıralarına karşı olsa bile.

Gülümsemesi sönüp gitti.

Çocuk hızlıydı —ve Alize'nin dikkati dağılmıştı— o yüzden onu fark etmesi her zamankinden bir saniye daha uzun sürdü. Bu da bıçak boğazına dayanıncaya dek çocuğun farkına bile varmadığı anlamına geliyordu.

“*Le man et parsel,*” dedi çocuk, nefesi Alize’nin yüzünde sıcak ve ekşiydi. Peştunca konuşuyordu, bu da çocuğun evden uzakta, muhtemelen aç olduğu anlamına geliyordu. Alize’nin arkasında bir kule gibi yükseliyordu, boştaki eliyle belini hoyratça kavramıştı. Görünüşe bakılırsa bir barbar tarafından saldırıya uğramıştı – ama nasıl olduysa Alize onun sadece yaşına göre fazlaca iriyarı bir çocuk olduğunu biliyordu.

Kibarca, “Bırak beni,” dedi. “Beni derhal bırak, söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim.”

Çocuk güldü. “*Nez beshoff.*” *Aptal kadın.*

Alize bohçayı sol kolunun altına sıkıştırdı ve sağ eliyle çocuğun bileğini kırdı, çocuk haykırıp geriye doğru tökezlerken bıçağın boğazına süründüğünü hissetti. Çocuk düşmeden onu yakaladı, kolunu yakalayıp büktü, omzunu yerinden çıkarıp karlara itti. Çocuk karlara yarı gömülü bir hâlde ağlarken onun önünde durdu. Yoldan geçenler gözlerini çeviriyorlardı, olan bitenle ilgilenmiyorlardı. Alize onların bu dünyanın aşağı tabakalarından olduğunu biliyordu. Bir hizmetçiyle sokak çocuğunun birbirlerini öldürmesi sıradan bir olaydı, bu şekilde yargıçların bir angaryayla daha uğraşmalarına gerek kalmıyordu.

Karanlık bir düşünceydi bu.

Alize çocuğun bıçağını kardan dikkatle çekip aldı, kaba işçiliğini inceledi. Çocuğu da gözden geçirdi. Yüzü neredeyse tahmin ettiği kadar gençti. On iki yaşında mıydı? On üç?

Çocuğun yanına diz çöktü ve çocuk yattığı yerde geriledi, hıçkırıkları bir an için kesildi. “*Nek, nek, lotfi, lotfi...*” *Hayır, hayır, lütfen, lütfen...*

Alize çocuğun kırılmamış elini tuttu, kirli parmaklarını açtı, bıçağın kabzasını avucuna bastırdı. Zavallı çocuğun buna ihtiyacı olacağını biliyordu.

Yine de.

“Hayatta kalmanın başka yolları var,” diye fısıldadı Peştunca. “Ekmeğe ihtiyacın varsa Baz Konağı’nın mutfağına gel.”

Çocuk ona bakakaldı, ürkek bakışlarını tam anlamıyla ona çevirdi. Alize çocuğun snodasının gerisindeki gözlerini aradığını görebiliyordu. “Şora?” diye sordu. *Neden?*

Alize az kalsın gülümseyecekti.

“Bek mefem,” dedi usulca. Çünkü anlıyorum. “Bek bide.” Çünkü ben de senin gibiydim.

Alize onun cevap vermesini beklemedi, ayağa kalkıp eteklerini silkeledi. Boğazında bir ıslaklık hissetti, cebinden bir mendil alıp yarasına bastırdı. Hareketsiz hâlde ayakta dururken saati işaret eden çan çaldı ve bir sığırcık sürüsü havaya yükseldi, ışıldayan tüyleri ışıktaki parıldadılar.

Alize derin bir nefes alıp soğuk havayı ciğerlerine çekti. Soğuktan nefret ediyordu ama bu ayaz onu en azından canlandırmıştı ve bu sonu gelmeyen rahatsızlık onu uyanık tutmak için bir fincan çaydan daha etkiliydi. Alize bir önceki gece belki iki saat uyumuştum ama bunu kafasına takamazdı. Tam bir saat içinde Amina Hanım için çalışmaya başlaması bekleniyordu, bu da önündeki altmış dakika içinde çok şey başarması gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de duraksadı.

Boğazına dayanmış bıçak onu tedirgin etmişti. Onu sarsan saldırıya uğramış olması değildi —sokaklarda geçirdiği zamanda eli bıçaklı aç bir çocuktan çok daha kötüsünü etkisiz hâle getirmişti— olayın zamanlamasıydı. Dün gece olanları, şeytanın sesini, genç adamın yüzünü unutmamıştı.

Unutmamış, sadece bir kenara ayırmıştı. Endişe kendi başına bir işti — Alize için üçüncü bir işti. Nadir boş zamanlarını elinden alan bir işti bu, o yüzden Alize endişelerini genellikle rafa kaldırıyor, boş bir an bulana dek tozlanmaya bırakıyordu.

Yine de Alize aptal değildi.

İblis hayatı boyunca ona musallat olmuş, çözülemez bilmeceleleriyle onu deliye döndürmüştü. Alize, İblis’in ona duyduğu ilgiye hiçbir zaman akıl sır erdirememişti. Damarlarında akan dondurucu soğuğun onu kendi halkı arasında bile sıradışı biri kıldığını

bilse de bu, kızı işkencelerden geçirmek için yeterli bir sebep gibi görünmüyordu. Alize, hayatının böylesi bir canavarın fısıltılarıyla bezeli olmasından nefret ediyordu.

Şeytandan hem cinler hem de Kil nefret ediyordu ama insanların bu gerçeği kavramaları bin yıllar almıştı: Cinler şeytandan belki de her şeyden çok nefret ediyorlardı. Sonuçta medeniyetlerinin çöküşünün, Alize'nin atalarının uzun zaman önce mahkûm edildiği ıdıksız, acımasız hayatın sorumlusu İblis'ti. Cinler, İblis'in eylemlerinin ve kibrinin bedelini onları sadece şeytanın soyu olarak görüp dünyayı bu varlıklardan temizlemeyi binlerce yıl boyunca kendine kutsal bir görev edinen insanların elinde çok ağır ödemişlerdi.

Bu nefretin izi kolay kolay silinmiyordu.

En azından bir gerçeklik Alize için tekrar tekrar ispat edilmişti: Şeytanın hayatındaki varlığı kötü bir işaret, bir felaket alametiydi. Her ölümden, her yastan, romatizmalı hayatının üstünde döndüğü her iltihaplı eklemden önce onun sesini duymuştu. Sadece kendini çok şefkatli hissettiği anlarda içine düşen bir şüpheyekulak veriyordu: Şeytanın sözleri sapkın bir nezaket ifadesiydi, kaçınılmaz bir acıyı bir uyarıyla dindirebilirmiş gibi.

Tam tersine, Alize'nin içine düşen dehşet her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Alize günlerini hangi işkencelerden geçirileceğini, hangi ıstırapın onu beklediğini düşünerek geçiriyordu. Ne kadar bekleyeceğini bilmeye imkân yoktu—

Eli donakalıp kendini unuttu, kanlı mendili usulca yere düştü. Alize'nin kalbi aniden göğsünde küt küt atmaya başladı, zorlukla nefes alabiliyordu. O surat, o insanlık dışı yüz. *Buradaydı, o buradaydı...*

Şimdiden onu izliyordu.

Alize pelerinini neredeyse yüzünü gördüğü anda fark etti. İncelikle işlenmiş siyah yün ağırdı, usta işiydi, hemen göze çarpmayan ihtişamını Alize o anda bile, oradan bile tanımıştı. Pelerinin imparatorluğun en önemli atölyesinin başterzisi Madam Nezrin'in elinden çıktığı şüphesizdi. Alize, o kadının işçiliğini her yerde tanıyabilirdi. Aslında Alize imparatorluktaki neredeyse bütün do-

kumacıların işçiliğini biliyordu, bu da bir yabancıya baktığı anda onun cenazesinde kaç kişinin yas tutar gibi yapacağını anlayabildiği anlamına geliyordu.

Bu adamın yasını bir sürü dalkavuğun tutacağına karar kıldı, adamın cepleri Darius kadar derin olmalıydı. Yabancı uzun boylu, heybetliydi. Pelerininin başlığını çekmiş, yüzünün büyük kısmı gölgelere bürünmüştü, ama hiç de zannettiği kadar gizemli bir yaratık değildi. Alize rüzgârda pelerininin astarını gördü: Mürekkepli halis ipek, şaraba yatırılıp yıllandırılmış, buzda bekletilip şekil verilmişti. Böylesi bir kumaşı yaratmak *yıllar* sürerdi. Binlerce saatlik emeğin ürünüydü. Genç adam muhtemelen ne giydiğinin farkında bile değildi, boğazındaki kopçanın saf altından yapılma olduğunun farkında olmadığı gibi. Alize bunu da durduğu yerden fark etmişti. Basit, işlemez çizmelerinin bedeli şehirdeki yüzlerce ailenin karnını doyurabilirdi. Adam burada kaybolabileceğini, onu kullanabileceğini düşünerek aptallık etmişti...

Alize aniden sessiz kaldı.

Aklı yavaş yavaş kendine geldi, bunu yoğun, tedirgin edici bir gerginlik izledi.

Adam ne zamandır orada duruyordu?

*Bir zamanlar bir adam vardı
iki omzunda birer yılan taşırdı*

Gerçekte adam dosdoğru ona bakıyor, gözleriyle havaya çiviliyor olmasa Alize onun farkına varmayabilirdi. O anda kafasına dank etti —Alize nefesini tuttu— gerçekler bir yıldırımın şiddetiyle ona çarptı: Sırf adam buna izin verdiği için onu görebiliyordu.

Aptal olan kimdi o zaman?

Kendisiydi.

Telaş göğsüne ateşler saldı. Alize ayaklarını yerden zorla çekip ortadan kayboldu, genellikle en kötü durumlar için sakladığı doğüstü bir hızla sokaklarda koşmaya başladı.

Bu tuhaf, Kil yüzün ne tür bir karanlık getireceğini bilmiyordu.
Bundan kaçıp kurtulamayacağını biliyordu sadece.
Yine de, denemesi gerekiyordu.

DÖRT

چهار

AY GÖKYÜZÜNDE ÖYLESİNE KOCAMANDI ki Kamran bir parmağıyla cildine dokunabileceğini, yaralarının etrafında çemberler çizebileceğini düşündü. Ayın damarlarına, gökyüzünde örümcek yumurtası kümelerini andıran çiçekbozuğu yıldız yağmurlarına baktı. Zihni çalışırken tüm bunları inceledi, imkânsız bir hayalin ardından gözlerini kısmıştı.

Kız ortadan kaybolmuştu.

Kamran gözünü dikip bakmak istememişti, ama bakışlarını nasıl kaçırabilirdi ki? Saldırganın hareketlerindeki tehlikeyi o daha bıçağını çekmeden görmüştü, daha kötüsü kimse de bu münakaşayı umursamamıştı. Kız sakat kalabilir, kaçırılabilir veya feci şekilde öldürülebilirdi ve Kamran gündüz vaktinde kimliğini saklamaya yemin etmiş olsa da içgüdülerini onu uyarıda bulunmaya, çok geç olmadan harekete geçmeye zorluyordu...

Endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Yine de onu dertlendiren çok şey vardı, bu kızı pek gözünün tutmaması da bunlardan biriydi. Kız gözleriyle burnunun etrafına bir *snoda* –ipekten yapılma yarı saydam bir örtü– giymişti, yüz hatlarını tam olarak kapatmıyor, sadece bulanıklaştırıyordu. *Snod*a yeterince masum bir şeydi, tüm hizmetçilerin giymesi gereken bir örtüydü. Bu kız bir evin hizmetçisi olmalıydı.

Ama hizmetçilerin iş dışında *snoda* takmaları gerekmiyordu ve soylular hâlâ yataklarındayken bu kızın sabahın erken saatlerinde *snodasını* takmış olması tuhaftı.

Bir hizmetçi olmaması kuvvetle muhtemeldi.

Casuslar yıllardır Ardunya İmparatorluğu'na sızıyorlardı ama sayıları son aylarda iyice artmıştı. Bu bilgi, son zamanlarda Kamran'ın düşüncelerine iyiden iyiye yerleşen ve o anda üstünden atmadığı bir kuşkuyu besliyordu.

Sinirle ofladı, nefesi soğuk havada bir bulut oluşturdu.

Kamran kızın bir hizmetçi elbisesi çaldığına her an daha kuvvetle ikna oluyordu, çünkü gizli teşebbüsü başarısız olmakla kalmamış, aşağı tabakadan insanların hayatını belirleyen çok sayıda kural ve davranışı yok saymasıyla kolayca kendini ele vermişti. Kızın yürüyüş tarzı bile kendi başına bir uyarı sayılırdı, bir hizmetçi için çok ağırbaşlı bir yürüyüşü vardı, kendini sadece çocuklukta öğrenilen bir soylulukla taşıyordu.

Hayır, Kamran bu kızın bir şeyler sakladığından emindi. Birinin halkın arasında kendini gizlemek için *snoda* kullanması görülmemiş bir şey değildi.

Kamran meydandaki saate baktı, bu sabah kente Kâhinler'le konuşmak için gelmişti. Eve döndüğünü kimseye ilan etmemiş olmasına karşın genç adamın huzuruna çıkmak istediklerini bildiren gizemli bir not göndermişlerdi. Görünüşe göre bugünkü görüşmenin beklemesi gerekiyordu, çünkü Kamran'ın her zaman güvenebileceği içgüdüleri bir türlü susmuyordu.

Bir hizmetçi kız, boğazına bıçak dayayan bir çocuğu tek eliyle nasıl bu kadar sakince silahsız bırakabilmişti? Bir hizmetçi kız kendini savunmayı öğrenmesi için gereken zamanı veya parayı nereden bulabilirdi? Ve çocuğa karda gözyaşları içinde bırakacak ne söylemişti?

Söz konusu çocuk tökezleyerek ayağa kalkıyordu. Kızıl bukleleri başkent Setar'ın güneyinde, en az bir aylık mesafede bir bölge olan Peşt'ten geldiğini haykırıyordu. Saldırganın evden uzakta olması yetmezmiş gibi aynı zamanda feci bir acı çekiyormuş gibi de görünüyordu, bir kolu diğerinden aşağıda öylece sarkıyordu. Kamran, kızıl saçlı çocuğun sakat kolunu —yerinden çıkmış olmalıydı— sağlam eliyle tutup dikkatle doğrulmasını izledi. Gözyaşları kirli yanaklarında temiz yollar açmıştı ve Kamran suçlunun yü-

züne ilk kez dikkatle baktı. Duygularını ifade etmeyi biraz daha çalışmış olsa yüz hatlarında bir şaşkınlık görülebilirdi.

Saldırgan oldukça genç biriydi.

Kamran ona doğru hızla ilerledi, yürürken yüzüne işlemeli bir zincir zırh geçirdi. Rüzgâra doğru yürürken pelerini çizmelerine vuruyordu. Çocuğa çarpmak üzereyken durdu. Yaklaşırken Peştli çocuk irkildi, bu hareketle sakat kolu yerinden oynarken yüzünü buruşturdu. Çocuk yaralı kolunu tutup utangaç bir kırkayak misali başını göğsüne çekti, anlaşılmaz bir mırıltıyla Kamran'ın yanından geçmeye çalıştı.

"Lotfi, hej, behşti..." Lütfen, efendim, affedersiniz...

Kamran çocuğun cesaretine inanamamıştı. Yine de haklı olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı: Çocuk Peştunca konuşuyordu, evinden çok uzaktaydı.

Kamran çocuğu yargıçlara teslim etmek niyetindeydi, çocuğun peşine düşmesinin tek sebebi buydu. Ama şimdi şüphelerinden kurtulamıyordu ve duraksadığını fark etti.

Çocuk bir kez daha yanından geçip gitmeye çalıştı ve Kamran bir kez daha önüne çıktı. *"Kya tan goft et çeknez?" Genç kadın sana ne söyledi?*

Çocuk irkildi. Geri çekildi. Cildi kahverengi gözlerinden bir iki ton daha açık renkti, burnunun etrafında koyu renk çiller vardı. Yüzü çirkin lekeler hâlinde kızardı. *"Behşti, hej, nek mefem..." Üzgünüm, efendim, anlamıyorum...*

Kamran daha da yanaştı, çocuk neredeyse inlemeye başlayacaktı.

"Jev man," dedi. "Pres." Bana cevap ver. Derhal.

Ve çocuğun dili çözüldü, öyle hızla konuşuyordu ki anlaması zordu. Çocuk konuşurken Kamran kelimeleri kafasının içinde tercüme etti:

"Bir şey yok, efendim – lütfen, efendim, onun canını yakmadım, sadece yanlış anlaşılma..."

Kamran eldivenli eliyle çocuğun çıkmış omzunu kavradı ve Peştli çocuk haykırdı, dizleri çözülürken nefesini tuttu.

“Gözlerimin içine bakıp yalan söylemeye cüret ediyorsun...”

“Efendim-lütfen...” Çocuk ağlıyordu artık. “Bana bıçağımı geri verdi sadece, efendim, yemin ediyorum, ve— ve sonra bana ekmek teklif ettiğini söyledi...”

Kamran geri çekilip çocuğun elini bıraktı. “Yalana devam ediyorsun.”

“Annemin mezarı üstüne yemin ederim. Kutsal her şeyin...”

“Silahını sana gerip verip sana yemek vermeyi teklif etti,” dedi Kamran sertçe, “onu neredeyse öldürecekken. Onu soymaya çalıştıktan sonra.”

Çocuk başını iki yana salladı, gözlerine yeniden yaşlar dolmuştu. “Bana merhamet etti, efendim - lütfen...”

“Yeter.”

Çocuğun çenesi hızla kapandı. Kamran’ın öfkesi büyüyor, birini oracıkta boğazlamak istiyordu. Kız havaya karıştığı gibi yeniden ortaya çıkabilecekmişçesine meydana bir kez daha taradı. Bakışları yeniden çocuğa yöneldi.

Sesi gök gürültüsü gibiydi.

“Bir kadının boğazına aşağılık bir korkak gibi, insanların en iğrenç gibi bıçak dayadın. O genç kadın sana merhamet etmiş olabilir ama ben bunu yapmak için bir neden görmüyorum. Bu işten yargılanmadan, cezalandırılmadan kurtulmayı mı bekliyorsun?”

Çocuk telaşa kapıldı. “Lütfen, efendim —gidip öleceğim, efendim— benden bunu isterseniz kendi boğazımı keserim, yeter ki beni yargıçlara vermeyin, yalvarırım.”

Kamran gözlerini kırptırdı. Bu durum giderek karmaşık bir hâl alıyordu. “Neden böyle bir şey söyledin?”

Çocuk başını iki yana salladı, daha da panikliyordu. Gözlerinde delice bir bakış vardı, korkusu sahte olamayacak kadar yoğundu. Çok geçmeden bağıra bağıra ağlamaya başladı, sesi sokaklarda yankılanıyordu.

Kamran bu zavallıyı nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu, kendi askerleri can verirken huzurunda asla böyle bir zafiyet göstermezlerdi. Kamran çocuğu salıvermeyi düşündü ama bu düşünceyi zih-

ninde kurmaya yeni başlarken çocuk aniden bıçağı kavrayıp boğazını boylu boyunca yardı.

Kamran hızla bir nefes aldı.

İsmi bilmediği çocuk kendi kanında, boğazına hâlâ gömülü bıçakla boğuluyordu. Düşerken Kamran onu yakaladı. Parmaklarının altında çocuğun kaburga kemiklerini hissedebiliyordu. Bir kuş kadar hafifti, kemikleri şüphesiz açlık yüzünden boşalmış olmalıydı.

Eski içgüdüleri Kamran'a hâkim oldu.

Bir tümen askeri komuta ederken kullandığı sesle yoldan geçenlere emirler yağdırdı ve yabancılar yoktan var olmuş gibi çıkageldiler, emirlerine itaat etmek için kendi çocuklarını bıraktılar. Öylesine sersemlemişti ki, çocuğun kollarından alınıp meydandan çıkarıldığını neredeyse fark etmeyecekti. Kana, lekelenmiş karlara, bir mazgalı çevreleyen kızıl dalgalara takılıp kalmıştı – sanki Kamran hiç ölüm görmemiş gibi, buna binlerce kez tanık olmamış gibiydi. Görmüştü, görmüştü, her türden karanlığı gördüğünü sanmıştı. Ama Kamran daha önce bir çocuğun intiharına tanık olmamıştı.

O anda mendili gördü.

Genç kadının o mendili boğazına, şimdi öldüğü varsayılan çocuğun açtığı yaraya bastırıldığını görmüştü. Bu tuhaf kızın ölümünden bir askerin sebatıyla dönmesini, bir azizin tutkusuyla adalet dağıtmasını izlemişti. Kızın bir casus olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı, zekâsı onu şaşırtacak kadar keskin bir casustu üstelik.

O çocuğun icabına nasıl bakacağını bir anda çözüvermişti, değil mi? Kamran'dan çok daha başarılı olmuş, duruma daha iyi hâkim olmuştu. Ve Kamran kızın kaçışını düşünürken korkusu daha da arttı. Utanç hissettiği anlar nadirdi ama o anda bu his içinde âdeta kükrüyordu, susturulmayı reddediyordu. Kamran işlemeli, kare şeklindeki mendili karlardan tek parmağıyla çekip aldı. Beyaz kumaşın kanla lekelenmiş olmasını bekliyordu.

Mendil tertemizdi.

BEŞ

KAMRAN'IN TOPUKLARI MERMER ZEMİNE müthiş bir şiddetle vuruyor, sesi evinin muazzam koridorlarında yankılanıyordu. Kamran, babasının ölümünün ardından hayatı tek bir duygunun yönlendirmesiyle yaşayabileceğini keşfetmişti: Özenle büyütüp yetiştirdiği bu his göğsünün içinde alev alev yanıyor, ona can veriyordu, deney amacıyla yaratılmış bir organ gibi.

Öfke.

Öfke Kamran'ı kalbinden daha canlı tutuyordu.

Bu öfke hep içindeydi ama tam da bu anda bu duyguyu daha da yoğun hissediyordu. Ve en kötü ânında ona kafa tutabilecek adamı ancak Tanrı kurtarabilirdi.

Kızın mendilini göğüs cebine koyduktan sonra hızla dönmüştü, atma doğru hızlı adımlarla yürürken aklında tek bir amaç vardı. Hayvan sabırla dönüşünü bekliyordu. Kamran atları severdi. Soru sormaz, sadece denileni yaparlardı. Yağız küheylan efendisinin kanla lekelenmiş pelerinini de, savruk öfkesini de dert etmiyordu.

Hazan'ın aksine.

Nazır müthiş bir hızla peşinden geliyor, ikinci bir çift çizme taş zemini dövüyordu. Beraber büyümüş olmasalar, Kamran bu küstahlığa hiç de zarif olmayan bir sorun çözme yöntemiyle, kaba kuvvet kullanarak karşılık verebilirdi. Ama Hazan'ın kendini sakınma konusundaki yeteneksizliği onu nazırlık için kusursuz kılıyordu. Kamran dalkavuklardan nefret ederdi.

Hazan gayet sakin bir ifadeyle, "Bir aptaldan da betersin, biliyor musun?" diye sordu. "En yaşlı Benzes ağacına çivilenmelisin. Bokböceklerinin etini kemiklerinden ayırmalarına izin vermeliyim."

Kamran bir şey söylemedi.

“Bu haftalar sürebilir.” Hazan ona yetişmişti, kolaylıkla uyum sağlıyordu. “Gözlerini yiyip bitirirlerken mutlulukla seyrederim.”

“Abartıyorsun.”

“Emin ol abartmıyorum.”

Kamran aniden yürümeyi kesti, Hazan da ona hemen ayak uydurdu. İki genç adam hızla dönerek birbirlerine baktılar. Hazan bir zamanlar dizleri iltihaplı eklemleri andıran bir çocuktü, zar zor ayakta durabiliyordu. Kamran onun nasıl değiştiğini görünce şaşmadan edemiyordu, o cılız çocuk büyümüş, tahtın vârisini gülümseyerek ölümle tehdit etmekte mahzur görmeyen bir adama dönüşmüştü.

Kamran isteksiz bir saygıyla nazırının gözlerine baktı. Hazan’la neredeyse aynı boydaydılar, vücut yapıları birbirine benziyordu.

Yüz hatları birbirinden tamamen farklıydı.

“Hayır,” dedi Kamran, sesi kendine bile yorgun geliyordu. Öfkesinin keskin ağzı körelmeye başlamıştı. “Feci şekilde can vermemi nasıl beklediğinden şüphem yok. Verdiğimi iddia ettiğin zarardan bahsediyordum.”

Hazan’ın ela gözleri parladı, öfkesinin dışı vurduğu tek belirtisi buydu. Yine de sakince konuştu ve, “Feci bir hata yaptığınıza dair zihninizde en ufak bir şüphe kalması bile bana sarayın kasabına gidip boynunuzu şöyle bir ölçtürmeniz gerektirdiğini söylüyor, efendim,” dedi.

Kamran az kalsın gülümseyecekti.

“Sence komik mi bu?” Hazan, Kamran’a doğru ölçülü bir adım attı. “Krallığı varlığına uyandırdın, bir kalabalığa kimliğini olduğu gibi ifşa ettin, *tam anlamıyla savunmasızken kendini bir hedef olarak mimledin...*”

Kamran boğazındaki kopçayı açtı, boynunu esnetti, pelerini yere bıraktı. Pelerin hızlı ellerce yakalandı, sopa gibi sıska bir hizmetçi içeri daldı, kanlı giysiyi alıp ortadan kayboldu. Hizmetçinin *snodasını* gördüğü bir saniyede o kız bir kez daha aklına geldi.

Kamran eliyle yüzünü ovuşturdu, bu hareketinin sonucu kötü

oldu. Elllerinde çocuğun kurumuş kanı olduğunu unutmuştu, bir daha unutabileceğini umut etti. O arada nazırın azarlamalarını yarım kulakla dinliyor, duyduğu hiçbir şeye de katılmıyordu.

Prense göre hareketleri aptalca değildi, aşağı tabakanın hayatıyla ilgili ilgilenmeyi de ona yakışmayan bir şey olarak görmüyordu. Bu tür bir ilginin boş iş olup olmadığını tartışabilirdi —şehrin sokaklarındaki her saldırıyı kafaya taksa nefes alacak zaman bile bulamazdı— ama Ardunya halkının hayatlarına ilgi duymanın prensin görev kapsamında olduğu gerçeği dışında, sabahki kanlı saldırı ona rasgele bir şiddetten daha fazlasıymış gibi geliyordu. Gerçekten de, bu olayı ne kadar ölçüp biçse durum görüldüğünden daha fena bir hâl alıyordu, failer göründüklerinden daha karmaşıktılar. O anda bu olaya karışmak bilgece bir hareket gibi görünmüştü...

“Birbirlerini itlaf etmelerinin en iyisi olacağı iki değersiz vücutu ilgilendiren bir durum,” dedi Hazan duygusuz bir sesle. “Kız oğlanı salıvermeyi uygun bulmuş diyorsun ve buna rağmen onun yargısını yetersiz mi buldun? Tanrı rolü oynamayı mı gerekli gördün? Hayır, cevap verme. Bilmek istediğimi sanmıyorum.”

Kamran nazırına şöyle bir bakmakla yetindi.

Hazan dudaklarını büzdü. “Çocuk kızı öldürmüş olsa bu olaya karışmanın bilgeliğini düşünmek için bir nedenim olabilir. Bunun dışında,” dedi dümdüz bir sesle, “pervasız davranışınız için bir neden bulamıyorum, efendim, kahraman olmaya duyabileceğiniz acayip bir ihtiyaç dışında düşüncesizliğinize bir açıklama getiremiyorum...”

Kamran tavana baktı. Hayatında pek az şeyi severdi, ama simetrinin verdiği rahatlığı, ona mantıklı gelen düzeni her zaman takdir etmişti. Yüksek kubbeli tavanlara bakıyordu şimdi, birbiri içine oyulmuş oyukların işçiliğine göz gezdiriyordu. Bütün girintiler ve açıklıklar nadir metallerden yapılmış desenlerle işlenmişti, parlatılmış karolar birbirini sonu gelmez bir düzenle tekrar eden geometrik şekillerde ustaca dizilmişlerdi.

Kanlı elini kaldırınca Hazan sessizliğe gömüldü.

“Yeter,” dedi Kamran sessizce. “Suçlamalarına yeterince katlandım.”

“Evet, efendim.” Hazan bir adım geri attı ama meraklı gözleri prensin üstündeydi. “Her zamankinden daha çok.”

Kamran kendini zorlayarak acı acı gülümsedi. “Tahlillerini kendine sakla, yalvarırım.”

“Size hatırlatma cüretinde bulunmalıyım, efendim, nefret ettiğiniz tahlilleri size sunmak benim imparatorluk görevim.”

“Üzücü bir gerçek.”

“Ve birinin nasihatleri bu şekilde ele alındığında, berbat bir iş, değil mi?”

“Sana bir tavsiye vereyim, nazır: Bir barbara nasihat etmeden önce beklentilerini azaltmayı düşünebilirsin.”

Hazan gülümsedi. “Bugün kendinizde değilsiniz, efendim.”

“Her zamankinden daha neşeliyim, değil mi?”

“Moraliniz bu sabah itiraf etmek istediğinizden çok daha bozuk. Bir sokak çocuğunun ölümünün sizi neden bu kadar sarstığını sorabilirim.”

“Nefesini boşa harcamış olursun.”

“Ah,” Hazan gülümsüyordu hâlâ. “Gün dürüst olacak kadar ağarmamış anlaşılan.”

“Gerçekten sarsılmışsam,” dedi prens, soğukkanlılığını kaybederek, “bu sana babamın seni bu küstahlığın için astıracağını hatırlatma arzumun bir belirtisi olmalı.”

“Aynen öyle,” dedi Hazan usulca. “Ama şu anda fark ediyorum ki, siz babanız değilsiniz.”

Kamran başını hızla kaldırdı. Hiç düşünmeden kılıcını kınından çekti. Nazırının gözlerindeki zar zor gizleyebildiği neşeyi görünce duraksadı, eli kılıcının kabzasında donakalmıştı.

Kamran’ın siniri bozulmuştu.

Bir yıldan uzun bir süredir evinden uzaktaydı, normal bir şekilde konuşmayı unutmuştu. İmparatorluğun hizmetinde uzun aylar geçirmiş, sınırları kuvvetlendirmiş, çatışmalara komuta etmiş, ölümü düşlemişti.

Ardunya’nın güneyle olan rekabeti zaman kadar eskiydi.

Ardunya heybetli bir imparatorluktu – bilinen dünyada en bü-

yüğüydü. Ve en büyük zafiyeti hem çok iyi saklanmış bir sır, hem de müthiş bir utanç kaynağıydı: Suları tükeniyordu.

Kamran, Ardunya'nın yeraltındaki su tabakalarından yerüstündeki depolara su taşıyan şebekeler, insanların içme suyu ve sulama için güvendikleri kanat sistemleriyle gurur duyuyordu. Sorun şu ki, kanatlar tamamen yeraltı sularının varlığına bağımlıydı, bu da Ardunya İmparatorluğu'nun topraklarının önemli bir kısmının yüzyıllar boyunca yerleşime elverişsiz kaldığı anlamına geliyordu — bu sorun, Maşti Nehri'nden gemilerle tatlı su taşıyarak biraz olsun çözülebilmisti.

Bu muazzam suyoluna giden en süratli yol, Ardunya'nın en güney sınırına sabitlenmiş küçük, komşu bir imparatorluk olan Tulan'ın en dip noktasından geçiyordu. Tulan silkeleyip kurtulamadıkları bir pire, yok edilemeyen, soyu kurutulamayan bir parazit gibiydi. Ardunya'nın en büyük arzusu, güneydeki ülkenin tam kalbinden geçen bir su kemeri inşa etmektir ama Tulan kralları yıllardır bu isteğe boyun eğmemişlerdi. Tulan'ın böylesi bir su kemeri için önerdiği barışçıl tek teklif, Ardunya için bile ağır olan fahiş bir vergiydi. Tulan'ı birkaç kez haritadan silmeye kalkışmışlardı, ama Ardunya ordusu çok ağır kayıplar vermişti —Kamran'ın babası da bu uğurda hayatını kaybetmişti— ve kuzeyde hiç kimse bunun sebebini anlayamıyordu.

İki ulus arasında nefret aşılmaz bir sıradağ gibi kabarmıştı.

Yüz yıla yakın bir süre boyunca Ardunya Deniz Kuvvetleri sulara giden çok daha tehlikeli bir yolu seçmek zorunda kalmışlar, fırtınalı nehre ulaşabilmek için aylar boyunca yolculuk etmişlerdi. Ardunya düzenli yağmurlar yağan bir mevsim geçirmekle kalmamış, yağmur suyunu yakalayıp yıllar boyunca saklayabilen etkiyici havzalar inşa eden mühendislerle de kutsanmıştı. Yine de, bugünlerde bulutlar hiç dolmuyormuş gibiydi, imparatorluğun sarnıçlarındaki sular giderek azalıyordu.

Kamran her gün yağmur için dua ediyordu.

Ardunya İmparatorluğu resmi olarak savaşta değildi —henüz— ama Kamran, barışın da kanlı bir bedel ödenerek korunduğunu öğrenmişti.

“Ekselansları.” Hazan’ın temkinli sesi prensi ürkütüp o âna geri getirdi. “Beni affedin. Düşüncesizce konuştum.”

Kamran başını kaldırıp baktı.

İçinde durduğu salonun detayları aniden çok keskin bir biçimde gözüne çarptı: parlak mermer zemin, kule gibi yükselen yeşim sütunlar, rengârenk ışıldayan tavanlar. Kılıcının yıpranmış, meşin kabzasını avucunda hissetti, kaslı bedeninin, her zaman taşıdığı ve çok nadiren aklına getirdiği ağır vücudunun farkına vardı: kollarının ağırlığı, bacaklarının cüssesi. Kendini kılıcını kınına geri sokmaya zorladı, gözlerini bir an için kapattı. Gülsuyu ve taze pirincin kokusunu aldı, çay malzemeleriyle dizili bakır bir tepsi taşıyan bir uşak yanından hızla geçip gitti.

Ne zamandır kendi düşüncelerinde kaybolmuştu?

Kamran son zamanlarda tedirgindi, dikkati dağılmıştı. Ardunya topraklarında keşfedilen Tulanlı casusların sayısındaki artış onu uykusundan ediyordu. Bu başlı başına rahatsız edici bir keşifti ama bu bilgi kendi dertleriyle birleşip onları kat kat artırıyordu. Prens su depoları için endişelenmesi yetmiyormuş gibi, devriye gezilerinde onu tedirgin etmeyi sürdüren şeyler görmüştü.

Gelecek karanlık, onun bu gelecekteki rolü ise kasvetliydi.

Prens, tıpkı ondan beklendiği gibi, ülke dışındayken büyükbabasına sürekli olarak mektuplar yolluyordu. Son mektubu Tulan’dan gelen haberlerle dolup taşıyordu. O küçük imparatorluk son zamanlarda iyice cesaretlenmişti. Anlaşmazlık ve politik manevralarla dolu dedikodular gün geçtikçe yayılıyordu ve iki imparatorluk arasındaki çok sallantılı barışa karşın Kamran savaşın kaçınılmaz olduğundan şüpheleniyordu.

Başkente bir hafta önce, sadece iki sebeple dönmüştü: Birincisi, tehlikeli bir nehir yolculuğunu tamamladıktan sonra, imparatorlukta öbür sarnıçları besleyen merkezi sarnıçları tazelemek ve askerlerini güvenle evlerine götürmek zorunda kalmasıydı. İkinci ve daha basit sebep: Bunu büyükbabası istemişti.

Kamran’ın çok sayıdaki endişelerine cevap olarak kendisinden Setar’a geri dönmesi istenmişti. Soluklanma için, demişti büyük-

babası. Yeterince zararsız ama Kamran'ın gayet olağandışı olduğunu bildiği bir istekti.

Prens bir haftadır saraydaydı ve kendini her geçen gün daha da huzursuz hissediyordu. Eve dönüşünün ardından yedi gün geçmişt olsa da kral mektubuna doğrudan bir cevap vermemişti ve Kamran bir görevi, yanında askerleri olmayınca tedirginleşiyordu. Hazan'ın da aynı düşünceleri dile getirmesini dinliyordu, ona göre bu tedirginlik—

“—belki de bu sabahki davranışınızın tek mantıklı açıklaması.”

Evet. Kamran en azından görevine dönmeye can attığına hemfikir olabilirdi. Bir kez daha şehirden ayrılmasının gerekeceğini fark etti.

Çok yakında.

“Bu konuşmadan sıkıldım,” dedi prens kısaca. “Lütfen hızlıca toparla ve bana ne istediğini söyle. Yoluma gitmeliyim.”

Hazan duraksadı. “Elbette, efendim, tabii, ama... çocuğa ne olduğunu bilmek istemiyor musunuz?”

“Hangi çocuk?”

“Oğlan elbette. Kanı şu anda bile ellerinizi lekeleyen.”

Kamran olduğu yerde gerildi, öfkesi aniden hayata döndü. Sadece hafifleyen, ama asla sönmeyen bir ateşi yeniden harlamanın pek kolay olduğunu fark etti. “Bilmek istemiyorum.”

“Ama henüz ölmemiş olduğunu bilmek sizi rahatlatır.”

“Rahatlatabilir mi?”

“Gergin görünüyorsunuz ekselansları ve ben...”

Kamran bir adım öne çıktı, gözleri parlıyordu. Hazan'ı dikkatle inceledi: Burnunun kırık eğimini, kısa kesilmiş kül rengi saçlarını. Hazan'ın cildi çillerle öylesine kaplıydı ki kaşları zar zor görülebiliyordu, çocukken bir sürü sebepten acımasızca zorbalığa maruz kalmıştı, tek bir neden dışında çok üzücü bir şeydi bu: Hazan'ın çektiği acı Kamran'la tanışmalarına vesile olmuştu. Kamran'ın bir saraylının gayrimeşru çocuğunu savunduğu ilk gün, dizleri kemikli çocuğun, genç prense sadakat yemini ettiği gündü.

Kamran o anda bile başını çevirmeye, ona yaraşmadığı düşünülen vukuatları yok saymaya var gücüyle çabalamış, ama bunu başaramamıştı.

Hâlâ başaramıyordu.

“Haddini aşıyorsun, nazır,” dedi Kamran usulca. “Sadede gelmeni tavsiye ederim.”

Hazan başını eğdi. “Büyükbabanız sizi görmeyi bekliyor. Derhal huzuruna bekleniyorsunuz.”

Kamran bir an için donakaldı, gözlerini kapattı. “Anlıyorum. Öfken abartılı değilmiş demek ki.”

“Hayır, efendim.”

Kamran gözlerini açtı. Uzaklarda bir renk karmaşası kararıp parıladı. Konuşmaların hafif mırıltısı kulaklarına geldi, koşuşturan hizmetçilerin hafif ayak sesleri, gözünün önünden geçip giden snodalar. Yüzyıllardır şekli değişmemiş bu üniformaya hiç dikkatini vererek bakmamıştı. Şimdiyse hizmetçilerden herhangi birini her gördüğünde o lanet olasıca hizmetçi kızı düşünüyordu. *Casus*. Bu düşünceyi aklından silmek için az kalsın kendi boynunu kıracaktı. “Kral benden ne istiyor?”

Hazan lafı dolandırıyordu. “Halk sizin evinize döndüğünüzü bildiğine göre muhtemelen görevinizi yapmanızı isteyecektir.”

“Neymiş o görev?”

“Bir balo tertip etmek.”

“Aynen öyle.” Kamran’ın çenesi kasıldı. “Kendimi ateşe vermeyi tercih ederim. Hepsi bu mu?”

“Oldukça ciddi, ekselansları. Balo ilanının şimdiden verildiğine dair dedikodular işittim...”

“Güzel. Şunu alacaksın” –Kamran ceketinin cebinden mendili alıp başparmağıyla işaretparmağı arasına sıkıştırdı– “ve inceleteceksin.”

Hazan beyaz mendili hemen cebine attı. “Özellikle inceletmemi istediğiniz bir şey var mı, ekselansları?”

“Kan.”

Hazan ona boş boş bakınca prens devam etti: “Peşli çocuğun neredeyse boğazladığı hizmetçi kıza aitti. Cin olabileceğini düşünüyorum.”

Hazan kaşlarını çattı. “Anlıyorum.”

“Korkarım anlamıyorsun.”

“Affedin, ekselansları, ama onun kanı bizi neden ilgilendiriyor? Bildiğiniz gibi, Ateş Anlaşmaları’nın cinlere tanıdığı haklar...”

“Kanunlarımızı iyi bilirim, Hazan. Sorunum onun kanıyla değil, karakteriyle.”

Hazan kaşlarını kaldırdı.

“Ona güvenmiyorum,” dedi Kamran sertçe.

“Ona güvenmeniz gerekiyor mu, efendim?”

“O kızda hileli bir şeyler var. Hareketleri fazla zarifti.”

“Ah.” Hazan’ın kaşları daha da kalktı, durumu anlamaya başlamıştı. “Ve Tulan’ın son dostane tavırlarının ışığında...”

“Onun kim olduğunu bilmek istiyorum.”

“Onun bir casus olduğunu düşünüyorsunuz.”

Hazan bunu öyle bir tavırla söylemişti ki, Kamran’ın hayal gördüğünü düşünüyor gibiydi. Prensın yüzü ekşidi. “Onu benim gördüğüm gibi görmedin, Hazan. Çocuğu tek hamlede silahsız bıraktı. Omzunu yerinden çıkardı. Tulanlıların cinlere kuvvetleri ve hızları yüzünden göz koyduklarını benim kadar iyi bilirsin.”

“Bu doğru,” dedi Hazan dikkatle. “Ama size hatırlatmalıyım, efendim, silahsız bıraktığı çocuk açlıktan kırılmak üzereydi. Kemikleri sert bir esintiyle bile yerinden sökülebilirdi, hasta bir sıçan bile onu alt edebilirdi.”

“Ne olursa olsun. Onu bulacaksın.”

“Hizmetçi kızı.”

“Evet, hizmetçi kızı,” dedi Kamran öfkeyle. “Beni görünce olay mahallinden kaçtı. Beni tanıyormuş gibi baktı bana.”

“Affedin, efendim – ama yüzünü göremediğinizi sanıyordum?”

Kamran hızlıca nefes aldı. “Belki de sana böyle bir görev verdiğim için bana teşekkür etmelisin, nazır? Yerine birini bulmamı tercih etmiyorsan tabii.”

Hazan’ın dudakları seğirdi, Kamran’ın önünde eğildi. “Hizmetinizde olmak bir zevk, her zaman olduğu gibi.”

“Krala görüşmemizden önce yıkanmam gerektiğini söyleyeceksin.”

“Ama efendim...”

Kamran hızlı adımlarla dönüp gitti, ayak sesleri bir kez daha muazzam büyüklükteki salonlarda yankılandı. Öfkesi tekrar alevlenmeye başlamış, görüşünü bulandıran, etrafındaki sesleri dindiren bir sisi de beraberinde getirmişti.

Kamran'ın kendini bu durumdan ayıramaması talihsizlikti. Her daim kuşandığı öfke perdesinin altında ne tür duyguların saklanıyor olabildiğini düşünerek pencerelerden bakmadı. Bulanık bir tür keder hissediyor olabileceğinin farkına varmadı, bu yüzden de tam da o anda kılıcını bir adamın kalbine saplamayı hayal etmesi ona olağandışı bir şey gibi görünmedi. Hayallere öylesine dalmıştı ki onu çağıran annesinin sesini duymadı. Mücevherli entarisi yerleri süpürüyor, elbiseye işlenmiş safirler mermer zemini çiziyordu.

Hayır, Kamran çok geç olana kadar annesinin sesini nadiren duyardı.

ALTI

ALİZE HAYAL KIRIKLIĞIYLA DOLU bir sabah geçirmişti. Uykusundan bir saati feda etmiş, kış sabahında yollara düşmüş, canını zor kurtarmış ve en sonunda Baz Konağı'na pişmanlıktan başka hiçbir şey elde edemediğinden dönmüştü, ceplerinin zihni kadar ağır olmasını düşünüyordu.

Hantal bohçayı kar kümelerinin arasından geçirerek Luce büyükelçisinin hizmetçi girişine varmış, donmuş dudaklarını açılmaya zorlayarak kapıda belirme sebebini kekeleye kekeleye açıklamaya çalışmıştı. Konağın gözlüklü kâhyası Alize'ye ücretinin içinde olduğu bir kese vermişti. Soğuktan tir tir titreyen, yorgunluktan bitap düşmüş Alize, parasını siparişi teslim ettikten sonra sayma hatasına düşmüştü, sonra da haddini tamamen aşmış ve bir yanlışlık olabileceğini yüksek sesle dile getirme cüretini göstermişti.

"Affedersiniz, hanımefendi — ama bu anlaştığımız ücretin sadece y-yarısı."

"Hımm" Kâhya burnunu çekti. "Gerisini hanımım elbiseyi beğendiğine karar verdiğinde alacaksın."

Alize'nin gözleri kocaman açıldı.

Etekleri buz kesmese, göğsü soğuktan ortadan ikiye yarılacakmış gibi sızlamasa —dudakları bu kadar uyuşmuş olmasa, ayaklarındaki tüm his çekilmese— dilini tutmayı aklına getirebilirdi. Alize bunun yerine öfkesinin şiddetine hâkim olmayı becerebildi sadece. "Ama Huda Hanım ödeme yapmaktan kaçınmak için elbiseyi beğenmediğine karar verebilir," dediğinde soğukkanlılığını biraz olsun korumuş olması bir mucizeydi.

Kâhya tokatlanmış gibi irkildi. "Laflarına dikkat et, kızım. Kim-senin hanımına sahtekâr demesine izin vermem."

"Ama bunun sahtekârlık olduğunu görebiliyorsunuz..." dedi Alize, buzda ayağı kaymıştı. Kapının eşiğine tutup doğruldu ve kâhya daha da geriye çekildi, yüzünde bu kez apaçık bir tiksinti vardı.

"Çekil," dedi kadın ters ters. "Çek o pis ellerini kapımın üstünden..."

Alize irkilip geriye sıçradı, beş santim solundaki bir buz katmanına basıp kaymaktan mucize eseri kurtuldu. "Huda Hanım beni evine bile a-almıyor," dedi kekeleyerek, bedeni soğukta şiddetle titriyordu. "Bir prova yapmama bile izin vermiyor — işçiliğimi beğenmemek için her türlü s-sebep bulabilir..."

Kapı suratına kapandı.

Alize'nin göğsüne şiddetli bir ağrı saplanmıştı, nefes almasını zorlaştıran bir acıydı. Bu his gün boyunca onunla kalmıştı.

Küçük para kesesine uzandı şimdi, önlüğünün cebinde, uyluğuna bastıran ağırlığını hissetti. Baz Konağı'na dönerken gecikmişti, bu da kazandığı parayı daha güvenli bir yere koymak için zamanının olmadığı anlamına geliyordu. Dönüş yolculuğunda dünya canlanmaya başlamıştı, taze yağan karlar Setar şehrini uyandırmaya çalışan her çabayı süslüyordu. Kışgölü Festivali hazırlıkları sokakları sarmıştı ve Alize havayı kaplayan ağır gülsuyu kokusundan hoşlansa da işbaşı çanları çalmaya başlamadan önce bir anlık sessizliği yeğlerdi. Aradığı huzuru belki de asla bulamayacağını o an için bilmesi mümkün değildi.

Saat altıyı vurduğunda Alize mutfaktaydı, elinde bir süpürgeyle gölgelerde sessizce duruyordu, ateşe mümkün olabildiğince yaklaşmıştı. Diğer hizmetçiler mutfaktaki uzun, tahta masanın etrafına bir saat önce sabah kahvaltısı için toplanmışlardı. Alize mest olmuş bir hâlde hizmetçilerin kahvaltılarını bitirmelerini bekledi: Önlerindeki kâselerde *halim*, didiklenmiş sığır etiyle karıştırılmış bir tür tatlı yulaf ezmesi vardı.

Alize deneme sürecinde bir işçi olduğu için onlara katılma izni yoktu —tarifi bile midesini kaldıran yemeklerine de ilgi duymuyor-

du— ama gevezeliklerini dinlemekten, konuşurken kullandıkları teklifsiz dilden zevk alıyordu. Birbirlerine arkadaş gibi, aile gibi davranıyorlardı.

Alize'nin pek alışkın olmadığı bir sıradanlıktı bu. Anne babasının ona duyduğu sevgi tüm hayatını kaplamıştı; Alize hiçbir şeye muhtaç edilmemiş ve çocukluğunda diğer çocukların arkadaşlığı dışında hiçbir şeyden yoksun bırakılmamıştı, annesiyle babası Alize'nin hazır olacağı âna kadar varlığının keşfedilmemesi konusunda ısrarcıydılar. Alize, arada sırada oyun oynamaya izin verildiği tek bir küçük oğlan çocuğunu hatırlıyordu, anne babasıyla çocuğun annesi yakın dosttular. Çocuğun ismini hatırlayamıyordu, ceplerinin fındıkla dolu olduğunu anımsayabiliyordu sadece, bu fındıklarla ona bir tür beştaş oyunu oynamayı öğretmişti.

Hayatına sadece birkaç güvenilir kişinin daha girmesine izin verilmişti, bunların pek çoğu da zamanının büyük bölümünü beraber geçirdiği ustalarla öğretmenlerdi. Sonuç olarak Alize alışılmadık ölçüde izole bir hayat sürmüştü ve Kil'in etrafında çok az zaman geçirdiği için onların çoğu davranışları onu âdeta büyülüyordu. Alize önceki çalıştığı işlerde kahvaltı odasında bir adamın yumurta yemesini veya bir dilim ekmeğe yağ sürmesini izlemek umuduyla fazlaca oyalandığı için cezalandırılmıştı. İnsanların çattallarıyla kaşıkları onu büyülüyordu, bu sabah da durum farklı değildi.

Amina Hanım, "Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırınca Alize'nin ödü patlayacaktı. Kâhya Alize'yi yakasından tuttuğu gibi birleşik salona sürükledi. "Haddini aşıyorsun, kızım. Diğer hizmetçilerle yemek yiyemezsin."

"Ben — ben bekliyordum sadece," dedi Alize, parmaklarını boynuna götürüp yakasını usulca yerine takarken yüzünü buruşturdu. Boğazındaki kesik hâlâ acıyordu ve Alize yarasını sararak dikkatleri üstüne çekmek istemiyordu. Sadece taze kan olabilecek nemliliği boğazında hissedebiliyordu, yarasına dokunmamak için yumruklarını sıktı. "Özür dilerim, hanımefendi. Münasebetsizlik etmek istemedim. Emirlerinizi bekliyordum sadece."

Her şey öyle hızlı olup bitti ki Alize dişlerindeki acıyı hissedene, gözlerinin ardında ışık parlamasını görene dek Amina Hanım'ın onu tokatladığının farkına varmadı. Alize çok geç kalarak irkilip geri çekildi, kulakları çınlıyordu, dik durabilmek için taş duvarı yokluyordu. Bugün çok hata yapmıştı.

"O dilin için ne demiştim sana?" diyordu Amina Hanım. "Bu işi istiyorsan haddini bileceksin." Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "O tuhaf aksanı bırak demiştim sana. *Münasebetsiz*," dedi dudak bükerek. "Böyle konuşmayı nereden öğrendin..."

Amina Hanım kendi kendini sustururken Alize havadaki değişimi fark etti, kadının gözlerinin şüpheyle kararmasını izledi.

Alize yutkundu.

"Böyle konuşmayı *nereden* öğrendin?" diye usulca sordu Amina Hanım. "Okuma yazma bilmen hadi neyse, ama bir bulaşıkçı için fazlaca burnu havada görünmeye başlıyorsun."

"Hiç de değil, hanımefendi," dedi Alize, başını eğdi. Ağzında kan tadı vardı. Yüzü kızarıp şişmişti, morarmaya başlayan çürüğe dokunma dürtüsünü bastırdı. "Affedersiniz."

"Sana okumayı kim öğretti o zaman?" diye yüklendi Amina Hanım. "Böyle caka satmayı sana kim öğretti?"

"Affedin, hanımefendi." Alize irkildi, kendini daha yavaşça konuşmaya zorladı. "Caka satma niyetinde değildim, hanımım, başka türlü nasıl konuşulacağını bilmiyorum sadece..."

Ve Amina Hanım başını kaldırıp baktı, saati görünce dikkati dağılmıştı. Gözlerindeki öfke sönüp gitti. Değerli dakikaları boşa harcamışlardı ve Alize bu konuda üsteleyerek daha da zaman kaybedemeyeceklerini biliyordu.

Yine de Amina Hanım ona yanaştı.

"Benimle bir kez daha züppenin teki gibi konuşursan sadece tokat yemekle kalmazsın, seni yine sokağa atarım."

Alize aniden midesinin bulandığını hissetti.

Gözlerini kapadığında buz gibi soğuk, haşere basmış arka sokakların sert taşlarının yanağına bastırmasını hissedebiliyordu hâlâ. Lağımların şırıltısının onu dakikalar boyunca uyuşturmasını

işitebiliyordu – sokakta gözlerini kapalı tutmaya cesaret edebildiği en uzun zamandı bu. Alize bazen böylesi bir karanlığa dönmek yerine kendini bir atlı arabanın önüne atmayı tercih edeceğini düşünüyordu.

“Evet, hanımefendi,” dedi usulca, nabızı hızla atıyordu. “Beni affedin, hanımefendi. Bir daha olmayacak.”

“Bu kadar şatafatlı özür yeter,” diye terslendi Amina Hanım. “Hanımım bugün burnundan soluyor, kral bizzat uğrayacakmış gibi her odanın temizlenmesini ve cilalanmasını istiyor.”

Alize başını kaldırıp bakma cüretini gösterdi.

Baz Konağı yedi katlıydı ve yüz on altı ayrı odası vardı. Alize, “*Neden? Neden bütün odalar?*” diye sormayı her şeyden çok istiyordu. Bunun yerine dilini tuttu, sessizce dertlendi. Yüz on altı odanın her birini bir günde temizlemek onu yorgunluktan öldürdü.

“Evet, hanımefendi,” diye fısıldadı.

Amina Hanım duraksadı.

Alize o anda Amina Hanım’ın bu talebin imkânsızlığının farkında olamayacak kadar korkunç bir canavar olmadığının farkına vardı. Kâhya ses tonunu biraz yumuşatıp, “Diğerleri de yardım edecek tabii – ama onların günlük işleri de var, anlıyor musun? İşin büyük kısmı sana kalacak,” dedi.

“Emredersiniz, hanımefendi.”

“Bu işin altından kalkarsan, kız, seni kalıcı olarak işe almayı düşüneceğim. Ama söz vermiyorum” –Amina Hanım bir parmağını kaldırıp Alize’ye doğrulttu– “o çeneni tutmayı öğrenmezsen.”

Alize derin bir nefes aldı ve başını yukarı aşağı salladı.

YEDİ

هفت

KAMRAN, BÜYÜKBABASININ ODASINA ÇIKAN giriş salonuna girdiği anda bir hareketlenme hissetti. Duvarlarda doğal olmayan bir ışık yansıması, havada hafif bir parfüm kokusu vardı. Kamran adımlarını bilerek yavaşlattı, avcısının bu kadar kolay bir hedefe karşı koyamayacağını biliyordu.

İşte orada.

Eteklerin hışırtısı.

Kamran son anda saldırganın yumruğunu kavradı, kadının parmakları, mutlulukla boğazına dayadığı yakut bir hançerin kabzasına dolanmıştı.

“Bu oyundan sıkıldım, anne.”

Annesi yana doğru eğilip uzaklaşarak kahkaha attı, koyu renk gözleri ışıldıyordu. “Ah, ben hiç sıkılmıyorum, canım.”

Kamran annesini duygusuz bir yüzle izledi, kadın tepeden tırnağa mücevherlerle kaplıydı, durduğu yerde bile ışıldıyordu. “Kendi çocuğunu öldürmeyi oynamak seni eğlendiriyor mu?”

Annesi bir kez daha gülüp Kamran’ın etrafında döndü, kadife etekleri parıltıyordu. Ardunya prensesi Firuze’nin soylu bir güzelliği vardı – bu bir prenses için pek de olağanüstü bir başarı sayılmazdı. Tahtı arzulayan her soylunun güzel görünmesi beklenirdi ve Firuze’nin kocasının zamansız ölümüne içerlediği sır değildi. Kocasını yedi yıl önce, anlamsız bir savaşta kellesinden olmuş ve onu sonsuza dek bir kraliçe değil, prenses olarak bırakmıştı.

“Fena hâlde sıkıldım,” dedi. “Ve çocuğum bana o kadar az ilgi gösteriyor ki, yaratıcı olmak zorunda kalıyorum.”

Kamran yeni yıkanıp paklanmıştı, giysileri ütülenip esanslara

bürünmüştü, ama askeri üniformasını yeniden üstüne geçirmek için can atıyordu. Bu resmi kıyafetlerden kullanışsızlıkları ve şatafatı yüzünden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Tunüğünün sert yakasının boğazına sürtündüğü yeri kaşıma dürtüsünü bastırdı. "Dikkatimi cezbetmek için bir sürü farklı yol olmalı," dedi annesine.

"Sıkıcı farklı yollar," dedi Firuze ciddiyetle. "Ayrıca senin dikkatini cezbetmem gerekmemeli. Seni kendi bedenimde büyüterek yeterince emek verdim. Bir zerre de olsa bağlılığı hak ediyorum."

Kamran annesinin önünde eğildi. "Gerçekten de."

"Beni küçük görüyorsun."

"Görmüyorum."

Firuze, Kamran'ın elini tokatlayarak boğazından çekti. "Köpek gibi kaşınmayı bırak, tatlım."

Kamran olduğu yerde gerildi.

Kaç adam öldürmüş olursa olsun, annesi ona sonsuza dek çocukmuş gibi davranacaktı. "Bu saçma sapan kostüm, onu giyenin kellesini uçurmayı kafasına koymuşken rahatsızlığım için beni mi suçluyorsun? Koca imparatorlukta düzgün iki parça kıyafet dikket birini bulamaz mıyız?"

Firuze bu soruyu umursamadı.

"Zeki bir kadını tek bir görevi ifa etmekten alıkoymak tehlikelidir," dedi ve oğlunun koluna girdi, onu kralın ana odasına doğru beraberce yürümeye zorladı. "Yaratıcılık nöbetlerim için suçlanmam."

Kamran şaşkınlıkla olduğu yerde durup annesine baktı. "Çalışmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Firuze yüzünü buruşturdu. "Aptalmış gibi davranma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kamran bir zamanlar tüm dünyada annesinin dengi kimsenin olamayacağını düşünürdü. Ne güzellik ve zarafette ne letafet ve zekâda. O zamanlar merhametli olmanın da ne kadar önemli olacağını bilemezdi. "Hayır," dedi. "Korkarım en ufak bir fikrim yok."

Firuze gösterişli bir şekilde iç çekti, kralın kabul odasına girerlerken elini sallayıp onu uzaklaştırdı. Kamran bu görüşmede

annesinin de onlara katılacağını bilmiyordu. Annesinin oraya sırf kralın odalarına bir kez daha bakabilmek için geldiğinden şüpheleniyordu, sarayda en çok sevdiği yer orasıydı ve içeriye pek davet edilen olmazdı.

Büyükbabasının odası tepeden tırnağa aynalarla dolu olarak tasarlanmıştı, muazzam sayıda ışığı yansıtan küçük karolarla kaplıydı. Odanın her santimi, büyük geometrik biçim serileri hâlinde iç içe geçmiş yıldız şekilli desenlerle parılıyordu. Kubbeli yüksek tavanlar tepelerinde ışıldıyordu, göklere uzanıyormuş hissi veren bir sonsuzluk serabını andırıyordu. İki büyük pencere, içeriye gün ışığını almak için ardına kadar açılmıştı, içeri keskin ışık huzmeleri sızıyor, parçalanmış ışıltılarıyla odayı daha da aydınlatıyordu. Odanın zemini bile aynalı taşlarla kaplıydı, narin işçilik gösterişli, incelikle işlenmiş halılarla korunuyordu.

Salonun ruhani bir havası vardı, Kamran bir yıldızın kalbinde duruyormuş gibi hissetti. Oda kendi başına olağanüstü bir yapıydı, ama misafirleri üzerinde bıraktığı etki belki de daha büyük bir başarı sayılırdı. Odaya giren bir ziyaretçi kendini o anda göklere yükselmiş gibi hissediyordu. Kamran bile bu etkiyi üstünden atamıyordu.

Ama annesi üzüntüye kapılmıştı.

Odanın içinde döndü, bir elini göğsüne bastırmıştı. “Ah, Tanrım,” dedi, “tüm bunlar bir gün benim olmalıydı.”

Kamran, annesinin en yakınındaki duvara bakarak kendini hayran hayran süzmesini izledi, Firuze parmaklarını oynattı, taktığı mücevherlerin ışıldamasını izledi. Kamran bu odaya girmeyi her zaman biraz kafa karıştırıcı bulurdu. Odanın görkemli bir havası vardı, evet, ama bu hissin peşinden bir yetersizlik duygusunun geldiğini fark ediyordu. Bu dünyadaki küçük ayak izinin farkına en çok gerçek güçle çepeçevre sarıldığında varıyordu, bu duyguyu en yoğun hissettiği an da büyükbabasına yaklaştığı zamandı.

Prens etrafına bakarak büyükbabasına dair bir işaret aradı.

Kralın yatak odasına açıldığını bildiği kapılardan birini aralayıp baktı, odayı aramak münasebetsizlik olur mu diye düşünürken Firuze kolunu çekti.

Kamran geriye dönüp baktı.

“Hayat hiç adil değil, değil mi?” diye sordu annesi, gözleri duyguyla parıldıyordu. “Düşlerimiz nasıl da kolayca paramparça oluyor?”

Kamran’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Gerçekten de öyle, anne. Babamın ölümü büyük bir trajedi.”

Firuze onu onaylamayan bir tavırla homurdandı.

Kamran çoğu zaman bu saraydan mümkün olabildiğince çabuk ayrılmak isterdi. Vârisi olduğu taht onu iğrendirmese de bu düşünceden zevk de almıyordu. Hayır, Kamran tahtın şanına eşlik eden vahşeti gayet iyi biliyordu.

Kral olmayı hiç istememişti.

Çocukken insanlar onunla sanki kutsanmış gibi konuşuyorlardı, sanki bu dünyada en çok sevdiği iki kişinin ölümünü talep eden bu unvanı alma sırasında olduğu için şanslıymış gibi. Krallık ona hep rahatsız edici bir işmiş gibi geliyordu, bu duyguyu en çok da babasının başı evine bedeninden ayrı döndüğünde yaşamıştı.

Kamran on bir yaşındaydı.

Daha o zamandan güçlü görünmesi bekleniyordu, günler sonra onu tahtın doğrudan vârisi ilan eden bir törene katılmak zorunda bırakılmıştı. Sadece bir çocuktuk, babasından geriye kalanların yanında durması ve ne keder ne de korku sergilemesi emredilmişti – yalnızca öfke. Büyükbabasının ona ilk kılıcını verdiği gündü, hayatının sonsuza dek değiştiği gün. Bir çocuğun, tam oluşmamış bir hâlde, bir erkeğin bedenine girmeye zorlandığı gün.

Kamran gözlerini kapattı, soğuk bir bıçağın yanağına bastırıldığını hissetti.

“Hayallere mi daldın, canım?”

Kamran annesine baktı, sadece ona değil, kendisine de öfkelenmişti. Kafasını bulandıran rahatsızlığın gerçek biçimini bilmiyor, dağılmış düşünceleri için bir açıklama getiremiyordu. Her gün onu kemiren bir dehşet hissettiğini biliyordu sadece, daha kötüsü de zihninin böylesine allak bullak olmasının işleri iyice kötüye

götüreceğinin farkındaydı. Kamran bu kayıp anların onun canına mal olabileceğini biliyordu. Annesi bunu daha demin kanıtlamıştı.

Oğlunun zihnini okuyormuş gibiydi.

“Endişelenme. Süs amaçlı, çoğu zaman.” Firuze geri çekildi, parıldayan yakut hançere kusursuz bir biçimde yuvarlatılmış tırnağının ucuyla vurdu. Silahı entarisine geri soktu. “Ama bugün sana *gerçekten de* kızgınım ve bunu hemen konuşmamız gerek.”

“Neden?”

“Çünkü büyükbabanın sana söylemek istediği şeyler var, ama önce ben aklımdakileri söylemek istiyorum.”

“Hayır, anne, demek istediğim: Neden kızgınsın?”

“Şu hizmetçi kızdan bahsetmemiz gerekiyor kesinlikle...”

Arkalarında bir ses, “İşte buradasın,” diye gürledi ve Kamran olduğu yerde dönünce kralın parlak yeşiller içinde kendilerine yaklaştığını gördü.

Firuze gösterişli bir reverans yaptı, Kamran kralın önünde eğildi.

“Gel, gel.” Kral bir eliyle işaret etti. “Bir bakayım sana.”

Kamran dik durup bir adım öne çıktı.

Kral, Kamran’ın ellerini alıp sıkıca tuttu, sevecen gözleri prensi gerçek bir merakla tartıyordu. Kamran bugünkü davranışları için paylanacağını anlamıştı, ama bunun sonuçlarına da gururla katlanacağını biliyordu. Dünyada büyükbabasından daha çok saygı duyduğu biri yoktu ve Kamran kralın her türlü arzusuna rıza gösterecekti.

Kral Zal yaşayan bir efsaneydi.

Büyükbabası —babasının babası— her türlü musibetin üstesinden gelmişti. Zal doğduğunda annesi yaşlı bir adam doğurduğunu sanmıştı, bebeğin saçları şimdiden bembeyazdı, kirpikleri beyazdı, cildi o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı. Kâhinler’in itirazlarına karşın çocuğun lanetli olduğu ilan edilmiş, dehşete düşmüş babası onu reddetmişti. O berbat kral, yeni doğmuş bebeği annesinin kollarından çekip almış ve en yüksek dağın tepesinde ölüme terk etmişti.

Zal'ın kurtuluşu, ağlayan bebeği fark ederek onu uzaklara götüren, kendi çocuğu gibi yetiştiren muhteşem bir kuşla gelmişti. Hakkı olan verasetle krallığı geri almak için dönüşü zamanının en meşhur hikâyelerinden biriydi, Ardunya üzerindeki uzun hükümdarlığı adil ve merhametliydi. Çok sayıdaki başarılarının arasında, Cin ve Kil arasındaki şiddete son veren tek Ardunya kralı olması da vardı. Tartışmalı Ateş Anlaşmaları onun emriyle kaleme alınmıştı. Sonuç olarak Ardunya cinlerle barış içinde yaşayan nadir imparatorluklardan biriydi ve Kamran sadece bu sayede bile büyükbabasının unutulmayacağını biliyordu.

Kral en sonunda torununun önünden çekildi.

Zal odadaki tek mobilya olan aynalı tahtına otururken, "Bugünkü seçimlerin son derece ilginçti," dedi. Kamran ve annesi kendilerinden bekleneni yaparak kralın önündeki minderlere kuruldular. "Aynı fikirde değil misin?"

Kamran hemen cevap vermedi.

"Bence hepimiz prensin davranışlarının hem aceleci hem de uygunsuz olduğuna hemfikir olabiliriz," diye araya girdi annesi. "Bunu telafi etmeli."

"Öyle mi?" Zal berrak kahverengi gözlerini gelinine çevirdi. "Nasıl bir telafi önerirsin, canım?"

Firuze duraksadı. "Şu anda aklıma gelmiyor, majesteleri, ama bir şeyler düşüneceğimizden eminim."

Zal ellerini çenesinin altına, özenle kesilmiş sakalına dayadı. Kamran'a dönüp, "Bugünkü hareketlerini inkâr etmiyor veya savunmuyor musun?"

"Hayır."

"Ama yine de pişman olmadığını görüyorum."

"Değilim."

Zal bakışlarını tüm gücüyle torununa çevirdi. "Bana bunun nedenini anlatacaksın elbette."

"Affınıza sığınarak, majesteleri, bir prensin halkının refahıyla ilgilenmesinin yakışksız bir hareket olmadığını düşünüyorum."

Kral güldü. "Hayır, olmadığını söyleyebilirim. Asıl yakışksız

olan kararsızlık ve seni en iyi tanıyanlara doğruyu söyleme konusunda isteksizliktir.”

Kamran olduğu yerde gerildi, ensesinin yanmaya başladığını hissetti. Azar işittiğinde bunu anlardı ve büyükbabasının paylamalarına karşı henüz bağışıklık kazanmamıştı. “Ekselansları...”

“Oldukça uzun süredir halkının arasında yürüyorsun, Kamran. Her türlü ıstıraba tanık oldun. Davranışların daha büyük çaplı bir felsefi duruşun etkisi altında olsa, bu idealist söylemlerini kabullenebilirdim. Ama ikimiz de böyle olmadığını biliyoruz, daha önce sokak çocuklarının veya hizmetçilerin hayatı umurunda olmadı. Bu durumda, ani bir yufka yüreklilikten daha fazlasının olduğu kesin.” Duraksadı. “Tabiatına aykırı hareket ettiğini, kendini tehlikeye attığını inkâr mı edeceksin?”

“İlkini inkâr etmeyeceğim. İkincisiyse...”

“Tek başınaydın. Silahsızdın. Bu dünyanın üçte birlik kısmını kapsayan bir imparatorluğun vârisisin. Yoldan geçenlerden yardım istedin, kendini yabancıların insafına bıraktın...”

“Kılıçlarım yanımdaydı.”

Zal gülümsedi. “Bu aptalca itirazlarınla bana hakaret etmeyi sürdürüyorsun.”

“Saygısızlık etmek istemedim...”

“Kılıç taşıyan bir adamın yenilmez olmadığını da farkındasın, değil mi? Sana yukarıdan saldırabilirlerdi. Ok atılarak öldürülebilirdin, pusuya düşürülebilir, linç edilebilir, kafana vurularak bayıltılabilir ve fidye için kaçırılabilirdin.”

Kamran başını eğdi. “Evet, majesteleri.”

“O zaman tabiatına aykırı hareket ettiğini, kendini tehlikeye attığını kabul ediyorsun.”

“Evet, majesteleri.”

“Güzel. Senin izahını istiyorum sadece.”

Kamran derin bir nefes alıp burnundan yavaşça bıraktı. Krala, Hazan’a anlattıklarını aktarmayı düşündü: Bu olaya kız ona çarpıcı, şüpheli görüldüğü için karışmıştı. Ama bu açıklamayı, ters giden bir şeylerin olabileceğini duyduğunda Hazan’ın bir gülmediği

kalmıştı. Kamran, gözle görülmeyen bir sezgiyi kelimelere nasıl dökebilirdi?

Gerçekten de, bu konuya kafa yordukça prensin daha önce mantıklı gibi duran gerekçeleri büyükbabasının yakıcı bakışları altında kum gibi darmadağınık görünüyordu.

Kamran sessizce, "İzah edemiyorum, majesteleri," dedi.

Kral bunu duyunca duraksadı, gözlerindeki gülümseme sönüp gitti. "Ciddi olamazsın."

"Yalvarırım affedin."

"Ya o kız? O konuda aklını biraz olsun kaybettiğini itiraf etsen seni çok sertçe yargılayamam. Belki de bana onun göz alıcı bir güzelliği olduğunu, bu olaya daha önemsiz bir sebeple karıştığını, ona âşık olduğunu düşündüğünü söyleyeceksin."

"Değildim." Kamran'ın çenesi kasıldı. "Değilim. Kesinlikle böyle demezdim."

"Kamran."

"Onun yüzünü bile göremiyordum, büyükbaba. Böylesi bir yalanı kabullenmemi bekleyemezsin."

Kral ilk kez, gözle görülür bir biçimde endişelenmişti. "Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor musun, çocuğum? Kaç kişi akli melekelerini ölçtürmek için bahane bulmaya çalışır? Makamına göz dikenler, tahta layık olmadığına karar kılmak için her türlü nedeni üretebilirler. Hareketlerinin pervasızlık değil, düşüncesizliğinin eseri olduğunu bilmek beni daha da tedirgin ediyor. Aptallık belki de en büyük kabahatin."

Kamran irkildi.

Büyükbabasına büyük bir saygı beslediği doğrudu ama prens kendine de saygı duyuyordu ve gururu hakaret üstüne hakarete uğramayı itiraz etmeden kaldıramıyordu.

Başını kaldırdı, kralın doğrudan gözlerinin içine bakarak sertçe bir sesle, "Kızın casus olabileceğine inandım," dedi.

Kral Zal gözle görülür bir şekilde doğruldu. Duruşu tahtının kollarına tutunan ellerindeki gerginliği hiçbir şekilde ele vermiyordu.

Öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki, Kamran korkunç bir hata yapmış olmaktan korktu.

Kral sadece, “Kızın casus olabileceğini düşündün,” dedi.

“Evet.”

“Bu bana söylediğin tek doğru şey.”

Kamran bir anda sersemlemişti. Şaşkınlıkla krala baktı.

“Amaçlarını anlayabiliyorum artık,” dedi büyükbabası, “ama sağduyu eksikliğine anlam veremiyorum. Böyle bir şüphenin peşine sokak ortasında düşmenin akıllıca olacağını mı düşündün? Kızın casus olabileceğini düşündüğünü söylüyorsun – peki ya oğlan? Onu bir aziz mi sandın? Onu meydan boyunca taşımış, kanının her tarafına akmasına izin vermişsin.”

Kamran ikinci kez, tedirgin edici bir ateşin cildini dağlamaya başladığını hissetti. Bir kez daha başını eğdi. “Hayır, majesteleri. O noktada mantıklı düşünmüyordum.”

“Kamran, sen kral olacaksın,” dedi büyükbabası, sesi aniden öfkelenmek üzereymiş gibi geliyordu. “Mantıklı düşünmekten başka seçeneğin yok. İnsanlar kralları hakkında her türlü dedikoduyu yapabilir, ama akıl sağlığı hiçbir zaman tartışma konusu olmamalıdır.”

Kamran başını kaldırmıyordu, bakışları ayaklarının altındaki halının karmaşık, birbirini tekrar eden desenlerine çivilenmişti. “Akıl sağlığım hakkında insanların ne düşündüğünden endişelenmeli miyiz? Bu noktada kafayı böyle şeylere takmaya lüzum yok şüphesiz. Güçlü ve sağlıklısın, büyükbaba. Ardunya’yı uzun yıllar yöneteceksin...”

Zal kahkahayı patlatınca Kamran başını kaldırdı. “Ah, içtenliğin beni etkiliyor. Gerçekten. Ama buradaki seyahatim sona ermek üzere,” dedi, gözleri pencereyi tarıyordu. “Bir süredir hissediyorum bunu.”

“Büyükbaba...”

Kral Zal elini kaldırdı. “Konuyu dağıtmayacağım. Her hareketinin imparatorluğu derinden etkilediğini hatırlatarak zekâna ha-

karet de etmeyeceğim. Eve döndüğünü ilan etmek bile her türlü yaygarayı koparırdı, ama bugünkü hareketlerin...”

“Gerçekten de,” dedi annesi araya girerek, herkese orada olduğunu hatırlattı. “Kamran, kendinden utanmalısın. Avam tabakadan biri gibi davrandın.”

“Utanmalı mı?” Zal gelinine şaşkınlıkla baktı. Kamran’a bakıp, “Seni bunun için mi çağırdığımı sanıyorsun?”

Kamran duraksadı.

“Bana kızgın olabileceğinizi bekliyordum, majesteleri, evet. Bana ayrıca, dönüşümü kazara ilan ettiğim için bir balo tertip etmemi bekliyor olabileceğiniz söylendi.”

Zal iç çekti, beyaz kaşları çatıldı. “Sana bunu Hazan söyledi sanırım?” Kral kaşlarını daha da çatı. “Bir balo. Evet, bir balo. Ama bu, en önemsizi.”

Kamran gerildi. “Ekselansları?”

“Ah, çocuğum.” Zal başını iki yana salladı. “Ne yaptığının farkında olmadığını ancak şimdi görüyorum.”

Firuze önce oğluna, sonra krala, sonra yeniden oğluna baktı. “Ne yapmış?”

“Bugün böyle söylentiler çıkmasının sebebi sadece olaya karışman değil,” dedi Zal usulca. Pencereden dışarı bakıyordu yine. “Çocuğu kendi kanında ölmeye bıraksaydın bunun lafı edilmezdi. Arada sırada böyle şeyler olur. Hâkimleri sessizce çağırabilirdin, çocuk alınıp götürülürdü. Bunun yerine o çocuğu kollarına aldın. Sokakta yaşayan bir yetimin kanının sana dokunmasına, giysilerini kirletmesine izin verdin. Onlardan birine merhamet ve şefkat gösterdin.”

“Bunun için cezalandırılacak mıyım, majesteleri? Merhamet gösterdiğim için katledilecek miyim?” diye sordu Kamran, içinde rahatsız edici bir kaygının yükseldiğini hissediyordu. “Bir prens-ten halkına hizmet etmesinin beklendiğini sanıyordum.”

Büyükbabası neredeyse gülümseyecekti. “Beni kasten mi yanlış anlamaya çalışıyorsun? Hayatın çok değerli, Kamran. Sen, dünyadaki en büyük imparatorluğun vârisi, kendini pervasızca tehlikeye

attın. Bugünkü gösterin halk tarafından kabul görebilir, ama soy-lular kılı kırk yaracak, delirip delirmediğini merak edecekler.”

“*Delirdiğimi mi?*” diye sordu prens, öfkesini zapt etmekte zor-lanıyor. “Çok abartılı bir tepki değil mi bu? Kötü hiçbir şey ol-mamışken – ben can çekişen bir çocuğa yardım etmekten başka bir şey yapmamışken...”

“İsyan çıkarmaktan başka bir şey yapmadın. Sokaklarda adını haykırıyorlar sadece.”

Firuze, sarayın sağlamlığıyla meşhur duvarlarının içinde her-hangi bir şey görüp duyabilecekmiş gibi nefesini tutup pencereye koştı. Etrafta bir kalabalık görmeyeceğini bilen Kamran yerine çöktü.

Sarsılmıştı.

Zal tahtında öne doğru eğildi. “Kalbinde imparatorluk için sava-şarak can vermeye hazır olduğunu biliyorum, çocuğum, ama bu ke-sinlikle aynı türde bir feda değil. Tahtın vârisi şehir meydanında hır-sız bir sokak çocuğu için canını tehlikeye atmaz. Bu ona yaraşmaz.”

“Hayır,” dedi prens, süngüsü düşmüştü. Kendini aniden kur-şun gibi ağır hissetti. “Yaraşmaz sanırım.”

“Şimdi pervasızlığını ciddiyet gösterileriyle törpülemeliyiz,” dedi büyükbabası. “Bu gösteriler, özellikle de politik nüfuzlarına sırtımızı dayadığımız Yedi Hanedan’ın soylu ailelerinin yararına olacak. Bir balo tertip edeceksin. Sarayda görüleceksin. Yedi Ha-nedan’a ve özellikle Piir Hanedanı’na saygılarını sunacaksın. Tabi-atınla ilgili duyabilecekleri korkulara karşı onları rahatlatacaksın. Onların ne senin akıl sağlığını ne de yönetme kabiliyetini sorgula-malarını istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Evet, majesteleri,” dedi prens, bozum olmuştu. Hatasının ağır-lığını ancak şimdi anlamaya başlıyordu. “Dediğinizi yapacağım, bu zararı telafi etmek için Setar’da kalacağım, siz ne kadar uygun görürseniz. Sonra, eğer izin verirsiniz, askerlerimin yanına dön-mek istiyorum.”

Zal şöyle bir gülümsedi. “Korkarım evden uzakta olman artık iyi bir fikir değil.”

Kamran yanlış anlamış gibi davranmadı.

Niyet ettiğinden daha sert bir tavırla, "Sağlığınız yerinde," dedi. "Güçlü kuvvetlisiniz. Aklınız başınızda. Böyle bir şeyden emin olamazsınız..."

"Benim yaşıma geldiğinde," dedi Zal kibarca, "böyle şeylerden gerçekten de emin olabilirsin. Bu dünyadan bezdim artık, Kamran. Ruhum ayrılmak için can atıyor. Ama neslimizin korunduğundan emin olmadan, imparatorluğumuzun korunduğundan emin olmadan buradan ayrılamam."

Prens yavaşça başını kaldırıp büyükbabasının gözlerine baktı.

"Biliyor olmalısın." Zal gülümsedi. "Seni eve sırf dinlenesin diye çağırmadım."

Kamran evvela büyükbabasının ne demek istediğini anlayamadı. Bir an sonra anladığıdaysa kafasına bir darbe yemiş gibi hissetti. Kelimeleri zar zor ağzından çıkararak, "Evlenmemi istiyorsunuz," dedi.

"Ardunya'nın bir vârise ihtiyacı var."

"Sizin vârisiniz benim, majesteleri. Hizmetinizdeyim..."

"Kamran, savaşın eşiğindeyiz."

Kalbi küt küt atsa bile prens kendini tuttu. Gözlerinde kuşkuya yakın bir ifadeyle büyükbabasına baktı. Beklediği konuşma, tartışmayı beklediği haber buydu. Ama Kral Zal şu anda bile konuşmaya pek istekli değilmiş gibi duruyordu.

Kamran buna tahammül edemiyordu.

Büyükbabası onu ölmekle, savaş çıkarması, imparatorluğu koruması için onu burada tek başına bırakmakla tehdit ediyordu ve böylesi bir kader için onu hazırlamak yerine evlenmekle mi görevlendiriyordu? Hayır, Kamran buna inanamıyordu.

Kamran müthiş bir irade gücüyle sesine hâkim olarak, "Eğer savaşa gideceksek belki de bana daha işe yarar bir görev verebilirsiniz, ekselansları?" diye sordu. "Böylesi bir zamanda imparatorluğu korumak için bir soylunun kızına kur yapmaktan çok daha fazlasını yapabilirim."

Kral yüzünde saklı bir ifadeyle gözünü Kamran'a dikti. "Yokluğumda imparatorluğuna verebileceğin en büyük hediye güven-

cedir. Kesinlik. Savaş çıkacak, bununla birlikte görevin de" —elini kaldırarak Kamran'ın konuşmasına engel oldu— "ve bundan korkmadığını biliyorum.

"Ama savaş meydanında sana bir şey olursa kıyamet kopar. Kıymetsiz akrabalar tahta talip olup yok eder. Emrimiz altında beş yüz bin asker var. Refahlarını korumamız, güvenliklerini sağlamamız, hasatları için gereken suyu bulmamız, çocukları için yiyecek temin etmemiz için bize bel bağlayan on milyonlarca insan var." Zal öne eğildi. "Neslin devamını sağlamalısın, çocuğum. Sadece benim için değil, baban için. Mirasın için. İmparatorluğun için yapman gereken *bu*."

Prens o anda seçme şansı olmadığını farkına vardı. Kral Zal ona soru sormuyordu.

Emir veriyordu.

Kamran bir dizinin üstünde yükseldi, kralının önünde başını eğdi. "Şerefim üstüne," dedi sessizce. "Söz veriyorum."

Düzenleme
Ny.Ozlem

SEKİZ

هشتم

BUGÜN ÇOĞU GÜNDEN DAHA zor geçmişti.

Alize, buharlar cildini dağlayana dek su kaynatmıştı. Ellerini sabunlu kaynar suya öyle çok daldırmıştı ki eklemleri çatlamıştı. Parmakları su toplamıştı, dokunduğunda sıcaklık hissediyordu. Yer fırçasının sivri kenarları avuçlarına batmış, cildine sürtüne sürtüne kanatmıştı. Önlüğünü sık sık yumruklarına tıktırıyor, ama mendilini çaresizce her aradığında hayal kırıklığına uğruyordu.

Alize'nin o gün zihnini istila eden sürüyle düşünceye kafa yormaya zamanı yoktu, böylesi iç karartıcı meseleleri düşünmek de istemiyordu. Şeytanın ziyareti, kapüşonlu yabancının korkunç belirişi, Huda Hanım'ın zalimliği ve karlarda yaralı bir hâlde bıraktığı çocuk arasında, Alize korkularını besleyecek yakıttan yoksun değildi.

Bir diğer tuvaleti temizlerken tüm bunları boş vermenin muhtemelen en iyisi olacağını düşündü. Bunların hiçbirini düşünmemek, o da sonsuz karanlık tarafından yutulana dek her günü acı ve kedere karşı koyarak geçirmek daha iyiydi. On sekiz yaşındaki genç bir kadın için kasvetli bir düşünceydi bu, ama Alize bunu yine de düşündü: Belki de bu kadar umutsuzca peşine düştüğü özgürlüğü sadece ölümden bulabilecekti, bu dünyada huzur bulma umudunu yitireli çok olmuştu.

Gerçekten de günün çoğu saatinde Alize nasıl birine dönüştüğüne, eskiden geleceği için tasarlanmış planlara ne kadar uzak düştüğüne inanamıyordu. Bir zamanlar hayatı için çizilmiş bir plan, bir gün dönüşebileceği kişiyi desteklemek için tasarlanmış sessiz bir altyapı vardı. O hayali geleceği terk etmek zorunda kal-

mıştı, hayali bir arkadaştan ayrılan bir çocuk gibi. Geçmiş varlığından geriye kalan tek şey şeytanın tanıdık fısıltılarıydı, sesi arada bir cildinin altında büyüyor, hayatının ışığını söndürüyordu.

Keşke o da ortadan kaybolabilseydi.

Saat ikiye vurduğunda Alize boş kovalarını mutfağın zeminine on ikinci kez yerleştirdi.

Odanın gerisine sıvışmadan önce etrafta aşçıdan veya Amina Hanım'dan bir iz var mı diye baktı, yalnız olduğundan emin olunca daha önce on bir kez yaptığını yaptı ve ağır tahta kapıyı zorlayıp açtı.

Alize, gülsuyunun sarhoş edici kokusuyla ânında çarpılmıştı.

Kışgölü Festivali bu yabancı, soylu şehirde ona tanıdık gelen az sayıda şeyden biriydi. Kışgölü mevsimi, Ardunya İmparatorluğu'nun her yerinde kutlanırdı. Alize anne babasıyla narin pembe çiçekleri toplamasını, yürürlerken hasır sepetlerin birbirine çarpmasını, havanın esansla dolu olmasını mutlulukla hatırlıyordu.

Gölümsedi.

Eşikten geçerken hasret ayaklarını dürttü, duyuşal belleği bacaklarını cesaretlendirip hareketlendirdi. Yoldan bir esinti geçti, gül yapraklarını ona doğru savurdu. Alize çiçeklerin yoğun kokusunu derin derin ciğerlerine çekti, rüzgâr saçlarını, eteklerini havalandırırken nadir, neşe dolu bir an yaşadı. Güneş bulut kümelerinin arasında bulanık bir ışıltıdan ibaretti, ânı altın bir ışığa boyamıştı, Alize kendini bir rüyaya adım atmış gibi hissediyordu. Böylesi bir güzelliğe yaklaşma ihtiyacına karşı koyamıyordu.

Rüzgârın savurduğu gülleri karlardan teker teker toplamaya koyuldu, solmaya başlamış çiçekleri önlüğünün ceplerine özenle yerleştirdi. Bu Gülmuhammedi güllerinin kokusu öyle ağırdı ki, onlardan yapılan parfüm aylar boyunca çıkmak bilmezdi. Annesi bu güllerin yapraklarından reçel yapar, birkaçını kenara ayırıp bir kitabın yaprakları arasına bastırırdı, Alize en çok bunları severdi...

Kalbi bir anda küt küt atmaya başladı.

Göğsündeki tanıdık sıkışmayı hissetmişti yine, nabzı öyle şiddetle atıyordu ki kanayan avuçları zonkluyordu. Elleri titremeye

başladı, gül yaprakları yumruklarından döküldüler. Alize buradan kaçma, önlüğünü bedeninden söküp atma ve ciğerleri yanana dek koşarak şehri aşma ihtiyacı hissetti. Eve dönmeyi, anne babasının ayakları dibine yığılmayı ve oraya, bedenlerinin dibine kök salmayı öyle çok istiyordu ki. Tüm bunları bir anda hissetti, bu duygu onu müthiş bir şiddetle çarptı ve tuhaf bir şekilde hissiz bıraktı. Alize'ye bir kez daha evinin olmadığı, geriye döneceği bir ailesi olmadığına hatırlatıldığı aşağılayıcı bir tecrübeydi bu.

Annesiyle babası öleli yıllar olmuştu ve yüzlerini görememesi Alize'ye hâlâ korkunç bir haksızlık gibi geliyordu.

Yutkundu.

Alize'nin hayatının anlamı bir zamanlar sevdikleri için bir güç kaynağı olmaktan geçiyordu. Bunun yerine Alize çoğu kez doğumunun anne babasının kanlarının dökülmesine, ikisini de aynı yıl içinde —önce babası, sonra da annesi— dünyadan alıp götüren vahşi cinayetlere sebep olduğunu hissediyordu.

Cinler çağlar boyunca katliamlara kurban gitmişti, bu doğrudu, sayıları son derece azalmış, ayak izleri kaybolmaya yüz tutmuştu — bununla birlikte mirasları da yok olmak üzereydi. Annesiyle babasının ölümü de diğer yığınla cinin ölümü gibi görünmüştü: Rasgele bir nefret eylemi, hatta talihsiz bir kaza.

Ve buna rağmen...

Alize'nin içini, annesiyle babasının ölümünün öyle rasgele olmadığına dair bir kuşku kemiriyordu. Alize'nin varlığını saklı tutmak için canla başla çalışmalarına rağmen endişeleniyordu, çünkü annesiyle babası dışında hayatları onunkine dokunan herkes benzer facialarla ortadan kaybolmuştu. Alize, tüm bu şiddetin hedefinin tamamen bambaşka biri olduğunu düşünmeden edemiyordu...

Kendisi.

Böylesi bir savı doğrulayacak kanıtı olmadan Alize'nin zihni dinlenemiyor, korkularının müthiş iştahıyla her geçen gün eriyip tükeniyordu.

Kalbi göğsünde küt küt atar bir hâlde içeri çekildi.

Alize aşağı indiği on iki seferde de mutfakın ötesindeki arka so-

kağı taramış, ama Peştlı çocuğu görememişti. Bunun sebebini anlayamıyordu. Kahvaltı masasından birkaç lokma balkabaklı ekmek aşırmış, özenle mumlu kâğıda sarmış ve kilerdeki gevşek bir tahtanın altına saklamıştı. Çocuk bu sabah öylesine aç görünüyordu ki Alize onun yokluğuna bir açıklama getiremiyordu, şey dışında...

Ocağa odun ekledi ve duraksadı. İtişip kakışma esnasında çocuğu fazlasıyla kötü yaralamış olabilirdi.

Alize bazen kendi gücünün farkında olamıyordu.

Kaynamaya bıraktığı tencereleri kontrol edip mutfaktaki saate baktı. Günün bitmesine daha çok vardı ve Alize ellerinin bu işlere dayanamayacağından endişeleniyordu. Fedakârlıklar yapılması gerekiyordu.

İç çekti.

Önlüğünün eteğinden hızlıca iki kumaş şeridi kopardı. Tüm elbiselerini kendisi diken Alize önlüğün yasını sessizce tutup ardından su toplamış parmaklarıyla yaralarını mümkün olabildiğince sardı. Yarın eczaneye uğramak için zaman bulması gerekecekti. Biraz parası vardı, merhem hatta belki yara lapası bile alabilirdi.

Ellerinin iyileşeceğini umuyordu.

Yaralarını sardıktan sonra çektiği işkence hafiflemeye başlamıştı, bir parçacık rahatlama göğsünü sıkan mengeneyi gevşetiyordu. O arada derin bir nefes aldı, azıcık teşvikle kapkara kesilen düşünceleri yüzünden utandığını hissetti. Alize bu dünyadan inancını kaybetmek istemiyordu, sahiplendiği her acı ondan bedel olarak umudunu alıyor gibiydi sadece.

Kovalarını taze kaynamış suyla doldururken anne babasının kendisinden yine de daha çok şey beklediklerini düşündü. Savaşmaya devam etmesini isterlerdi.

Bir gün, demişti babası, bu dünya önünde eğilecek.

O anda arka kapıya sertçe vuruldu.

Alize öyle hızla doğruldu ki neredeyse elindeki tencereyi düşürecekti. Tuhaf bir şekilde bomboş olan mutfığa bir kez daha göz gezdirdi –bugün yapacak o kadar çok iş vardı ki hizmetçilerin mola vermelerine izin yoktu– ve sakladığı bohçayı kilerden aldı.

Kapıyı dikkatle açtı.

Alize gözlerini kırpıştırıp geri çekildi. Luce büyükelçisinin konağının gözlüklü kâhyası Sena Hanım gözünü dikmiş, ona bakıyordu.

Alize öyle afallamıştı ki kadına reverans yapmayı az kalsın unuttu.

Kendi küçük krallıklarını yöneten kâhyalar hizmetçi sayılmaz ve *snoda* takmazlardı. Sonuç olarak, Alize'nin henüz öğreniyor olduğu bir saygıyı hak ediyorlardı. Alize dizlerini şöyle bir kırıp doğruldu.

"Tünaydın, hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sena Hanım bir şey söylemeden ona küçük bir kese uzattı. Alize keseyi yaralı eliyle aldı. Paranın ağırlığını hemen hissetti.

"Ah," diye soluklandı.

"Huda Hanım elbiseden çok memnun kaldı ve sana bir sipariş daha vermek istiyor."

Alize aniden kaskatı kesildi.

Konuşamıyor, bu ânı berbat etme korkusuyla yerinden kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. Uykuya dalıp dalmadığını hatırlamaya çalıştı, belki de rüya görüyordu.

Sena Hanım parmaklarını kapının çerçevesine vurdu. "Sağır mı oldun, kızım?"

Alize hızla nefes aldı. "Hayır, hanımefendi," dedi çabucak. "Demek istediğim— evet, hanımefendi. Ben— şeref duyuyum."

Sena Hanım giderek aşinalaşmaya başlayan bir şekilde burnunu çekti. "Evet. Duyarsın sanırım. Ve hanımına bir daha dil uzattığında bunu hatırlayacaksın. Hizmetçisini gönderecekti ama haberi bizzat vermekte ısrarcı oldum. Demek istediğimi anlıyorsundur."

Alize başını eğdi. "Evet, hanımefendi."

"Huda Hanım yaklaşan şenlikler için en az dört entari, balo için de bir elbise istiyor."

Alize başını hızla kaldırdı. Sena Hanım'ın hangi şenlikleri kastettiğini bilmiyordu, umurunda da değildi. "Huda Hanım beş elbise mi istiyor?"

“Sorun olur mu?”

Alize kulaklarında bir kükreme duydu, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ağlamaktan korkuyordu, bunu yaparsa kendini affedebileceğini sanmıyordu. “Hayır, hanımefendi,” demeyi başardı. “Hiç sorun olmaz.”

“Güzel. Yarın akşam dokuzda eve gelebilirsin.” Uzun bir duraksama. “Buradaki mesaini bitirdikten sonra.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi. Teşekkür ederim. Anlayışınız için...”

“Saat tam dokuzda, anlaşıldı mı?” Ve Sena Hanım, kapıyı arkasından çarparak gözden kayboldu.

Alize kendini daha fazla tutamıyordu. Yere yığılıp ağlamaya başladı.

DOKUZ

AYIN SOLGUN IŞIĞININ ALTINDA, yoldan geçenlerin silu-
leri birleşerek gümbürdeyen, jölemsi bir kütle hâlini aldı: Kahka-
halar patladı, insanlar sokaklardan geçip giderken lambaların ışı-
kları titreşti. Gece katıksız çılgınlıktı.

Alize ürpertisini bastırdı.

Karanlığa sarılı olmak onu her daim tedirgin etmişti, tam ola-
rak mantıklı bir açıklama getiremediği bir körlük korkusunu ha-
yata geçiriyordu. Ataları bir zamanlar ışık veya sıcaklığın olmadığı
bir hayata mahkûm edilmişlerdi —Alize bunu biliyordu, evet— ama
bu korkuyu taşıması ona *hâlâ* çok garip geliyordu. Daha kötüsü
de garip kaderi sürekli olarak karanlığa bağlanmış gibi görünüyor-
du. Bugünlerde dünyada sadece gün ışığının yokluğunda, görev
boyunduruğu üstünden kaldırıldığında özgürce dolaşabiliyordu.

Alize Baz Konağı'ndan güneş battıktan çok sonra çıkmıştı. Huda
Hanım'a daha fazla iş yapacağı müjdesi moralini düzeltmiş olsa da
ellerinin durumu onu yeniden sıkıntıya sokmuştu. Bugünün işleri
çatlamış avuçlarını bir kez daha delik deşik etmişti ve yaralarının
etrafına özenle sardığı kumaş şeritleri kanla ıslanıp ağırlaşmıştı.
Gündelik işlerine ek olarak beş elbise de dikmesi gereken Alize'nin
ellerine aniden her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı — bu da ec-
zaneye gitmek için yarını bekleyemeyeceği anlamına geliyordu.

Alize sızlayan ayaklarını akşam karında sürükleye sürükleye
yürüyordu, kollarını sımsıkı göğsüne bastırmış, çenesini yakasına
gömmüştü. Islak saçları buz kesmişti, kural tanımaz telleri rüzgâr-
da savruluyordu.

Alize şehirdeki hamamı ziyaret etmiş, günün kirinden arınmış-

tı. Temiz olduğunda kendini hep daha iyi hissediyordu, bu görev onu yormuş olsa da buna değdiğini düşünüyordu. Dahası gecenin havasında canlandırıcı bir şeyler vardı ve ıslak saçlarına vuran soğuk hava, Alize'nin odaklanmasına yardımcı oluyordu. Keskin bir zekâyâ en çok da geceleri sokaklarda yürürken ihtiyacı vardı, karanlıkta çaresiz yabancıların yol açabilecekleri tehlikeleri iyi bilirdi. Yürürken sessizliğini korumaya özen gösterdi, ışığın altında yürüdü, kimseye karışmadı.

Yine de patırtıyı yok saymak imkânsızdı.

İnsanlar sokaklarda slogan atıyorlardı, bazıları şarkılar söylüyor, bazıları bağırıyordu, anlaşılamayacak kadar sarhoştular. Kalabalıklar dans ediyordu, korkuluğa benzer bir şeyi dikebilmek için hep beraber çalışıyorlardı. Samandan yapılmış şeklin başında demirden kaba saba bir taç vardı. İnsan kümeleri sokağın ortasında oturmuş nargile tütürüyor, çay içiyorlardı, atlar kişneyip arabalar sağa sola sallanırken, soylular rahat arabalarından inip bağırıp kırbaçlarını çıkarırken sokakları boşaltmayı reddediyorlardı.

Alize kayısı kokulu bir duman bulutunun içinden geçti, bir akşam tüccarını başından savdı, bir yılanı elleriyle yakalayıp kafasını bir yoğurt kâsesine defalarca daldıran bir çocuğun hikâyesine kahkahalarla gülen bir insan grubunun içinde dar bir yol açarak yürüyüp gitti.

Gizlice gülümsedi.

Bazılarının ellerinde afişler olduğunu fark etti – bazıları onları havaya kaldırmıştı, bazılarıysa tasmalı bir köpek gibi yerde sürükleniyordu. Alize afişlere basılı kelimeleri okumaya çalıştı ama soluk, titrek ışıktâ onları çözemiyordu. Kesin olan bir şey vardı: Kraliyet başkenti için bile olağandışı bir neşe ve çılgınlıktı bu. Bir an için Alize'nin merakı sağduyusuna galip gelecek gibi oldu.

Alize bu duyguyu bastırdı.

Yabancılar ona çarptılar, birkaçı *snodasına* hamle yaptı, yüzüne güldüler, eteğine bastılar. Alize onun gibi hizmetçilerden herkesin nefret ettiğini, her türlü zalimliğe açık hedef olarak görüldüklerini öğreneli çok olmuştu. Kendine benzerleri dikkat çekmemek için

halka açık alanlarda *snodalarını* çıkarmaya can atıyorlardı. Ama kendini tehlikeye atmadan Alize'nin *snodasını* çıkarması mümkün değildi. Avlandığından emin olsa da peşine kimin düştüğünü bilmiyordu, bu da asla boş bulunamayacağı anlamına geliyordu.

Alize'nin yüzü –maalesef– çok kolay hatırlanan bir yüzdü.

O bir istisnaydı, normalde Kil ve Cin arasındaki farkları saptamak zordu. Cinler binlerce yıl önce hem görüşlerini hem de saçlarıyla ciltlerindeki melanin seviyesini değişik ölçülerde geri kazanmışlardı. Ardunya'da yaşayan pek çokları gibi Alize'nin de gür, kıvrıkcık, simsiyah saçları vardı, teni esmerdi. Ama gözleri...

Alize gözlerinin rengini bilmiyordu.

Bazen yanık aşı boyasının tanıdık kahverengisine bürünüyorlardı, Alize bunun gözlerinin doğal rengi olduğuna inanıyordu. Ama gözleri çoğunlukla keskin bir buz mavisiydi, öyle soluktu ki neredeyse renksiz sayılırdı. Alize'nin sürekli üşümesinde, soğuğu gözlerinin yuvalarında bile hissetmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Yaz ortasında bile damarlarında buzlu su dolaşıyor gibiydi, onu sadece atalarının anlayabileceği bir şekilde hareketsiz bırakıyordu. Bu anormal durumu onlardan miras almıştı. Sonuç öyle kafa karıştırıcıydı ki pek az kişi ona bakmaya dayanabiliyordu – gözbebekleri renk değiştirmeyi bıraksa Alize'nin yüzü çok daha kolayca yok sayılabilirdi, ama böyle yapmıyorlardı. Bunun yerine titreşiyor, sürekli renk değiştiriyorlardı. Kontrol edemediği bir sorundu bu, nedenini anlamıyordu.

Alize dudaklarında bir ıslaklık hissedince başını kaldırıp baktı. Kar yağmaya başlamıştı.

Kollarını göğsüne daha sıkı dolayıp tanıdık bir yolda hızla yürümeye başladı, rüzgâra karşı başını eğmişti. Arkasından gelen ayak seslerinin farkına varmaya başlamıştı –bu adımlardaki olağandışı tek şey sesin sabitliğiydi– ve içinde bir korku hissetti, bu duyguyu çabucak savdı. Alize son zamanlarda kolayca evhama kapıldığını hissediyordu, hem eczanenin ışıltısı hemen önündeydi. Koşmaya başladı.

Tahta kapıyı açarken bir zil çaldı. İçeriye tıkmış kalabalık onu az kalsın gerisingeri dışarıya itecekti. Eczane o saate göre alışıl-

madık bir şekilde yoğunlu ve Alize eczaneyi her zaman kaplayan adaçayı ve safran kokusunun yerini yıkanmamış tuvalet ve kumuk kokularının aldığını fark etti. Sırada yerini alırken nefesini tuttu, çizmelerine bulaşmış karları ayaklarını yere serilmiş halıya vura vura temizleme dürtüsünü bastırdı.

İçerdeki müşteriler birbirlerine bağıra çağıra küfürler yağıyor, çatlamış kollarıyla kırılmış burunlarını tutarken yer açmak için itişiyorlardı. Bazılarının başlarının tepesinden, ağızlarından kızıl kanlar damlıyordu. Adamın biri bir çocuğa kafasından söktüğü kanlı dişi gösteriyordu, kafasını ısırmağı akıl edebilmiş bir başkasından kalan bir hatıraydı.

Alize gözlerine inanamıyordu.

Bu insanların eczacıya değil, yıkanmaya ve cerrahlara ihtiyaçları vardı. Burada yardım aradıklarına göre onların ya çok aptal ya da çok sarhoş olduklarını hayal ediyordu.

Öfkeli bir ses kalabalığın üstünden, "Tamam, bu kadar yeter," diye gürledi. "Hepiniz *çıkın dışarı*. Dükkânımdan gidin siz..."

Ani bir cam kırılması sesi duyuldu, ilaç şişeleri yere devrildi. Kalabalık daha da coşarken o gürleyen ses bir kez daha küfürler savurdu, sopasını çıkarıp her birini dayaktan geçirmekle ve kamu ahlakına aykırı davranma suçlamasıyla hâkimlere teslim etmekle tehdit ettiğinde kapıya doğru tam anlamıyla bir izdiham yaşandı.

Alize mümkün olabildiğince duvara yaslandı, öyle başarılı olmuştu ki eczaneyi dolduran sürü en sonunda gözden kaybolduğunda eczacı onu neredeyse gözünden kaçıracaktı.

Neredeyse.

Alize'nin üstüne yürüyerek, "Çık dışarı," diye bağırırdı. "Dükkânımdan çık git, *çık*, seni kâfir..."

"Efendim - lütfen..." Alize geri çekildi. "Biraz merhem ve sargı almak için buradayım sadece. Yardım edebilirsiniz minnettar olurum."

Eczacı, yüzünde hâlâ öfke dolu bir ifadeyle donakaldı. Uzun boylu, sıska bir adamdı, gür siyah saçları vardı, cildi koyu kahverengiydi. Alize'yi az kalsın koklayacaktı. Gözleri Alize'nin yamalar-

la kaplı –ama temiz– ceketini, saçlarının düzenini taradı. En sonunda derin, sakinleştirici bir nefes alıp yana çekildi.

“Pekâlâ, ne istiyorsun?” Adam tezgâhın gerisine geçip onu iri, mürekkep karası gözleriyle süzdü. “Neren yaralı?”

Alize yumruklarını sıkıp ceplerine tıktırdı, gülümsemeye çalıştı. Ağzı yüzünün örtülü olmayan tek kısmıydı, sonuç olarak pek çok kişi için odak noktasıydı. Ama eczacı, Alize’nin gözlerinin içine bakmaya kararlıymış gibi görünüyordu – veya gözlerinin olduğunu düşündüğü yere.

Alize bir an için ne yapacağından emin olamadı.

Cinlerin dışardan neredeyse saptanamadığı doğrudu. Aslında onları en büyük tehdit hâline getiren de Kil’e olan müthiş fiziksel benzerlikleriydi, onlardan şüphe edilememesiydi. Ateş Anlaşmaları bu tür sorunlara bir düzen getirmeye çalışmıştı, ama barış örtüsünün altında, insanların içinde kolayca unutulmayan bir tedirginlik kalmıştı – şeytanla olan hayali ilişkilerine dair içlerine işlemiş bir nefret. Yabancılar kimliğini olduğu gibi ifşa etmek Alize’ye hep korku salan bir şeydi, nasıl tepki verebileceklerini hiç bilmiyordu. İnsanlar çoğunlukla aşağılama dolu yüz ifadelerini gizleyemiyorlardı, Alize de çoğunlukla bununla yüzleşecek gücü kendinde bulamıyordu.

“Ellerimde tedavi edilmesi gereken birkaç çizik ve yara var sadece. Temiz sargınız ve tavsiye edebileceğiniz bir merhem varsa minnet duyarım, efendim.”

Eczacı ağzının içinde cıklamaya benzer bir ses çıkardı, parmaklarını tezgâha vurdu ve sırtını dönüp dükkânının duvarlarını, her türden ilaçların içinde olduğu tıkaçlı şişeleri barındıran uzun, tahta rafları incelemeye koyuldu. “Ya boynunuz, hanımefendi? Kesik ciddi görünüyor.”

Alize farkında olmadan parmaklarını yaraya götürdü. “Affedersiniz, efendim?”

“Boğazınızda farkında olmadığınızdan şüphelendiğim bir kesik var. Kesik yerinde acı hissediyor olmalısınız. Yaraya dokunulduğunda muhtemelen sıcak hissediliyordur ve” –Alize’ye yanaş-

tı— “evet, biraz şişlik var gibi görünüyor. Ciddi bir iltihaplanmanın önüne geçmeliyiz.”

Alize aniden korkuyla kaskatı kesildi.

Peşti çocuk onu basit, kirli bir bıçakla kesmişti. Alize bıçağı görmüş, eline alarak incelemişti, bunun sonuçları olacağını neden fark etmemişti? Gün boyunca kendini hasta hissetmiş ve acı çekmişti ama bu duyguları bir bütün hâlinde, tek bir büyük hoşnutsuzluk hâlinde yaşamıştı. Rahatsızlığının çok sayıdaki gizli kaynağını tespit edebilme imkânını bulamamıştı bir türlü.

Alize gözlerini sımsıkı kapattı, tezgâha tutunarak doğruldu. Bugünlerde parası neredeyse hiçbir şeye yetmiyordu ama en azından hasta olabilecek kadar parası vardı. Ateşi çıkarsa, çalışamazsa sokağa atılır, hiç şüphesiz lağımlarda ölüp giderdi. Her gün onu körükleyen de bu soğuk gerçeklik, hayatta kalmasını emreden bu içgüdüydü.

“Hanımefendi?”

Ah, şeytan ziyaret edeceği zamanı hep iyi bilirdi.

ON

KAMRAN BİR DÜKKÂNIN KAPATILMIŞ kepenklerinin gölgesinde duruyordu, pelerininin başlığı rüzgârda savruluyor, bir yarasanın meşinimsi kanatları gibi yüzüne vuruyordu. Karlı hava yumuşayıp yağmura dönmüştü ve Kamran damlaların başının üstündeki tenteye çarpmalarını dinledi, sokağa yayılmış beyaz örtüyü taşa tutar gibi dövmelerini izledi. Dakikalar geçip gitti, kar öbekleri ayaklarının dibinde delinip çözündüler.

Buraya gelmemeliydi.

Kral, görüşmelerinin ardından Kamran'ı bir kenara çekmiş ve ona şüpheli hizmetçi kızla ilgili sorular sormuştu. Bu soruları seve seve cevaplamış, büyükbabasının endişesiyle onaylandığını hissetmişti. Aslında Kamran kızın izini sürmeye kralın emriyle devam ediyordu, çünkü Zal da sabah olup bitenleri daha detaylı olarak öğrenince kaygılı görünmüştü. Prensi türlü görevleri yerine getirmesi için saraydan yollamıştı —Peşli çocuğu ziyaret etmek de bunlardan biriydi— sonra da şehri denetleyecekti.

Kamran elbette kralının emrine itaat etmişti.

Hedefi olan bir görev tam da ihtiyacı olan şeydi, bu şekilde zihninde geçip gidenlerden, büyükbabasının aklına kazıdığı şeylerden biraz olsun uzaklaşabilirdi. Prens şehrin kalabalıklarını bizzat görmeyi zaten istiyordu, sebep olduğu patırtıyı işitmek, davranışlarının sonucuna tanık olmak istiyordu.

En sonunda vardığı yer burasıydı: Karanlık.

Hayır, buraya hiç gelmemeliydi.

İlk olarak Kraliyet Meydanı'ndaki Kâhinler Dairesi'nde konuşlanmış sokak çocuğunu ziyaret etmişti. Kral Kamran'a çocuğu

şimdi umursamamanın önceki hareketlerini düşüncesiz ve pervasız göstereceğini açıkça ifade etmişti. Zal çocuğa şefkat gösterip onunla ilgilenmesinin beklendiğini, hatta bunun umut edildiğini söylemişti. Ve Kamran zaten Kâhinler'e bir ziyaret borçlu olduğu için bu ona pek de zaman kaybı gibi görünmemişti.

Bunun yerine, sınırlarını bozan bir ziyaret olmuştu.

Çocuğu ölümden kıl payı kurtaranın sadece sihir olduğu ortaya çıktı. Onu rahatlatması gereken bu açıklama prens için kara haberdi çünkü Kâhinler ondan geldiğini sandıkları emirlerle hareket etmişlerdi – ve sihir yardımı imparatorluk ailesinin dışındakilere çok nadiren yapılırdı.

Ardunya ne kadar büyük olsa da cismani sihir son derece nadir bulunuyordu. Bu sabit olmayan mineral dağlardan büyük tehlike altında çıkarılıyordu ve sonuç olarak sadece küçük, kıymetli miktarlarda bulunuyor, yalnızca imparator fermanıyla dağıtılıyordu. Kamran'm yardım çağrısı da böyle yorumlanmıştı, hırsız bir sokak çocuğuna karşı davranışlarının bu kadar dikkat çekmesinin, kolay kolay unutulmayacak olmasının bir sebebi de bu olmuştu.

Bunu hatırlayınca iç çekti.

Çocuk hâlâ iyileşiyor olsa da Kamran odasına girdiğinde olduğu yerde büzülmeyi başarmıştı. Yatağında mümkün olabildiğince geri geri gitmiş, alışılmadık kurtarıcısından uzaklaşmıştı. O anki durumun bir oyundan ibaret olduğunu, Kamran'ın bir kahraman olmadığını ve aralarında herhangi bir dostluk bulunmadığını ikisi de biliyordu.

Kamran içinde çocuğa karşı öfkeden başka bir şey hissetmiyordu.

Taht dikkatle yeni söylentiler yayarak sokak çocuğunun hikâyesini aktif olarak çarpıtmaya çalışmıştı; Kral Zal prensin canı bir çocuğun canını kurtararak iyilik yaptığına halkı ikna etmenin daha zor olacağına karar vermiş, öyküyü hizmetçi kıza verilmiş zararı es geçecek şekilde düzenlemişti. Bu Kamran'ı gerekenden daha çok rahatsız ediyor, küçük haydudun ne onu kurtarmak için gösterilen bu çabayı ne de o anda ona gösterilen şefkati hak ettiğini düşünüyordu.

Kamran dikkatle yatağına yatağa, çocuğun gözlerinde korku uyanırken bunu küçük bir zafer saymıştı. Bu duygudan öfkesini bileyecek kadar güç almış, bu da ziyaretine odaklanmasına yardımcı olmuştu. Prens bu rezil çocuğa eşlik etmeye zorlanacaksa, bu fırsatı haddi hesabı olmayan sorularına cevap istemek için kullanacaktı.

Melekler aşkına, o kadar çok sorusu vardı ki.

"Avo, kemem dinar şora," demişti tehditkâr bir sesle. *Öncelikle, sebebini bilmek istiyorum.* "Seni hâkimlere vermemem için bana neden yalvardın?"

Çocuk başını iki yana sallamıştı.

"Jev man," demişti Kamran. *Bana cevap ver.*

Çocuk bir kez daha başını sallamıştı.

Kamran hızla ayağa kalktı, ellerini sırtında kenetledi. "İkimiz de burada olmanın gerçek sebebini biliyoruz ve bunu unutmaya niyetim yok. Bugünkü davranışın yüzünden, sırf ölümden döndüğün için seni affedecek değilim. Genç bir kadını öldürecektin, sırf mallarını çalmak için..."

"Nek, nek heccan..." Hayır, hayır efendim—

"Ve yargılanmamak için kendini öldürmeye hazırdın — hâkimlere teslim edilip iğrenç davranışının bedelini ödememek için." Kamran'ın gözleri zorlukla bastırdığı bir öfkeyle parladı. "Nedenini söyle."

Çocuk başını üçüncü kez sağa sola salladı.

"Belki de seni şimdi onlara teslim ederim. Belki de onlar sonuç almakta daha başarılı olurlar."

Çocuk kendi dilinde, "Hayır, efendim," demişti, çökmüş yüzünde kahverengi gözleri iri iri açılmıştı. "Bunu yapmazsınız."

Kamran'ın gözleri bir nebze açıldı. "Ne cüretle..."

"Herkes hayatımı şefkatli ve kibar biri olduğunuz için kurtardığınızı düşünüyor. Beni şimdi zindana atarsanız bu sizin için iyi durmaz, değil mi?"

Kamran yumruklarını sıkıp gevşetti. "Senin hayatını kurtardım, nankör rezil."

“Han.” Evet. Çocuk neredeyse gülümseyecekti ama gözleri tuhaf bir şekilde mesafeliydi. “Pet şora?” Ama neden? “Buradan çıktıktan sonra yeniden sokağa gönderileceğim. Eski hayatıma.”

Kamran göğsünde hiç hoş olmayan bir sızı hissetti, bir vicdan parıltısı. “Hapse girmek yerine canına kıymayı neden tercih ettiğini anlamıyorum,” derken sesindeki sertliğin kaybolduğunun farkında değildi.

“Hayır, efendim, anlamıyorsunuz.” Kızıl saçlı çocuk, Kamran’ın gözlerine bakamıyordu. “Benim gibi çocuklara neler yaptıklarını gördüm. Hâkimlere teslim edilmek ölümden beter.”

Kamran doğrulup kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun? Nasıl ölümden beter olabilir? Hapishanelerimiz o kadar da kötü değil. Sana günde bir kere yemek verilir en azından...”

Çocuk başını şiddetle sağa sola sallıyordu, öylesine telaşlı görünüyordu ki Kamran odadan fırlayıp gitmesinden korktu.

“Pekâlâ – yeter,” dedi prens isteksizce, iç çekti. “Bunun yerine, bana kızla ilgili bildiklerini anlatabilirsin.”

Çocuk bunu duyunca donakaldı, gafil avlanmıştı. “Onunla ilgili bildiklerimi mi? Onu tanımıyorum, efendim.”

“Onunla nasıl konuşabildin peki? Ardanz dilini bilir misin?”

“Pek az, efendim.”

“Ama buna rağmen onunla konuştun.”

“Evet, efendim.” Çocuk gözlerini kırıştırdı. “Peştunca konuşuyordu.”

Kamran bu itirafa öyle şaşırılmıştı ki yüz ifadesini yeterince hızlı gizleyemedi. “Ama başkentte Peştunca konuşabilen hizmetçi yoktur.”

“Affedersiniz, efendim, başkentteki bütün hizmetçileri tanıdığınızı bilmiyordum.”

Kamran bunu duyunca öyle bir öfke dalgasına kapıldı ki göğsü kırılıp açılacak gibi oldu. Kendini var gücüyle tutarak zorlukla, “Küstahlığın akıllara zarar,” dedi.

Çocuk sırtıttı, Kamran onu oracıkta boğma dürtüsünü bastırdı.

Bu kızıl saçlı Peştli çocukta, Kamran’ı hızla korkunç bir öfkeye sürükleme yeteneği vardı – en tehlikeli öfkeydi bu. Kendi za-

fiyetlerini gayet iyi bilen Kamran bunun farkındaydı, ölçüsüz bir tepki vermemek için kendi kendine yalvarıyordu. Çocuğu korkutup kaçırmak için bir sebep yoktu, sahtekâr hizmetçi kızın peşine düşebilmek için gereken bilgiyi ona sağlayabilecekken buna gerek yoktu.

“Anlamama yardımcı ol lütfen,” demişti Kamran dümdüz bir sesle. “Eğitimsiz, muhtemelen okuması yazması olmayan bir hizmetçi kızın seninle nasıl olduysa Peştunca konuştuğunu söylüyorsun. Sana ekmek verdiğini söylüyorsun, onu...”

“Hayır, efendim. Onun bana ekmek *teklif ettiğini* söyledim.”

Kamran’ın çenesi kasıldı. Çocuk ikinci kez prensin sözünü kesmişti. “Bir fark görmüyorum,” dedi Kamran. “*Vermek ve teklif etmek* birbirlerinin yerine kullanılabilen sözcüklerdir.”

“Hayır, efendim. Bana eğer ekmeğe ihtiyacım olursa Baz Konağı’nın mutfağına gelmemi söyledi.”

Kamran bunu duyunca bir zafer ânı hissetti.

“O zaman sana yalan söylemiş,” dedi prens. “Baz Konağı’nı bilirim, o kız orada hizmetçi değil. Aslında daha apaçık farkına varmadıysan bilmen gerek: O kız hizmetçi falan değil.”

Çocuk başını iki yana salladı. “Yanılıyorsunuz, efendim.”

Münasebetsiz, saygısız, utanmaz çocuk. Kamran çocuğun ölümden dönmesini artık umursamadığını fark etti, yeterince iyileşmiş gibi görünüyordu, küstah bir sokak faresi edasıyla konuşuyor, imparatorluk ailesinin bir üyesine hürmet etmiyordu. Ama yine de Kamran bu çocuğa garip bir şekilde bağlanmış, küçük şeytana kibar davranmaya zorlanmıştı.

Omid. İsmi Omid’di.

Güneyliydi, safran çiftçisi bir ailenin oğluydu. Annesiyle babası kötü geçen bir hasadın ardından vergilerini ödeyemedikleri için tutuklanmıştı, resmi şikâyetleri –Kamran raporu bulup okumuştı– vergilerin yüzde olarak değil, sabit tutar olarak alınmasıydı. O mevsimin hasadı o kadar zayıftı ki, sabit tutarı öderlerse ailenin aç kalacağına ısrarcı olmuşlardı. Kararı yumuşatmak için mahkemeye başvurmuşlar ama hapiste zatürre kapmış ve birkaç gün

sonra ölmüşlerdi, çocuk kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmıştı.

On iki, demişti Omid. On iki yaşındaydı.

Kamran ona, "Ya çok cesur ya da çok aptalsın," demişti. "Bana bu kadar kolayca karşı çıkabildiğine göre."

"Ama efendim, onun ellerini görmediniz," diye ısrar etmişti Omid. "Ve ben gördüm."

Kamran kaşlarını çatmakla yetinmişti.

Sinirlerini bozan çocuğu başından atmak için acele eden Kamran, saygıdeğer rahiplerle rahibeleri ziyaret etmeyi bir kez daha unutmıştu. Bunun yerine yolu Kâhinler tarafından kesilmişti—âdetleri olduğu üzere az konuşmuşlardı— ve onlara bir iki saniesini ayırmış, eline küçük bir bohça sıkıştırılmıştı. Kamran onlara tekrar tekrar teşekkür etmişti, ama tıka basa dolu olan karmakarışık olan zihni onu bu isimsiz hediye için daha sonra açması için saklamaya teşvik etmişti.

Bohça Kamran'ın pelerininin iç cebinde günler boyunca unutulacaktı.

Omid'le olan konuşmasından sonra gözü korkan prens, Kâhinler Meydanı'ndan dosdoğru uzaktan teyzesinin evi olan Baz Konağı'na gitmişti. Mutfakların nerede olduğunu biliyordu, gençliğinin büyük kısmını Baz Konağı'nda geçirmiş, gece yarısı atıştırmalıkları için gizlice aşağı katlara inmişti. Ön kapıdan girip teyzesine emrinde böylesi bir hizmetçi çalıştırıp çalıştırmadığını sormayı düşündü ama büyükbabasının sözleri aklına geldi, hareketleri mercek altındaydı.

Kızın peşine düşmek için Kamran'ın birçok sebebi vardı —Kral Zal'ın, Ardunya'nın savaşın eşiğinde olduğunu teyit etmesi de bu sebeplerden biriydi— ama bunu mutlu halka alelacele yaymanın akıllıca olmadığını düşünüyordu.

Kamran her halükârda beklemeyi iyi bilirdi.

Yorulmadan saatler boyunca aynı vaziyette durabilirdi, canı istediği gibi ortadan kaybolmak konusunda eğitilmişti. Bir suçluyu ele geçirmek için bir meydanda bir saatini boşa harcaması onun

için hiç sorun değildi. Hele de hedefi imparatorluğunu korumak, halkını bu gizemli, yüzü olmayan kızın planlarından esirgemekse—
Yalan.

Doğru, kızın hareketlerini şüpheli bulmuştu, doğru, o bir Tullan casusu olabilirdi. Ama kız hakkında yanıltıcı olma ihtimali de vardı ve bu gerçeği kabullenmekteki isteksizliği onu endişelendirmeliydi. Hayır, ancak şimdi kendine itiraf etmeye hazır olduğu kanısız gerçek şuydu ki, onu bu davranışlarına teşvik eden bir şey daha vardı: Kızla ilgili bir şeyler içine işlemeye başlamıştı.

Bundan kurtulamıyordu.

O kız —sözde zavallı, mütevazı bir hizmetçi— bu sabah anlam veremediği bir merhametle, tutarsızlığıyla onu daha da öfkeliendiren bir şefkatle davranmıştı. Genç kadın zarar vermek için imparatorluğuna girmişse, bu sabah neden iyilikte bulunmuş, Kamran'ın içinde bir değersizlik duygusu uyandırmıştı?

Hayır, hayır, bu saçmalıktı.

Yıllar boyu süren talimler prense düşmanlarındaki en ufak tutarsızlıkların bile farkına varabilmeyi, keşfedilip üstüne gidilebilecek zayıflıkları görmeyi öğretmişti. Kamran kendi güçlü yanlarını biliyordu ve o anda içgüdülerine karşı koyamıyordu. Kızı gözüne kestirdiği anda çelişkilerini görmüştü.

Bir şeyler sakladığı şüphesizdi.

Kızın yalanlarını yüzüne vurmak, ona göre sadece iki ihtimalden biri olabilecek gerçeği ortaya çıkarmak istiyordu: Kız ya hain bir casustu ya da rol kesen hoppa bir sosyete güzeli.

Onun yerine, buraya gelmişti.

Karanlıkta öyle uzun süre beklemişti ki kalabalıklar dağılmaya başlamıştı. Sokaklar sürüne sürüne eve dönmeye cesaret edemeyen sarhoş, uyuklayan vücutlarla doluydu. Kamran kemikleri sarsılana, içinde açılan kocaman bir boşluk dışında hiçbir şey hissetmeyene dek soğğun onu sarmasına izin verdi.

Kral olmak istemiyordu.

Büyükbabasının ölmesini istemiyordu, bir yabancıyla evlenmek istemiyordu, çocuk sahibi olmak istemiyordu, bir imparator-

luğa önderlik etmek istemiyordu. Kendisiyle bile nadiren paylaştığı bir sırda bu – bu hayatı istemiyordu. Babası öldüğünde hayat yeterince zordu ama Kamran içinde büyükbabasının olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordu. Bir imparatorluğu tek başına yönetebilecek kadar iyi olduğunu düşünmüyor, kime güvenebileceğini bilmiyordu. Bazen Hazan’a bile güvenip güvenemeyeceğinden emin olamıyordu.

Kamran bunun yerine aklını öfkesiyle dağıtmış, zihninin Peştli çocukla ve bir hizmetçi kızın sahte yüzünün yarattığı sinir bozukluğuna odaklanmasına izin vermişti. Eve iradesi dışında dönmeye zorlanmıştı ve şimdi kendinden, ayrıcalıklı olmanın sırtına bindirdiği yükten, omuzlarına yüklenen sorumluluklardan kaçıyor. Bu gibi anlarda kendini hep en azından başarılı bir asker, yetenekli bir lider olmasıyla avuturdu – ama bugün yaşananlar bunu bile çürütmüştü. Kendi içgüdülerine bile güvenemeyen bir önder ne işe yarardı ki?

Kamran bu hizmetçi kıza mağlup olmuştu.

Kız onu her durumda haksız çıkarmakla kalmamış, daha kötüsünü de yapmıştı. Baz Konağı’nın gerisindeki ara yolda en sonunda ortaya çıktığında Kamran onu ânında tanımıştı – ama bu kez onu daha yakından inceleme fırsatı buldu. Kızın boğazındaki feci kesiği hemen fark etmişti, oradan kızın boynunun zarif çizgilerini, omuzlarının narın eğimini izlemişti. Kızın kendini nasıl taşıdığının o gün ikinci kez farkına varmıştı: Diğer hizmetçilerden ne kadar farklı görüldüğünü görmüştü. Başını kaldırışında, omuzlarını geri çekişinde, yüzünü güneşe döndürüşünde bile bir zarafet vardı.

Kamran anlamıyordu.

Bu kız sosyeteden veya casus değilse belki de gözden düşmüş bir soylunun kızıydı, gayrimeşru kızı bile olabilirdi. Bu durum onun zarif duruşuna ve Peştunca biliyor olmasına açıklama getirebilirdi. Ama bir soylunun iyi eğitilmiş kızının bu kadar düşmesinin pek mümkün olmadığını düşünüyordu. Sosyete de yaşanan skandallar herkesin dilindeydi, teyzesinin emrinde eğer böyle biri çalışsaydı kulağına gelirdi şüphesiz.

Hiçbir şeyden emin olmak kolay değildi gerçi.

Kızın yüzünü iyice görmek için boş yere çabalamış, ağzını incelemekle yetinmişti. Kızın dudaklarını kendine itiraf edemeyeceği kadar uzun süre incelemişti. Bunun sebebinin de farkındaydı. Kamran dehşetle, bu kızın güzel olabileceğinin farkına varmıştı – bu öyle beklenmedik bir düşünceydi ki neredeyse amacından sapacaktı. Kız birden dudağını ısırduğunda bir nefes alıp silkindi.

Endişeli görünüyordu.

Göğsüne küçük bir bohça bastırmış bir hâlde ara yolu tararken Kamran onu izledi. Omid'in kızın elleriyle ilgili söylediklerini hatırladı ve ona yanaştı, o anda da gururuna ve kırılgan bilincine şiddetli bir darbe yediğini hissetti. Kızın elleri öyle kötü durumdaydı ki Kamran uzaktaki gözetleme noktasından bile yaralarını görebiliyordu. Cildine bakmak bile acı veriyor gibiydi. Kıpırmızı kesilmişti, cılk yara içindeydi.

Kesinlikle bir hizmetçinin ellerine sahipti.

Doğruluk üstünden akıp geçerken Kamran topukları üstünde sallandı. Kızın bir yalancı olduğundan o kadar emindi ki, çirkinliğinin su yüzüne çıkacağı ânı sabırsızlıkla beklemişti. Bunun yerine kendisiyle ilgili bir şey keşfetmişti.

Bu hikâyedeki kötü karakter o değil, kendisiydi.

Kız Omid'e verdiği sözü tutmakla kalmamış, hazırlık bile yapmıştı; ara yolda aradığı şeyin o sokak çocuğu olduğu giderek daha bariz bir hâl alıyordu.

Yüzü olmayan bu kız, aynı günde ikinci defa Kamran'ın içinde nefes almasını bile zorlaştıracak kadar büyük bir utanç uyandırmıştı. Göğsüne uzanmış ve içinde Kamran için hayati önemi olan bir şeyi kırmış, bunu onun varlığını bile kabullenmeden yapmıştı. Kamran bir yabancı tarafından böylece parçalara ayrılıp sökülecek kadar zayıf mıydı, bu kadar değersiz miydi?

Daha kötüsü, bu utancı büyükbabasına nasıl anlatacaktı? Kamran kralın endişelerini kendi desteksiz şüpheleriyle öyle hevesle büyütmüştü ki küstahlığı aptallığının ispatı olacaktı. Zihninin bulanıklığı, kralın torununa dair korkularını daha da alevlen-

direcekti. Kamran bır günde kendini gülünç duruma düşürmüştü, toprağa gömölüp kaybolmak İstiyordu.

Hazan onu en sonunda bulduğunda kafasının içinde gümbürdeyen tek düşünce buydu.

ON BİR

پازده

“HANİMEFENDİ?”

Eczacı bir kez daha boğazını temizleyince Alize irkildi. Başını kaldırıp baktığında adamın gözlerini ellerine diktiğini gördü ve onları hemen göz önünden çekti.

“Acı çektiğinizi görebiliyorum, hanımefendi. Epeyce hem de.”

Alize yavaşça eczacının gözlerine baktı.

“Benden korkmanıza gerek yok,” dedi adam usulca. “İşimi yaparsam hasarı görmeliyim.”

Alize bir kez daha işini, güvenliğiyle esenliğinin yarın uyanıp yerleri bir kez daha silmesine, elbiseler dikmesine bağlı olmasını düşündü. Ama bu adam onun saydam kanını görür ve bir Cin olduğunu fark ederse ona hizmet etmeyi reddedebilirdi ve Alize’yi dükkânından atarsa şehrin öbür ucundaki eczaneye yürüyerek gitmesi gerekecekti – bu imkânsız olmasa da hem zor hem yorucuydu ve bunu ayarlamak bir gününü daha alacaktı.

Alize iç çekti. Seçme şansı kalmamıştı.

Islak, eğreti sargıları acı verici bir çabayla açtı ve eczacının incelemesi için avuçlarını tezgâha dayadı.

Adam nefesini tuttu.

Alize yaralarını adamın gözlerinden görmeye çalıştı: paralanmış, kıpkırmızı kesilmiş deri, su toplamış parmaklar, pek çoğunun su sandığı kan. Avuç içlerinin normalde solgun derisi parlak kırmızı kesilmişti, acıyla zonkluyordu. Alize yaralarını yeniden sarmaya, alev alev yanan yumruklarını sıkmaya can atıyordu.

“Anlıyorum,” dedi adam, Alize bunu ellerini tezgâhtan çekmek için bir işaret olarak aldı. Bekledi, bedeni düşmanca bir saldırı için

gerildi. Ama eczacı ona hakaret etmedi, dükkânından gİtmesini istemedi.

Alize kademeli olarak rahatladığını hissetti.

Adam dükkânın içinde dolaşıp malzemeler toplarken, türlü otları çuval bezinden yapılmış ceplerde tartar, Alize'nin yaraları için keten şeritleri keserken hiçbir şey söylemedi. Alize orada durup buzları çözülürken içinde müthiş bir minnet hissetti. Karlar ayaklarının etrafında eriyip gölcükler oluştuyordu. Onu pencereden izleyen gözleri göremiyordu ama onları çok geçmeden sezdi, takip edildiğini bilen ama bunu ispat edemeyen birinin duyduğu o terdirgin edici, özel korkuyu hissetti.

Alize yutkundu.

Eczacı en sonunda yerine döndüğünde ellerinde şifalı otlarla dolu küçük bir sepet vardı. Adam onları havanda döverek kıvamlı bir macun hâline getirdi. Sonra da tezgâhın altından boya fırçasına benzer bir gereç çıkardı.

“Lütfen oturun” –tezgâha yaslanmış yüksek taburelerden birine işaret etti– “ve beni dikkatle izleyin, hanımefendi. Şimdi yapacaklarımı evde tekrar etmeniz gerekecek.”

Alize başını yukarı aşağı salladı, yorgun bedeni yastıklı tabureye çökerken adama minnettar kalmıştı. Bir daha asla ayağa kalkamayacağından korkuyordu.

“Ellerinizi uzatın lütfen.”

Alize adama itaat etti. Eczacı parlak mavi bir merhemi avuçlarına tek bir hamlede sürerken onu dikkatle izledi, merhemnin sakinleştirici etkisi öyle anıydı ki az kalsın rahatlamayla haykıracaktı.

“Her şeyi temiz tutmalısınız,” diyordu adam, “ve sargıları iki günde bir değiştirmelisiniz. Size onları düzgünce sarmayı göstereceğim.”

“Evet efendim,” dedi Alize nefes nefese. Adam keten şeritleri ellerine, kesilmiş parmaklarının aralarına sararken gözlerini sımsıkı kapattı. Yakın zamanda hissetmediği türden bir keyifti bu.

Adam sessizce, “Bu doğru değil,” dedi.

“Sargılar mı?” Alize başını kaldırdı. “Ah, hayır, efendim, bence...”

“Bu,” dedi eczacı, Alize’nin ellerini kaldırıp lambanın ışığına yaklaştırdı. Yarısı sarılmış ve merheme bulanmış hâlde bile ellerinin görüntüsü korkunçtu. “Sizi çok fazla çalıştırıyorlar, hanımefendi. Bu doğru değil.”

“Ah.” Alize gözlerini yeniden tezgâha çevirdi. “Sorun değil.”

Eczacı, “Sizin ne olduğunuzu, nelere katlanabildiğinizi bildikleri için böyle çalıştırıyorlar. Bir insan bedeni bu kadarını kaldırmaz. Sizi kullanıyorlar, çünkü bunu yapabilirler. Bunun farkında olmalısınız,” derken Alize adamın sesindeki öfkeyi hissetti.

“Farkındayım zaten,” dedi Alize biraz gururlu bir tavırla. “Ama bu işi aldığım için minnettar olduğumu da bilmelisiniz, efendim.”

“Bana Deen diyebilirsiniz.” Eczacı bir fırça daha alıp Alize’nin boynundaki kesige başka bir merhem sürdü. İlaç yayılırken Alize iç çekti, acı hafifleyerek sönüp giderken gözlerini kapattı.

Deen bir an sonra boğazını temizleyip, “Biliyor musunuz, sanırım bir hizmetçinin gece vakti *snoda* taktığını hiç görmemiştim,” dedi.

Alize donakaldı ve eczacı bunu hissetti. Cevap vermediğinde sessizce, “Sonuç olarak, belki de yanağınızı kaplayan çürükten bihabersiniz,” dedi.

“Ah.” Alize yeni sarılmış elini yüzüne götürdü. “Ben...”

Yarasından *snodasının* çizgilerinin gerisine kadar kan bulaştığının farkına varmamıştı. Kâhyaların hizmetçilerini dövmeleleri yasaktı ama Alize bu kanuna uyan bir kahyayla hiç tanışmamıştı; o anda bu konuya dikkat çekmenin işine mal olacağını biliyordu.

Bir şey söylemedi.

Deen iç çekti. “*Snodanızı* çıkarırsanız hanımefendi, yaranızı sizin için inceleyebilirim.”

“Hayır,” dedi Alize çok hızlıca. “Yani – ilginiz için teşekkür ederim, ama ben gayet iyiyim.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Deen sessizce, “Pekâlâ. Ama işim bittikten bir hafta sonra tekrar gelmenizi rica ediyorum. Böylece iyileşme veya iltihap belirtilerini kontrol edebilirim.”

“Evet efendim.” Alize duraksadı. “Yani Deen, efendim.”

Eczacı gülümsedi. “Ancak bu arada ateşlenirseniz bir an evvel bir cerrah çağırmalısınız.”

Alize bunu duyunca başını yukarı aşağı sallamakla yetindi. Beş elbiseden kazanacağı parayla bile bir cerraha gidemeyeceğini biliyordu, ama bunu ifade etmekte bir anlam göremiyordu.

Deen boğazına dar bir sargı sararken —bu tam da Alize’nin kaçınmaya çalıştığı bir şeydi— onunla konuşmak için son bir teşebbüs-te bulundu. “Bu ilginç bir yara, hanımefendi,” dedi. “Bugün şehirde duyduğumuz, birbiriyle çelişen tüm hikâyelerden daha ilginç.”

Alize gerildi.

Yanlış hiçbir şey yapmadığını biliyordu, ama bu şehirde sadece kendi idamından kaçmak zorunda olduğu için yaşıyordu. Endişelenmediği anlar pek nadirdi. “Hangi çelişen hikâyeler, efendim?”

“Prensle ilgili hikâyeler tabii.”

Alize o anda rahatladı. “Ah,” dedi. “Herhangi birini duyduğumu sanmıyorum.”

Deen sargıyı bir iğneyle sabitlerken güldü. “Kusura bakmayın, hanımefendi, ama duymamanız için sağır olmanız gerek. Bütün imparatorluk prensin Setar’a dönüşünü konuşuyor.”

“Geri mi dönmüş?” Alize’nin gözleri, *snodas*ının altında iri iri açıldı. Bu şehirde yeniydi, imparatorluğun gizemli vârisi hakkında sadece söylentiler duymuştu. Setar halkı Ardunya’nın soylu kalbinde yaşıyordu, hayatları boyunca burada yaşayanlar prensin be-bekliğini görmüş, büyümesini izlemişti. Alize imparatorluk ailesini merak etmediğini söylese yalan söylemiş olurdu, ama bu konuda bazıları gibi saplantılı değildi.

Ve birden —bir kavrayış ânında— bugün yaşananlar mantıklı gelmeye başladı.

Sena Hanım’ın bahsettiği şenlikler — yaklaşılan balo. Huda Hanım’ın beş yeni elbise istemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Düşes Cemile odalarının teker teker temizlenmesini isteyecekti elbette. Kralın uzaktan kuzeniydi ve prensle yakın ilişkide olduğu söyleniyordu.

Belki de bir ziyaret bekliyordu.

“Gerçekten de eve döndü,” diyordu Deen. “Ve hiç de alelade bir dönüş değil, değil mi? Şimdiden bir balo planlıyorlar ve en az bir düzine şenlik olacak. Tabii,” dedi sırtarak, “bu bizim gibilerin umurunda olmamalı. Kısa vadede bir sarayın balo salonunun içini göreceğimizi sanmıyorum.”

Alize, Deen’in gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. Bu gibi anlar gözünde tütüyor, kendi şehrinde yaşayan insanlarla onlardan biriymiş gibi sohbet etme fırsatlarını iple çekiyordu. Çocukken bile bunu yapmaya izni varmış gibi hissetmemişti.

“Hayır, bence de,” dedi usulca, yerine oturduğunda hâlâ gülümsüyor, boynundaki yeni sargıya istem dışı dokunuyordu. Kendini şimdiden çok daha iyi hissediyordu ve rahatlamayla minnet dalgası dilini alışılmadık ölçüde çözmüştü. “Gerçi dürüst olmam gerekirse tüm bu tantanayı anladığımdan emin değilim.”

“Ya?” Deen’in gülümsemesi genişledi. “Nedenmiş o?”

Alize duraksadı.

Her zaman söylemek istediği çok şey vardı, ama aklındakileri açıkça ortaya dökmesi tekrar tekrar yasaklanmıştı ve şimdi o dürtüyü aşmakta zorlanıyordu.

“Sanırım – sanırım prens sırf eve döndü diye neden böyle şamatalı bir şekilde kutlama yapıldığını sorardım. Neden bu şenliklerin parasını kimin verdiğini hiç sormuyoruz?”

“Kusura bakmayın, hanımefendi.” Deen bir kahkaha attı. “Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim.”

Adamın kahkahasını duyunca Alize’nin buzları biraz olsun çözülmüştü. Kendi gülümsemesi de genişledi. “Eh. Sıradan halkın ödediği vergiler, katılmalarına izin bile verilmeyen imparatorluk partilerine kaynak sağlamıyor mu?”

Bir top keteni geri sarmakta olan Deen aniden sessiz kaldı. Başını kaldırıp yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Alize’ye baktı.

“Prens yüzünü bile göstermiyor hiç,” diye devam etti Alize. “Nasıl bir prens kendi halkıyla kaynaşmaz? Ondan övgüyle bahsediliyor –ve seviliyor, evet– ama sırf soylu doğduğu için, mirası, durumu, krallığa kaçınılmaz yükselişi için.”

Deen kaşlarını hafifçe çattı. "Sanırım... belki de."

"O zaman onun neyini kutluyoruz? Neden onu tanımayan bir halkın sevgisiyle sadakatine mazhar olsun ki? Sıradan halka duyduğu tiksinti buram buram kibir kokmuyor mu? Bu kibir halkın kalbini kırmıyor mu?"

"Bilmiyorum, hanımefendi." Deen'in sesi titriyordu. "Ama prensimizin kibirli olmadığını söyleyebilirim."

"Gösteriş budalası, o zaman? İnsan sevmeyen bir yabancı?"

Alize söze başlamıştı ve konuşmayı kesemiyormuş gibi görünüyordu. Böylesine eğleniyor olması onu endişelendirmeli, dilini rutmasını hatırlatmalıydı. Ama biriyle sohbet etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ve her zaman kendi zekâsını inkâr etmesi istenen Alize, çenesini kapalı tutmaktan sıkılmıştı. Konuşmakta iyiydi ve zihni geliştiren fikir alışverişlerini çok özlemişti.

"Ve insanları sevmemek ruhanî, kalbi bir cimriliğe işaret etmiyor mu?" diyordu. "Sadakat, görev bilinci ve genel bir —huşu, belki— tebaasını bu gibi zaafları göz ardı etmeye teşvik edebilir, ama bu cömertlik prensi değil, halkı övgü kaynağı yapar. O zaman bizim üstümüzde bir adam olarak değil, efsanevi bir kişilik olarak hüküm sürmek korkaklık değil mi?"

Deen'in gülümsemesinin kalıntıları bu sözlerle tamamen ortadan kayboldu, gözleri buz kesti. Korkunç, boğucu bir histi bu, Alize ne büyük bir hata ettiğini anladı — ama çok geç kalmıştı.

"Tanrım." Deen boğazını temizledi. Artık ona bakamıyormuş gibiydi. "Daha önce hiç böyle sözler duymamıştım, hele de *snoda* takan birinden." Bir kez daha boğazını temizledi. "Çok iyi bir konuşmacı olduğunu söylemem gerek."

Alize olduğu yerde gerildiğini hissetti.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Şimdiye dek bu kadar çok veya bu derece cüretkârca konuşmaması gerektiğini pek çok kez öğrenmişti. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de... Deen ona şefkat göstermiş, Alize bunu ahbaplık sanmıştı. O anda bir daha asla böyle bir hata yapmayacağına dair yemin etti, ama şimdi... şimdi yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sözlerini geri alamazdı.

Korku kalbini bir yumruk gibi sıkı.

Deen onu hâkimlere ihbar eder miydi? Onu vatana ihanetle suçlar mıydı?

Deen tezgâhtan uzaklaşıp sessizce Alize'nin eşyalarını toplamaya koyuldu ama Alize adamın şüphesini sezebiliyor, dalgalar hâlinde yayıldığını hissedebiliyordu.

“Prensimiz iyi bir genç adamdır,” dedi eczacı tersçe. “Dahası da var: Evinden uzakta görevi başında, hanımefendi, topraklarımızı koruyor, sokaklarda caka satmıyor. Ne bir ayyaş ne de kadın düşkünü, bu da pek çokları için söyleyebileceğimizden fazlası.

“Ayrıca, onun şöhretini hak edip etmediğine karar vermek bize düşmez. Hayatlanmızı kendi hayatı pahasına koruyan herkese minnet borçluyuz. Ve evet, içine kapanık biri, sanırım, ama birini sessizliği için çarmıha germemiz gerektiğini düşünmüyorum. Nadir bulunan bir şey, değil mi? Tanrı biliyor ya, bundan faydalana-bilecek çok kişi var...” –Deen başını kaldırıp Alize'ye baktı– “dilini tutmaktan.”

O anda Alize'nin kalbine bir sıcaklık dalgası çarptı, sürekli üşü-mesini neredeyse iyileştirecek kadar yoğun bir utanç. Alize gözle-rini yere çevirdi, adamın gözlerine bakamıyordu artık.

“Elbette,” dedi sessizce. “Haddim olmadan konuştum, efendim.”

Deen buna karşılık vermedi. Kâğıt kalem almış, Alize'nin aldıkları-nın toplam fiyatını hesaplıyordu. “Daha bugün,” dedi, “daha bugün prensimiz genç bir dilencinin hayatını kurtardı – çocuğu kollarında taşıdı...”

“Beni affedin, efendim. Hata ettim. Kahramanlığından şüphem yok...”

“Altı bakır sikke, iki kuruş, lütfen.”

Alize derin bir nefes aldı ve para kesesine uzandı, tutarı dikkatle avucuna saydı. Altı bakır sikke. Huda Hanım ona elbise için sadece sekiz sikke ödemişti.

Deen konuşmayı sürdürüyordu.

“Peşti çocuğun teki hem de –Güneylilerin başımıza nasıl bela

olduğunu düşünürsek onun hayatını bağışlaması epey merhametli bir davranış— karmakarışık kızıl saçları öyle parlak ki aydan bile görülebilir. Çocuğun bunu neden yaptığını kimse bilmiyor ama sokak ortasında kendi canına kıymaya kalktı ve prensimiz hayatını kurtardı.”

Alize öyle şiddetle ırkıldı ki paranın yarısını yere düşürdü. Sikteleri yerden toplamak için aranırken nabızı hızlanmıştı, küt küt atan kalbi kafasının içinde yankılanıyor gibiydi. Parayı en sonunda tezgâha koyduğunda zorlukla nefes alabiliyordu.

“Peşli çocuk kendini öldürmeye mi kalktı?”

Deen başını yukarı aşağı salladı, Alize’nin parasını sayıyordu.

“Ama neden? Prens ona ne yaptı?”

Deen hızla başını kaldırdı. “Ne mi yaptı?”

“Demek istediğim... çocuğa yardım etmek için ne yaptı?”

“Evet, aynen öyle,” dedi Deen, yüzü gevşedi. “Eh, çocuğu bizzat kollarına aldı, değil mi? Ve yardım çağırdı. İyi kalpli halk koşa koşa yardıma geldi. Prens olmasa çocuk kesin ölmüştü.”

Alize birden midesinin bulandığını hissetti.

Dükkânın köşesindeki bir cam kavanoza, içindeki iri krizante-me baktı. İşitme duygusu gidip geliyormuş gibiydi.

“— tam manasıyla açık değil, ama bazıları onun bir hizmetçi kıza saldırdığını söylüyor,” diyordu Deen. “Boynuna bir bıçak dayayıp boğazını kesmiş, sizin gibi...”

“O şimdi nerede?” diye sordu Alize.

“Şimdi mi?” Deen ırkıldı. “Bilemem, hanımefendi. Muhtemelen saraydadır.”

Alize kaşlarını çattı. “Peşli çocuğu saraya mı götürdüler?”

“Ah, hayır, çocuk İmparatorluk Meydanı’ndaki Kâhinler Evi’nde. Bir süre orada kalacaktır şüphesiz.”

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Alize hemen. “Yardımanız için minnettarım.” Doğruldu, zihnini zorlayıp bedenine geri gönderdi, sakın olmaya çalıştı. “Korkarım yoluma gitmeliyim.”

Deen bir şey söylemedi. Gözleri Alize’nin boğazına, boynuna henüz sardığı sargıya gitti.

“Hanımefendi,” dedi en sonunda, “gecenin bu saatinde *snodanızı* neden çıkarmıyorsunuz?”

Alize adamı yanlış anlamış gibi yaparak bir kez daha veda etti ve çıkışa doğru öyle hızla hamle etti ki az kalsın bohçalarını unutacaktı. Sonra da kapıdan öyle aceleyle çıktı ki havadaki değişimi fark edebilecek zaman bulamadı.

Nefesini tuttu.

Bir kış fırtınasının tam ortasına dalmıştı, yağmur sokakları, yüzünü, örtülmemiş başını dövüyordu. Alize bir anda iliklerine kadar ıslanmıştı. Eli kolu bohçalarla dolu bir şekilde sıırıslıklam *snodayı* gözlerinden çekmeye çalışırken aniden bir yabancıyla çarpıştı. Haykırdı, kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. Mucizevi bir şekilde bohçaları yere düşmeden yakalamayı başardı. Alize pes etti, *snodayı* yüzünden çekmeye çalışmayı bıraktı. Ayaklarının onu götürbildiği kadar hızlıca hareket ederek geceye daldı.

Şeytanı düşünüyordu.

*Bir zamanlar bir adam vardı
iki omzunda birer yılan taşırdı.
Yılanlar iyice beslenirse
efendileri yaşlanmayı bırakırdı.*

*Ne yediklerini kimse bilmezdi,
çocuklar bulunduğunda bile
beyinleri kafataslarından sökülmüş
bedenleri yayılmış yerde.*

Gördüğü hayal, gece vakti İblis’in yolladığı karabasan...

İşaretler yeterince açıldı artık: meydandaki kapüşonlu adam, mutfak kapısında hiç görünmeyen çocuk, kalbine bilmeceler fısıldayan şeytan.

O yüz prence aitti.

Başka kim olabilirdi ki? Prens olmak zorundaydı, gizemli prens – ve çocukları katlediyordu. Veya belki de öldürmeye çalışıyordu.

Çocuğu öldürmeye çalışıp başarısız mı olmuştu? Alize o sabah Peşti çocuğu bıraktığında kendini öldürecekmiş gibi görünmüyordu.

Prens ona ne yapmıştı?

Alize can havliyle Baz Konağı'na doğru koşarken ayakları kaygan taşlara vuruyordu. Son zamanlarda şeytanın gönderdiği bir bilmeceyi çözmek şöyle dursun, nefes alacak vakti bile yoktu. Baş dönüyor, çizmeleri kayıyordu. Yağmur öyle şiddetle yağıyordu ki Alize nereye gittiğini zar zor görebiliyordu. Karanlıkta fırlayıp bileğine tutunan elin farkına bile varmadı.

Haykırdı.

ON İKİ

دوازده

HAZAN HIZLA MÜTHİŞ BİR fırtınaya dönüşmekte olan yağmurun içinden ona doğru yürürken Kamran ona bakmadı, turuncu gaz lambası ışığının altında parıldayan, ıslak bir kaldırım taşı seridine gözünü dikmeyi tercih etti. Yağmur daha da şiddetlenmişti, her şeyi evire çevire döverken kindar bir rüzgâr da kemiklerini titretiyor, ağaçlardan buz saçakları koparıyordu.

Hazan'ın, Kamran'ın bu soğuk karşılaşmasına göz yumması tabiatına ters bir durumdu, nazır haddini bilse de —Kamran'ın dikkatine değer olmadığını bilse de— prens kolayca kıskırılabilirdiğinden, eski dostunu kıskırtmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Aralarında tuhaf bir dostluk olduğu kesindi.

Arkadaşlıkları gerçektir —ince bir huysuzluk katmanıyla cilalanmış olsa bile— ama dostluklarının temeli sınıflarının ayırımına öylesine bulaşmıştı ki, Hazan'a hayatıyla ilgili tek bir soru sormak Kamran'ın aklının ucuna bile gelmiyordu. Çocukluktan beri tanışık oldukları için prens nazırıyla ilgili her şeyi bildiğini varsayıyordu ve bir kez bile yanıltıyor olabileceğini, bir astın zihninin en az üstü kadar çok katmanlı olabileceğini düşünmemişti.

Yine de dostlukları o kadar eskiydi ki, Kamran en azından nazırının sessizliğinin dilini gayet iyi biliyordu.

Harap olmuş brandanın altına girerken hiçbir şey söylememesi, Kamran'a bir şeylerin ters gittiğini anlatan ilk belirtiydi. Hazan olduğu yerde kıpırdandı, bir an sonra Kamran harekete geçti.

Yağmurda sesini duyurmak için biraz zorlanarak, "Çıkar ağzındaki baklayı," dedi. "Ne buldun?"

“Haklı olduğunu sadece,” dedi Hazan, yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Kamran gaz lambasına baktı, alevlerin camdan kafesi dilleriyle dövmesini izledi. Kendini aniden huzursuz hissetti. “Çoğu zaman haklıyım ben, nazır. Bu gerçek seni bu gece neden rahatsız etsin?”

Hazan ona cevap vermedi, mendili almak için ceketine uzandı. Mendili tutup prene uzattı. Kamran tek kelime etmeden mendili kabul etti.

Parmaklarıyla inceledi, başparmağını narin dantel köşelerde gezdirdi. Mendilin kumaşı düşündüğünden daha iyi kaliteydi, bir köşesinde prensin ancak şimdi farkına vardığı işlemeli bir detay vardı. Kamran solgun ışığın altında bu detayları incelemekte zorlanıyordu, ama küçük, kanatlı bir böceğe benziyordu – tam üstünde de dekoratif bir taç vardı.

Prens kaşlarını çatı.

Ağır kumaş parçası ne nemli ne de kirliydi. Kamran mendili ellerinde çevirdi, böylesi bir şeyin kızın kanıyla lekelenmiş olmasına inanmakta zorlanıyordu. Daha tuhaf olansa, gün sürerken Kamran’ın bu mendilin gizemli sahibine daha da ilgi duymaya başlamış olmasıydı.

“Ekselansları.”

Kamran bir kez daha işlemeli böceği inceliyor, bu alışılmadık hayvanı adlandırmaya çalışıyordu. “Devam et,” dedi. “Korkunç bir şey keşfettiğini varsayıyorum?”

“Gerçekten de.”

Kamran en sonunda başını kaldırıp Hazan’a baktı, kalbi göğsünde sıkışıyordu. Prens kızın masum olduğu fikrine daha yeni alışmaya başlamıştı, tüm bu belirsizlik zihnini tepetaklak ediyordu.

“Ne o zaman?” Kamran kendini zorlayarak güldü. “Tulan casusu mu? Paralı asker mi?”

Hazan yüzünü buruşturdu. “Haberler gerçekten kötü, efendim.”

Kamran soğuk havadan derin bir nefes çekti, ayazın ciğerlerine dolduğunu hissetti. Olağanüstü bir an boyunca, sadece hayal

kınlığı olarak tarif edilebilecek bir duygu yaşadı — onu hem sersemleten hem de kafasını karıştıran bir duyguydu bu.

“Çok fazla endişeleniyorsun,” dedi prens, hiç rahatsız olmamış gibi yaptı. “Durum idealden çok uzak, ama kızın ensesindeyiz. Onun kim olduğunu, peşine nasıl düşeceğimizi biliyoruz. Şeytani bir planın önüne geçebiliriz.”

“O bir casus değil, efendim. Paralı asker de değil.” Hazan bu açıklamadan hiç de keyif alıyormuş gibi durmuyordu.

“Bir katil, o zaman? Hain?”

“Ekselansları...”

“Gevelemeyi bırak. Kız casus veya katil değilse neden bu kadar dertlisin? Ne olabilir ki...”

Nazırı aniden ofladı, Kamran böğrüne bir dirsek darbesi yedi, bir an için nefesi kesildi. Tam zamanında doğrularak bir su birikintisinin şapırtısını, kaygan taşlara vuran ayak seslerini duydu.

“Ne oluyor?”

“Affedersiniz, ekselansları,” dedi Hazan nefes nefese. “Hödügün teki bana çarptı, ben...”

Kamran brandanın koruması altından çıkmıştı bile. Ayyaşın teki onlara çarpmış olabilirdi ama Kamran’ın hisleri alışılmadık biçimde uyanıktı, içgüdüleri onu araştırmaya teşvik ediyordu.

Prens daha bir saat önce kendi beceriksizliğine ikna olmuştu ve hizmetçi kızla ilgili haklı çıkmış olması onu biraz rahatlatmış olsa da, içgüdülerinden kuşkulananmaya bu denli istekli olması onu endişelendirmişti.

Ona başından beri güvenmemekte haklı çıkmıştı, değil mi?

O zaman kızın bir ikiyüzlü olduğunu keşfetmesi onu neden hayal kırıklığına uğratmıştı?

Kamran’ın zihni o günün duygusal yolculuğu yüzünden iyiden iyiye bitkin düşmüştü ve duygularını teşhis etmek için bir an daha harcamaktansa kafasını bir duvara geçirmeyi tercih edeceğini düşündü. O anda bir daha asla içgüdülerini —şimdi bir şeylerin yanlış gittiğini ısrarla söyleyen içgüdülerini— inkâr etmemeye karar verdi.

Dikkatle gecenin karanlığına karıştı, suçluyu ararken yağmur yüzüne çarpıyordu.

Bir karaltı. *Orada.*

Bir siluet gaz lambasının titrek ışığının altında parladı, şekli bir ışıltıda aydınlandı.

Bir kız.

Bir anda ortadan kaybolmuştu, ama bundan emin olmak için Kamran'ın başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Kızın *snodasını*, boynuna sarılmış keten kumaşı görmüştü...

Kamran donakaldı.

Hayır, buna inanamıyordu. Kızı kendi düşünceleriyle mi hayata getirmişti? Bir zafer ânı hissetti, bu hissi o anda bir ürperti takip etti.

Bir sorun vardı.

Kızın hareketleri telaşlıydı, üstünde çalışılmamıştı. Yağmurda koşarken korkuyormuş gibiydi, sanki peşinde birisi vardı. Kamran hızla onu izledi, iyice yanaşıp yeniden uzaklaştı, kıza saldıran kişiyi bulabilmek için alanı taradı. Yeni bir karaltı ve hareketlenme gördü, şiddetli yağmurun altında iyice gizlenmiş bir şekil. Görünümü kademeli olarak netleşti, Kamran onun gerçek şeklini sadece ona uzanıp, kızın kolunu tuttuğunda fark edebildi.

Kız haykırdı.

Kamran tepki vermeden önce düşünmedi. Onu öne doğru iten, adamı tutup kaldırma fırlatmasına olanak veren şey içgüdüleri idi. Yere düşmüş bedene yaklaşırken Kamran kılıcını çekti, ama havaya kaldırdığı anda o ahmak ortadan kayboldu.

Cin.

Bu doğaüstü eylem o aptalı idama mahkûm etmek için yeterliydi – ama yakalayamadığı bir adamı nasıl öldürecekti ki?

Kamran kılıcını kınına sokarken küfretti.

Geriye döndüğünde kızın sadece birkaç adım ötesinde olduğunu gördü, giysileri yağmurda ıslanmıştı? Göklerin azabı henüz bitmemişti ve Kamran kızın zorlanarak koşmaya çalışmasını izledi. Bir kolunun altında bohçalar varmış gibi görünüyordu, arada

bir durup ıslak *snodayı* yüzünden çekmeye çalışıyordu. Kamran bir metre önünü bile göremiyor, kızın gözlerini kapatan ıslak bir kumaş şeridiyle nasıl görebildiğini hayal bile edemiyordu.

“Size zarar vermeyeceğim, hanımefendi,” diye seslendi. “Ama *snodanızı* çıkarmalısınız. Güvenliğiniz için.”

Kız onun sesini duyduğunda donakaldı.

Kamran bunu görünce yüreklendi ve ona yaklaşma cesaretini gösterdi. Sadece kız için duyduğu endişe değil, her an büyüyen bir merak da onu sarmıştı. Bedenleri arasındaki boşluğu doldurma cüretini gösterirken, yanlış bir hareketin kızı korkutup kaçırabileceğinin –sokaklarda kör gibi koşmasına sebep olabileceğinin– farkına vardı, müthiş bir dikkatle hareket etti.

İşe yaramadı.

Ona doğru iki adım atmıştı ki kız fırlayıp geceye karıştı, o aceleyle ayağı kaydı ve şiddetle taşların üstüne düştü, elindeki bohçalar etrafa saçıldı.

Kamran ona doğru koştu.

Kızın *snodası* birkaç santim kaymış, ıslak kumaş burnunun etrafına dolanmıştı, onu boğuyordu. Kız tek hareketle maskeyi yüzünden söküp aldı, nefes almaya çalıştı. Kamran kızın kollarına girip onu ayağa kaldırdı.

“Bohçalarım,” dedi kız nefes nefese, yağmur damlaları kapalı gözlerine, burnuna, ağzına çarpıyordu. Kız dudaklarını yalayıp nefeslendi, gözleri hâlâ kapalıydı, Kamran’a bakmayı reddediyordu. Yanakları soğuktan kıpkırmızı kesilmişti, isli kirpikleri kapkara bukleleriyle aynı renkti, ıslak saçları kıvrılarak yüzünden sarkıyordu, bir kısmı boynuna yapışmıştı.

Kamran kaderine inanamıyordu.

Kızın gözlerini açmaktaki isteksizliği Kamran’a onu fark edilmeden, baştan aşağı inceleme fırsatı tanımıştı. Kızı bunca zamandır merak ediyordu ve işte şimdi oradaydı, kollarındaydı, yüzü kendi yüzünden birkaç santim uzaktaydı ve –göklerdeki şeytanlar aşkına, gözlerini ondan alamıyordu.

Hatları hem keskin hem yumuşaktı, usta elinden çıkmış gibi

her açıdan dengeliydi. İncelikle tasarlanmıştı, en gerçek anlamıyla işlenmiş bir güzellikti. Bu keşif Kamran'ın dikkatini dağıtacak kadar gerçeküstüydü, Kamran'ın hesapları şaşmış olduğu için bu his daha da kuvvetlenmişti. Kamran kızın güzel olabileceğinden şüphelenmişti, evet – ama bu kız sadece güzel değildi.

Büyüleyiciydi.

“Bohçaları boş verin,” dedi Kamran usulca. “Yaralı mısınız?”

“Hayır, hayır...” Kız sanki körmüş gibi ona yaslandı, gözlerini açmayı hâlâ reddediyordu. “Lütfen, bohçalarımın ihtiyacım var...”

Kamran ne kadar çabalarsa çabalasın, akıl erdiremiyordu.

Onun kör olmadığını *biliyordu*, ama kız yine de anlam veremediği bir şekilde öyleymiş gibi davranıyordu. Bu kız onu her hamlede serseme çevirmişti ve Kamran tam da bu gerçeği sindirmeye başlayacakken kendini yere atmış, dizleri taşlara çarpmadan evvel Kamran'a onu yakalaması için sadece saniyeler tanımıştı. Kamran'dan uzaklaştı, etekleri pislik içindeki sokağı kaplamış kar suyuna gömüldüğünde bile onu umursamadı. Elleri suların içinde eşyalarını aradı. Aniden bir gaz lambasının altına girdi, ateş parıltısıyla onu sardı.

Kamran o anda sargıları fark etti.

Kızın elleri öyle sarılmıştı ki hareket edemeyecek hâldeydiler, tek parmağını bile bükemiyordu. Kızın eşyalarını taşımakta zorlanmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Kamran yerlere saçılmış eşyaları çabucak toplayıp çantasına yerleştirdi. Yağmurda bağırarak kızı korkutmak istemiyordu, o yüzden eğilip onun kulağına doğru, “Bohçalarınızı aldım, hanımefendi. Sakinleşebilirsiniz,” dedi.

Kız gafil avlanmıştı. Adamın sesi yüzüne o kadar yakındı ki, sıcak nefesi tenine vuruyordu.

Alize nefesini tuttu.

Gözleri açıldı ve Kamran donakaldı.

Birbirlerini sadece birkaç saniye boyunca incelediler, ama bu süre Kamran'a bir asır gibi gelmişti. Kızın gözleri kış mehtabının gümüşü mavisiydi, kapkara ve ıslak kirpiklerle çevrelenmişti. Kam-

ran daha önce onun gibi birini görmemişti ve bir daha asla göremeyebileceğini düşünüyordu. Ani bir hareket dikkatini çekti: Bir yağmur damlası kızın yanağına düştü, hızla ağzına doğru yol aldı. Kamran o anda kızın çenesindeki çürüğün hayretle farkına vardı.

Kamran o solgun morartıya, bunu oluşturan hafif el izine belki de biraz fazla uzun baktı. Bunu neden ânında fark edemediğini, belirsiz bir gölge olduğunu zannederek başından savdığını düşündü. Bu ize ne kadar bakarsa kalbi de göğsünde o kadar hızlı hareket ediyor, damarlarına bir sıcaklık hücum ediyordu. Cinayet işlemeye dair ani, tehlikeli bir arzu hissetti.

Kıza sadece, “Yaralısınız,” dedi.

Kız ona cevap vermedi.

Titriyordu. İliklerine kadar ıslanmıştı. Kamran da üşüyordu ama üstünde ağır bir yün pelerin, koruyucu bir başlık vardı. Kız sadece ince bir ceket giymişti, şapkasızdı, atkısı yoktu. Kamran onu evine bırakması, üşütüp hastalanmayacağından emin olması gerektiğini biliyordu ama o anda hareket edemiyormuş gibiydi. Kızın adını bile bilmiyordu ve bir şekilde ona vurulmuştu, aptala dönmüştü. Kız o gece ikinci defa dudaklarına süzülen yağmur suyunu yaladı, Kamran’ın bakışlarını ağzına çekti. Başka herhangi bir genç kadın onun önünde böyle bir hareket yapsa Kamran bunun cilveli bir tavır olduğunu düşünebilirdi. Ama bu...

Bir keresinde, cinlerin suya tutkun olduklarını okumuştur. Belki de kız kendini dudaklarındaki yağmuru yalamaktan alıkoyamıyordu, tıpkı Kamran’ın onun ağzına bakmayı bırakamadığı gibi.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı Kamran.

Kız bunu duyunca çenesini kaldırdı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kamran’ı iri, parlak gözleriyle süzdü, en az onun kadar şaşkın göründü. Kamran birbirlerini eşit ölçüde şaşırttıklarının farkına vararak teselli buldu.

“Bana adını söylemeyecek misin?” diye fısıldadı.

Kız başını iki yana salladı, hareketleri yavaş, tedirgindi. Kamran felç olmuş gibiydi. Anlam veremediği bir şekilde, bedeni kıza çivilenmiş gibiydi. Asla anlayamayacağı bir güçten destek alarak

ona birkaç milim yaklaştı. Birkaç dakika önce ona çılgınlık olarak gelebilecek bir şey o anda hayati önem taşıyordu: Onu tutmanın, teninin kokusunu içine çekmenin, dudaklarını boynuna bastırmanın nasıl bir his olacağını bilmek. Ona dokunduğunda –hava kadar hafif, solmakta olan bir anı kadar silik– parmaklarının dudaklarına değdiğinin bile farkında değildi.

Kız ortadan kayboldu.

Kamran geriye devrildi, bir su birikintisinin içine şiddetle düştü. Kalbi hızla atıyordu. Kafasını toplamaya çalıştı, başarılı olamadı –nereden başlayacağını bile bilmiyordu– ve Hazan nefes nefese koşup gelene dek en az bir dakika boyunca olduğu yere çakılı kaldı.

“Nereye gittiğinizi göremedim,” diye haykırdı. “Hırsızların pususuna mı düştünüz? Tanrı aşkına, yaralı mısınız?”

Kamran sokağa tam anlamıyla çöktü, suların, soğğun, gecenin içine gömüldü. Cildi hızlıca soğumuştı, aniden ateşi çıkmış gibi hissediyordu.

“Efendim, burada oturmanızı tavsiye etmem, bu...”

“Hazan.”

“Evet efendim?”

“O kızla ilgili bana ne söyleyecektin?” Kamran başını kaldırıp göğe baktı, ağaç dallarının arasından yıldızları inceledi. “Caus olmadığına söylüyorsun. Paralı asker de değil. Katil de değil, hain de. Ne o zaman?”

“Ekselansları.” Hazan yağmura karşı gözlerini kısmıştı, prensin aklını kaybettiğinden emindi. “Belki de saraya geri dönmeli, bu konuşmayı sıcak bir bardak...”

“Konuş,” dedi Kamran, sabrı tükenmişti. “Yoksa kırbaçlatırım seni.”

“O– eh, Kâhinler– diyorlar ki...”

“Boş ver, seni bizzat kırbaçlayacağım.”

“Efendim, kanında buz var diyorlar.”

Kamran sessizliğe büründü. Göğsü acı verecek bir şekilde kasıldı, çok hızlıca ayağa kalkıp gözünü karanlığa dikti. “Buz,” dedi.

“Evet, ekselansları.”

“Bundan eminsin.”

“Epeyce.”

“Bunu başka kim biliyor?”

“Sadece kral, efendim.”

Kamran derin bir nefes aldı. “Kral.”

“Kızla ilgili tuhaf bir şeyler olduğuna o da —bildiğiniz gibi— ikna olmuştu ve bana keşiflerimi hemen rapor etmemi emretti. Bu haberi vermek için size daha önce gelirdim, efendim, ama tertiplenecek bir sürü şey vardı, tahmin edebiliyorsunuzdur.” Bir duraksama. “Kralı daha önce hiç bu kadar gergin görmediğimi itiraf etmeliyim.”

Kamran, “Hayır,” dediğini işitti. “Bu gerçekten de kötü haber.”

“Yarın akşam evden alınacak, efendim.” Duraksama. “Gece geç saatlerde.”

“Yarın.” Kamran gözlerini uzaklarda bir ışık noktasına dikmişti, bedenini zar zor hissedebiliyordu. “O kadar yakın mı?”

“Emirler kraldan, ekselansları. Mümkün olabildiğince aceleyle davranmalı, ona bizden evvel kimsenin ulaşmaması için dua etmeliyiz.”

Kamran başını yukarı aşağı salladı.

“Onu bu kadar hızlıca teşhis edebilmeniz neredeyse mucizevi, değil mi?” Hazan gergin gergin gülümsedi. “*Snoda* takmış bir hizmetçi kız? Tanrı biliyor ya, diğer türlü onu hiç bulamayabilirdik. İmparatorlukta sayılamayacak kadar çok kişinin hayatını kurtardığınıza şüphe yok, efendim. Kral Zal, içgüdülerinizden çok etkilendi. Onunla görüştüğünüz zaman bunu size bizzat söyleyeceğinden eminim.”

Kamran bir şey söylemedi.

Gergin bir sessizlik oldu. Prens gözlerini kapattı, yağmurun yüzünü kamçılmasına izin verdi.

“Efendim,” dedi Hazan tereddütle. “Eşkiyalarla mı karşı karşıya geldiniz? Yumruklaşmış gibi görünüyorsunuz.”

Kamran iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. Atı saniyeler

içinde dörtnala geldi, muhteşem hayvan koşarak efendisinin ayakları dibinde durdu. Kamran bir ayağını üzengiye yerleştirip kaygan eyere oturdu.

Hazan rüzgârın uğultusunu bastırmak için bağırarak, “Efendim?” dedi. “Orada kimseyle karşılaştınız mı?”

“Hayır.” Kamran dizginleri tutup atını topuklarıyla hafifçe dürttü. “Kimseyi görmedim.”

ON ÜÇ

سینده

ALİZE, OLAY YERİNDE PRENSİ bırakıp kaçtığından bu yana en az yedi farklı kanunu çiğnemişti. Tam da bu anda, Baz Konağı'na girerken görünmez kalmaya cüret ederek bir kanuna daha karşı geliyordu. Bu tür suçların cezası ağırdı, cisimlenirken yakalanırsa şafak vaktinde asılırdı.

Yine de başka çıkar yolunun kalmadığını hissediyordu.

Alize telaşla ocağa doğru koştu, ceketini çıkardı, çizmelerinin bağcıklarını çözdü. Toplum içinde giysilerin çıkarılması bir gösteriş hareketi olarak görülüyordu, onun gibilere yaraşmazdı. Gece-nin geç saatlerinde *snodasını* çıkardığı için affedilebilirdi, ama bir hizmetçinin giysilerini kalabalıkların toplandığı yerlerde çıkarması yasaktı.

Ne ceketini ne de atkısını çıkarabilirdi. Hele ayakkabılarını asla çıkaramazdı.

Alize derin bir nefes aldı, kendine Kil gözler tarafından görünmez olduğunu hatırlattı. Baz Konağı'nda birkaç cinin çalıştığından şüpheleniyordu ama hiç kimseyle konuşma izni olmadığı –ve kimse onunla temas kurarak kendisini tehlikeye atmaya cesaret edemediği– için bunu kesin olarak bilmesine imkân yoktu. Kendisiyle o anda karşılaşabilecek bir cinin onu görmezden gelmeye istekli olabileceğini umut ediyordu.

Alize ateşe yaklaştı, sırlıslıkla ceketini çizmelerini mümkün olabildiğince ısıtıp kurutmaya çalıştı. Fazladan bir entarisi vardı; ama sadece tek bir ceketle bir çift çizmeye sahipti ve bu giysilerin yatak odası olarak kullandığı küflü dolabın içinde bir gecede kurumaları çok düşük ihtimaldi. Gerçi yarın bütün gün içeride ka-

lırsa ceketine ihtiyacı olmayabilirdi – en azından Huda Hanım’la görüşeceği zamana dek. Bu düşünce onu biraz rahatlattı.

Ceket ıslaklığın çoğunu saldıığında Alize kollarını hâlâ nemli olan giysiye soktu, tüm vücudu gerildi. Ceketli gece boyunca ateşin önünde serili bırakabilmeyi dilerdi, ama giysilerini buraya, birilerinin görebileceği bir yere bırakma riskini alamazdı. Çizmelerini alıp ateşe mümkün olabilirdiğince yaklaştırdı.

Alize aniden ürperdi, neredeyse çizmelerini ateşe düşürecekti. Düzenli, derin nefesler alarak titreyen elleriyle takırdayan dişlerini sakınleştirdi, soğukta çenesini sıkı. Buna dayanabileceğini hissettiğinde hâlâ ıslak olan çizmelerini giydi.

Ancak o zaman, en sonunda taş ocağın yanına çöktü, titreyen bacakları çözöldü.

Görünür hâle gelip –tamamen giyinikti, ateşin başında biraz zaman geçirdiği için azarlanmayacaktı– iç çekti. Gözlerini kapattı, başını dış tuğla duvara yasladı. Kendine bu gece olup bitenleri düşünme izni verecek miydi? Buna dayanabileceğinden emin değildi, ama yine de...

O kadar çok şey ters gitmişti ki.

Alize hâlâ eczacıya yaptığı ihanetçi yorumlar için, biraz da –şüphesiz bohçalarını çalmak için– ona saldırmaya çalışan çocuk için endişeleniyordu ama en çok da kendisine tavırları saçma derecede şaşırtıcı gelen prens için endişelenmişti. Nereden gelmişti, neden ona yardım etme zahmetine girmişti? Alize’ye tıpkı şeytanın öngördüğü gibi, bir gece önce kâbuslarında gördüğü gibi dokunmuştu...

Ama neden?

Onu ne dürtmüştü de Alize’ye böyle dokunmuştu? Daha kötüsü de prens çocuk katili değil miydi? O zaman, hizmetçi bir kıza karşı neden böylesine şefkatle davranmıştı?

Alize başını iki elinin arasına aldı.

Acıyla zonklayan, sargılı ellerinin. İlaç yaralarının üstünden süzölüp gitmiş, acısı tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Bohçalarının kaybını bir an bile aklına getirirse kalp ağrısından bayılabileceğini düşündü.

Altı bakır sikke.

İlaçlar neredeyse parasının tamamına mal olmuştu, bu da daha fazla iş yapmadan onları yenileyemeyeceği anlamına geliyordu. Ve ilaçları olmadan Alize ellerinin yeterince hızlı iyileşebileceklerinden emin değildi; imparatorluk şenlikleri bir an evvel tertip edileceği için Huda Hanım beş elbiseyi en kısa sürede hazır istiyor olmalıydı.

Onunki basit bir trajedi idi: İş olmadan Alize ilaç alacak parayı bulamazdı, ilaç olmadan daha fazla çalışamayabilirdi. Bunu düşünmek bile kalbini paramparça ediyordu. Umutsuzluğunu yene-miyordu artık. Gözyaşlarının tanıdık sızısını hissetti, boğazındaki yanmayı yutkunarak bastırdı.

Hayatın acımasızlığı aniden dayanılmaz bir hâle gelmişti.

Bu düşüncelerin zihnine vardığı anda bile çocukça olduklarını biliyordu ama birçok gece olduğu gibi o anda da diğerlerinin anne babası, ailesi, güvenli bir evi varken kendisinin neden bunlara sahip olmadığına dair düşünmekten kendini alıkoyacak gücü bulamıyordu. Neden gözlerinde bu lanetle doğmuştu? Neden vücudunun yaratılışı yüzünden işkence görmüş, nefret edilmişti? Neden halkı şeytanla birlikte böyle acınası bir şekilde lanetlenmişti?

Cin ve Kil arasındaki savaş başlamadan yüzyıllar önce, cinler krallıklarını en yaşanılmaz topraklarda, en vahşi iklimlerde kurmuşlardı – sırf Kil medeniyetlerinden uzakta olmak için. Sessizce, barış içinde, neredeyse görünmez bir hâlde var olmak istiyorlardı. Ama sadece şeytanın neferleri olarak gördükleri varlıkları katletmeyi uzun zamandır kutsal hakkı –hayır, görevi– sayan Kil, cinleri dünyadan temizlemeye kararlı bir hâlde onları asırlar boyunca acımasızca avlamıştı.

Alize'nin halkı bu yanlışlığın bedelini ağır ödemişti.

Alize kötü anlarında saldırmak, öfkesinin irade kafesini kırmasına izin vermek için can atıyordu. Ona vuran her kâhyadan daha güçlüydü; ona zulmeden her Kil bedenden daha kuvvetliydi, daha hızlıydı, daha dayanıklıydı.

Ama.

Şiddetin tek başına hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu. Hedefsiz öfke sıcak hava gibiydi, öylece kaybolurdu. Bunun kendi halkının başına defalarca kez geldiğini görmüştü. Cinler kuralları çiğnemeye, Kil kanunlarının kısıtlamalarına rağmen doğal yeteneklerini kullanmaya çalışmışlardı ve hepsi zarar görmüştü. Her gün düzinelerce Cin meydanda kiraz kuşları gibi asılıyor, direğe bağlanıp yakılıyor, kelleleri uçuruluyor, bağırsakları sökülüyordu.

Bölünmüş çabaları işe yaramıyordu.

Sadece cinlerin birliği herhangi bir değişim getirebilirdi, ama cinlerin atalarının evlerinden kaçtıkları, iş, korunak ve bilinmezlik bulmak için dünyaya yayıldıkları bir çağda bunu umut etmek bile zordu. Sayıları her zaman azdı ve fiziksel avantajları onları koruyordu ama son asırlarda aralarından yüz binlercesini kaybetmişlerdi. Geriye kalanları bir gecede toplamak imkânsızdı.

Ateş tuğladan yuvasında çatırdadı, alevler telaşla titreştiler. Alize gözlerini sildi.

Kendine bu zulümleri düşünme izni vermesi ender bir durumdu. Acılarını yüksek sesle dile getirmek onu bazıları gibi rahatlatmıyordu, her yere beraberinde götürdüğü ceset şeridini yeniden canlandırmaktan hoşlanmıyordu. Hayır, Alize dipsiz derinliklerinde boğulmaktan korktuğu için kendi yaslarına dalamayan türden bir kişiydi; zırhını bu karanlık düşüncelere karşı zayıflatan hissettiği fiziksel acı ve yorgunluktan, bu düşünceler mezarlarından koparıldıklarında tekrardan toprağa dönmeleri kolay olmuyordu.

Gözyaşları şimdi sel gibi akıyordu.

Alize uzun saatler boyunca zorlu çalışmaya katlanabileceğini, her türlü fiziksel zorluğa dayanabileceğini biliyordu. Onu dağıtan işinin ağırlığı veya ellerinin acısı değildi – yalnızlıktı. Varlığının dostluktan yoksun oluşuydu; tek bir anlayışlı kalpten elde edilebilecek rahatlama olmadan geçirdiği günlerdi.

Kederdi.

Anne babasının kaybı için ruhuyla hâlâ ödemekte olduğu bedeldi. Her gün çekmek zorunda olduğu korkuydu, onu ipten al-

mak için dost canlısı bir tüccara bile güvenmenin imkânsızlığından doğan bir işkenceydi.

Alize kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Gözlerini ovuşturdu, mendilini bulmak için o gün milyonuncu kez ceplerini karıştırdı. Mendilinin kaybı onu aradığı ilk birkaç seferde pek rahatsız etmemişti, ama şimdi bu mendilin gerçekten kaybolmuş olduğunu düşüncesi onu endişelendirmeye başlıyordu.

Mendil annesine aitti.

Alize'nin, anne babasının evinin küllerinden kurtardığı tek kişisel eşyaydı. Annesini kaybettiği o berbat geceye dair hatıraları tuhaftı, korkunçtu. Ne garip ki hayatında ilk kez ısındığını –gerçekten ısındığını– hissettiğini hatırlıyordu. Ne korkunç ki annesini saran, gümbürdeyen alevler Alize'nin sadece uykusunu getiriyordu. O gece annesinin çığlıklarını, kızının yüzünü örtmek için kullandığı ıslak mendili hâlâ hatırlıyordu.

Kaçmak için çok az zamanı olmuştu.

Gece vakti gelmişlerdi, Alize ve hayatta kalmış tek ebeveyni yataklarındaydılar. Kaçmaya çalışmışlardı tabii, ama tavandan ahşap bir kiriş düşmüş, ikisini birden yere çivilemişti. Kafasına aldığı darbe olmasa annesi kirişi ikisinin de üstünden çekip atabilecek kadar kuvvetli olabilirdi.

Alize saatler boyunca haykırmıştı.

Ona sonsuzluk kadar gelen bir zaman boyunca haykırmıştı. Ama evleri öyle ustaca gizlenmişti ki, sesini duyabilecek kimse yoktu. Annesinin bedeni yanarken Alize ona tutunmuş, işlemeli mendili annesinin gevşek elinden alıp kendi avucunun içinde saklamıştı.

Alize gün ışıyana dek ölmüş annesiyle kalmıştı. Bedenini yere çivileyen kiriş parçalara ayrılmasa Alize sonsuza dek orada kalıp annesinin kavrulmuş bedeninin yanında susuzluktan ölürdü. Onun yerine bu cehennemden yara almadan kurtulmuştu, cildi lekesizdi, giysileri paramparça olmuştu, mendil sağlam kalan tek eşyasıydı.

Bir yangından yara almadan ikinci kurtuluşuydu bu. Alize, da-

marlarında dolaşan buzun gerçekten önemli olup olmadığını sık sık olduğu gibi o zaman da merak etmişti.

Arka kapı sarsılınca aniden irkildi.

Alize ayağa kalkarken nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Duvara yaslandı, küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Zihni burada, bu koca konağın koruması altında korkacak bir şeyi olmadığını biliyor ama yıpranmış sinirleri bu mantığı kavrayamıyordu. Baz Konağı'na vardığında ateşe yaklaşmak için öylesine acele etmişti ki bu arada mutfak kapısını kilitlemeyi unutmuştu.

O anda bunu yapma riskini alıp almamayı düşündü.

Bir anda kararını verdi. Kapıya doğru fırlayıp sürgüyü tam da kulp dönmeye başlarken itti, mekanik hareket aniden durunca gevşeyip rahatladı. Sırtını kapıya yasladı, iki elini göğsüne bastırdı.

Zorlukla nefes alabiliyordu.

Ve kapı öyle ani bir şekilde vuruldu ki otuz santim havaya zıpladı. Etrafta dolaşan hizmetçiler var mı diye baktı ama kimse ortaya çıkmadı. Saate bir bakış atınca o anda aklı başında olan herkesin yatağında olduğunu anımsadı. Şüphesiz yağmurdan kaçıp sığınacak bir yer arayan çaresiz aylaklarla baş etmek ona kalmıştı. Gayet iyi anladığı çaresizliğe karşı rahatlığı onlardan esirgemek Alize'nin kalbini kırıyor, ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu – onlarla birlikte sokağa atılmak istemiyorsa tabii.

Kapı bir kez daha vuruldu ve Alize bu kez darbeyi, kapının sarsıldığını hissetti. Sırtını tahtaya daha kuvvetle yasladı, çerçevenin sarsılmasını engelledi. Kısa bir sessizlik oldu.

Ve sonra: "Affedersiniz, kimse yok mu? Acil bir teslimatım var."

Alize ölüm sessizliğine büründü.

Sesi ânında tanımıştı, bir daha unutabileceğinden şüpheliydi. Adam onu birkaç nazik sözle eritmiş, birkaç heceyle ayaklarını yerden kesmişti. O anda bile tepkisinin tuhaflığını fark etti –bir sesle bu kadar etkilenmenin sık rastlanılan bir şey olduğunu sanmıyordu – ama adamın sesi gür ve ahenkliydi, konuştuğunda Alize bu sesi kendi içinde hissediyormuş gibiydi.

Kapı bir kez daha vuruldu. "Merhaba?"

Alize kendini toplayıp, "Teslimatları kapının önüne bırakabilirsiniz, efendim," dedi.

Bir sessizlik oldu.

Yeniden konuşmaya başladığında prensin sesi değişmiş gibiydi. Daha yumuşaktı. "Bunu yapamayacağım için umarım beni affedersiniz, hanımefendi. Bu bohçalar çok önemli ve yağmurda dağılmalarından korkuyorum."

Alize bir an için bunun zalimce bir hile olup olmadığını merak etti, prens hiç şüphesiz kanundışı bir şekilde geceye karıştığı için onu tutuklamaya gelmişti. Durumun akla yatkın başka bir açıklaması yoktu.

Ardunya prensi, Baz Konağı'nda yaşayan basit bir hizmetçiye kendi elleriyle önemsiz mallar teslim etmek için bir yağmur fırtınasını aşacak değildi herhalde? Hem de gecenin bu saatinde?

Hayır, Alize buna inanamıyordu.

"Lütfen, hanımefendi." Yeniden onun sesi. "Paketleri sahibine teslim etmek istiyorum sadece."

Alize aniden korkuyla uyandığını hissetti. Bir başkasının bu hareketi iltifat olarak görebileceğini düşünse de tedbiri elden bırakmıyordu. Çünkü prensin ne amaçla hareket ettiğinden emin değildi ve huzurunda birkaç kelimeden başka bir şey söylememişken onu nasıl bulacağını bildiğini de anlayamıyordu.

Yutkunup gözlerini sımsıkı kapattı.

Gerçi bohçalarını geri alabilme ihtimali varken tüm bunların ne önemi vardı ki? Alize için o bohçalar her şeyden önemliydi; onlar olmadan kısa vadeli geleceğinde beladan başka bir şey göremiyordu. Prens bunca yolu sırf ona işkence etmek için geldiyse Alize onun bundan nasıl bir kazancı olacağını anlamıyordu, kendini gayet iyi savunabilirdi.

Hayır, onu en çok şaşırtan şeytanın ona bu genç adamın yüzünü neden gösterdiğiydi.

Belki de bu gece bunu en sonunda öğrenecekti.

Alize derin bir nefes alıp kilidi çevirdi.

Kapı açılırken homurdandı, beraberinde rüzgârla savrulan

yağmuru getirdi. Alize hızla yana çekilip prensin içeri girmesine izin verdi, prens tam da şüphelendiği gibi iliklerine kadar ıslanmıştı. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu, pelerininin başlığı yüzünü neredeyse tamamen gizliyordu.

Prens mutfak kapısını ardından kapattı.

Alize birkaç adım geri gitti. Snodası olmadan onun önünde kendini son derece korunmasız hissediyordu. Prens onun yüzünü apaçık gördüğü, tuhaf gözlerine tanık olduğu için saklayacak bir şeyinin olmadığını biliyordu.

Yine de huyundan vazgeçmek zordu.

Prens tek kelime etmeden çantasını çıkarıp ona uzattı. "Bohçalar çantanın içinde. Tümünün ücretinin ödendiğini varsayıyorum."

Alize'nin elleri titriyordu.

Prens bunca yolu gerçekten de sırf ona iyilik yapmak için mi tepmişti?

Çantayı açarken etrafına sakın bir hava yaymaya çalıştı, bunu başardığından emin olamadı. Bohçaları çantadan teker teker çıkardı, tek kolunda dikkatle dengeledi. Hepsi oradaydı, sadece bir parça yıpranmış görünüyorlardı.

Alize o anda rahatlayarak iç çekmesini bastıramadı. Yaşlar gözlerini yaktı ve Alize onları kırıştırdı, çantayı sahibine iade ederken kendini topladı.

Prens çantayı alırken donakaldı.

Ona gözünü dikip bakıyormuş gibiydi, ama yüzünün büyük kısmı gizlenmiş olduğu için Alize bundan emin olamıyordu.

"Gözleriniz," dedi prens sessizce. "Onlar" —düşüncelerini toplamak için kafasını hafifçe salladı— "daha şimdi renk değiştirdiklerine yemin edebilirim."

Alize aralarında birkaç mobilya parçası kalacak şekilde daha da geriye çekildi. Küt küt atan kalbi yavaşlamıyordu bir türlü. "En kalbi minnetlerimi lütfen kabul edin," dedi. "Bohçalarımı bana iade ederek muhteşem bir iyilik yaptınız. Gerçekten de size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Size borçluyum, beyefendi."

Yüzünü buruşturdu.

Ona *efendim* diye hitap etmeliydi, değil mi?

Neyse ki söz konusu prens hakarete uğramış gibi görünmüyordu. Bunun yerine pelerininin başlığını geriye çekti, yüzünü ilk kez tam manasıyla ortaya çıkardı. Alize hızla nefes alıp bir adım geriye gitti, bir sandalyeye tutundu.

Adama bakmaya bile dayanamaması gerçekten korkunçtu.

Prens yüzünü kâbuslarında görmüştü ama gerçek hayatta bu yüzün yarattığı etki bambaşkaydı, karşısında duruyorken ona bakmak korkutucuydu, yüzünün keskin hatları ateşin ışığıyla aydınlanmıştı. Sert bakışlı gözleri kömür karasıydı, esmer teni parılıyordu sanki. Gerçekten de onda neredeyse doğaüstü denebilecek bir aydınlık vardı —kenarları ışıkla astarlanmış gibiydi— ve Alize bunun kaynağını saptayamıyordu.

Prens ona doğru bir adım attı.

“Önce maviydiler,” dedi usulca. “Sonra kahverengi. Gümüşü. Ah. Yine kahverengi oldular.”

Alize gerildi.

“Mavi.”

“Durun, yalvarırım.”

Prens gülümsedi. “*Snodanızı* neden hiç çıkarmadığınızı şimdi anlıyorum.”

Alize başını eğip, “*Snodamı* asla çıkarmadığımı bilemezsiniz,” dedi.

“Evet,” dedi prens, Alize sesindeki eğlenir ifadeyi duydu. “Sanırım haklısınız.”

“Size iyi geceler dilemeliyim,” dedi Alize, gitmek için sırtını döndü.

“Bekleyin. Lütfen.”

Alize vücudu çıkışa doğru dönmüş bir hâlde donakaldı. Bohçalarını odasına çıkarmayı, orada mucizevi merhemleri yaralarına yeniden sürmeyi çok istiyordu. Acı avuçlarını, boğazını dağlıyordu.

Elinin tersini alnına götürdü.

Ilıklık hissetmesi bile her zamankinden daha sıcak olduğuna

işaret ediyordu, ama Alize o anda yükselen ateşinin başka sebepleri olabileceğini düşünerek kendini avuttu.

Yavaşça dönüp prensle göz göze geldi.

“Bu vakitte sizinle görüşemeyeceğim için lütfen beni bağışlayın,” dedi kısık sesle. “Durumumun zorluğunu kavrayabilecek kadar cömert olduğunuzdan şüphem yok. İş çanı çalmadan önce uyumak için sadece birkaç saatim var ve acilen odama dönmeliyim.”

Prens bunu duyunca afallamış gibi göründü, gerçekten de bir adım geriye gitti. “Elbette,” dedi usulca. “Affedersiniz.”

“Affedecek bir şey yok.” Alize prensin önünde dikkatle reverans yaptı.

“Evet.” Prens gözlerini kırptırdı. “İyi geceler.”

Alize köşeyi dönüp karanlıkta arka kapının açılma, sonra da kapanma sesini bekledi, kalbi hızla atıyordu. Prens gittiğinden emin olunca kapıyı kilitleyip ateşi küllerle kaplamak için sessizce mutfığa döndü.

Ancak o vakit yalnız olmadığını fark etti.

ON DÖRT

چهارده

UYKU, O GÜVENİLMEZ ŞEYTAN, prensi öyle istemeyerek ziyaret etmişti ki uzun kalmayı reddetmişti. Kamran onu şaşırtan bir zindellikle şafak sökmeden uyandı. Güneş ufka varmadan yatağa girip çıkmıştı. Bedeni yorgundu, evet, ama zihni açıktı. Gece boyunca çalışmıştı, rüyaları ateşli, hayalleri çılgıncaydı.

Kızın onu lanetleyip lanetlemediğini merak etmeye başlamıştı.

Kızın ona ne yaptığını bilmediği ortadaydı, duygularını allak bullak etme başarısı yüzünden de suçlanamazdı ama Kamran onu ele geçiren duygulara daha zarif bir açıklama getiremiyordu. Ne kızı fiziksel olarak sahiplenme dürtüsüne sahipti, ne de ona âşık olabileceğini düşünecek kadar aldanmıştı. Yine de kendini anlayamıyordu. Zihni daha önce başkasının düşünceleriyle boğulmamıştı.

Kız öldürülecekti.

Kız kendi büyükbabası tarafından katledilecekti ve bu Kamran'a en korkunç felaket gibi görünüyordu.

Prens bunu bilen az sayıdaki kişiden biriydi elbette. O ve Hazan, damarlarında buz dolaşan bir yaratıkla ilgili kehaneti biliyorlardı. Ardunya İmparatorluğu tarihinde her kral bir kehanet almıştı ve Kral Zal prensin böylesi bir olayla ilgili beklentilerini idare etmeyi kendine görev bilmişti. Büyükbabası uzun zaman önce, taç giyeceği günde Kamran'ı iki kişinin ziyaret edeceğini anlatmıştı.

Birincisi, bir Kâhin.

Diğeri, şeytan.

Şeytan ona bir anlaşma teklif edecekti, bunu Kamran'ın hiçbir surette kabul etmemesi gerekiyordu. Büyükbabası, Kâhin'in bir kehanette bulunacağını söylemişti.

Kamran, Kâhinler'in onun için ne tür bir kehanette bulunduklarını sorduğunda Kral Zal alışılmadık bir sessizliğe bürünmüş, ona sadece korkunç bir düşmanın, damarlarında buz dolaşan şeytan benzeri bir varlığın yükselişi hakkında uyarıldığından bahsetmişti. Varlığının bile kralın ölümüne yol açabileceği, son derece güçlü müttefikleri olan bir düşman olduğu söyleniyordu.

Genç prens öfkelenmiş, büyükbabasına bu canavarı bulmak için tüm Ardunya'yı tarayacağına, canavarı öldürüp başını bir mızrağa geçirerek krala teslim edeceğine söz vermişti.

Endişelenmene gerek yok, demişti büyükbabası gülümseyerek Canavarı kendi ellerimle öldüreğim.

Kamran gözlerini kapatıp iç çekti.

Yüzüne su çarptı, dikkatle sabah abdestini aldı. Çocukluğunda hayal ettiği o korkunç canavarın aslında dün gece karşılaştığı o muhteşem genç kadın olması ona imkânsızmış gibi geliyordu.

Kamran bir havluyla yüzünü kuruladı, boynuna ve bileklerine portakal çiçeği yağı sürdü. Derin bir nefes alıp o sarhoş edici kokuyu içine çekti, göğsü ısınıp kalp atışları yavaşlarken gevşedi.

Nefesini yavaşça bıraktı.

Onu o anda ele geçiren hislere o kadar yabancıydı ki bir an için gerçekten hasta olup olmadığını merak etti. Bir önceki gece odasına nasıl vardığını bile bilmiyordu, yağmurlu gecede sanki transa girmiş gibi at sürmüştü. Kızın güzelliği en berbat koşullarda –vahşi bir fırtınanın yarı karanlığında– dilini bağlamış, ama ateşin ışığında kızın yüzünü görmek ona iyileşme umudu olmayan fiziksel bir darbe indirmişti.

Daha da kötüsü: Onun büyüleyici olduğunu düşünüyordu.

Kızın çelişkilerine, yaptığı seçimlere, hareket ediş şekline bile hayran kaldığını fark etti.

O tam olarak kimdi? Nereden gelmişti?

Dün gece kapısına vardığında hedefledikleri, hislerinin yediği dayakla darmadağın olmuştu. Ona giderek çok şey başarmayı umut etmişti, ona bohçalarını iade etmek istiyordu, evet, ama bu mantıksız ziyaret için onu dürten daha başka bir şey, utanç duy-

duğu bir his vardı. Ziyareti başarılı olsa Kamran kralına, imparatorluğuna ihanet etmiş olabilir. Ardunya'nın bir sonraki kralı olmak yerine iğrenç bir aptal durumuna düşebilirdi.

Onu uyarmaya gitmişti.

Ona kaçmasını, çantalarını toplayıp tabanları yağlamasını, saklanacak güvenli bir yer bulup orada belki de sonsuza dek kalmasını söylemeye gitmişti. Ve buna rağmen, yüzünü gördüğünde ondan öylece kaçmasını isteyemeyeceğini fark etmişti; hayır, o zeki bir kızdı, soruları olurdu. Ondan kaçmasını istese bunun sebebini bilmek isterdi. Ve ona neden güvenecekti ki?

Kız onu başından savdığında tüm bunları düşünmeye daha yeni başlamıştı.

Kız onu tanımamış olabilir —ona *beyefendi* diye hitap etmişti— ama bir prensle konuştuğunu bilse bile ona aynı şekilde davranacağından şüpheleniyordu.

Her halükârda, bunun bir önemi yoktu.

Kamran büyükbabasının kızla ilgili duruşunu biliyordu, krala karşı gelmek ihanet olurdu. Kamran'ın ne işler karıştırdığı öğrenilirse kellesi vücudundan hemen ayrılırdı. O bakımdan sükûnetini kaybetmesi ufak bir mucize sayılırdı.

Veya sağduyusunu geri kazanması.

Bu kızı tanımıyordu. Onu öldürme fikrinin midesini neden bulandırdığını bilmiyordu. En azından başka bir yol bulmaya çalışması gerektiğini biliyordu sadece — onun gibi basit bir hizmetçinin, yıllar önce hakkında kehanette bulunulan, çok sayıda güçlü müttefike sahip, şeytan benzeri bir yaratık olma ihtimali yoktu.

Hayır, kesinlikle yoktu.

Kamran hâlâ uyumakta olan uşağının yardımını olmadan giyindi, sonra da —saray hizmetçilerini dehşete düşürerek— aşağı kata sıvıştı, çıkarken mutfaktan bir fincan çay aşırı.

Büyükbabasıyla konuşması gerekiyordu.

Kamran tüm hayatı boyunca imparatorluk sarayında yaşamıştı,

buna rağmen sarayın göz kamaştırıcı manzaraları, uçsuz bucaksız bakımlı bahçeleri, sonu gelmeyen nar bostanları onu hiç sıklamıyordu. Avlular elbette göz alıcıydı, ama prens onları en çok tüm dünyanın uyumakta olduğu şafak vaktinde izlemeyi seviyordu. Olduğu yerde durdu, dumanı tüten fincanı dudaklarına götürdü.

Parıldayan bir sonsuzluk illüzyonunda duruyordu; ayaklarının altındaki bir kilometre büyüklüğündeki toprak aslında on santim derinliğinde, sığ bir havuzdu. Ani bir esinti çizmelerine su çarptı, hafif dalgaların rahatlatıcı sesi yorgun zihni için hoş bir merhem gibiydi.

Kamran çayından bir yudum daha aldı.

Tepesinde yükselen kemerli geçitlere, etrafındaki sığ havuzlara gömülmüş yüzlerce muhteşem sütuna bakıyordu. Bu yapıların pürüzsüz beyaz taşları ışıldayan mücevherler ve parlak karolarla bezenmişti, her biri doğan güneşin altında parılıyordu. Ateş kırmızısı bir ışık çerçeveye yerleştirilmiş mücevherlerin üzerinde kırılarak uyuyan avlunun zemini boyunca sonsuz gökkuşakları oluşturuyordu. Altın ışıklar kemerlere çarpıyor, ayaklarının altındaki suyu âdeta sıvı külçe gibi görünecek biçimde yaldızlıyordu.

Kamran hayatındaki güzelliklerin çoğu zaman farkında olmuyordu, ama her zaman değil. Bu da bir şeydi en azından.

Çayını bitirip bir parmağını fincanın camdan kulpuna geçirdi. Yürürken fincan parmağının ucunda sallanıyordu. Güneş doğarken hizmetçiler ortaya çıkıp oradan oraya koşturmaya başladılar, *snodalar* etrafında beliriyor, arabalar ve tepsilerle yanından geçip gidiyorlardı.

Nar dolu sepetler kafaların üstünde, kolların altında dengelenmişti. Baklava ve narin, tatlı üzümlerle dolu gümüş tepsiler vardı, bazılarına her biri altmış santim uzunluğunda, dikdörtgen şeklinde taze pideler yığılmıştı. Ve her yer çiçek demetleriyle kaplıydı, onlarca hizmetçi kucak dolusu güzel kokulu çiçeği oradan oraya taşıyorlardı. Parlak yeşil çay yapraklarıyla dolu bakır kâseler vardı, altın tabaklara reyhan, nane ve tarhun yığılmıştı. *Snoda* takmış

sonu gelmeyen bir katile, sayılamayacak kadar büyük miktarda pirinç çuvalları taşıyordu.

Ani bir sezgi Kamran'ı boğazından yakaladı, Kamran ölüm sessizliğine büründü.

Olduğu yerde döndü.

Dahası da vardı, sonu gelmiyordu. Daha çok hizmetçi, daha çok tepsi, daha çok sepet, çorba kâsesi, küfe, tabak. Peynir tekerleri yanından geçip gitti, arabalar taze kestanelerle dolup taşıyordu. Parlak yeşil fıstık yığınları vardı, tepsilere safran ve mandalinalar dizilmişti. Şeftali kuleleri, erik bolluğu vardı. Üç hizmetçi muazzam büyüklükte, üstünden bal damlayan bir peteği sırtlayarak yanından geçtiler, yapışkan balmumu öbeği büyük bir kapı kadardı.

Her an daha fazlası geliyormuş gibiydi.

Daha çok sandık, daha çok sepet, daha çok çuval, daha çok el arabası. Oradan oraya koşuşturan düzinelerce hizmetçi.

Çılgınlıktı bu.

Sarayda sıklıkla büyük bir meşgale olurdu, bu doğru. Ama bu denli şatafatlı bir etkinlik alışılmışın dışındaydı. Hizmetçilerin bu kadar erkenden işbaşı yaptıklarını –ve ne denli meşgul olduklarını– görünce...

Kamran derin bir nefes aldı.

Fincan parmağının ucundan kaydı, yere düşüp parçalandı.

Balo hazırlığıydı tüm bunlar.

Kamran buna inanamıyordu. Büyükbabası tarihi teyit etmeden önce en az bir hafta bekleyebileceğini söylemişti, ama bu... bu kralın kararı onsuz verdiği anlamına geliyordu.

Onun adına.

Kamran'ın kalbi boğazında atıyordu âdeta. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun kasti bir nezaketsizlik olduğunu biliyordu. İyilikle cilalanmış bir dalavereydi. Büyükbabası bir an bile beklemek istemiyor, onun yerine Kamran'ı o anda kendine bir eş seçmeye zorluyordu.

Neden?

Kralın odalarına doğru koşar adım giderken bu soru kafasının içinde nabız gibi atıyordu.

Kamran odaya girmekte zaman kaybetmedi.

Büyükbabasının kapısına mümkün olabilecek en nazik şekilde vurdu, kapı savrulup açılırken geri çekildi, ona hitap eden hizmetçiyi umursamadı. Odaya girdi, kızın hayatını bağışlamaya dair düşünceleri unutulup gitmişti, tüm bunlar yüzünden —bu—.

Köşeyi dönünce kralın giyinme odasında olduğunu gördü.

Kamran aniden durdu, göğsü zorlukla bastırabildiği bir öfkeyle inip kalkıyordu. Kralın önünde eğildi. Kral bir el işaretiyle Kamran'ın kalkmasına izin verdi.

Kamran kalkıp geri çekildi.

Kral tam manasıyla giyinip kuşanana dek bu konuyu açmak doğru olmazdı, büyükbabasının uşağı —ismi Risq olan bir adam— hâlâ odadaydı, kralın uzun kadife entarisini giymesine yardımcı oluyordu. Kral Zal bugün kenarları işlemeli apoletleri olan parlak kırmızı bir cüppe giymişti, Risq cüppenin ortasındaki altın yırtmaçlı şeridin düğmelerini ilikleyip kralın göğsünü plili mavi bir kuşakla örttü. Kuşağı ağır, işlemeli bir inci kemerle sabitledi, kemerin ortasına sekiz köşeli, yıldız şeklinde bir madalyon yerleştirdi.

Kralı giydirmek çok uzun zaman alıyordu.

Sonsuz sayıda katman, sayılamayacak kadar çok detay vardı. Kamran'ın elbisesinin de epey şaşıalı olması bekleniyordu, ama halkın içine nadiren çıktığı için çoğu zaman bu tantanadan uzak kalabiliyordu. Kamran kralı izlerken bir gün büyükbabasının katlandığı can sıkıcı her şeyi kendisinin de yapmasının bekleneceğinin dehşetle farkına vardı.

Yumruklarını sıkıp açtı.

Bütün askeri ve imparatorluk rozetleri takıldığında —Kral Zal'ın merhum eşi Elahe'nin küçük bir kopyası, kalbinin tam üstüne yerleştirilmişti— ve inci kuşaklar göğsünün üstüne çapraz şekilde yerleştirildiklerinde, kral uşağından onları yalnız bırakmasını istedi. Kral işlemeli tacını —öylesine ağırdı ki bir adamı dövmek için kullanılabilirdi— kollarına almıştı.

Kamran öne çıktı, konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki büyükbabası bir elini kaldırdı.

“Evet,” dedi. “Fikrimi değiştirmek için geldiğini biliyorum.”

Kamran olduğu yerde gerildi.

Bir an için kralın hangi sorundan bahsettiğinden emin olamadı. “Evet, majesteleri,” dedi dikkatle. “Gerçekten de bunu denemeye geldim.”

“Öyleyse seni maalesef hayal kırıklığına uğratacağım. Bu konu hakkındaki kararım kesin. O kız bir tehdit ve böylesi bir tehdidin derhal imha edilmesi gerekiyor.”

Yaklaşmakta olan balo bir anda unutulmuştu.

Kamran bir an için büyükbabasının yüzüne baktı: parlak kahverengi gözlerine, pembe cildine, gür beyaz saçlarına, beyaz sakallına, beyaz kirpiklerine. Sevdiği, büyük saygı duyduğu bir adamdı bu. Kamran hayatı boyunca Kral Zal’a hayranlık duymuş, onu hep bir adalet ve büyüklük timsali olarak görmüştü. Kralla hemfikir olmayı, her zaman bu olağanüstü adamın yanında durmayı tüm kalbiyle istiyordu. Ama Kamran ilk defa bocalıyordu.

İlk defa şüphe duyuyordu.

“Majesteleri,” dedi Kamran sessizce. “Kız hiçbir suç işlemedi. İmparatorluğu tehdit edecek hiçbir şey yapmadı.”

Kral Zal güldü, gözleri neşeye iri iri açıldı. “İmparatorluğu tehdit edecek hiçbir şey yapmadı mı? Çok eski bir krallığın hayatta kalan tek vârisi —kendi topraklarımızda— ve imparatorluğumuza tehdit değil, öyle mi? Tehdidin *sözlük anlamı*.”

Kamran donakaldı. “O— ne?”

“Fark edemedin demek.” Zal’ın gülümsemesi sönüp gitti. “O basit bir hizmetçi kızıdan ibaret değil.”

Kamran kendine kör bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Kızla ilgili tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordu, ama bu...

“Onun kim olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Kral olduğum günden bu yana tam da bu gibi bir yaratığın peşinde olduğumu unutuyorsun, çocuğum. Aslında onu bir kez bulduğumu sanmıştım, yıllar önce öldüğünü farz etmiştim. Ha-

yatta kalmasını beklemiyordum, ama damarlarında buz akıyor, bundan şüphe yok.”

Prens kaşlarını çattı. Tüm bunlar ona çok ağır gelmişti. “Onun çok eski bir krallığın hayatta kalan tek vârisi olduğunu söylüyorsunuz. Ama bu onu şey yapmaz mı?—”

“Evet,” dedi büyükbabası. “Evet. Halkının arasında bir kraliçe olarak görülüyor.”

Kamran derin bir nefes aldı. “Bana bunu, Ardunya’da başka krallıkların da olduğunu daha önce neden söylemediniz?”

Zal iki parmağıyla şakaklarına dokundu, aniden yorgun göründü. “Soyları binlerce yıl önce tükendi. Onlar bizim gibi değil, Kamran, hanedanları çocuklarıyla devam etmiyor. Hükümdarlarının dünya tarafından seçildiğini, bir zamanlar dayanmak zorunda oldukları sonsuz soğukla işaretlenmiş olduğunu iddia ediyorlar. Bedenin içindeki soğuğun şiddetine pek azı dayanabileceği için, aralarındaki en güçlüsünü seçtiği söyleniyor.” Duraksadı. “Onun sıradan bir kız olmadığını anlamam gerek.”

“Ama yine de... beni affedin, ama kim olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyor. En aşağı tabakadan birinin hayatını yaşıyor, günlerini ağır işlerin altında ezilerek geçiriyor. Sizce de?..”

“Kim olduğunun, neler yapabileceğinin farkında olmayabilir mi?”

“Bunu bilmemesinin mümkün olduğunu düşünüyorum, evet. Ailesi yok gibi görünüyor — belki de ona kimse söylememiştir...”

Kral Zal bir kez daha güldü, kahkahasında bu kez hüznü vardı. “Kızın damarlarından buz akıyor,” dedi, başını iki yana salladı. “Öyle ender bulunan bir buz ki, bedene zarar verse bile saygı görüyor. Böylesi bir güç ardında iz bırakır, çocuğum. O kız hiç şüphesiz kimliğinin ispatını kendi bedeninde taşıyor...”

“Majesteleri...”

“Ama evet, evet, bunu bilmiyormuş gibi yapalım. Senin hatırına öyle yapalım, haklı olduğunu farz edelim, kim olduğunu bilmesin. O zaman ne olacak?” Kral parmaklarını çenesinin altında kenetledi. “Kızın peşinde başkalarının da olmadığını düşünüyorsan yeteri

kadar dikkatli davranmıyorsun demektir. Cin kabilelerindeki huzursuzluklar imparatorluğumuzun huzurunu kaçırmayı sürdürüyor. Aralarında pek çoğu, eski bir dünyayı yeniden yaratmanın ileriye gitmenin tek yolu olduğunu düşünecek kadar yanılgı içinde.”

Kamran’ın çenesi kasıldı. Büyükbabasının küçümser tavrından hoşlanmamıştı. “Bunun farkındayım,” dedi dümdüz bir sesle. “Büyükbabama evimden bir yılı aşkın süredir uzakta olduğumu, ordularımı gözetlerken bu gibi olaylara bizzat tanık olduğumu hatırlatmak isterim. Anlamakta zorlandığım bunun yarattığı tehdit değil, majesteleri, uygulanan strateji. Masum bir genç kadına karşı önceden saldırıya geçmek işleri daha kötüye götürmez mi? Ya ona karşı hamlelerimiz fark edilirse? Bu daha büyük bir kargaşaya yol açmaz mı?”

Kral Zal bir an için sessiz kaldı.

“Bu gerçekten de bir risk,” dedi en sonunda. “Ama her yönüyle iyiden iyiye düşünülmüş bir risk. Kız kendini halkının kraliçesi olarak ilan ederse bir halk, Ateş Anlaşmaları’nın yükümlülükleri altında bile, sırf tarihi bir sadakati temel alarak ona bir ağızdan bağlılık yemini edebilir. Anlaşmalar, bir meşaleyi yakmak için gereken süreden daha kısa bir zaman içinde unutulup gider. Ardunya Cinleri bir ordu oluşturur, geri kalan siviller isyan çıkarır. Bir başkaldırı tüm ülkede kıyamete neden olur. Barış ve güvenlik, imkânsız bir hayalin peşinde aylar, hatta yıllar boyunca yıkılıp gider.”

Kamran sinirlenmeye başladığını hissetti, kendini sakin kalmaya zorladı. “Affınıza sığınarak, majesteleri, anlaşmaların bu denli kolay bozulabileceğini düşünebiliyorsak, onları neyin bu kadar kırgın yaptıığını merak etmemeli miyiz? Aramızdaki Cinler isyan çıkarmak için, bir başkasına sadakat yemini etmek için bu kadar kolay kışkırtılabiliyorlarsa, ilk olarak onları devrim yapmaya iten memnuniyetsizliği ele almayı düşünmemeli miyiz? Belki de bize sadık kalmak için sebepleri olursa, onlar...”

“İdealizmin,” diye araya girdi Kral Zal sertçe, “duygusal. Diplomatik. Ve hayalci. Anlaşmaları oluşturmaya beni iten nedeni görüyor musun? Irkları birleştirmeyi bu denli istememin tek sebebi

kehanetin önüne geçmek, Cinler yeni bir hükümdarın sultasına bu kadar kolay giremesin diye iki grubu birbirine kenetlemektir...”

“Özür dilerim,” dedi Kamran öfkeyle. “Anlaşmaları imparatorluğumuza barış getirmek, gereksizce kan dökülmesini en sonunda sona erdirmek için oluşturduğunuzu sanıyordum...”

“Ve tam olarak da öyle yaptım,” diye gürlledi Kral Zal, torunun sesini bastırdı. “Bunu kendi gözlerinle bile inkâr edemezsin. Doğduğun günden beri tüm çabamı halkımıza hizmet etmek için harcadığımı gördün. Savaşı hayatım pahasına engellemeye çalıştım. Faciaya engel olmak, mirasımızı korumak için.

“Bir gün büyük bir kral olacağından şüphem yok, Kamran. O gün gelinceye dek görmediğin çok şey var, tahmin etmeye çalışmak zorunda kalacağın çok daha fazlası var. Söyle bana: Böylesi bir isyanın başarıya ulaşabileceğini düşünüyor musun?”

“Bunun ne önemi var?” dedi prens, bağırmak üzereydi.

Kral Zal çenesini kaldırıp derin bir nefes aldı.

“Affedersiniz.” Kamran gözlerini yere çevirip kendini topladı. “Ama başarılı olup olmama ihtimallerinin bir önemi var mı? İsteksiz kullardan itaat talep etmek daha tehlikeli değil mi, majesteleri? Ve bir hükümdar, öfkesini salıverip başkaldırmak için fırsat kollayan bir halkın şüpheli bağlılığından tatmin olmalı mı? Gelecekte bir patlamaya engel olmak için bu halkın sesini duyurmasına, öfkesini şimdi soğutmasına izin vermek daha bilgece olmaz mı?”

“Açık ve mantıklı savları alıp onları etkisiz kılacak kadar muğlak bir hâle getirmekte oldukça iyisin,” dedi büyükbabası soğuk bir sesle.

“Düşünme şeklin her ne kadar takdire şayan bir biçimde tutku lu olsa da gerçek dünyanın fırtınalarını kaldıramaz. Mesele haklar değil, çocuğum, mantık. Bir adamı bir daha gözlerini kapamaktan alıkoyacak kadar korkunç bir katliama engel olmak. Beni en çok hayrete düşüren de senin, bu tahtın vârisinin, kendi topraklarında başka bir monarşinin doğmasına izin vermeyi aklının ucundan bile geçiriyor olman.” Büyükbabası bir an duraksayıp Kamran’ın yüzünü inceledi. “Bu kızı gördün o hâlde? Onunla konuştun?”

Kamran gerildi, çenesinde bir kas seğirdi.

“Evet,” dedi kral. “Düşündüğüm gibi.”

“Onu tanımıyorum, majesteleri. Namını duydum sadece, uzak-
tan gördüm. Fikirlerimi etkilemiyor...”

“Gençsin,” dedi büyükbabası. “Buna bağlı olarak aptallık etme hakkın var. Gerçekten de senin yaşında hatalar yapmak, güzel bir yûze aldanmak ve aptallığının bedelini ödemek normal. Ama bu... Kamran, bu aptallık olmaz. Budalalık olmaz. *Rezalet* olur. Böylesi bir ittifaktan hayır gelmez. Sana doğrudan emir verdim, bir eş bulmanı istedim...”

Kamran bir çılgınlık ânında, “Bu kızda da soylu kan var, değil mi?” diye sordu.

Kral Zal yaşıyla orantısız bir çeviklikle tahtından kalktı. Elindeki altın güzü parıldayan zemine indirdi. Kamran büyükbabasını hiç bu kadar öfkeli görmemişti –gazabını salıvermesine hiç tanık olmamıştı– ve bu dönüşüm kan dondurucuydu. Kamran o anda karşısında bir adam değil, neredeyse bir asır boyunca dünyanın en büyük imparatorluğunu yönetmiş bir kral gördü.

“Benim ölümümü planlayacağı öngörülmüş bir yaratık hakkında,” dedi büyükbabası, torununa gözünü dikmiş bakarken göğsü inip kalkıyordu, “böyle uygunsuz bir şaka yapmaya cüret ediyorsun.”

Kamran yutkundu. “Yalvarırım affedin,” derken kelimeler boğazına takılan küller gibiydi.

Kral Zal derin bir nefes aldı, sakın kalmaya çalışırken vücudu titriyordu. Tahtına geri dönünceye kadar yüzyıllar geçti sanki.

“Bana şimdi dürüstçe cevap vereceksin,” dedi büyükbabası sessizce. “Ardunya’nın gücünü biliyorsun – bana böylesi bir isyanın zafere ulaşacağını gerçekten düşünüp düşünmediğini açıkyüreklikle söyle.”

Kamran bakışlarını yere çevirdi. “Düşünemiyorum.”

“Hayır,” dedi kral. “Ben de. Bize karşı nasıl zafer kazanmayı ümit edebilirler? İmparatorluğumuz çok eski, ordularımız çok güçlü, karargâhlarımız ülkenin her yerine yayılmış hâlde. Uzun,

kanlı ve beyhude bir savaş olur. İmkânsız bir devrimin peşinde kaç can verilir?”

Kamran gözlerini kapattı.

“Milyonlarca kişinin huzurunu,” diye devam etti büyükbabası, “on binlerce kişinin gereksiz ölümünü bir kızın hayatını kurtarmak uğruna tehlikeye mi atacaksın? Neden? Onun kime dönüşeceğini, neler yapacağını zaten biliyorken canını neden bağışlayasın? Sevgili çocuğum, bunlar ölüm ruhunu bu dünyadan söküp atana dek tekrar tekrar vermek zorunda kalacağın kararlar. Umarım burada-ki görevinin kolay olacağını inanmana sebep olmamışımdır.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

“Majesteleri,” dedi prens en sonunda. “Bilgeliğinizi inkâr edemem, Kâhinlerimiz’in bu kehanetini hafife alacak da değilim. Belki de onu öldürmek için öngörüldüğü gibi düşmanımız olana dek beklememiz gerektiğini düşünüyorum sadece.”

“Elinde tuttuğun panzehiri içmek için zehrin bedenini kasıp kavurmasını bekler miydin, Kamran?”

Kamran yere bakıp sessiz kaldı.

Prensin söylemek istediği çok şey vardı ama bu konuşmayı devam ettirmek imkânsız gibi görünüyordu. Büyükbabasının ölümüne yol açacağına inanılan birine karşı nasıl müsamaha gösterilmesini bekleyebilirdi ki?

Kız Kral Zal’a karşı en ufak bir hamle bile yapsa Kamran’ın seçimi açık, duyguları ise su katılmamış olacaktı. Büyükbabasını hayatı pahasına korumakta tereddüt etmeyecekti.

Sorun şuydu ki, Kamran kızın o anki hâliyle tahtı ele geçirmek için herhangi bir istek duyduğuna inanamıyordu. Onu masum biri olarak öldürmek, ruhunu paramparça etmeye yetecek kadar karanlık bir hareket gibi görünüyordu.

Yine de tüm bunları kralı gücendirme ve büyükbabasının kendisine duyduğu saygı kırıntısını kaybetme korkusuyla dile getiremiyordu. Hiç böyle çarpışmamış, bu kadar önemli bir konu hakkında hiç böyle ayrı düşmemişlerdi.

Yine de Kamran çabalaması gerektiğini hissetti. Bir kez daha.

“Şunu düşünemez miyiz,” dedi, “belki – onu bir yerlerde saklı tutmayı?”

Kral Zal başını yana eğdi. “Onu hapse atmayı mı düşünüyorsun?”

“Hayır – hayır, hapis değil, ama... belki de onu burayı terk etmeye, başka bir yerde yaşamaya ikna edebiliriz...”

Büyükbabasının yüzü kararmıştı âdeta. “Nasıl göremiyorsun? Bu kız özgür olamaz. Özgür kaldığında bulunabilir, etrafında toplanılabilir, bir devrim sembolü hâline gelebilir. Kral olduğum sürece buna izin veremem.”

Kamran bakışlarını yere çevirdi.

Müthiş bir acının içini delip geçtiğini hissetti, başarısızlığın kılıcı. Keder. Kız *onun* yüzünden idama mahkûm edilecekti, onu fark etme cüretinde bulunduğu, gördüklerini ilan edecek kadar kibre kapıldığı için.

“Bu gece,” dedi kral ciddi bir sesle, “kızın icabına bakılacak. Yarın gece kendine bir eş seçeceksin.”

Kamran bir anda başını kaldırdı, gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. “Majesteleri...”

“Ve bu konuyu bir daha açmayacağız.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

ON BEŞ

پانزده

GÜNEŞİN AYDINLATTIĞI BİR PENCERENİN ipeksi parıltısında bir hareket gördü, sonra da onu işitti: Kanatların çırpınışı, rüzgârda savrulup birbirlerine geçen, sonra da ayrılan çimen demetlerinin hışırtısına benzer bir ses. Alize bu güzel sabahta Baz Konağı'nın pencerelerini yıkıyordu ve işi bir önceki günkü görevlerine kıyasla neredeyse lüks kaçıyordu.

Kanat sesleri aniden yükseldi, minicik bir beden hafif bir *pıt* sesiyle pencereye çarptı.

Alize elini sallayarak böceği savdı.

Çırpınan böcek bu hareketi iki kez daha tekrarladı. Alize yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakınıp tek parmağını dudaklarına götürdü. "Sessiz olmalısın," diye fısıldadı. "Ve bana yakın durmalısın."

Ateşböceği ona söyleneni yaptı, hafifçe Alize'nin ensesine kondu, kanatlarını katladı, aşağıya doğru ilerleyip başını yakasının altına soktu.

Alize süngerini kovasına daldırdı, sıkıp suyunu çıkardı ve kirlenmiş camı ovalamayı sürdürdü. Dün gece merhemi elleriyle boynuna bir kez daha sürmüştü, ağrısı bu sabah oldukça katlanabilir bir hâle gelmişti. Aslında, güneşin huzurunda dün akşamki olayların yarattığı korkular sönüp gidiyordu. Hava bu kadar açıkken, elleri sızlamıyorken korkularını abartılı bulmak Alize için daha kolaydı.

Bugünün daha kolay geçeceğine dair yemin etti.

Eczacının suçlamalarından korkmayacak, ona sadece iyilik yapmış prensi kafasına takmayacaktı. Şüphesiz bir yerde buluna-

cak olan mendillnin yokluğu onu endişelendirmeyecek, merhemleri olduğu için yaraları onu korkutmayacaktı. Ve şeytanın cehenneme kadar yolu vardı.

İşler iyiye gidecekti.

O gece, Luce büyükelçisinin evinin *içinde* bir randevusu vardı. Beş elbiseyi tasarlayıp oluşturmak üzere işe alınmıştı, Alize tüm bu işten toplam kırk bakır sikke kazanmayı umut ediyordu. Bu miktar neredeyse yarım külçe ederdi.

Tanrım, Alize hayatı boyunca bir külçeyi eline bile almamıştı.

Zihni şimdiden, böylesi bir paranın sağlayabileceği olanakları hararetle düşünmeye koyulmuştu. En büyük umudu düzenli bir kazanç elde edebilecek kadar müşteri kazanmaktı. Ancak o zaman Baz Konağı'ndan ayrılabilirdi. Dikkatli ve tutumlu olursa parasının, hiç rahatsız edilmeyeceği bir yerde, belki şehrin dışında, az nüfuslu bir yerde kendi başına tutabileceği küçük bir odaya yetmesi için dua ediyordu.

Bunu düşününce kalbi sevinçle doldu.

Bir şekilde, bunu başaracaktı. Başını eğip çok çalışacak, bir gün buradan, bu insanlardan kurtulacaktı.

Duraksadı, süngerini cama bastırdı.

Alize, hizmetçi olarak çalışmasının ne tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyordu. Hayatı boyunca başkalarının hizmetinde olmak istediğini bilmişti, ama kesinlikle bu şekilde değil.

Hayat onunla alay ediyordu âdeta.

Alize önderlik etmek, birleştirmek, halkını yaşamak zorunda bırakıldıkları yarı-hayattan kurtarmak için yetiştirilmişti.

Bir zamanlar, koca bir medeniyeti hayata döndürecekti.

Damarlarının içinde büyüyen acı verici buz, halkının içinde bin yıl önce kaybolduğu varsayılan ilkel bir olguydu. Alize sahip olduğu söylenen yeteneklerin sadece pek azının farkındaydı. İçinde dolaşan buzun kudreti olsa da reşit olana dek kullanamayacağı bir kuvvetti. O zaman bile, atalarının ilk krallıklarını kurdukları Arya Dağları'nın derinliklerinde gömülü çok eski bir sihrin yardımcı olmadan bu gücün olgunlaşması mümkün değildi.

Ve o zaman bir krallığa ihtiyacı olacaktı elbette.

Bu fikir o kadar abesti ki kalbi kırılrsa dahi gülesi geliyordu.

Yine de kanında buz dolaşan bir Cin doğmayalı en az bin yıl olmuştu. Bu da Alize'nin varlığını mucizevi hâle getiriyordu. Neredeyse yirmi yıl önce, Alize'nin tuhaf, soğuk gözlerine dair fısıltılar cinlerin arasında sadece bir söylentinin yayılabileceği bir hızla yayılmıştı, beklentiler her gün genç omuzlarına yükleniyordu. Onun on sekiz yaşına basıp reşit olana dek güvende olmayacağını bilen anne babası Alize'yi bu gürültülü, âciz dünyadan çekip almışlar, onu o kadar uzun süre saklamışlardı ki yakıtı biten fısıltılar çok geçmeden küllere dönüşmüşlerdi.

Alize de çok geçmeden unutulmuştu.

Onu tanıyan herkes öldürülmüştü ve müttefiki, krallığı, sihri ve kaynağı olmayan Alize, hayatta kalmaya çalışarak yaşamını sürdürmenin en iyisi olacağını biliyordu.

Yeri saptanmadan, sessizce yaşayıp gitme isteği dışında herhangi bir hırsı, arzusu kalmamıştı. Alize, daha umutlu zamanlarında kırlarda bir yerlerde yaşamının, bir koyun sürüsüyle ilgilenmenin hayalini kurardı. Onları her bahar kırkacak, yünlerini kullanarak dünya döndüğü müddetçe kilim dokuyacaktı. Aynı anda hem basit hem de olanaksız bir düştü bu, ama zihni bir kaçışa ihtiyaç duyduğunda onu rahatlatan bir hayaldi.

Her şeyin her zaman bu kadar zor olmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Günlerin giderek daha iyiye varacağına dair söz verdi.

İşler daha iyiye gidiyordu aslında.

Yıllardan beri ilk kez, Alize'ye eşlik eden biri vardı. Ateşböceği bunu hatırlatmak istermiş gibi boynunu dürttü.

Alize başını iki yana salladı.

Ateşböceği onu bir kez daha dürttü.

"Evet, biliyorum, seninle dışarı çıkmamı istediğini açıkça dile getirdin," dedi Alize fısıltıyla. "Ama apaçık görebildiğin üzere, dileğim gibi bu evden çıkma iznim yok."

Ateşböceğinin kederlendiğini neredeyse hissedebiliyordu. Böcek boynuna yaslandı, küçük koluyla gözlerini ovuşturdu.

Yaratık Baz Konağı'na dün gece, prensin arka kapıyı açıp kapadığı kısa zaman aralığında girmişti. Alize'ye doğru hızla uçmuş, minik bedeniyle yanağına çarpmıştı.

Alize bir ateşböceği görmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki ilk başta yaratığı tanıyamadı. Tanıdığı zaman da öyle neşeyle gülümsedi ki neredeyse kendi kendini tanıyamayacaktı.

Alize'ye bir ateşböceği gönderilmişti.

Bir haberci.

Kim tarafından? Alize bunu bilmiyordu, gerçi böcek bunun için debelenmiyor değildi. Zavalılık onu bulduğu andan beri dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Cinler ve ateşböcekleri arasında özel bir ilişki vardı, doğrudan iletişim kuramasalar da birbirlerini sadece bu iki türe özgü yollarla anlayabiliyorlardı. Bazı hayvanlar Kil için ne ifade ediyorsa, ateşböcekleri de Cinler için aynı şeydi. Sevgili yoldaşlar. Sadık dostlar. Silah arkadaşları.

Mesela Alize bu ateşböceğinin dost canlısı olduğunu, kim olduğunu bildiğini ve onu sahibiyile bir görüşmeye götürmek istediğini anlıyordu. Gerçi ne ateşböceği ne de onun sahibi, Alize'nin özgürlüğünü çevreleyen sınırları kavrayamamış gibi görünüyordu.

İç çekti.

Narin çerçevelerden her birini mümkün olabildiğince ağır ağır ovaladı, dışarının manzarasının keyfini çıkardı. Setar'ın güzelliğini içine çekebilmek için bu kadar zaman harcayabilmesi ender görülen bir durumdu ve Alize bunun keyfine varıyordu: Uzaklarda bölük pörçük, zirveleri karlara bürünmüş İstanez Sıradağları, aralarda buzla kaplı yeşil tepeler. Düzinelerce dar ırmak bu manzarayı bölüyordu, vadiler turkuaz ve yağmur suyuyla masmaviydiler, iki yandan kilometrelerce uzunlukta safran ve gül bahçeleriyle çevrilmişlerdi.

Alize, Ardunya'nın en kuzeyinden, Temzil bölgesinden geliyordu. Buzlarla kaplı, yüksek bir yerdi, yıldızlara o kadar yakındı ki

sık sık onlara dokunabileceğini düşünürdü. Evini çok özliyordu, ama Setar'ın ihtişamını da inkâr edemezdi.

Çan aniden çaldı.

Öğle olmuş, sabah resmen sona ermişti. Güneş gizlice ufkun en tepesindeki yerini almıştı ve Alize pencereden ona hayretle baktı, toprağa yaydığı neşeli sıcaklığı izledi.

Gerçekten de keyfi yerindeydi.

Göğsündeki baskıyı biraz azaltmak için dün gece ağlamanın ona iyi geldiğini fark etti. Bu sabah kendini hafiflemiş hissediyordu, uzun zamandır hissettiğinden çok daha—

Sünger aniden parmaklarından kaydı ve tok bir sesle sabunlu suyla dolu kovaya düştü, temiz snodasına pis sular sıçradı. Alize ıslak ellerini telaşla önlüğüne silip pencereye yaslandı.

Gözlerine inanamıyordu.

Bir elini ağzının üstüne kapattı, kesinlikle hakkı olmayan manıksız bir mutluluk onu sarmıştı. O rezil Peştli çocuk neredeyse boğazını kesmişti, onu şimdi görmek neden onu neşelendiriyordu ki? Ah, Alize bunu bilmiyordu, umurunda da değildi.

Geldiğine inanamıyordu.

Alize çocuğun sokakta yürümesini izledi, karmakarışık kızıl saçlarıyla uzun bedenine bir kez daha hayret etti. Çocuk ondan bir baş daha uzun boyluydu ve en az beş yıl gençti, bu kadar az yiyen bir çocuk için büyüyebilmiş olması Alize için bir mucizeydi.

Çocuk yol ayırımına vardı ve soldan gideceğine sağa saptı, tedirgin edici seçimi onu dosdoğru konağın ana girişine götürdü. Alize çocuğun hayat dolu bedeninin tamamen ortadan kaybolduğundan emin olduğunda neşesi sönüp gitti.

Neden ön kapıya gitmişti ki?

Çocuğa ana binaya değil, mutfaklara gelmesini söylemişti. O anda acele etse, biraz daha su almak bahanesiyle aşağıya inip onunla buluşabilirdi. Ama çocuğu ön kapıda görürlerse bu küstahlığı için kırbaçlanmakla kalmazdı, Alize de ona ekmek vermeyi vaat ettiği için sokağa atılırdı.

Alize oturdu, bunu düşününce kalp atışları hızlanıyordu.

Bu onun suçu muydu? Çocuğa daha detaylı bir açıklama mı yapmalıydı? Ama hangi sokak çocuğu, bir konağın giriş kapısından içeri alınabileceğini düşünecek kadar hayalperest olurdu ki?

Yüzünü ellerine gömdü.

Ateşböceği Alize'nin ensesinde kanatlarını titreştirip o bariz soruyu sordu.

Alize başını iki yana salladı. "Ah, yok bir şey," dedi usulca. "Her an sokağa atılabileceğimden emin sayılırım sadece."

Ateşböceği bunu duyunca canlandı, uçup bedenini bir kez daha pencereye vurmaya başladı.

Pıt. Pıt.

Alize istemeye istemeye gülümsemeden edemedi. "İyi anlamda değil, seni şapşal yaratık."

"Kız!" Tanıdık bir ses ona bağıırıyordu.

Alize donakaldı.

"Kız!"

Ateşböceği bir anda Alize'nin entarisinin koluna daldı, titremeye başladı.

Alize pencere boşluğundaki yerinde yavaşça dönüp karşısında Amina Hanım'ı gördü, kâhya aşağıdan bile tepesine bir kule gibi dikilmeyi başarıyordu.

"Evet, hanımefendi?"

"Kiminle konuşuyordun?"

"Kimseyle, hanımefendi."

"Dudaklarının kıpırdadığını gördüm."

"Bir şarkı mırıldanıyordum, hanımefendi." Alize dudağını ısırıdı. Daha fazlasını söylemek, daha sağlam bir yalan uydurmak istiyordu ama çok fazla konuşmamaya her zamankinden daha çok dikkat ediyordu.

"Senin işin ortadan kaybolmak," dedi Amina Hanım tersçe. "Mırıldanmana, konuşmana, kimseye bakmana izin yok. Burada çalışırken ortada yoksun, özellikle de üst katta. Anlaşıldı mı?"

Alize'nin kalbi küt küt atıyordu. "Evet, hanımefendi."

"İn aşağı. Hemen."

Alize'nin bedeni aniden ona ağır gelmişti. Köhne tahta merdivenden sanki bir rüyadaymış gibi indi, yürürken kalp atışları şiddetleniyordu. Kâhyaya yaklaşırken gözlerini yerden ayırmadı.

"Affedin," dedi sessizce, başını kaldırmadı. "Bir daha olmayacak."

"Öyle farz ediyorum."

Alize dişlerini sıkıp darbeyi beklerken Amina Hanım aniden boğazını temizledi.

"Misafirin var," dedi.

Alize başını çok yavaşça kaldırdı. "Anlayamadım, hanımefendi?"

"Onunla mutfakta görüşebilirsin. On beş dakikan var."

"Ama - kim..."

"Tam on beş dakika, anlaşıldı mı?"

"E-evet. Evet, hanımefendi."

Amina Hanım hızlı adımlarla geçip gitti, Alize olduğu yere çöktü. Buna inanamıyordu. Bir *misafir*? Bu o çocuk olmalıydı, değil mi? Peşli çocuk.

Ama yine de – bir sokak çocuğu, bir düşesin evine nasıl alınmıştı? Konağın en alt seviyedeki hizmetçisiyle görüşmesine nasıl izin verilmişti?

Ah, merakını susturamıyordu.

Alize mutfaklara doğru uçar adım gitti, koşarken kolunu ağzına götürdü. "Sokağa atılmayacağım gibi görünüyor," dedi nefes nefese, dudaklarını oynatmaya bile cüret edemiyordu. "İyi haber bu, değil mi? Ve şimdi bir..." Ateşböceğinin bacaklarını kolunda, kanatlarını teninde hissedemediğini fark ettiğinde sözleri sönüp gitti. Kolunun içine baktı.

"Neredesin?" diye fısıldadı.

Ateşböceği ortadan kaybolmuştu.

ON ALTI

شانزده

İKİNDİ VAKTİ HAVA PARLAK ve açıktı, güneş gökte gururla ısıyordu. Dün gecenin fırtınası Setar şehrini yıkayıp paklamış, geride tahtun vârisinin ortak olmadığı bir tazelik ve açıklık bırakmıştı.

Kamran güneşe bakıp iç çekti, ısıltısıyla güzelliğine lanet okudu. On sekiz yıllık hayatı boyunca karanlık duygular onu pek çok kez sarmış olsa da o anda patlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

Yine de bu çocuk zalim değildi.

Böylesi bir karanlığı kabullenmemesi gerektiğini biliyordu ve saraydan ayrılıp uzun pembe ağaçları rüyaların eseri gibi duran Surati Ormanı'na varmıştı. Burası sırf güzelliği için değil, tenhaliği için de prensin en sevdiği yerlerden biriydi. Buraya sadece kayalıklardan atlayarak girilebiliyor, bunu deneyenlerin pek çoğu can veriyordu.

Bu tehlike Kamran'ı hiçbir zaman korkutmamıştı.

Yanında sadece küçük, desenli, kırmızı bir kilim getirmişti. Ormanın karla kaplı zeminine kilimi serip üstüne uzandı. Etkileyici ağaçlığa, ağaçların parıldayan pembe gövdeleriyle yapraklarına duygusuzca baktı. Yeni yağmış karlar yeri kilometreler boyunca kaplayan yeşil yosun katmanını gizlemişti, ama bu sonsuz beyaz örtü de manzaraya kendi soğuk güzelliğini veriyordu.

Bir esinti yüzünü yalayıp geçer, saçlarının parlak siyah dalgalarını karıştırırken Kamran gözlerini kapattı. Bir çift ötücü kuşun tatlı şakımasını, nadir görülen bir yusufluğun vızıltısını dinledi. Tepesinde çemberler çizen atmaca sadece hareketsiz yatan genç bir adam görüyor olabilirdi, ama basit bir karınca bunun doğru

olmadığını bilir, kollarıyla bacaklarından yayılan, ormanın zemini-
ni paramparça eden vahşi titremeyi hissedebilirdi.

Hayır, Kamran öfkesine hâkim olamıyordu.

O nedenle, keşfedilmemiş toprakların tam ortasında savunma-
sız yatarken kimsenin onu rahatsız etmemesinde şaşılacak bir şey
yoktu. Yılan ve örümcek, bok böceği ve kar panteri, irili ufaklı bö-
cekler, beyaz ve kahverengi ayılar. Tüm bu hayvanlar genç prensin
çok uzağında durmayı biliyorlardı çünkü öfkeden daha kuvvetli
bir itici güç yoktu ve orman âdeta bu uyarıyla titriyordu.

Kamran bugün her şeyden şüphelenmeye başlamıştı.

O sabah büyükbabasının odalarından ayrılırken içinde sade-
ce üzüntü hissetmişti, ama gün devam edip zihni çalışırken öfkesi
onu bir sarmaşık gibi sarmıştı. Gerçekleri anlamamanın kederini ya-
şıyordu, zihninde büyükbabasıyla olan bütün anıları, adamın adil
ve iyiliksever olduğunu düşündüğü her saniyeyi tekrar tekrar yaşı-
yordu. Kral Za'ın kamu yararına yaptığı her şey – sadece kendini
korumak adına mıydı?

O anda bile büyükbabasının sesini kafasının içinde duyuyordu:

*Aslında onu bir kez bulduğumu sanmıştım
Yıllar önce öldüğünü farz etmiştim.*

Kral bu sözleri ilk söylediğinde Kamran bu açıklamayı sorgula-
mamıştı ama şimdi konuşmalarının her kelimesini zihninde tarı-
yor, evirip çevirerek inceliyordu.

Kızın hayatta olmasına şaşırdığını söylerken büyükbabası neyi
kastediyordu? Bu onu daha önce öldürmeye çalıştığı anlamına mı
geliyordu?

Yıllar önce, demişti.

Kız Kamran'dan bir gün bile önce doğmuş olamazdı –Kamran
bundan emindi– o yüzden bundan ne anlam çıkaracaktı? Büyük-
babası bir çocuğu mu öldürmeye çalışmıştı?

Prens doğruldu, elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Bunun sıradan bir durum olmadığını farkındaydı.

Kızın düşmanlığının Kâhinler tarafından öngörülmesi çok önemliydi, yemin etmelerine izin bile verilmeden önce rahiplerle rahibelerin ağzına bağlayıcı ve gaddar bir sihirle dokunulurdu. Sonuç olarak yalan söylemeleri fiziksel olarak imkânsızdı ve kehanetleri efsaneler yaratıyordu.

Bir kez bile yanılmamışlardı.

Ama prens bu durumun acı verici açıklamasını kalbinde şekillendirmeye çalışsa bile, bir masumun katline göz yumamıyordu. Sadece var olma suçunu işlediği için kızın öldürülecek olmasını idrak edemiyordu.

O yüzden, kralla görüşmesinin ardından, Kamran'ın kalbiyle zihnini barıştırması son derece önemli bir hâl almıştı. On sekiz yıldır Kamran'a hep sevgi ve sadakatle davranan büyükbabasının yanında yer almayı çok istiyordu. Prens kralın iddialarını, kızın gerçekten de bir tehdit olduğunu bugün ispat edebilirse büyükbabasının mükemmel biri olmadığını kabullenebilirdi, her şeyi affedebilirdi. Prens bunu aklına koyarak kendini bir harekât planıyla reselli etmişti:

Delil bulacaktı.

Kızın tahtı ele geçirmek için planlar yaptığını, kan dökülmesini istediğini, isyan çıkarmayı arzuladığını kendi kendine ispat edecekti.

Bu kesinlikle mümkün görünüyordu.

Çünkü bunu ne kadar düşünürse, kızın onun kim olduğunu bilmemesi Kamran'a o kadar imkânsız geliyordu.

Bu açıdan büyükbabası haklı olmalıydı. O duruş, zarafet ve eğitim, çok sayıda dili bilmesi başka nereden gelecekti? Kraliçe olmak için yetiştirilmişti, değil mi? Kendini gizleyip aşağılaması sahne bir kılık değil miydi? Taktığı *snoda*, muhtemelen kim olduğunu ispat edecek olan tuhaf gözlerini gizlemek için bir bahaneden ibaret değil miydi?

Göklerdeki şeytanlar aşkına, Kamran kararsız kalmıştı.

Bu tam olarak bir nümayiş sayılmazdı, değil mi? Her gün alınının teriyle çalışıyor, onları daha aşağı tabakadan insanlar için yerleri siliyor, soylu bir kadının tuvaletlerini temizliyordu.

Fena hâlde tedirgin olan Kamran pelerininin başlığını kafasına iyice çekmiş, zincir zırhıyla yüzünü gizlemiş ve büyükbabasının odalarından dosdoğru şehir merkezine gitmişti.

Delilik gibi görünen bir şeyin içinde mantık bulmakta kararlıydı ve kızın bohçaları, durumun açıklık kazanması için en doğru yol gibi görünüyordu.

Kamran bohçalara vurulmuş mührü önceki gece tanımıştı, bunlar şehrin eczacısından alınmışlardı. Kızın onları kaybettiği için aşırı tepki vermiş olabileceğini daha bu sabah fark etmişti. Birinin birkaç tıbbi bitkiyi kaybettiğini düşündüğü için böyle paniklemesi ona aniden tuhaf gelmişti, bu eşyalar kolaylıkla bulunup yenilenebilirdi.

O yüzden içlerinde ilaçtan fazlası olması muhtemeldi.

O bohçalar kızın iğrenç bir dalaverenin içinde olduğunu ispatlayabilir, onu gizli planlara bağlayabilir, imparatorluk için gerçek bir tehdit olduğunu ortaya çıkarabilirdi. Kralın kız için verdiği kararı desteklemenin bir yolunu bulmak için çok geç olmayabileceğini düşünerek kendini avutmuştu.

Ve gitmişti.

Eczanenin yerini bulmak, bir hâkim kılığına girip dükkânın sahibine sorular sormak onun için çok basit bir işti. Bir dükkândan diğerine dolaşıyor gibi yaparak dün akşamki şenliklerde işlenmiş olabilecek suçlar hakkında sorular yöneltmiş, zavallıları dün geceki müşterilerine dair detaylıca sorular sorarak bunaltmıştı.

Özellikle de birini.

Dükkân sahibi gergin bir sesle, “Efendim, itiraf ederim ki anlamıyorum,” demişti. İsmi Deen olan kara saçlı, esmer tenli, sıırım gibi bir adamdı. “Yaraları için tavsiye ettiğim ilaçları aldı sadece, fazlasını değil.”

“Ve ona ne tavsiye ettin?”

“Ah,” dedi Deen, anımsarken sesi titredi. “Ah, sadece — iki farklı merhem vardı. Birbirinden çok farklı yaraları vardı, efendim, ama iki ilaç da ağrıyı dindirip iltihaba karşı korumaya yönelikti efendim, farklı yollarla olsa da. Olağandışı bir şey değil. Hepsi bu

kadardı, gerçekten. Evet, sadece biraz merhem ve... ve bir miktar keten sargı.”

Merhem ve keten sargı.

Kız mazgallarda birkaç bakır sikkelik merhem ve sargıyı kurtarmak için mi diz çökmüştü?

“Emin misin?” diye sormuştu Kamran. “Başka hiçbir şey yoktu – değerli veya pahalı bir şeyler?”

Deen bunu duyunca vücudundaki gerginlik kaybolmuş gibiydi. Eczacı, hâkim zannettiği, yüzü zincir zırhla kaplı bu adama bakıp gözlerini merakla kırıştırmış ve şaşırtıcı ölçüde sakin bir sesle, “Biri korkunç acılar içindeyse bunun ilacı her şeyden değerli, değeri her şeyden üstün değil midir?”

Kamran aldırış etmiyormuş gibi görünmeyi başarıp, “Kızın korkunç acılar içinde olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordu.

“Kesinlikle. Yüksek sesle şikâyet etmedi ama yaraları ciddiydi ve gün boyunca iltihap kapmıştı. Dükkânımda bundan daha önemsiz yaralar yüzünden ağlayan bir sürü erkek gördüm ben.”

Kamran bu kelimelerin yumruk darbeleri gibi vücuduna indiğini hissetti.

“Affedersiniz,” dedi Deen dikkatle. “Ama bir hâkim olarak, *snodalı* bir hizmetçinin maaşının çoğunlukla barınma biçiminde ödendiğini biliyor olmalısınız. Dükkânımda nadiren *snoda* görürüm çünkü pek çoğu barınmaya ek olarak haftada sadece üç kuruş alır. Kızın bana ödeme yapabilmek için sikkeleri nasıl biriktirdiğini Tanrı bilir.” Deen duraksadı. “Tüm bunları sadece bana sorduğunuz için açıklıyorum, efendim, kızın Dükkânımdan değerli bir şeyle çıkıp çıkmadığını sordunuz ve...”

“Evet, görüyorum,” demişti Kamran sert bir sesle.

Kendine duyduğu tiksinti ve utançla midesinin bulandığını hissetmişti. Adam gevezelik etmeye ve Kamran’ın artık umursamadığı detayları sıralamaya devam ederken Deen’i duymuyordu bile. Kızın dost canlısı ve görünüşe göre çalışkan biri olduğunu bilmek istemiyordu. Deen’in kızın yüzündeki çürüğü tarif etmesi-

ni duymak, işvereni tarafından şiddete maruz kaldığı hakkındaki şüphelerini uzun uzadıya tartışmak istemiyordu.

“Hoş bir kızdı,” diye devam ediyordu Deen. “*Snoda* takmış biri için epeyce zarif bir duruşu vardı ama aynı zamanda biraz ürkek-ti, kolayca korkuyordu... gerçi bu benim suçum olabilir. Kızın çok üstüne varmış olabilirim. Bir şeyler söyledi... ve ben...” Deen’in sesi sönüp gitti. Pencereden dışarıya bakmaya koyuldu.

Kamran bunu duyunca gerilmişti. “Neler söyledi?”

Deen başını iki yana salladı. “Ah, sohbet ediyordu sadece, gerçekten. Korkarım ki onu ürkütmüş olabilirim. Dükkândan öyle hızla ayrıldı ki ihtiyacı olan fırçaları ona vermeye fırsat bulamadım, gerçi temiz tuttuğu sürece ellerini de bu iş için kullanabilir...”

Ve Kamran kulaklarında bir kükreme duydu, ses o kadar yüksekti ki her şeyi boğuyor, görüşünü bulandırıyordu.

Surati Ormanı’nın mor-pembe ağaçları acı verici bir yavaşlıkla yeniden görüş alanına girdi, duyuları teker teker uyandı ve şimdiki dünyaya döndü. Kamran başıyla ellerinin altındaki kırmızı halının sert kollarını, kılıçlarının gövdesindeki ağırlığını, çalılıklarda esen rüzgârın ıslığını, kış çamının burnuna vuran keskin kokusunu hissetti.

Kamran parmağını karların üstünde bir pastanın kremasını toplar gibi gezdirdi, parmağının ucundaki parıldayan öbeği bir an için inceleyip ağzına attı, buzlar dilinin üstünde erirken hafifçe titredi.

Bir kızıl tilki o anda karlardan fırlayıp burnunu kırıştırdı, gözlerine bulaşmış kar tanelerini silkeleyip yeniden toprağa daldı, çok geçmeden uzakta beşli bir rengeyiği grubu belirdi. Geyik sürüsü metrelerce ötede aniden durdu, iri gözleri hiç şüphesiz Kamran’ın neden oraya geldiğini merak ediyordu.

Sorsalar Kamran onlara cevap verirdi.

Buraya kaçmak için geldiğini söylerdi. Zihninden, tuhaf yaşamından kaçmak için. Panzehir olarak aradığı bilginin aslında bir zehir olduğunu söylerdi.

Kız öldürülecekti.

Kamran bunu anlıyordu, ama onu öldürmeye çalışan bir çocuğa merhametle yaklaşan, kraliçe olarak doğan ama hayatını yerleri silerek kazanan, alın terinin karşılığında şiddet ve istismardan başka bir şey görmeyen bu kızın öldürüleceğini nasıl kabulleneceğini bilmiyordu. Birkaç kuruşluk ilaç uğruna telaşa kapıldığı için kızın deli olduğunu sanmış, o birkaç bakır sikkenin belki de onun rûm parası olabileceğini hiç hesaba katmamıştı.

Kamran nefesini bırakıp gözlerini kapattı.

Kız ona hiçbir şekilde bir suçlu gibi görünmüyordu. Onun hayatını incelemek için yeni yollar bulabileceğini düşündü, ama her zaman güvenilebileceği içgüdüleri bunun faydasız olduğu konusunda ısrarcıydılar. Bir önceki görevine çıkmadan önce bile bunu biliyordu ama bununla yüzleşemeyecek kadar inkâra batmıştı: Kehanet ne olursa olsun, kızın bugün hayatta olan versiyonu ölmeyi hak etmiyordu. Ve Kamran'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Aslında bu onun suçu sayılırdı.

Ona bunu Kamran yapmış, kız ortadan kaybolmaktan başka bir şey istemiyorken üstüne mercek tutmuştu. Kamran hayatı boyunca bu pişmanlıkla yaşayacaktı.

Gerçekten de, prens kendini o anda öylesine pişman hissediyordu ki yerinden kımıldayamadığını fark etti, buna cesaret edemiyordu. Bir milim bile kıpırdasa ortadan ikiye yarılacağını düşündü, bu olursa da dünyayı ateşe verebilirdi.

Gözlerini açtı.

Tek bir pembe yaprak yavaşça düştü, yakındaki bir ağaçtan süzülürken olduğu yerde dönüp Kamran'ın burnunun üstüne indi. Kamran yaprağı yüzünden çekip aldı, sapından tutup çevirdi.

Çılgınca gülmeye başladı.

ON YEDİ

هفتده

YALNIZ DEĞİLLERDİ.

Aşçı et bıçağı havada asılı kalmış bir şekilde donakalmıştı, iki beklenmedik müttefik mutfak masasında gergin gergin otururken ağzı bir karış açık hâlde onlara bakıyordu. Bir grup hizmetçi köşeden onları izliyordu, üçünün başı şişe geçirilmiş domatesler gibi birbirinin üstündeydi. Geçip giderlerken eşiklerden onları izliyorlardı, bazıları adımlarını yavaşlatıyordu. Herkes tek bir kelimenin söylenmesini bekliyor gibiydi.

Alize bu ilgileri için onları suçlayamıyordu.

O da olanlar karşısında şaşkına dönmüştü. Ne o ne de Peştli çocuk pek bir şey söylememişlerdi çünkü neşeli selamlaşmalarının ardından konak çalışanlarının yarısının onları dikizlemek için toplastıklarını fark etmişlerdi. Yine de birbirlerine gergin gergin gülümseyip bakarlarken Alize alışkın olmadığı bir mutluluk hissediyordu.

"Et mist acib, nek? Hef nemek vot tan sora." Çok garip, değil mi? Gözlerini görememem.

Alize gülümsedi. *"Han. Bek nemekeketoş et snoda minseg kravito." Evet. Ama çalışırken snodamı çıkaramam.*

Bu karmakarışık lafların ardından hizmetçilerin çoğu öfkeyle yüksek sesle öfleyip işlerine döndüler. Alize geride kalan birkaçına, masadaki on beş dakikalık kum saatine baktı. Taneler bir cam hazneden diğerine düzenle süzülüyor, her biri onu korkuyla dolduruyordu. Setar'da Peştunca konuşan hizmetçiler olduğundan şüpheliydi, belki de hiç yoktu ama Alize böylesi bir belirsizliğe güvenemezdi.

Dikkatli olmaları gerekiyordu.

Bakışlarını Kâhinler'in bakımından fayda görmüş Peştli çocuğa çevirdi. Düzenli banyo ve yemek onu tepeden tırnağa değiştirmişti, tüm o kir pasın altında pembe yanaklı, çıta gibi bir çocuktü ve Alize'ye gülümsediğinde bunu içinden gelerek yaptığını biliyordu.

Bunu düşününce kalbi ısındı.

Peştunca konuşarak, "Sana sormak istediğim çok şey var ama korkarım ki az zamanımız var. İyi misin, genç dostum? Epey iyi görünüyorsun," dedi.

"Ben iyiyim, hanımefendi, teşekkür ederim. Keşke sizin için de aynısını söyleyebilsem, ama yüzünüzü göremiyorum."

Alize kahkahasını bastırdı.

"Ama elleriniz için sargı bulmanıza sevindim." Ona daha yakından bakmak için hamle etti, sonra da rengi atmış bir hâlde geri çekildi. "Ve boynunuzu yaralamışım, hanımefendi. Şimdi görüyorum. Gerçekten çok özür dilerim."

"Ah," dedi Alize sessizce. "Sadece bir çizik."

"Bir çizikten fazlası, hanımefendi." Çocuk oturduğu yerde doğruldu. "Ve ben buraya yaptıklarımı telafi etmeye geldim."

Ve Alize gülümsedi, çocuğa karşı içinde karmaşık bir sevgi hissetti. "Beni affet," dedi. "Ama nezaketim merakıma yenik düştü ve bilmem gerek: Onları seni ön kapıdan içeri almaya nasıl ikna ettin?"

Çocuğun gözleri parladı, yüzüne hâlâ biraz büyük gelen dişlerini göstererek gülümsedi. "Kaypak, işe yaramaz, haydut sokak çocuğunun teki neden ön kapıdan içeri alındı diye mi sormak istediniz?"

Alize aynı şekilde gülümseyerek, "Evet. Aynen öyle," dedi.

Çocuk nedense bu cevaptan memnun olmuş gibiydi, belki de Alize aralarındaki tatsızlık hiç yaşanmamış gibi davranmadığı için rahatlamıştı.

"Eh," dedi, "çünkü artık önemli biriyim ben, değil mi? Prens benim hayatımı kurtardı, değil mi? Ve kral ölmediğim için çok

memnun olduğunu kendi ağzıyla söyledi. Çok memnun. Ve bunu ispatlayacak belgelerim var.”

“Öyle mi?” Alize gözlerini kırptırıp ona baktı. Çocuğun laflarından pek azına inanıyor, ama heyecanını büyüleyici buluyordu. “Senin için ne kadar harika olmalı.”

Çocuk başını yukarı aşağı salladı. “Çoğu sabah bana yumurta veriyorlar, hanımefendi, şikâyet edemem. Ama bugün,” dedi, “bugün sizi görmeye geldim, hanımefendi, yaptıklarımı telafi etmek için.”

Alize başını evet anlamında salladı. “Söylemiştin.”

“Bu doğru,” dedi çocuk, fazlaca yüksek bir sesle. “Sizi bir partiye davet etmeye geldim!”

“Anlıyorum,” dedi Alize, neredeyse bomboş olan mutfakta etrafına bakındı. Neyse ki onları izleyenlerin pek çoğu Ardanz dilinde konuşulacağından ümitlerini keserek dağılmıştı. Alize ve çocuk arada bir mutfaklardan geçip giden birkaç hizmetçi dışında yalnızdı, Amina Hanım kendi işleriyle meşgul olmalıydı, zamanını iki önemsiz kişinin tepesine dikilerek harcayacak hâli yoktu.

“Tanrım, bir parti. Çok nazıksın...” Alize duraksayıp kaşlarını çattı. “Biliyor musun, ismini bildiğimi sanmıyorum.”

Çocuk bunu duyunca öne eğilip kollarını masanın üstünde kavuşturdu. “Adım Omid, hanımefendi. Omid Şekarzade. Peşt ilinden, Yent’ten geliyorum ve bunu söylemekten utanmıyorum.”

“Utanmamalısın zaten,” dedi Alize, şaşırmıştı. “Yent hakkında çok şey duydum. Söyledikleri kadar güzel bir yer mi?”

Omid gözlerini kırptırdı, ona bir an için sanki delirmiş gibi baktı. “Affınıza sığınarak, hanımefendi, bugünlerde Peşt’teki herhangi bir yer hakkında duyduğum hiçbir şey ortalık yerde tekrarlanmaya müsait değil.”

Alize sırtıttı. “Ah, bu sadece insanların çoğu aptal olduğu için, değil mi? Geri kalanlar da Peşt’te hiç bulunmayanlar.”

Omid gözlerini iri iri açıp güldü.

“Güneye son gittiğimde çok ufaktım,” diyordu Alize, “o yüzden o bölgeyle ilgili hatıralarım oldukça bulanık. Ama annem

bana Yent'te havanın safran koktuğunu söylerdi – ağaçlar öyle uzun boyluymuş ki devrildikleri zaman, dalları yerde büyümeye başlarmış. Gül bahçeleri nehirlerin öyle yakınındaymış ki sert yaz rüzgârları çiçekleri dallarından kopardığında yapraklar sulara düşüp kokusunu verirmiş. Bana yaz sıcaklığında nehir gülü suyu kadar güzel bir içecek olmadığını söylerdi.”

Omid başını çok yavaşça yukarı aşağı salladı.

“*Han,*” dedi. “Anneniz haklı.” Oturduğu yere gömülüp ellerini kucağına aldı. Başını kaldırmaması bir saniye sürdü, bunu yaparken gözleri saklayamadığı bir duyguyla parlıyordu.

Alize usulca, “Oradan ayrılmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm,” dedi.

“Evet, hanımefendi.” Omid derin bir nefes aldı. “Ama orası hakkında konuştuğunuzu duymak gerçekten çok güzel. Herkes bizden nefret eder, Peşt'te eşeklerle aptallardan başka bir şey olmadığını düşünürler. Bazen oradaki hayatımın bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmeye başlıyorum.” Bir duraksama oldu. “Siz de Setarlı değilsiniz, değil mi?”

Alize kendini zorlayarak gülümsedi. “Değilim.”

“Ve anneniz hâlâ sizinle mi, hanımefendi? Yoksa onu geride bırakmak zorunda mı kaldınız?”

“Ah.” Alize bakışlarını köhnemiş masanın cilasız tahtasına çevirdi. “Evet,” dedi. “Annem hâlâ benimle. Ama sadece ruhumda.”

“*Mizon,*” dedi Omid, duygulanarak masaya vurdu.

Alize başını kaldırdı.

Mizon çevirisi kolay olmayan, Peştunca bir kelimeydi. İki kişinin birbirini anladığı, beklenmedik bir ânın kelimelere sığmayan duygusunu tarif etmek için kullanılıyordu.

“*Mizon,*” dedi Omid yine, bu kez sesi ciddiye. “Benim annem de benimkindedir.”

“Ve babam,” dedi Alize, iki parmağını alına götürüp havaya kaldırırken hafifçe gülümsedi.

* Genellikle nehirlerin yakınında bulunan yabani güllerden elde edilen gül yapraklarının suyla karıştırılmasıyla yapılan bir tür aromalı içecektir. –yhn

“Ve benimki.” Çocuk da aynı hareketi yaptı –iki parmağını alnına götürüp havaya kaldırdı– gözleri yaşlarla parlıyordu. “*İnta sana zorgana le pav vi saam.*” Ruhları arşa yükselsin.

“*İnta gama spekana le luk nipaam,*” diye karşılık verdi Alize. *Kederleri bilinmeyen bir yere yollansın.*

Bu Ardunyalıların çoğunun bildiği bir dilek, ölüleri anarken her zaman söylenen bir duaydı.

Alize gözlerini kaçırıp kum saatine odaklandı. Burada ağlamayacaktı. Sadece birkaç dakikaları kalmıştı ve o anları üzüntüyle geçirmek istemiyordu.

Burnunu çekti ve neşeyle, “Evet. Beni bir partiye davet etmeye geldin. Ne zaman kutlama yapacağız? Seninle akşamüstü dışarıda buluşabilmek isterdim ama maalesef gün boyunca Baz Konağı’ndan ayrılmama izin yok. Belki akşam vaktinde ormana gider, ay ışığında piknik yaparız?”

Omid Alize’yi çok şaşırtarak güldü.

Başını şiddetle iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Hanımefendi, sizi *gerçek* bir partiye davet etmek istiyorum.” Bir daha güldü. “Yarın geceki baloya kralın özel misafiri olarak davet edildim.” İç cebinden ağır, yaldızlı bir parşömen rulosu çıkarıp önündeki masaya serdi.

“Gördünüz mü? Tam burada diyor ki” –birkaç kez parmağıyla işaret etti– “burada imparatorluk balosuna bir misafir getirebileceğimi söylüyor.” Omid iki parşömen rulosu daha çıkarıp önünde açtı. Dolambaçlı bir hat yazısıyla, elişiyle işlenip numaralandırılmış imparatorluğun mührüyle damgalanmış davetiyelerdi bunlar. Her biri bir misafir içindi.

Omid fazla davetiyeyi masanın öbür ucuna uzattı.

Alize ağır kâğıt parçasını dikkatle ellerine aldı. Uzun uzun inceleyip çocuğa baktı.

Şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Öyle demiyor mu, hanımefendi?” diye sordu Omid. Parşömene bir daha göz attı. “Çok az Ardanz biliyorum ama sanırım doğru. Öyle değil mi?”

Alize öyle sarsılmıştı ki konuşamıyordu.

“Üzgünüm,” dedi en sonunda. “Ben –korkarım ben hâlâ– ah.” Nefesini tuttu, ağzını sargılı eliyle kapattı. “Ön kapıdan içeri alınmanın sebebi bu muydu? O yüzden mi benimle görüşmene izin verdiler? Sen - Tanrım. Bu davetiyeler gerçek o hâlde?”

“Çok memnun oldunuz mu hanımefendi?” Omid gözleri parlayarak ona baktı, göğsünü şişirdi. “İlk başta yanımda misafir getirmeme izin yoktu, ama yaptıklarımı nasıl telafi edebilirim diye bir süredir düşünüyordum ve sonra” –parmaklarını şaklattı– “bir anda aklıma geldi, hanımefendil

“Ve beni görmeye geldiklerinde onlara davetiye için minnettar olduğumu ama daha sadece on iki yaşında olduğumu söyledim, anlıyorsunuz ya, hâlâ çocuğum ve bir çocuk yanında refakatçisi olmadan bir baloya katılamaz, o yüzden bir davetiye daha alabilir miyim, yoksa baloya gitmem mümkün değil dedim. Ve buna inanabiliyor musunuz, hanımefendi, beni bir an bile sorgulamadılar. Korkarım ki kralın nazırları aptal olabilirler.”

Alize parşömen rulosunu alıp balmumu mührü inceledi. “Yani bu... ama bu gerçek olmalı. Aklımdan bile geçmezdi...”

O anda hayrete düşebileceği bir sürü şey vardı ama Alize’yi en çok sarsan, Baz Konağı’ndaki görevlerine rağmen bu baloya katılabileceğini fark etmesi olmuştu. İmparatorluk baloları akşam saat dokuzdan veya ondan önce başlamazdı bile, bu da Alize’nin Baz Konağı’nı canı istediği gibi terk edebileceği anlamına geliyordu. Bir gecelik uykusunu ilk feda edişi olmazdı bu – ve bu bedeli seve seve ödeyebilirdi.

Daha iyisi de kimseye nereye gittiğini söylemesi gerekmiyordu. Uzun süreli yokluğunun farkına varabilecek arkadaşları yoktu sonuçta. Hizmetçiler kanadında bir odası olsa, hizmetçilerin çoğu odaları paylaştığı ve sonuç olarak pek sır tutamadıkları için çıkması daha zor olabilirdi.

Bunun bir sır olarak saklanması da gerekmiyordu aslında.

Alize böylesi bir baloya katılarak kanunları çiğnemiş olmazdı –gerçi *snoda* takmış birinin herhangi bir imparatorluk etkinliğinde

yer aldığı görülmüş şey değildi— ama diğerlerinin, Baz Konağı'nın en aşağı tabakadan, en kullanılıp atılabilir hizmetçisinin bir imparatorluk balosuna davet edilmesi fikrini hoş karşılamaları olası görünmüyordu. Sırf kıskançlık yüzünden ondan nefret etmezlerse çok şaşırdı, ama...

Alize kaşlarını çattı.

Omid bu belgeler sayesinde Baz Konağı'na girebildiyse, Amina Hanım bu davetiyelerden haberdar değil miydi? Bu konu hakkında bilgilendirilmemiş, kararını vermemiş miydi? Kâhya çocuğun konağa girmesine kolaylıkla engel olabilir, Alize'nin onunla bir an bile konuşmasını yasaklayabilirdi. O zaman, çocukla geçirdiği on beş dakika kâhyanın Alize'ye tam da bu gibi bir davet için izin verdiğinin bir işareti olabilir miydi? Amina Hanım ona nezaket mi göstermişti?

Alize dudağını ısırdı, bunu bilmek zordu.

Yine de bu belirsizlik onu hayaller kurmaktan alıkoymuyordu. Böylesi bir etkinlik herkes için nadir bir zevk sayılırdı, yıllardır hiçbir yere davet edilmemiş Alize gibi biri içinse bu eşi benzeri olmayan bir şeydi.

Aslında ona acı verecek kadar uzun bir süredir, sadece dinlen-ce amaçlı hiçbir şey yapmamıştı. O zaman bu tam anlamıyla eşsiz bir tecrübe olacaktı, çünkü bu sadece heyecanlı bir akşam değildi, konuşup hikâyeler paylaşabileceği bir arkadaşla geçireceği bir akşam olacaktı. Alize balo salonunun gerisinde durup göz dikmenin, elbiseleri ve kendi mesai saatlerinden çok daha farklı, yaşayan ve nefes alan bir dünyanın parıldayan detaylarını hayran hayran süzmenin bile ona yeteceğini düşünüyordu. Kulağa zevk düşkünü geliyordu.

Eğlenceli geliyordu.

“Ve gece boyunca lüks yiyecekler yiyebiliriz!” diyordu Omid. “Her çeşit meyve, pasta ve yemiş olmalı, ah, bahse girerim tatlı pilav ve et şiş de vardır, her türlü yahni ve sebze turşusu. Saray aşçıbaşısının bir efsane olduğu söyleniyor, hanımefendi. Gerçek bir ziyafet olacak, müzik, dans ve...”

Çocuk duraksadı, kelimeler dudaklarında sönüp gitti.

“Umarım,” dedi sesi titreyerek, “umarım bunun hatalarım için özür dileme şeklim olduğunu görüyorsunuzdur, hanımefendi. Annem o sabah benimle gurur duymazdı ve o zamandan beri her gün bunu düşünüyorum. Sizden çalmaya çalıştığım için ne kadar utandığımı bilemezsiniz.”

Alize belli belirsiz gülümsedi. “Ya beni öldürmeye çalıştığın için?”

Omid bunu duyunca kıpkırmızı kesildi, kulaklarının uçları bile alev alev yanıyordu. “Ah, hanımefendi, sizi öldürmeyecektim, yemin ederim, bunu asla yapmazdım. Ben sadece,” dedi yutkunarak, “ben sadece –o kadar açtım ki mantıklı düşünemiyordum– içime şeytan girmiş gibiydi...”

Alize çocuğun çillerle kaplı elini kendi sargılı eline alıp hafifçe sıktı. “Önemli değil,” dedi. “O şeytan gitti artık. Ve özrünü kabul ediyorum.”

Omid başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Öylece mi yani? Diz çökmeme gerek yok mu?”

“Hayır, hayır, buna gerek yok.” Alize güldü. “Ama – sana biraz kabaca bir soru sorabilir miyim?”

“Ne isterseniz, hanımefendi.”

“Eh. Beni affet, saygısızlık etmek istemem ama kralın adamlarının isteğini bu kadar kolayca kabul etmeleri bana tuhaf geliyor. Sosyetedeki herkes bu davetiyelerden birini alabilmek için birbirine giriyor olmalı. Sana iki davetiye vermelerinin basit bir şey olduğunu düşünemiyorum.”

“Ah, bu doğru, hanımefendi, hiç şüphesiz, ama dediğim gibi ben artık çok önemliyim. Bana ihtiyaçları var.”

“Ya?”

Omid başını yukarı aşağı salladı. “Orada bir ödül olarak bulunmam gerektiğine eminim,” dedi. “Canlı bir ispat, hanımefendi.”

Alize, Omid’in ses tonunda küstahlık değil, yaşına göre olağanüstü bir bilgelik keşfedip şaşırmıştı.

“Ödül mü?” dedi ve gerçeğin farkına vardı. “Prens ödülü mü demek istedin?”

“Evet, hanımefendi, aynen öyle.”

“Ama prens neden böyle bir ödüle ihtiyacı olsun ki? Bir prens olması yetmiyor mu?”

“Bilemem, hanımefendi. Sanırım oradaki insanlara imparatorluğun merhametini hatırlatmam gerekiyor, anlıyorsunuz ya. Kahraman prensle Güneyli sokak faresinin hikâyesini anlatmam için.”

“Anlıyorum.” Alize’nin hevesi sönmüştü. Bir an sonra, “Öyle miydi peki?” diye sordu. “Bir kahraman mıydı?”

“Gerçekten bilemiyorum, hanımefendi.” Omid omuz silkti. “Hayatımı kurtardığında ölmek üzereydim.”

Bu hevesli, hayat dolu çocuğun kendi canına kıymaya çalıştığını hatırlayarak üzülen Alize sessizliğe büründü. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor, başarılı olamıyordu.

“Hanımefendi?”

Alize başını kaldırdı. “Evet?”

“Sadece – bana adınızı hiç söylemediğinizi fark ettim.”

“Ah.” Alize irkildi. “Evet. Tabii.”

Alize ismini kimseye sunma ihtiyacı duymadan uzun bir süre yaşamayı başarmıştı. Amina Hanım bile bunu bilmeyi hiç istememiş, ona *sen* ve *kız* diye hitap etmeyi yeğlemişti. Ama Omid’e ismini söylese bunun ne zararı olurdu? Onları kim dinliyordu ki zaten?

Sessizce, “İsmim Alize,” dedi.

“Alize,” dedi çocuk, kelimeyi ağzında tartıyordu. “Ben...”

“Yeter.” Amina Hanım kum saatini masadan çekip aldı. “Bu kadar yeter. On beş dakikan doldu. İşine dön, kız.”

Alize parşömeni masadan şimşek hızıyla alıp tecrübeli bir hırsız ustalığıyla entarisinin koluna soktu. Sıçrayarak ayağa kalkıp reverans yaptı.

“Evet hanımefendi,” dedi.

Omid’e doğru şöyle bir bakış atıp başını çok hafifçe yukarı aşağı salladı, koşarak koridora çıkarken arkasından bağırdığını duydu:

“Mindal Setunt teş.” Yarın! Saat dokuzda. “Manotan anil” Orada görüşürüz!

Amina Hanım doğruldu, kollarını öfkeyle iki yanına sabitlemişti. “Biri lütfen şu çocuğu dışarı çıkarsın. *Hemen.*”

İki uşak ânında ortaya çıktı, çocuğu karga tulumba dışarı atmak istermişçesine kollarını uzatmışlardı. Ama Omid onlardan korkmamıştı. Gülümsüyordu, parşömenlerini göğsüne bastırmıştı, adamlardan uzaklaşıyordu. Giderken:

“Bep şayn aneti, eh? Vi nek snoda.” Güzel bir şeyler giyinin, tamam mı? Ve snoda takmayın.

ON SEKİZ

هجده

KAMRAN BAŞINI KALDIRIP SAVAŞ odasının mavi mozaikle kaplanmış tavanına baktı. Bunu sadece kubbeli tavana işlenmiş geometrik ustalığa hayran hayran bakmak için değil, tuniğinin sert yakalarının arasında ıstırap çeken boynunu esnetmek için de yapmıştı.

Prens bu gömleği sırf uşağı onun saf ipekten yapıldığına inandırdığı için giymeye razı olmuştu – ve ipeğin diğer resmi kıyafetlerinden daha rahat olacağını tahmin ediyordu. İpeğin yumuşak ve sessiz bir kumaş olması gerekiyordu sonuçta, değil mi?

O zaman şu anda giydiği garabeti nasıl açıklayabilirdi?

Kamran o lanet olasıca kıyafetin nasıl bu kadar sert olabildiğini veya hareket ederken nasıl bu kadar ses çıkarabildiğini anlamıyordu.

Uşağı aptalın tekiydi.

Saatlerce sürmüş olan Kamran'ın evvelki öfkesi onu eve geri götürebilecek kadar dinmişti. Hiddeti hâlâ düşük ve düzenli bir ateşle kaynıyordu ama öfke sisi dağıldığında Kamran etrafına bakınmış, bugünü atlatmanın tek yolunun kontrol edebildiği şeylere yoğunlaşmak olduğuna karar vermişti. Öbür türlü her dakikasını kızın öldüğünden emin olana dek öfkeyle saate bakarak harcamaktan korkuyordu.

Bu bir işe yaramazdı.

Prens bunun yerine öfkesini suretini bildiği bir düşmana kusmanın çok daha iyi olacağını düşünmüş ve Hazan'dan bir düzine yüksek rütbeli subayı bir araya getirmesini istemişti. Tulan'la imparatorluk arasında artan gerginliğe dair tartışılacak çok şey vardı

ve Kamran günün geri kalanını, sarayın savaş odasında taktiklerle boğuşarak geçirmeyi umut ediyordu. İşin onu sakinleştireceğini düşünüyordu.

Yanılmıştı.

Sanki bugün doğduğu andan itibaren bir facia değilmiş gibi, Kamran günün geri kalanını işleri onu giydirmek, rehberlik etmek ve hem dışışleri hem de içişlerine dair ona kötü tavsiyeler vermek olan sersemlemlerle geçirmeye mahkûm olmuş gibi görünüyordu.

Aptaldı hepsi, aptal.

O aptallardan birini dinliyordu şimdi. Ardunya İmparatorluğu'nun gereksiz, işe yaramaz bir savunma nazırı vardı ve bu kaypak yaratığın savaş odasında bulunması yetmiyormuş gibi daha sağduyulu bir kişinin kendisiyle çelişmesine izin vermiyor, durmak bilmeden konuşuyordu.

"Tulan'la olan ilişkilerimize dair bazı endişeler var elbette," diyordu nazır. Kelimeler ağzından öyle usandırıcı bir biçimde ağır ağır çıkıyordu ki Kamran adamı boğazlamak istiyordu. "Ama durum kontrolümüz altında ve ekselanslarına hatırlatmak isterim -zira kıymetli prensimiz bu hükümler verildiğinde savaş meydanına adımını bile atmamıştı- Tulan'ın en yüksek rütbeli subaylarından birkaçının terfisini ortaya çıkaran Ardunya gizli servisleri olmuştu, bu casuslara Ardunyalı müttefiklerine kayda değer her türlü bilgiyi ulaştırmak üzere güvenilebilir..."

Kamran gözlerini kapattı, kendi kulaklarını yumruklamamak veya üstündeki gömleği yırtıp atmamak için yumruklarını sıktı. Bu toplantı için resmi kıyafetler giymeye zorlanmıştı, barış zamanına dair saçma teamüllerden biriydi bu. Savaş meydanından uzakta geçirdikleri on yıla yakın sürede, Ardunya'nın bir zamanlar efsanevi gibi görülen liderleri semirip uyuşmuş, bu süreçte tümü birden yozlaşmıştı.

Kamran sadece Ardunya prensi değildi, aynı zamanda her biri yüz bin askerden oluşan beş ordunun beş komutanından biriydi ve işini çok ciddiye alıyordu.

Tahtla birlikte büyükbabasının askeri rütbesini de miras alacak ve bütün Ardunya ordusunun başkomutanı olacaktı. Prens

bu denli genç yaşta bu saygın rütbeye ulaşacak olmasına yüksünmeyen çok az kişi vardı. Bu unvan babasına gitmeliydi, evet, ama Kamran'ın kaderi buydu. Tıpkı ölüleri diriltemeyeceği gibi bundan da kaçamazdı. Tek çıkış yolu, değerini gösterebilmek için daha çok ve daha akıllıca çalışmaktı.

Yoldaşlarının Kamran'ın fazlaca saldırgan tutumunu hoş karşılamamalarının, Tulan topraklarına saldırıya geçmeyi teklif etmeye cüret ettiği için ona neredeyse eğitimsiz bir çocukmuş gibi hitap etmelerinin sebeplerinden biri de buydu.

Kamran bunu umursamıyordu.

Bu adamların çok daha yaşlı ve fikirlerinin arkasında durabilecek yıllar boyu tecrübeye sahip oldukları doğrudu ama aynı zamanda barış içinde geçirilen son yıllarda boş boş oturmuşlardı, kocaman konaklarında tembellik yapmayı, karılarıyla çocuklarını terk edip cariyelere para yedirmeyi, zihinlerini afyonla uyuşturmayı tercih etmişlerdi.

Bu arada Kamran, tümenlerden gönderilen haftalık raporları dikkatle okuyordu.

Tüm imparatorluğa yayılmış elli tümen vardı ve her biri onar bin askerden oluşuyordu. Bu tümenler, görevleri arasında taburlarla bölüklerin keşifleri temel alınarak oluşturulan haftalık raporlar yazmak da bulunan generaller tarafından komuta ediliyordu.

Bu elli farklı rapor üstlere *değil*, doğrudan savunma nazırına gönderiliyordu. Nazır bu belgeleri okuyor ve münasip bilgileri kralla beş generaline aktarıyordu. Tüm imparatorluktan gönderilen elli raporun her biri beşer sayfaydı.

Haftada iki yüz elli sayfa yapıyordu.

Bu da her ay hayati öneme sahip bin sayfa dolusu bilginin, krallın hassas istihbarat ve talimatlar için bizzat güvendiği tek bir yaltakçının sorumluluğu altında olduğu anlamına geliyordu.

Kamran'ın sabrı burada, *bu noktada* tükeniyordu işte.

Önemli bilgilerin bir savunma nazırı tarafından dağıtılması, savaş zamanında en üst rütbeli subayların kıymetli saatlerini yüzlerce sayfa dolusu bilgi okuyarak harcamamaları için tasarlanmış

çok eski bir uygulamaydı. Bir zamanlar mantıklı gelen bir şeydi bu. Ama Ardunya'ya yedi yıldır barış hâkimdi ve komutanlar bu raporları okumuyor, bunun yerine değeri her saat daha da düşen bir nazıra güveniyorlardı.

Kamran bu yetersiz uygulamayı yıllar önce bozmuş ve raporları nazırın değil kendi zihninin merceğinden geçirmek için bütünüyle kendi başına okumayı tercih etmişti.

Odada bulunan başka herhangi bir kişi, imparatorluğun farklı köşelerinden gelen durum raporlarını okuma zahmetine katlansa durumu Kamran'ın gözlerinden görebilirdi: Gözlemler aynı zamanda hem büyüleyici hem de endişe vericiydi, Ardunya'nın güneydeki Tulan Krallığı'yla olan ilişkilerine dair oldukça karamsar bir tablo çiziyordu. Maalesef bunu yapmamışlardı.

Kamran'ın çenesi kasıldı.

“Gerçekten de,” diye konuşmayı sürdürüyordu nazır, “diğer güçlü bir krallıkla bir tür rekabet ortamını korumak çoğunlukla faydamıza olur, zira ortak bir düşman, imparatorluğumuzun vatandaşlarını birlik hâlinde tutar ve halka sadece imparator değil, aynı zamanda ordu tarafından sağlanma sözü verilen güvenlik için minnettar olmalarını hatırlatır. Merhametli kralımızın rehberliğinde, bu yüzyılda hareketleri özenle hesaplanmış bu orduya çocuklarımız hayatlarının dört yılını verecekler.

“Prensimiz asırlar boyunca hiç yorulmaksızın inşa edilmiş bir krallığın meyvelerini miras alacağı için son derece şanslı. Gerçekten de, bir gün bilinen dünyanın en büyüğü olacak kadar ihtişamlı bir imparatorluğu miras alacak. Bu imparatorluk çok sayıda düşmanını başarıyla fethetmiştir, milyonlarca vatandaşı çoktan hak edilmiş bir barış döneminin tadını çıkarabilirler.”

Melekler aşkına, adam çenesini kapatmıyordu bir türlü.

“Şüphesiz ki bunda haklılık payı var, değil mi?” diyordu nazır. “Hem Ardunya'nın hünerli yönetiminin hem de liderlerinin bilgeliliğinin delili var. Umudumuz odur ki Ekselansları prensimiz gün geçtikçe, aynı zamanda sadık hizmetkârları olan tecrübeli büyük-

lerinin her noktada dikkatli, sağduyulu kararlar vermek için durmak bilmeden çalışıyor olduklarını görecektik, zira biz kesinlikle...”

“Yeter.” Kamran öyle hızla ayağa kalktı ki az kalsın iskemlesini devirecekti.

Delilikti bu.

Burada bu lanet olasıca kıldan gömleği giyerek oturmaya da bu aptalca bahaneleri dinlemeye de devam edecek sabrı kalmamıştı.

Nazır gözlerini yavaşça kırıştırdı, boş bakan gözleri camdan boncuklar gibi parladı. “Affınıza sığınarak, ekselansları, ama...”

“Yeter,” dedi Kamran öfkeyle. “Yeter gevelediğin, yeter dayanılmaz aptallığın. Ağzından çıkan bir saçma kelimeyi daha fazla dinleyemem...”

“Ekselansları,” diye haykırdı Hazan, ayağa fırladı. Kamran’a öfke ve uyarı dolu bir bakış attı. Kendini tutmayı çoğu zaman başaran Kamran bu kez bunu umursayacak aklı kendinde bulamadı.

“Evet, görüyorum,” dedi Kamran, nazırının gözlerinin içine bakarak. “A açıkça dile getirdin: Benim genç ve aptal olduğumu düşünüyorsun. Ama ben senin gizleyemediğin pasif saldırgan tavırlarını, endişelerimi dindirmek için gösterdiğin zayıf çabaları göremeyecek kadar genç ve aptal değilim. Gerçekten de, size bunu kaç kez hatırlatmam gerektiğini bilmiyorum, beyler” —odada etrafına bakındı— “daha geçen hafta imparatorluk etrafında gerçekleştirdiğim on sekiz aylık bir geziden döndüm, buna ek olarak da tehlikeli bir su yolculuğu için amiralimize eşlik ettim. Tulan sınırına yakın bir yerde görünmez bir engele çarptık ve adamlarımızın yarısı neredeyse boğulacaktı. Ardunya’ya dönüşümüzde gemimizin güvertesinde sihir kalıntıları bulundu...”

Nefesler tutuldu. Fısıldaşmalar duyuldu.

“...bu herkesi endişelendirmesi gereken bir keşif. Tulan’la yüzyıllardır anlaşmazlık içindeyiz ve maalesef mevcut yetkililerimizin sıradan hâle gelen bu durumdan rahatsız olmadıklarını görüyorum. Güney yönüne bakınca kör oluyor gibisiniz,” dedi prens sertçe. “Tulan’la karşılıklı çatışmalarımızın sizin için bağırsak hareketleriniz kadar sıradan hâle gelmiş olduğuna şüphem yok...”

Bu sözlere karşı itirazlar, öfkeli bağırışlar yükseldi. Kamran bunu umursamadı, uğultuyu bastırabilmek için sesini yükseltti.

“...öyle sıradan ki, bunun ne kadar bariz bir tehdit olduğunu göremiyorsunuz. Hafızanızı tazelememe izin verin, beyler!” Kamran masaya yumruğunu indirip sükûneti sağladı. “Son iki yıl içinde,” dedi, “altmış beş Tulan casusunu ele geçirdik. İmparatorluğumuza olan ilgilerini, yoğun baskı altında bile çok sınırlı bilgiler dışında açık etmediler. Büyük çaba harcayarak onların burada değerli bir şey aradıkları sonucuna vardık; topraklarımızdan çıkarmayı umut ettikleri bir şey ve son raporlar onların hedeflerine ulaşmaya yaklaştıklarını gösteriyor...”

İtiraz eden sesler yükseldi, saç diplerine kadar kıpkırmızı kesilen Hazan prensi küstahlığı yüzünden boğmaya hazırmış gibi görünüyordu.

“İşte böyle, beyler,” dedi Kamran, sesini duyurabilmek için bağırmaya başlamıştı. “Bu hitap tarzını tercih ettiğimi söylemeliyim ve sizi öfkenizi bana daha sık yöneltmeye teşvik ediyorum, böylece ben de size aynı şekilde hitap edebilirim. Burada *savaştan* bahsediyoruz, değil mi? Böyle zor konular hakkında konuşurken nezaketi bir kenara bırakmamalı mıyız? İtiraf etmeliyim ki benimle dolambaçlı konuştuğunuzda bunu hem tiksindirici” –sesini daha da yükseltti– “hem tiksindirici hem de usandırıcı buluyorum, cehaletinizi gizlemek için kelime oyunlarının arkasına saklanıp saklanmadığınızı merak ediyorum...”

“*Ekselansları,*” diye haykırdı Hazan.

Kamran nazırının gözlerine baktı ve odada bir nebze saygı duyduğu tek kişinin zar zor bastırabildiği öfkesinin en sonunda farkına vardı. Zorlukla göğsünü şişirerek derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

“Evet, nazır?”

Hazan konuşurken sesi öfkeyle titremek üzereydi. “Daha demin farkına vardım, efendim, çok önemli bir konu hakkında acilen yol göstermenize ihtiyacım var. Bu hayati meseleyi derhal tartışabilmemiz için sizi benimle dışarıda buluşmaya ikna edebilir miyim?”

Bunu duyan Kamran'ın süngüsü düştü.

Hazan sinir krizi geçirmek üzereyken bir aptal sürüsüyle dövüşmek hiç de eğlenceli değildi. Kamran başını yana eğip eski dostuna baktı. "Nasıl istersen, nazır."

Odadan çıkarken diğer yetkililer öfkeyle bağırıştılar.

Hazan prensi odasına neredeyse zorla götürene dek hiçbir şey söylemedi. Uşaklar odadan çıktığında kapıyı kapattı.

Kamran'ın ruh hâli başka türlü olsa, Hazan'ın delice bakışlarına gülebilirdi.

Genç adamın yüzü mora çalıyordu.

Hazan tehlikeli ölçüde sakin bir sesle, "Derdin ne senin?" diye sordu. "Bu adamların, önemli bir toplantı olduğuna karar verdiğin bir *heves* yüzünden görev yerlerini terk etmelerini emrettin –bazıları onlarca kilometre uzaktan geldi– ve sonra onları böyle yerin dibine mi sokuyorsun? Çıldırдың mı sen? Daha tahta oturmadan saygılarını kaybedeceksin, sen..."

"Çay servisi istesem sorun olmaz, değil mi? Boğazım kurudu." Kamran cevap beklemeden zili çaldı, bu küstahlık karşısında nazırın dili tutuldu.

"Çay servisi mi? Şimdi mi?" Hazan öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Boynunuzu kırmak istiyorum, efendim."

"Sende boynumu kıracak yürek yok, Hazan. Varmış gibi davranma."

"O zaman beni hafife alıyorsun."

"Hayır, nazır. Sadece makamını çok sevdiğini biliyorum ve bensiz bir hayatı hayal bile edemediğini söyleyebilirim."

"Yanıyorsunuz, ekselansları. Sizensiz bir hayatı sürekli hayal ediyorum."

Kamran kaşlarını kaldırdı. "Ama makamını sevdiğini inkâr etmiyorsun."

Kısa ve gergin bir sessizlik oldu, sonra Hazan istemeye istemeye iç çekti. Bu ses aralarındaki gerginliği kesip attı, ama bunu hemen Kamran'ın sözleri takip etti.

“Hadi ama, Hazan,” diyordu prens. “Sözlerimdeki mantığı görebiliyorsundur. Bu adamlar aptal. Tulan çok geçmeden boğazımıza yapışacak ve ancak o zaman ne kadar kör olduklarını görecekler, ama bunun için çok geç olacak.”

Hazan başını iki yana salladı. “Senin tabirinle bu *aptallar*, imparatorluğunun iskeletini oluşturuyorlar. Sen daha doğmadan önce Ardunya’ya sadıktılar. İmparatorluğun tarihini senden daha iyi biliyorlar ve saygını hak ediyorlar..”

Kapı sertçe vuruldu ve Hazan kapıyı açmak için konuşmasını yarıda kesti, hizmetçi odaya girmeden çay tepsisini aldı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, tepsiyi yakındaki bir masaya bıraktı, ikisine de birer fincan doldurdu ve—

“Devam et. Sanırım çok iyi bir noktaya parmak basmanın tam ortasındaydım ve sen lafımı kesmek üzereydin.”

Kamran güldü, çayından çabucak bir yudum alıp küfrü bastı. “Bu çay neden bu kadar sıcak?”

“Özür dilerim, efendim. Dilinizin iyileştirilemeyecek ölçüde zarar görmesini diliyordum hep. Görüyorum ki dualarım cevapsız kalmamış.”

“Tanrı aşkına, Hazan, seni vurmak gerek.” Prens çay fincanını alçak bir masaya koyarken başını iki yana salladı. “Lütfen söyle bana,” dedi, nazırına bakmak için döndü. “Söyle bana – mantıklı konuşan tek kişiye *neden* aptalın teki gibi görülüyorum?”

“Aptalsınız, efendim, çünkü aptal gibi davranıyorsunuz,” dedi Hazan dümdüz bir sesle. “İlerleme arayışında denklerinizle astlarınıza hakaret etmemeniz gerektiğini biliyorsunuz. Haklı olsanız bile usulü bu değil. Kendi evinizde düşman yaratma zamanı da değil.”

“Evet ama bunun zamanı var mı? Belki daha sonra? Yarın? Bir görüşme ayarlar mısınız?”

Hazan çayının son yudumunu kafasına dikti. “Şımarık, saçma sapan bir prens gibi davranıyorsunuz. Pervasızlığınızı tasvip edemem.”

“Öff, beni rahat bırak.”

“Bunu nasıl yaparım? Sizden daha fazlasını bekliyorum, efendim.”

“Hiç şüphesiz bu ilk hatandı.”

“Bugün neden kavga aradığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Biliyorum. Kral senin onuruna bir baloya ev sahipliği yapıyor diye surat asıyorsun, çünkü sana bir sürü güzel, başarılı, zeki kadın arasından birini seçme emri verdi – ve sen bunun yerine, kralı öldürmeye mahkûm kızla düşüp kalkmayı tercih ediyorsun.” Hazan başını iki yana salladı. “Ah, ne büyük acı.”

Kamran çaydanlığa uzanırken donakaldı. “Nazır, benimle alay mı ediyorsun?”

“Apaçık bir gözlemde bulunuyorum sadece.”

Kamran doğruldu, çaydanlık orada unutulmuştu. “Senin için bu kadar açık olan bu gözlem aynı zamanda beni duygusuz, merhametsiz bir insan yapıyor. Söyle bana, benim acı çekmekten âciz olduğumu mu düşünüyorsun? Bu tecrübeyi yaşamayı hak etmiyor muyum?”

“Affınıza sığınarak, efendim, acı çekmenin ne demek olduğunu bildiğinizi sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” Kamran geriye yaslandı. “Nazırımdan ne bilgece sözler. Kafamın içine girdin, değil mi? Ruhumda yolculuk yaptın?”

“Yeter bu kadar,” dedi Hazan sessizce. Prense bakmıyordu. “Saçmalıyorsun.”

“Saçmalıyor muyum?” diye sordu Kamran, bardağını aldı. “Saçmaladığımı mı düşünüyorsun? Bir kız bu gece ölecek, Hazan, benim kibrim yüzünden.”

“Tam da mağrur bir aptal gibi konuştun.”

Kamran gülümsedi, ama yüzünde acı vardı. “Ama yine de bu doğru, değil mi? Zavallı bir hizmetçi kızıdan şüphelenmek için bu kadar ısrarcı davranmadım mı? Aç bir çocuğa merhamet edecek kadar nazik olabileceğini düşünmeyip onun peşine düşmedim mi?”

“Aptal olma,” dedi Hazan, ama Kamran onun gücünün düş-

rûğünü görebiliyordu. “Bundan ibaret olmadığını, meselenin senden çok daha fazlası olduğunu biliyorsun.”

Kamran başını iki yana salladı.

“Onu ölüme mahkûm ettim, Hazan, bunun doğru olduğunu biliyorsun. O gece kızın kim olduğunu bana bu yüzden söylemedin. Daha o zamandan başıma ne dert açtığımı biliyordun.”

“Evet. O.” Hazan yüzünü ovuşturdu. Aniden yorgun görünüyordu. “Ve sonra seni o gece sokakta, onunla gördüm. Seni rezil yalancı.”

Kamran başını yavaşça kaldırdı. Nabzının hızlandığını hissetti.

“Ah, evet,” dedi Hazan usulca. “Yoksa beni, seni bir yağmur fırınasında bulamayacak kadar âciz mi sandın? Kör değilim, değil mi? Maalesef sağır da değilim.”

“Ne kadar da başarılısın,” dedi Kamran sessizce. “İtiraf etmeliyim ki, nazırımın sahneye çıkmayı arzuladığından haberim bile yoktu. Meslek değiştirmen yakındır.”

“Bulunduğum yerden gayet memnunum, teşekkürler.” Hazan prence sert bir bakış attı. “Ama sanırım sizi kutlaması gereken benim, efendim. O akşamki harika performansınız için.”

“Pekâlâ. Yeter,” dedi Kamran, tükenmişti. “Sana beni dilediğin gibi azarlama izni verdim. Bu nahoş durum ikimizin de burasına kadar gelmiş olmalı.”

“Ne olursa olsun,” dedi Hazan. “Kız için duyduğun endişenin sırf onun veya senin iyiliğin için olduğuna beni ikna edemezsin. Onun masumiyeti seni bir ölçüde etkilemiş olabilir, evet, buna inanabilirim; ama aynı zamanda kendi içinde savaş hâlindesin, bir hayal yüzünden bu duruma düştün. Bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu arada saygıdeğer Kâhinlerimiz onun büyükbabanın ölümünü çağıracağını söylüyor. Affınıza sığınarak efendim, bu konu hakkındaki duygularınız oldukça açık olmalı.”

Kamran bunu duyunca sükûta büründü, aralarında sessiz bir dakika uzayıp gitti.

Hazan en sonunda iç çekti. “İtiraf etmeliyim ki o gece kızın yü-

zünü senin gördüğün gibi göremedim. Ama kızın güzel olduğunu varsayıyorum?”

“Hayır,” dedi prens.

Hazan kahkahaya benzer tuhaf bir ses çıkardı. “Hayır mı? Bundan emin misin?”

“Bunu tartışmanın anlamı yok. Ama onu görsen, sanırım anlardın.”

“Sanırım yeterince anlıyorum. Size hatırlatmam gerek, efendim, içişleri bakanınız olarak sizi güvende tutmak benim görevim. En önemli işim tahtın güvenliğini sağlamak. Her ne yapıyorsam sizi hayatta tutmak ve menfaatlerinizi korumak için...”

Kamran yüksek sesle güldü, sesi kendi kulaklarına bile biraz delice gelmişti. “Kendini kandırma, Hazan. Menfaatlerimi koruduğun falan yok.”

“Tahta dair bir tehdidi ortadan kaldırmak, menfaatlerinizi korumaktır. Kızın ne kadar güzel veya ne kadar nazik olduğunun önemi yok. Onu tanımadığınızı size bir kez daha hatırlatırım. O kıza birkaç kelimedenden başka bir şey söylemediniz – onun geçmişi, niyetini, neler yapabileceğini bilme imkânınız yok. Onu aklınızdan çıkarmalısınız.”

Kamran başını yukarı aşağı salladı, gözleri fincanının dibindeki çay yapraklarını aradı. “Büyükbabamın kızı öldürterek zihnime sonsuza dek kazıyacağının farkındasın nazır, değil mi?”

Hazan nefesini bırakıp öfkeyle ofladı. “Onun sizin üstünüzde şimdiden sağladığı etkiyi göremiyor musunuz? Bu genç kadın sizin doğrudan düşmanınız. Varlığı bile hayatınız için bir tehdit. Ve buna rağmen – hâlinize bakın. Çocukça davranıyorsunuz. Efendim, korkarım ki şu anda zihninizin sizden önceki sonsuz sayıda insan kadar sıradan ve tahmin edilebilir olduğunu keşfederek hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Güzel bir çehre yüzünden aklını kaybeden ne ilk ne de son erkeksiniz.

“Bu sizi korkutmuyor mu, efendim? O aniden gerçeğe dönüşürse onun için yapabileceklerinizi, kendinize yapabileceklerinizi hayal etmeye korkmuyor musunuz? Ellerinizde etten kemikten

bir varlığa dönüşürse? Bu size korkunç bir zaaf gibi görünmüyor mu?”

Kamran kızı kollarına aldığını düşündüğü anda kalbinin ısındığını hissetti. O kız, gelecekteki kraliçesinde istediğinin hiç farkında olmadığı her şeydi: sadece güzellik değil, zarafet; sadece zarafet değil, kuvvet; Sadece kuvvet değil, merhamet. Onun sadece eğitilmiş değil ama zeki, kibirli değil ama gururlu olduğunu bilecek kadar konuştuklarını işitmişti.

Ona neden hayranlık duymamalıydı?

Ve yine de Kamran onu kurtarmayı kendisi için istemiyordu. Hazan buna inanmayabilirdi ama bu prensin umurunda değildi, kızın hayatını kurtarmak kendinden çok daha önemliydi.

Onu öldürmek...

Onu şu anda, bu masumiyetiyle öldürmek aya ok atmak kadar mantıksız geliyordu. Böylesi bir ışığı söndürmek kolay değildi ve sonuç olarak dünyayı karartacak bir başarıda kutlanacak ne vardı?

Ama kızın duyguları üzerinde bu kadar kısa zamanda kurduğu hâkimiyet onu korkutuyor muydu? Gerçeğe dönüşürse böylesi bir kız için yapabilecekleri, feda edebilecekleri onu korkutuyor muydu?

Ani bir nefes aldı.

Hayır, bu korkudan ibaret değildi. Dehşet gibiydi, delice bir sarhoşluk gibi. İstenecek bunca genç kadın varken onu arzulamak delilikti. Bu gerçeği zihninde itiraf etmek bile onu sarsmıştı, ama duygularını inkâr edemiyordu artık.

Onu korkutuyor muydu?

Sessizce, “Evet,” dedi.

“O zaman,” dedi Hazan usulca, “onun ortadan kaybolmasını sağlamak benim işim. Acilen.”

ON DOKUZ

نوزده

AMİNA HANIM GARİP BİR kadındı.

Alize karanlıkta ilerler, dondurucu soğuk bir diğer gecede şiddetle esen rüzgâra karşı başını eğerek yürürken bu düşünceyi aklından çıkaramıyordu. Kısa meslek hayatının hiç şüphesiz en önemli randevularından birine gitmek için Lucce büyükelçisinin evi olan Follad Konağı'na gidiyordu. Yürürken hem o gün yaşanan birçok tuhaf olayı, hem de izni olmadan bu olayların gerçekleşmeyeceği kurnaz kâhyayı düşünmeden edemedi.

Alize o akşam Baz Konağı'ndan çıkış saatini Amina Hanım tarafından fark edilmeyecek şekilde ayarlamıştı; o günkü işi bittikten sonra evden ayrılarak kuralları çiğnemiyor olsa da boş vaktinde neler yaptığını hiç kimseye, özellikle de Amina Hanım'a anlatmak zorunda kalmak istemiyordu. Kadın Alize'yi züppelik yaptığı için öyle sık tehdit ediyordu ki, Alize ek gelir olarak terzilik işi arayarak haddini aşıyor olmaktan korkuyordu.

Gerçekten de aşıyordu.

O nedenle Alize bir eli kapının kulpuna uzanır, diğer eliyle kendi yaptığı basit heybenin sapını kavrar bir hâlde dışarı çıkmaya davranırken Amina Hanım onu bastığında âdeta dili tutulmuştu. Alize bir dokuma tezgâhının oturma yerine tırmandığı gün üç yaşında, gürbüz bir bebektir, küçük kalçasını annesiyle babasının sıcak bedenleri arasına oturtmuştu. Hünerli ellerinin bir desen bile olmadan büyüleyici işler çıkarmalarını izlemiş ve derhal eğitilmek istemişti.

Annesi ölüp Alize mutlak bir ciddiyete büründüğünde, titreyen parmaklarını çalışmaya zorlamıştı. Her zaman yanında taşıdığı

heybeyi bu karanlık dönemde yapmıştı. Bu heybenin içinde dikî malzemeleri ve birkaç değerli eşya bulunuyordu, dinlenecek bir yer bulduğunda da heybeyi söküyordu. Heybe çoğu zaman, odaya çok sevdiği sıcaklığı getirebilmesi için küçük bir kilim hâline getirilmiş bir hâlde yatağının yanında, yerde duruyordu.

Baz Konağı'na vardığı gün de heybesi sırtındaydı.

Bu gece Alize dışarı çıkarken kâhya onu tepeden tırnağa süzmüş, kurnaz gözleri çantada biraz fazlaca uzun bir süre sabit kalmıştı.

“Kaçmıyoruz, değil mi?” diye sormuştu Amina Hanım.

Alize hemen, “Hayır, hanımefendi,” dedi.

Kâhya neredeyse gülümseyecekti. “Yarın geceki balodan önce değil en azından.”

Alize bunu duyunca konuşmaya, nefes almaya bile cesaret edemedi. Öyle uzun süre hareketsiz kaldı ki vücudu titremeye başladı ve Amina Hanım güldü, başını iki yana salladı.

“Ne tuhaf kızsın,” dedi sessizce. “Bir güle bakmak ve çiçeği değil, sadece dikenleri görmek.”

Alize'nin kalbi göğsünde acı verecek kadar şiddetle atıyordu.

Kâhya Alize'yi bir an daha inceledi ve yüz ifadesi değişti, ruh hâli ayın evreleri gibi dönüşüyordu. Sert bir sesle, “Yatağa dönmeden önce ateşi küllemeyi unutayım deme sakın,” dedi.

“Hayır, hanımefendi,” dedi Alize. “Asla unutmam.”

Amina Hanım topukları üstünde dönüp mutfaktan çıkmış, Alize'yi başı döner bir hâlde soğuk geceye adım atar hâlde bırakmıştı.

Alize yolda dikkatle yürüyor, giderken asılı gaz lambalarının ışıltısının mümkün olabildiğince yakınında durmaya özen gösteriyordu. Heybesinin cüssesi hem biraz zor taşınıyordu hem de dikkat çekebilirdi.

Dışarıda tek başınayken nadiren rahat bırakılırdı ama gece vakti her zaman daha kötüydü. Onun durumundaki bir genç kadının sık sık bu tür durumlarla yüz yüze gelirdi çünkü güvenliği veya iyiliği için güvenebileceği kimsesi yoktu. Sonuç olarak hırsızlar ve haydutlar onu kolay bir hedef olarak görüyorlardı ve diğer herkes-ten daha çok dalaşıyorlardı.

Alize zaman içinde buna dayanmayı öğrenmişti –kendini korumanın yollarını bulmuştu– ama onu yıllar içinde daha kötü kaderlerden kurtaranın kendi fiziksel gücü olduğunun da farkındaydı. Kendi durumundaki genç kadınların ondan çok daha sert darbeler aldıklarını hayal etmek kolaydı ama bunu bilmek onu hiç rahatlatmıyordu.

Bir çobanaldatan kuşunun tiz çılgılığı sessizliği aniden yarıp geçti, bu sesi bir puhu baykuşunun ötüşü takip etti. Alize titredi.

Neyi düşünüyordu?

Ah, evet, Amina Hanım.

Alize Baz Konağı'nda neredeyse beş aydır çalışıyordu ve bu zaman zarfında kâhya ona hem beklenmedik bir nezaket hem de şaşırtıcı bir zulüm göstermişti. Ufak kabahatleri yüzünden onu tokatlıyor ama Alize'ye söz verdiği su tayınını bir kez olsun aksatmıyordu. Kızı sürekli tehdit ediyor, kusursuz işlerde kusur buluyor ve Alize'nin aynı işi tekrar tekrar yapmasını istiyordu. Ama sonra, evin en düşük rütbeli hizmetçisinin şüpheli bir misafirle on beş dakika boyunca görüşmesine sebepsiz yere izin veriyordu.

Alize bu kadını çözemiyordu.

Düşüncelerinin garipliğinin farkına vardı –hiç şüphesiz kendine bile tuhaf gelen bir kâhyanın tuhaflığını tartışmak garipti– ama bu akşam istediğinden daha sessizdi, ellerinin soğuk dışında bir sebepten titremelerine sebep oluyordu. Son birkaç dakika içinde Alize'nin karanlığa duyduğu güvenilir, sinsî korku rahatsız edici olmaktan çıkıp tedirgin edici bir noktaya varmıştı ve bu gecede bir öncekine kıyasla dikkatini dağıtacak çok az şey vardı. Bu yüzden düşüncelerini diri tutması, aklını başına toplaması gerekiyordu.

Bu son kısmı başarmak düşündüğünden daha zordu. Alize ağır çekimde yürüdüğünü hissetti, kış yanaklarına vururken bile gözleri kapanmak için âdeta yalvarıyorlardı. Omid'in ziyaretinin ardından Amina Hanım kızı eşek sudan gelinceye dek çalıştırmış, tek cömertliğini hızlı bir cezayla törpülemişti. Kâhya, Alize'nin mutluluğunu sezmiş ve kızı böyle hayallerden uzak tutmaya ant içmiş gibiydi.

Aminna Hanım'ın amacına neredeyse ulaşmış olması büyük bir talihsizlikti.

Günün sonunda Alize yorgunluktan öyle tükenmişti ki bir pencerenin yanından geçerken havanın karardığını görüp irkilmmişti. Günün büyük kısmında üst kattaydı, güneşin ufukta kaybolduğunun farkına varmamıştı. Şu anda bile, gaz lambalarının aydınlattığı taşlarda yürürken günün nereye gittiğini, bir zamanlar nasıl bir mutluluk taşıdığını çözemiyordu.

Omid'in ziyaretinin pırıltısı saatler süren elişinin yorgunluğunda sönüp gitmiş, üzüntüsü ateşböceğinin görünüşe göre sonsuza dek ortadan kayboluşuyla katlanmıştı. Alize, böceğin ilk ortaya çıkışında hissettiği orantısız umudun farkına sadece onun yokluğunda varmıştı; yarattığın aniden, tamamen kaybolması ateşböceğinin onu yanlışlıkla bulduğunu, hatasının farkına vardığında da yeni bir arayış için onu terk ettiğini düşünmesine yol açmıştı.

Yazık olmuştu, Alize ateşböceğinin sahibiyile tanışmak için can atıyordu.

Baz Konağı'ndan Follad Konağı'na giden yol aniden sona erdi, Alize düşüncelerine öylesine gömülmüştü ki iki bina arasındaki uzaklığı ne kadar hızla kat ettiğinin farkına varmamıştı. Sıcaklık ve lamba ışığını düşünerek sevindi, hizmetçiler girişine doğru hevesle ilerledi.

Alize kocaman tahta kapıya iki kere vurmadan önce ayaklarını yere vurarak ısınmaya çalıştı. Yeni kazandığı paranın bir kısmını adamakıllı bir kışlık palto dikebilmek için bir top yün almaya harcayabilecek mi diye düşündü.

Belki bir şapka bile dikebilirdi.

Alize heybesini bacaklarının arasına sıkıştırdı, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Bu soğukta hareketsiz kalmak çok daha acı vericiydi. Doğru, Alize sürekli çok üşüyordu — ama bu gece gerçekten de buz gibiydi. Başını kaldırıp Follad Konağı'nın muazzam boyutlarına gözlerini kısarak baktı, binanın keskin silüeti gökyüzüne yaslanmış gibiydi.

Alize gayrimeşru bir çocuğun böylesine soylu bir konakta yetiş-

nirilmesinin nadir görülen bir şey olduğunu biliyordu, ama Lucce büyükelçisinin alışılmadık bir adam olduğu, Huda Hanım'a diğer çocuklarına davrandığı gibi davranıp onunla ilgilendiği söyleniyordu. Alize bu söylentinin gerçekliğinden şüphe duysa da buna pek kafa yormuyordu. Huda Hanım'la tanışmamıştı, konu hakkındaki düşüncelerinin o andaki gerçekler üzerinde pek bir fark yaratacağını da düşünmüyordu.

Alize burada olduğu için şanslıydı.

Huda Hanım yüksek sosyeteye en yakın isimlerden biriydi ve bu sipariş ona Huda Hanım'ın hizmetçiliğini yapan, Alize'yi bir keresinde meydanda durdurup eteklerinin kesimi için ona iltifat eden Bahar adında bir kadın tarafından verilmişti. Alize o anda bir fırsat yakalamış ve bunu ziyan etmemişti; genç kadına boş vakitlerinde terzilik yaptığını söylemiş, ona çok çekici bir fiyat vermişti. Çok geçmeden o kadına bir gelinlik dikmesi için görevlendirilmiş, düğününde Huda Hanım elbiseye hayran kalmıştı.

Alize derin, sakinleştirici bir nefes aldı. O âna gelinceye dek uzun, dolambaçlı bir yol kat etmişti ve bunu boşa harcamayacaktı.

Kapıya bir kez daha, bu kez biraz daha sert vurdu – ve kapı bu kez ânında açıldı.

“Evet, kız, seni ilk seferinde duydum,” dedi Sena Hanım ters ters. “Gir içeri.”

“İyi akşamlar, hanımefendi, ben – ah,” dedi Alize irkilerek. Çakıl taşına benzer bir şey yanağına çarpmıştı. Alize başını kaldırıp açık gökyüzüne baktı, dolu yağmasını bekliyordu.

“Ee? Gir hadi,” diyordu Sena Hanım, elini sallayarak girmesini işaret ediyordu. “Dışarısı buz gibi, evin bütün sıcaklığını dışarıya kaçırıyorsun.”

“Evet, elbette. Affedersiniz, hanımefendi.” Alize eşikten hızla geçti, ama içgüdüleri ona son anda arkaya bakmasını söyledi, gözleri karanlığı taradı.

Bunun için ödüllendirildi.

Gözlerinin önünde tek bir ışık zerresi yanıyordu. Bir anda harekete geçip yanağına bir kez daha çarptı.

Ah.

Dolu değildi, ateşböceğiydi! Öncekinin aynısı mıydı? Bu kadar kısa bir zaman zarfında iki farklı ateşböceğinin onu bulma ihtimali neydi? Alize bunun pek az olduğunu düşündü.

Ve orada—

Gözleri iri iri açıldı. Orada, yüksek çalılıklarda. Bir hareketlenme mi olmuştu?

Alize ateşböceğine bir soru sormak için döndüğü anda donakaldı, dudakları soru sormak istercesine aralanmıştı.

Buna inanamıyordu.

Kararsız yaratık ikinci kez ortadan kaybolmuştu. Alize bakışlarını öfkeyle gölgelere çevirdi, karanlığın örtülerinin arasına bir kez daha bakmaya çalıştı.

Bu kez hiçbir şey göremedi.

“Sana bir kez daha içeri girmeni söylersem, kızım, seni kapıdan dışarı iterim, biter gider.”

Alize irkilip kapının eşiğinden hızla geçti, bir sıcaklık dalgası donmuş vücudunu sararken titremesini bastırdı.

“Affedin, hanımefendi — şey gördüğümü sandım sadece...”

Sena Hanım kaşlarını çatarak yanından geçip kapıyı çarparak kapattı, az kalsın Alize’nin parmaklarını sıkıştıracaktı.

“Evet?” diye sordu kâhya. “Ne gördün?”

“Hiçbir şey,” dedi Alize hemen, heybeyi kollarına aldı. “Affedersiniz. Başlayalım lütfen.”

YİRMİ

بیست

GECE ÇOK ÇABUK GELMİŞTİ.

Kamran yatağına uzanmış yatıyordu, üstünde çatık kaşlarından başka bir şey yoktu, koyu kırmızı çarşaflar kollarıyla bacaklarına dolanmıştı. Gözleri açıktı, uzağa bakıyorlardı. Bedeni bir kan banyosuna yatırılmış gibi gevşekti.

Epey çarpıcı bir görüntüydü.

Onu saran koyu kırmızı ipek denizi, cildinin bronz tonlarını tamamlıyordu. İncelikle yerleştirilmiş lambalardan yayılan altın rengi ışıltı bedeninin hatlarını daha da vurguluyor, Kamran canlı bir varlıktan ziyade bir heykele benziyordu. Ama Kamran böyle şeyleri düşünme zahmetine girse bile farkına varmazdı.

Bu çarşafları da lambaları da o seçmemişti.

Gardırobundaki giysileri de, odasındaki mobilyayı da o seçmemişti. Gerçekten ona ait olan tek şey bizzat dövdüğü ve her zaman yanında taşıdığı kılıçlarıydı.

Hayatındaki geri kalan her şey ona miras kalmıştı.

Her kadehin, her mücevherin, her kemer tokasının, her çizmenin bir bedeli, bir beklentisi, bir mirası vardı. Kamran'dan bunları seçmesi istenmemiş, itaat etmesi emredilmişti. Bu ona daha önce hiç zalimce gelmemişti, hayatı pek de zor bir hayat değildi. Mücadeleleri vardı elbette, ama Kamran peri masallarına kanacak biri değildi. Bir köylü olarak yaşasa daha mutlu olacağını hayal edecek kadar şaşkın değildi, sıradan bir aileden gelen, kıt zekâlı bir kadınla mütevazı bir hayat sürmeyi de düşlemiyordu.

Daha önce hiç kısıtlanmadığı için sorgulamadığı bir hayat sürüyordu. Hiçbir şeye muhtaç olmamıştı, sonuç olarak da herhangi

bir arzu tecrübe edecek kadar alçalmamaya karar vermişti. Arzu daha fakir, dünyanın zulmüne karşı tek silahları hayal güçleri olan erkeklere ait bir eğlenceydi.

Kamran hiçbir şey arzulamıyordu.

Yemekle ilgilenmiyordu, çünkü hep bolluk görmüştü. Maddi varlıkları hor görürdü, çünkü onun için hiçbir şey nadir veya sıradışı değildi. Altın, mücevherler, dünyadaki en nadir bulunan şeyler – biraz bile umursasa Hazan’a haber vermesi yeterliydi, ne isterse önüne serilirdi. Ama böyle önemsiz şeylerin ne değeri vardı ki? İvr zıvırla kimi etkilemeyi umut ediyordu?

Hiç kimseyi.

Sohbetten nefret ederdi çünkü daima onu arayan bir sürü kişi, sonu gelmeyen davetiyeler, imparatorluk boyunca onunla konuşmak isteyen hiç şüphesiz yüz binler, belki de milyonlar vardı.

Kadınlar...

Kadınlar belki de en az arzuladığı şeydi. Hiçbir belirsizliği olmayan bir düzenlemenin nesi çekiciydi ki? Tanıştığı kendi dengi olan her kadın, onu değersiz bulsa bile seve seve onunla beraber olurdu.

Kadınlar belki de en büyük belasıydı.

Kralın emriyle buna her zorlandığında üstüne çullanıyorlar, sürü hâlinde ona musallat oluyorlardı. Sarayda bulunmasının gerektiği nadir etkinliklerin hatıraları bile onu ürpertiyordu. Güzellik taklitleri, üstü beceriksizce kapatılmış hırs onu boğuyordu. Kamran sadece parasının, kudretinin, unvanının peşinde olan birini arzulayacak kadar aptal değildi.

Bu fikir bile onu tiksintiyle dolduruyordu.

Bir zamanlar yârenlik etmek için kendi sosyetesinin ötesine bakmayı düşünmüş, ama eğitimsiz bir kadınla asla anlaşılamayacağını ve sonuç olarak dengi olan kadınlardan ötesine bakamayacağını hemen anlamıştı. Kamran aptallara katlanamıyordu, ona göre en büyüleyici güzellik bile beyinsizliği telafi edemiyordu. Bu dersi güzel bir yüze kandığı ilk gençlik yıllarında iyice öğrenmişti.

Kamran o zamandan beri yalakaların üstüne attığı genç kadınlar yüzünden tekrar tekrar hayal kırıklığına uğramıştı. Peşin-

de olan kadın sürülerini tek tek inceleyecek sonsuz vakti olmadığı için bir zamanlar evliliğe dair düşünmüş olabileceği beklentileri çabucak silip atmıştı. Mutlu olma ihtimalini hiçe saymak, kaderine razı gelmeyi kolaylaştırmıştı: Kral ve annesi onun için en uygun eşi seçeceklerdi. Kamran bir eşte bile beklenti veya umut beslemeyi öğrenmiş, kaçınılmaz olana razı gelmeyi kabullenmişti.

Görevine.

O bakımdan, genç adamın ilk ve tek arzusunun kaynağının şimdi —başını kaldırıp saate baktı— evet, çok yüksek ihtimalle ölmüş olması büyük talihsizlikti.

Kamran sürünerek yataktan kalktı, üstüne bir cüppe geçirdi, nazırının önceden oraya bıraktığı çay tepsisine doğru yürüdü. Basit servis saatler önce oraya bırakılıp unutulmuştu: Gümüş çaydanlık, iki kısa çay bardağı, keskin kenarlı, taze kesilmiş küp şekerle dolu bakır bir kâse. Tombul hurmalarla dolu küçük, boyalı bir tabak bile vardı.

Kamran bardağını tepsiden alıp elinde tarttı. Cam bardak avucundan daha büyük değildi ve şekli bir kum saatini andırıyordu; kulpsuzdu, kenarından kaldırılacak şekilde yapılmıştı. Kamran bardağı avucunda gevşekçe tuttu, parmaklarını küçük gövdesine sardı. Biraz daha sıkısa mı, narin bardağı avucunda paramparça etse mi, cam tuzla buz olup derisini deşse mi diye düşündü. Acı ona iyi gelebilirdi.

İç çekti.

Bardağı dikkatle tepsiye bıraktı.

Prens kendine soğuk bir bardak çay döktü, bir küp şeker alıp dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bardağı kafasına dikip çayı bir dişi içti, sıvının acılığı dilinde yavaşça eriyen küp şekerin tadıyla dengelendi. Dudaklarına bulaşan bir damla çayı yaladı, kısa bardağı bir daha doldurdu ve odasını yavaşça turlamaya koyuldu.

Kamran pencerenin önünde durup aya uzun uzun baktı. İkinci bardak soğuk çayı kafasına dikti.

Saat neredeyse gecenin ikisiydi ama Kamran uyuyamıyordu.

Gözlerini kapatmaya bile cesaret edemiyordu. Uyursa görebileceklerinden, gece ona musallat olabilecek kâbuslardan korkuyordu.

Bu gerçekten de onun suçuydu.

Detayları öğrenmek istememişti. Onunla nasıl yüzleşeceklerini öğrenmek istememiş, iş bittiğinde haberdar edilmek istememişti.

Kamran'ın farkına varmadığı şey, bu detayları hayal gücüne bırakmanın daha da kötü bir fikir olduğuydu.

Derin bir nefes aldı.

Kapısı aniden şiddetle yumruklanınca irkildi.

YİRMİ BİR

پست ویک

GÜRLEYEN ATEŞ KOVUĞUNDA ÖYLE keyifle çıtırdıyordu ki, Alize garip bir şekilde yanan kütükleri kışkandığını hissetti. Sıcacık bir odada üç saattir —saate baktı, gece yarısını biraz geçiyordu— ayakta duruyor olsa da donmuş bedenini çözememişti. Alevler kararmış odunları yalarken aç gözlerle baktı ve bitkin hâlde gözlerini kapattı.

Yanan çıranın sesi rahatlatıcıydı — ve tuhaftı, çünkü çıtırtılarla takırtıları akan suyun sesini andırıyordu. Alize ateşin yanında durduğunu bilmeseydi, tavan arasındaki odasının çatısına kesik kesik vuran hafif bir yağmurun pıtırıtısını dinliyor olduğuna inanabilirdi.

Ne tuhaf, diye düşündü, birbirinden bu kadar farklı elementlerin aynı sesleri çıkarmaları ne kadar garip.

Huda Hanım bir diğer elbiseyi denerken Alize onu birkaç dakikadır bekliyordu, ama bunu sorun etmiyordu. Ateş iyi bir arkadaştı ve akşamı güzel geçiyordu.

Huda Hanım gerçekten de bir sürpriz olmuştu.

Alize bir kapının gıcirtısını duyunca gözlerini açtı, hızla doğruldu. Söz konusu genç kadın odaya girdi, üstünde Alize'nin bu akşamın son elbisesi olduğunu umut ettiği bir entari vardı. Huda Hanım sırf saatler önce ispatlanmış bir savı yeniden tasdiklemek için gardırobundaki bütün kıyafetleri tek tek denemekte ısrarcı olmuştu.

Tanrı aşkına, *bu* elbise gerçekten berbattı.

"İşte," dedi Huda Hanım, Alize'ye işaret ederek. "Görüyor musun? Çenenin öyle çıkarmandan bile bu elbiseden nefret ettiğini anlayabiliyorum, böylesi bir ucubeyi hor görmekte ne kadar da

haklısın. Bana ne yaptıklarını, nasıl ıstırap çekmeye zorlandığımı görüyor musun?”

Alize, Huda Hanım’a yaklaştı, etrafında yavaşça dönerek entariyi her açıdan dikkatle inceledi.

Alize’nin, Huda Hanım’ın kendini ispat etmemiş, hiç tanınmayan birine giysileriyle ilgili böylesi bir fırsatı neden sunduğunu anlaması uzun sürmemişti. Genç kadınla tanıştıktan dakikalar sonra bile Alize anlaşılacak neredeyse her şeyi anlamıştı.

Gerçekten de anlamak onu rahatlatmıştı.

“Sımsıkı bağlanmış bir denizaygırına benzemiyor muyum?” diyordu Huda Hanım. “Giydiğim her elbisenin içinde bir aptal gibi görünüyorum, anlıyor musun? Ya etlerim her yerden fışkırıyor ya da elbiseler her yerimi sıkıyor, ipek terlikler giyen makyajlı bir domuza benziyorum. Sirke kaçsam beni işe alırlar.” Güldü. “Yemin ederim bazen annemin bunu kasten yaptığını düşünüyorum, sırf beni sinir etmek için...”

“Affedersiniz,” dedi Alize sert bir sesle.

Huda Hanım konuşmayı kesse de ağzı hayretle açık kaldı. Alize onu suçlayamazdı. *Snoda* takan biri toplumun en aşağılık ayaktakımının sadece bir seviye üstündeydi, Alize kendi cüretine inanamıyordu.

Yanaklarının kızardığını hissetti.

Alize bu kez sessizce, “Affedersiniz, gerçekten,” dedi. “Niyetim nezaketsizlik etmek değil. Siz kendinizi ve görünümünüzü kötülerken bütün akşam sizi sessizce dinledim ve sessizliğimi sözlerinize bir destek olarak almanızdan endişelenmeye başlıyorum. Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin lütfen: Eleştirileriniz bana hem haksız hem de tamamıyla hayal ürünü gibi geliyor. Kendinizi bir daha asla sirk hayvanlarıyla karşılaştırmamanızı rica ediyorum.”

Huda Hanım gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde ona bakıyordu, hayreti zirveye çıkmıştı. Genç kadın Alize’yi şaşkına çevirerek hiçbir şey söylemedi.

Alize içinde bir tedirginlik hissetti.

“Korkarım ki sizi dehşete düşürdüm,” dedi usulca. “Ama görebildiğim kadarıyla muhteşem bir bedeniniz var. Bunun tam tersi-

ne ikna olmanız bana sadece vücut tipinizi inceleme zahmetine girmeden beden öneren duygusuz terzilerin işçiliğiyle canınızın yandığını anlatıyor. Derdinizin çaresinin oldukça basit olduğunu söyleyebilirim.”

Genç kadın bunu duyunca abartılı bir şekilde iç çekip bir şezlonga yığıldı, tepesinde parıltıyan avizenin ışığı altında gözlerini kapattı. Tek bir hıçkırık ağzından kaçarken bir koluyla yüzünü örttü.

“Gerçekten de söylediğin kadar basitse o zaman beni kurtarmanız,” diye haykırdı. “Annem ben ve kız kardeşlerim için farklı renklerde aynı elbiseleri sipariş ediyor, vücut şeklimin diğerlerinden çok daha farklı olduğunu *bilmesine* rağmen. Beni bu korkunç renklerle berbat fırırlara boğuyor ve ben sadece cep harçlığımla kendi başıma bir terzi tutamıyorum. Babama bunun sözünü etmeye korkuyorum, annem duyarsa evde işler benim için daha da kötüye gider.” Bir daha hıçkırıldı. “Ve şimdi yarınki baloya gidecek hiçbir şeyim yok ve her zamanki gibi Setar’ın alay konusu olacağım. Ah, bana nasıl eziyet ettiklerini bilemezsin.”

“Hadi ama,” dedi Alize kibarca. “Ben yardımcı olmak için buradayken gerilmenize gerek yok. Gelin de size durumun ne kadar kolayca düzeltilebileceğini göstereyim.”

Huda Hanım gösterişli bir isteksizlikle ayaklarını sürüye sürüye giyinme odasına inşa edilmiş daire şeklindeki podyuma çıktı, bu arada az kalsın eteklerine takılıp yere kapaklanacaktı.

Genç kadın alçak kürsüye çıkarken Alize, Huda Hanım’a gülümsemi, aşağı yukarı aynı yaşta olduklarını tahmin ediyordu. Huda Hanım bu gülümsemeye belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdi.

“Durumun nasıl düzeltilebileceğini göremiyorum,” dedi. “Balonun haftalar sonra yapılacağını varsaydığım için o güne kadar yeni bir elbise diktirecek zamanım olur diye düşünüyordum – ama şimdi annem *bunu* giymem için ısrar ediyor” –elbiseye bakarak boğuluyormuş gibi yaptı– “yarın gece. Elbisenin parasını çoktan ödediğini ve giymezsem nankör rezilin teki olacağımı söyledi, şikâyet etmeyi bırakmazsam da beni harçlığımı kesmekle tehdit etmeye başladı.”

Alize müşterisini bir an için inceledi.

Genç kadını gece boyunca inceliyordu aslında, ama Alize burada bulunduğu üç saat boyunca pek az konuşmuştu.

Ama zaman ilerlerken, yorumları ve alıntıları sayesinde Huda Hanım'ın hayatı boyunca epey eziyet çektiği ve kabalık gördüğü ortaya çıktı. Bu sadece uygunsuz doğumu yüzünden değil, ona dair olağandışı veya aykırı görülen her şey yüzündendi. Huda Hanım acısını bir kinaye ve başarısız bir kayıtsızlık örtüsü altına gizlemeye çalışıyordu.

Alize heybesini açtı.

İğnedenliği dikkatle bileğine taktı, işlemeli alet kemerini beline bağladı, mezurasını sargılı ellerine alıp açtı.

Alize, Huda Hanım'ın sadece elbiselerinden değil, kendi bedeninden de rahatsız olduğunun farkındaydı – ve öncelikle kızın özgüvenini harekete geçirmeden hiçbir şey başaramayacağını anlıyordu.

“Şu an için annenizle kız kardeşlerinizi unutalım, olur mu?” Alize genç kadına gülümsedi. “Öncelikle güzel bir cildiniz olduğunu belirtmek isterim ve...”

“Kesinlikle hayır,” dedi Huda Hanım hemen. “Annem benim fazlaca esmerleştiğimi, yüzümü daha sık yıkamam gerektiğini söylüyor. Ayrıca burnumun yüzüme fazla büyük geldiğini, gözleriminse çok ufak olduklarını söylüyor.”

Alize'nin bedeni öfkeyle kasılsa bile gülümsemesinin titremesi bir mucizeydi. “Tanrım,” dedi, sesindeki hiddeti saklamakta zorlanıyordu. “Anneniz size ne garip şeyler söylemiş. Bence güzel hatlarınız var ve cildiniz çok hoş...”

“Kör müsün?” diye terslendi Huda Hanım, kaşlarını iyice çatmıştı. “Lütfen yüzüme karşı yalan söyleyerek bana hakaret etme. Paranı kazanmak için bana yalanlar yutturman gerekmiyor.”

Alize bunu duyunca irkildi.

Para kazanmak için kızı dolandırabilecek olmasının ima edilmesi bile Alize'nin gururunu incitmişti, ama Alize bu darbelere izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Hayır, Alize korkmanın ne

demek olduğunu gayet iyi biliyordu – kız o kadar korkuyordu ki hayal kırıklığına uğramamak için umut etmekten bile çekiniyordu. Acı insanları bazen alingan yapardı, bu normaldi.

Alize bunu biliyordu, şansını bir daha deneyecekti.

“Parıldayan cildinizden söz ettim,” dedi dikkatle, “çünkü öncelikle bu gece şansın yanımızda olduğuna dair sizi temin etmek istedim. Bu elbisenin zengin, ışıltılı tonları size çok yakışıyor.”

Huda Hanım kaşlarını çatıp yeşil elbiseyi inceledi.

Elbise yanardöner ipek taftadan yapılmıştı; parıltıyor ve ışığın altında koyu yeşilden çok zümrüt yeşilini andırıyordu. Alize bu kız için kesinlikle bu kumaşı seçmezdi –bir dahaki sefere daha akıcı bir malzeme, belki de kalın bir kadife tercih ederdi– ama o an için güzelce kullanabileceği taftayla idare etmesi gerekiyordu. Diğer yandan Huda Hanım hiç ikna olmamış gibi görünüyordu, ama ona karşı saldırgan değildi.

Bir ilerlemeydi bu.

“Şimdi.” Alize kızı aynaya bakması için usulca döndürdü. “İkinci olarak, sizden dik durmanızı rica ediyorum.”

Huda Hanım ona bakakaldı. “Duruyorum zaten.”

Alize kendini zorlayarak gülümsedi.

Kızın etrafında serbestçe davranabilecek kadar güven verdiğini umut ederek kürsüye adım attı. Elini kuvvetle Huda Hanım’ın beline bastırdı.

Kız nefesini tuttu.

Omuzları geri çekildi, göğsü kalktı, omurgası düzleşti. Huda Hanım çenesini kaldırdı, aynada kendisine biraz şaşkınlıkla baktı.

“Şimdiden,” dedi Alize, “dönüştünüz. Ama bu elbise aşırı cıvılcı, anlıyorsunuz ya. Bir heykel gibi endamlısınız, hanımefendi. Çıkık omuzlarınız, dolgun memeleriniz, güçlü bir beliniz var. Doğal güzelliğiniz günümüz modasının şatafatı ve kısıtlamalarıyla boğuluyor. Tüm bu süslemeler ve fırırlar” –Alize elini gösterişli bir şekilde sallayarak elbiseye işaret etti– “daha mütevazı görünümlü bir kadının niteliklerini vurgulamak üzere tasarlanmışlar. Sizin görünümünüzün vurguya ihtiyacı olmadığı için, bu abartılı

omuzlar ve cıfcaflı kesim sizi boğuyor. Size modayı umursamamanızı, bunun yerine doğal görünümünüzü neyin en iyi şekilde tamamladığına odaklanmanızı öneririm.”

Alize itiraz edilmeyi beklemeden elbisenin yüksek boyunluğunu söküp açtı, düğmeler odanın her yerine saçıldı, biri tok bir pır sesiyle aynaya çarptı.

Alize kelimelerin Huda Hanım üzerinde hiçbir işe yaramayacak kadar zarar verdiklerini biliyordu artık. Kız öfkesini kusarken üç saat boyunca onu dinlemişti, şimdi reçete sunma zamanıydı.

Alet kemerinden bir makas çıkardı ve ürkek kıza hiç kıpırdamadan durmasını söyledikten sonra elbisenin kocaman, şişkin kollarının dikişlerini kesip açtı. Entarinin yakasını keserek bir omuzdan diğerine kadar yardı. Giysinin göğüs kısmını kaplayan fırfırları dikkatle sökmek için bir dikiş açma aleti kullandı, kızın göğsüne bastırarak pensleri aldı. Birkaç kesik daha atarak giysinin plilerini çözdü, eteğin genç kadının belinde serbestçe hareket edebilmesini sağladı. Alize sonra sargılı parmaklarıyla mümkün olabildiğince dikkatle çalışarak kız için yepyeni bir eskiz çıkardı, serdi, katladı, iğneledi.

Yüksek, fırfırlı yakayı süssüz bir kayak yaka hâline getirdi. Göğüs kısmını yeniden düzenledi, pensleri kızın göğsünü kısırmak yerine belinin en ince noktasını vurgulayacak şekilde özenle işledi, feci şekilde şişirilmiş kolları basitleştirip daralttı. Eteğin tasarımını yalınlaştırdı, ipeğin çok sayıda katman yerine tek bir dalga hâlinde kızın belini sarmasını sağladı.

İşi en sonunda bittiğinde geriye çekildi.

Huda Hanım bir elini ağzının üstüne kapattı. “Ah,” dedi nefes nefese. “Cadı mısın sen?”

Alize gülümsedi. “Çok az süse ihtiyacınız var, hanımefendi. Elbisedeki dikkat dağıtıcı detaylardan kurtulmak dışında hiçbir şey yapmadığımı görebilirsiniz.”

Huda Hanım en sonunda direnmeyi bıraktığında olduğu yerde gevşedi. Şimdi kendini dikkatli bir iyimserlikle inceliyordu, par-

maklarını elbisenin çizgilerinde gezdirdi, aynı parmaklarla yüzüne, elmacıkkemiğinin eğimine dikkatle dokundu.

“Ne kadar da zarif görünüyorum,” dedi Huda Hanım usulca. “Kıskıvrak bağlanmış bir denizaygırına hiç benzemiyorum. Ne anlaşılmaz bir sihir bu böyle.”

“Sizi temin ederim ki sihir değil,” dedi Alize. “Her zaman zarifsiniz, hanımefendi. Bunca zamandır tam tersini düşünmeye zorlandığınız için üzgünüm.”

Alize Follad Konağı’ndan en sonunda ayrıldığında saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Öylesine yorgundu ki başı dönmeye başlamıştı. Saate son baktığından beri en az bir saat geçmişti, bu da eğer hesabı doğruysa gece saat biri geçeli çok olduğu anlamına geliyordu. İşbaşı çanı çalmadan önce uyumak için sadece birkaç saati vardı.

Kalbi göğsüne gömülür gibi oldu.

Alize ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken gözlerini açık kalmaya zorladı. Bulanık zihniyle gökyüzünde iki ay gördüğünü zannettiğinde yanaklarını hafifçe çimdiklemek için durdu.

Acı soğukta heybesini mümkün olabildiğince dikkatle taşıyordu, çünkü o heybede Huda Hanım’ın yarınki balodan önce tamir etmeye söz verdiği yeşil elbisesi vardı. Huda Hanım’ın hizmetçisi Bahar saat sekizde, Alize’nin mesai bitiminden tam bir saat sonra elbiseyi almaya gelecekti.

Alize bunu düşünerek iç çekti, nefesinin karanlıkta bıraktığı buzlu ize baktı.

Huda Hanım’ın bütün ölçülerini almıştı, diğer beş elbise genç kadının talimatları gereğince Alize nasıl isterse o şekilde tasarlanacaktı. Bu hem bir lütuf hem de yük sayılırdı çünkü Alize’ye tasarım konusunda tam bir özgürlük sunsa da giyim zevki konusunda tüm sorumluluğu onun omuzlarına yıkıyordu.

Alize en azından diğer elbiseleri teslim etmesi için bir haftası olduğu için minnettardı. Yarının işleriyle nasıl başa çıkacağını, buna ek olarak da baloya giyecek uygun bir şeyleri nereden bula-

cağını hiç bilmiyordu. Glysilerinin bir önemi olmayacağını düşünerek kendini avuttu, kimse ona bakmayacaktı zaten – en iyisi de buydu.

Alize o anda tuhaf bir ses duydu.

Sesin tuhaflığı geceye ait olmayışından geliyordu – tekmelenmiş bir çakıl taşının hışırtısı gibiydi, takırtı bir anda duyulup ortadan kayboldu.

Bu yeterli olmuştu.

Adrenalin vücudunda dolaşp, duyuları güçlenirken uyku zihninden kaçıp gitti. Alize adımlarını değiştirmeye, hızlanmaya veya yavaşlamaya cesaret edemiyordu. Bu sesi bir hayvanın veya irice bir böceğin çıkarmış olabileceğini düşündü. Suçu rüzgâra bile atabilirdi, ama bir esinti bile yoktu.

Aslında Alize'nin o anda izleniyor olduğuna dair hissettiği korkuya destek olacak bir tek kanıt bile yoktu. Ciddiye almanın ona hiçbir şey kaybettirmeyeceği içgüdüleri dışında. Aşırı tepki verdiği için aptal gibi görünecekse, öyle olsun.

Kendini bu saatte tehlikeye atmayacaktı.

Heybesini mümkün olabildiğince gelişigüzel bir hareketle kollarına alıp açtı. Yürürken iğnedenliğini sol bileğine taktı, sivri gereçleri çıkardı, parmaklarının arasına iğneler sıkıştırdı. Dikiş makasını alıp sağ elinde sımsıkı tuttu.

Neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif ayak seslerini çok geçmeden duydu.

Alize heybesini yere düşürdü, kalbinin göğsünde küt küt attığını hissetti. Kaldırımında hareketsiz durdu, kendini sakinleştirmeye çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Gözlerini kapatıp etrafı dinledi.

Bir çift ayak sesinden fazlası vardı. Kaç çift? Dört. Beş.

Altı.

Kim savunmasız bir hizmetçi kızın peşinden altı adam gönderirdi? Nabızı hızla atıyor, düşünceleri birbirine giriyordu. Sadece onun kim olduğunu, değerinin ne olduğunu bilen biri. Gecenin köründe onu yakalaması için altı adam gönderilmişti ve onu bu-

rada, Baz Konağı'na yarı mesafede, kendi odasının güvenliğinden çok uzakta bulmuşlardı.

Nerede olduğunu nasıl bilmişlerdi? Onu ne zamandır takip ediyorlardı? Ve başka ne öğrenmişlerdi?

Alize'nin gözleri aniden açıldı.

Bedeninin aniden uyanıp gerildiğini, sakinleşerek katılaştığını hissetti. Altı karanlık siluet —tümü birden karalara bürünmüştü— dört koldan usulca ona yanaştı.

Saldırganlar onu çepeçevre sardığında Alize sessizliği en sonunda, tek bir kelimeyle bozdu:

“Durun.”

Altı siluet şaşkınlıkla olduğu yerde durdu.

“Beni tanımıyorsunuz,” dedi Alize sessizce. “Hiç şüphesiz umurunuzda bile değilim, bana kötü niyet beslemiyorsunuz. Bu gece görevinizi yapıyorsunuz. Bunun farkındayım.”

“Yani?” dedi biri ters ters. “O kadar anlayışlıysan bırak bizi de işimizi yapalım.”

“Sizi bağışlıyorum,” dedi Alize. “Size söz veriyorum: Giderseniz canınızı bağışlayacağım. Beni rahat bırakırsanız size zarar veremeyeceğim.”

Adamlar bu sözlere geceyi dolduran kahkahalarla karşılık verdiler.

Bir diğeri, “Ne küstahlık böyle,” diye haykırdı. “Sanırım seni bu gece öldüreceğim için üzüleceğim, küçükhanım. Yine de hızlı olacağına söz veriyorum.”

Alize gözlerini bir an için kapattı, hayal kırıklığı vücudunu doldurmuştu. “Teklifimi resmi olarak reddediyorsunuz o hâlde?”

“Evet, ekselansları.” Adamlardan biri Alize'nin önünde gösterişli bir şekilde eğilir gibi yaparak alay ediyordu. “Bu gece merhametinize ihtiyacımız yok.”

“Öyle olsun,” dedi Alize usulca.

Derin bir nefes alıp sağ elindeki makası açtı ve öne atıldı. İkinci bir saldırgan üstüne atlarken makası fırlatıp bir temas sesi dinledi, bir adamın çığlığını işitti. Havaya zıpladı, eteklerini kaldırıp dön-

dü ve adamın çenesine tekmeyle indirdi, darbenin şiddeti adamın kafasını öyle geriye itmişti ki boynunun kırıldığını işitti, o anda da üçüncü düşmanıyla karşı karşıya geldi, adamın şahdamarını hedef alarak bir örgü şişi fırlattı.

Iskaladı.

Adam kükreyerek iğneyi bedeninden söküp attı, hançerini çıkararak dizginleri boşanmış bir öfkeyle Alize'ye doğru koşmaya başladı. Alize hiç zaman kaybetmeyerek öne atıldı, dirseğini adamın dalağına indirdi, boğazını tekrar tekrar yumrukladı, yumruğuna dikkatle yerleştirdiği iğneler adamın derisini peş peşe deldi. Adamla işi bittiğinde bütün iğnelerini onun boynuna gömmüştü.

Adam gümbürtüyle yere yıkıldı.

Saldırganlardan dördüncüsüyle beşincisi aynı anda ona doğru koştular, ellerinde palalar parıldıyordu. Alize kaçmak yerine onlara doğru koştu ve çok yakın mesafede aniden ortadan kayboldu, palaları tutan kollarını yakaladı, bileklerini kırdı, adamları sırtüstü yere devirdi. O anda cisimlendi, kıvrık kılıçları adamlardan alıp diz çökerek aynı anda ikisinin de göğüslerine birden sapladı.

Altıncı adam tam arkasındaydı. Adam daha gözünü kırpamadan Alize arkasına döndü, onu boğazından yakaladı.

Adamı tek eliyle kaldırdı, boğazını sıkmaya başladı.

"Şimdi," diye fısıldadı, "bana sizi kimin gönderdiğini söylemeyi düşünebilirsin."

Adam boğulmak üzereydi, yüzünün rengi mora çalıyordu. Başını müthiş bir çabayla iki yana salladı.

"Benimle yüzleşen altı adamın sonuncusuydun," dedi Alize usulca. "Bu da ya en akıllıları ya da en zayıfları olduğun anlamına gelir. İki durum da işime yarayacak. Birincisi doğruysa, bana çatmamayı öğreneceksin. İkincisi doğruysa korkaklığın dilini çözecek."

"Ben" —boğuluyor, tükürükler saçarak konuşuyordu— "ben seni anlamıyorum."

"Efendine dön," dedi Alize. "Rahat bırakılmak istediğimi söyle. Bunu uyarı olarak almalarını söyle."

Adamı elinden bıraktı. Saldırgan kötü bir şekilde düşüp bileğini burktu. Adam haykırdı, zorlanarak ayağa kalkarken nefes nefeseydi.

“Kaybol gözümün önünden,” dedi Alize usulca. “Fikrimi değiştirmeden önce.”

“Evet, hanımefendi, d-derhal.” Kaba saba adam, burkulmuş bileğinin el verdiği kadar hızla, topallayarak yürüyüp gitti.

Adam gözden kaybolduğunda Alize en sonunda nefesini bıraktı. Etrafına, sokağı kaplayan cesetlere bakıp iç çekti.

Alize insan öldürmekten hoşlanmıyordu.

Hiçbir canlının ölümünü hafife almazdı. Bu hem çok zor ve çok yorucu bir işti, hem de onu çok üzüyordu. Alize yıllar boyunca sadece yaralamaya, asla öldürmemeye çalışmıştı. Konuşarak çözmeyi tekrar tekrar denemişti. Hep merhametli olmaya uğraşmıştı.

Her seferinde onunla alay etmişlerdi.

Alize, ufak tefek yapılı, aşağı tabakadan, korunmasız bir kadının düşmanları tarafından asla saygı görmeyeceğini zor yoldan öğrenmişti. Onun aptal ve kabiliyetsiz olduğunu düşünüyor, nezaketinde sadece zayıflık görüyorlardı.

Alize’nin şefkatli ruhunun kırılğan bir çocuksuluktan değil, müthiş bir acıdan yaratılmış olduğunu çoğu kişi fark edemiyordu. Alize kâbuslarına dalıp kaybolmak istemiyor, bunun yerine her gün onları aşmaya çalışıyordu. Ve buna rağmen, merhamet tekliflerinin biri bile kabul edilmemişti. Karanlıklarını bir kenara bırakamıyorlar, Alize’nin kendi karanlığından kurtulmasına izin vermiyorlardı.

Ne seçeneği kalıyordu o zaman?

Alize dikiş makasını adamın mahvolmuş göğsünden kederle çıkardı, kesici ağızlarını adamın ceketine silip makası çantasına koydu. Kaldırımında örgü şişini aradı, iğnelerini ölmüş bir adamın boğazından çıkardı, her birini temizleyerek ortadan kaldırdı.

Yine taşınması mı gerekecek diye düşündü. Her şeyi yeni baştan inşa etmesi mi gerekecekti?

Şimdiden?

Bir daha iç çekti, eteklerini düzeltip heybesini aldı, ağzını kapattı.

Alize öylesine yorgundu ki kalan kısa yolu yürümeyi hayal bile edemiyordu, ama...

Yol oradaydı, altında iki ayağı vardı.

Alize'nin ne kanatları, ne arabası ne de atları vardı. Araba kiralayacak parası yoktu, onu kimse taşıyacak değildi.

Kızın her zamanki gibi kendi kendini taşıması gerekiyordu.

Bir ayak diğerinin önüne, adım adım. Baz Konağı'na varana dek dikkati dağılmayacaktı. Mutfaktaki ateşi küllemesi gerekiyordu hâlâ, ama bunu başaracaktı. Bir şekilde başaracaktı. Belki ancak o zaman... Gözlerinin önünde bir ışık noktası parıldadı ve ortadan kayboldu.

Alize gözlerini yavaşça kırptırdı. Gözleri kurumuştı, dinlenmek için can atıyordu. Tanrı aşkına, bunun için çok yorgundu.

"Kendini göster," dedi öfkeyle. "Bu oyundan sıkıldım. Kendini göster veya yoluma gitmeme izin ver. Yalvarırım."

O anda bir şekil önünde belirip canlandı. Gölgelere bürünmüş, genç bir adamdı, Alize onun yüzünü çıkaramıyordu. Adam aniden Alize'nin önünde diz çöktü.

Usluca, "Majesteleri," dedi.

YİRMİ İKİ

پست و دو

KAMRAN DELİRİP DELİRMEDİĞİNİ MERAK ediyordu.

Kapısını bu saatte kim yumrukluyor olabilirdi? Saray kuşatma altında olsa haberi olurdu, değil mi? Daha fazla gürültü, daha fazla tantana olurdu? Sadece saniyeler önce baktığı penceresinden, yolunda gitmeyen hiçbir şey görmemişti.

Kamran yine de aceleyle giyindi. Kapiya vurulan sesin şiddeti aniden yükselirken çizmelerini ayaklarına geçiriyordu. Bunun keyfi bir hareket olduğunu bile bile kılıç kemerini beline bağladı, bu öyle bağımlısı olduğu bir huydu ki o anda bile bundan kaçınamıyordu.

Prens en sonunda kapiya vardı ve açar açmaz kör oldu. Biri başına çuval geçirmiş, diğeryse kollarını tutup acı verecek bir şekilde sırtında bükümüştü.

Kamran haykırdı, şok ve sersemlik onu bir an için felç etmişti. Sonra kendine geldi ve başını hızla geriye atarak onu tutan heyulanın burnunu kırdı. Adam öfkeyle kükredi ama tutuşu pek gevşemedi, daha kötüsüyse ikinci saldırgan Kamran'ın boğazının etrafındaki çuvalı hızla sıkarak nefesini kesti.

Prens nefes nefese kaldı ve ağzında meşin tadını aldı, biri çuvalın dışından ağzına bir taş tikiştirmiş, taşı da o anda kafasının etrafına bağlanan bir sicimle yerine sabitlemişti. Kamran bağırma-ya, tükürmeye çalıştı ama ağzından sadece itiraz dolu homurtular çıkarabildi. Onun yerine mümkün olabildiğince şiddetle çırpındı ama iki adam onu sımsıkı tuttular, biri kollarını tuhaf bir şekilde bükerken diğeryse prensin ellerini birbirine bağlıyordu.

Bu adamların öldürme değil, sadece kaçırma emri aldıkları çok

geçmeden ortaya çıktı. Prensi öldürme emri almış olsalar bunu şimdiye kadar çoktan yaparlardı.

Bu noktada Kamran avantaj sahibiydi.

Onu canlı tutmaları gerekiyordu, ama kendi hayatı Kamran için değersizdi ve onu özgürlüğü için mücadele ederek kaybetmeye dünden razıydı.

Dahası, dövüşmeyi iple çekiyordu.

Prens gün boyunca öfkesini dizginlemiş, göğsündeki fırtınayı bastırmaya çalışmıştı. Bu bir rahatlama ânıydı şimdi.

Fırtınayı salacaktı.

Kamran ayağını geriye savurdu, var gücüyle saldırganın bacaklarının arasına tekmeyi indirdi. Adam haykırp en sonunda tutuşunu biraz olsun gevşetti ve Kamran'a birkaç santimlik hareket alanı tanıdı. Prens bunu kullanıp ikinci adamı omzunun, sonra da dizinin ağırlığıyla yere devirdi. Bileklerini saniyeler içinde bağlarından kurtardı. Ama Kamran hareket ederken hâlâ kördü, görmediği darbelerle saldırıyor, yumruklarının nereye indiğini, kaç kaburga kemiğini kırdığını umursamıyordu.

Başındaki çuvalı söküp atabilecek saniyeleri kazanabilmek için iki adamı en sonunda geriye attığında Kılıcını hızla çekti, ani ışığa karşı gözlerini kırıştırdı, havayı ciğerlerine çekti.

İki saldırgana doğru mümkün olabildiği kadar sakın bir tavırla yürüdü, onları ölçüp biçti. Biri iriyarıydı, öbürüyse normal cüsseliydi. İkisi de dizüstü çökmüştü, nefes nefeseydiler, ağızlarıyla burunları kan içindeydi.

Adamlardan iriyarı olanı aniden prensin üstüne atıldı ve Kamran zarafetle yana çekildi, adamın ağırlığını kullanarak rezil herifi omzunun üstünde kaldırarak yere devirdi. Saldırgan sert bir *küt* sesiyle sırtüstü yere yapıştı, ciğerlerindeki havayla birlikte iç organları da omurgasından ayrılmış olabilirdi.

Kamran parmaklarını kılıcının kabzasına doladı ve ikinci saldırgana doğru yürümeye başladı. Adam kendinden çok daha iri yoldaşının yerde hareketsiz yatan bedenine gergin gergin bakıp prensin gözlerini buldu.

İki elini havaya kaldırıp, "Lütfen, efendim," dedi, "size zarar vermek istemiyoruz, sadece bize emredileni yapıyorduk..."

Kamran adamı ense kökünden yakaladı, kılıcının ucunu kan akıncaya dek boğazına dayadı. Adam inledi.

"Sizi kim gönderdi?" diye sordu Kamran öfkeyle. "Benden ne istiyorsunuz?"

Haydut başını iki yana sallayınca Kamran kılıcı biraz daha batırdı.

Adam gözlerini sımsıkı kapattı. "Lütfen, efendim, biz..."

"Sizi kim gönderdi?" diye haykırdı Kamran.

"Ben gönderdim."

Kamran adamı ânında bıraktı, sanki ateşe verilmiş gibi aniden geri çekildi. Saldırgan yere devrildi ve prens yavaşça olduğu yerde döndü, şaşkınlığı vücut fonksiyonlarını sıfıra indirmiş gibiydi. Bir kan damlası kılıcının ucundan çizmesine düştü.

Kamran büyükbabasının gözlerine baktı.

"Hemen benimle geleceksin," dedi kral, "konuşacak çok şeyimiz var."

YİRMİ ÜÇ

یست و سه

ALİZE ÖNÜNDE EĞİLEN ADAMA hayretle bakakaldı.

“Affedin,” dedi yabancı sessizce. “Bu gece yardıma ihtiyacınız olursa diye yakınınızda olmak istedim sadece — ama buna gerek kalmadığı oldukça açık.” Alize gölgenin karanlığında bile adamın gülümsediğini gördü. “Ama ateşböceğim sizden çok hoşlandı, her fırsatta dikkatinizi çekmekte ısrar ediyor.”

“Bu ateşböceği sizin o zaman?”

Yabancı başını yukarı aşağı salladı. “Normalde daha itaatkârdır ama sizi gördüğünde beni tamamen unutuyor, son iki gündür isteklerime karşı gelerek size yanaşıyor. İlk olarak onu Baz Konağı’nda gördüğünüz gece bana itaatsizlik etti — bunu kesin olarak yasaklamama rağmen mutfak kapısından içeri daldı. Delişmenliği için sizden özür dilerim.”

Alize gözlerini kırpıştırıp adama şaşkınlıkla baktı. “Kimsiniz siz? Beni nereden tanıyorsunuz? Bu gece yardıma ihtiyacım olabileceğini nasıl bildiniz?”

Adamın gülümsemesi iyice genişledi, dişleri karanlıkta bembeyaz parıldadı. Eldivenli elini uzattı, içinde misket ebadında küçük, cam bir küre vardı. “Öncelikle,” dedi, “bu sizin için.”

Alize aniden hareketsiz kaldı.

Objeyi ânında tanımişti; buna *nosta* adı veriliyordu, eski Tulan dilinde *güven* anlamına gelen bir sözcüktü bu. Nadir olduklarını söylemek hafif kalırdı. Alize bunlardan birini çocukluğundan beri görmemiş, zaman içinde kaybolduklarını düşünmüştü.

Alize küçük küreyi dikkatle eline aldı.

Tarih boyunca bu *nostalardan* sadece birkaç tane yapılmıştı,

çünkü yapıları sadece Kâhinler'in başarabildiği eski bir büyü gerektiriyordu. Alize'nin annesiyle babası ona sık sık Tulan'daki büyü'nün Ardunya'ya kıyasla daha farklı –daha güçlü– olduğunu söylerdi, çünkü güneydeki imparatorluk daha küçük olsa da bu mineral dağlarında daha yoğun ve sonuç olarak Tulan topraklarında çok daha fazla Kâhin yaşardı. Çok sayıda Cin, eski Kil savaşları sırasında tam da bu nedenle Tulan'a kaçmıştı. Oradaki dağlarda onlara seslenen, onları güçle dolduran bir şeyler vardı.

Alize böyle işitmişti en azından.

Ardunya'da var olan çok az sayıdaki *nostan*ın da kaybedilmiş birçok savaşın hatırası olarak Tulan'dan kaçırılmış olduklarına inanılıyordu.

Bu yabancı'nın böylesine değerli bir şeyi nasıl eline geçirdiğini Alize hayal bile edemiyordu.

Hayretle adama baktı. "Bu benim için mi?"

"Bunu lütfen sadakatimin bir emaresi olarak görün, ekselansları. Hep yanınızda taşıyın, böylece düşmanlarınızın kimler olabileceğini düşünmenize gerek kalmaz."

Alize beklenmedik bir şekilde duygulandığını, gözlerinin nemlendiğini hissetti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman sizden af dileme cüretini göstereceğim. Bunca yıl boyunca bir başınıza acı çektiniz, kaçımızın sessizce sizi aradığını hiç bilmediniz. Sizi artık bulduğumuz için öyle minnettarız ki."

"Biz?"

"Evet. Biz." Bir gülümseme daha, ama bu seferkinde ciddiyet vardı. "Varlığınıza henüz haberdar edildim, ekselansları, her gün size ulaşmak için doğru ânı bekledim. O arada da ihtiyacınız olursa koruma teklif edebilmek için sizi takip ettim."

Adam konuşurken *nosta* Alize'nin elinde sımsıcak parıldadı. Alize, adam bir parça bile yalan söylese elindeki kürenin buz ke-seceğini biliyordu. Zihni öyle karmakarışık ki zorlukla nefes alabiliyordu.

"Kalkabilirsiniz," diye fısıldadı.

Adam kalktı, Alize'nin düşündüğünden çok daha geniş bedeni usulca ortaya çıktı.

"Işığa yaklaşın," dedi Alize.

Adam yakınındaki bir gaz lambasının ısıltısına adım attı, alevler soluk renkli saçlarıyla gözlerini tutuşturdular. Adam iyi giyimli ve bakımlıydı; giysileri kaliteli kumaştan dikilmişti, deve tüyü paltosunun kesimi kusursuzdu. Elindeki *nosta* olmasa, bu genç adamın onun adına savaştığına inanabileceğini sanmıyordu. Adamın hâli vakti gayet yerinde gibi görünüyordu.

Alize bu adam hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu.

Yine de, adama ne kadar bakarsa o kadar çok şey görüyordu. Beklenmedik bir biçimde yakışıklıydı, yüzü toplamda ilginç bir şeye varan birçok küçük kusurdan oluşuyordu.

Güçlü.

Bu tuhaftı, ama adam ona biraz Omid'i andırıyordu – esmer teni, yüzüne yayılmış çiller. Onu bir Güneyli gibi görünmekten alıkoyan tek şey soluk renkli saçlarıydı.

Alize derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Annemi muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur," dedi genç adam sessizce, "ama o bir nedimeydi. Bu Ateş Anlaşmaları'nın yürürlüğe girmesinden sonraydı, cinler saraya özgürce girebiliyorlardı ama o kim olduğunu saklamaya öyle alışkındı ki kimliğini gizlemeyi sürdürdü."

Alize'nin başı dönmeye başladı. *Nosta* elinde ısınırken bu öyküde ona tanıdık gelen bir şeylerin olduğunu fark etti.

"Sarayda geçirdiği pek çok akşamın birinde," diye devam etti adam, "annem merhum kraliçenin kehanet hakkında konuştuğunu işitti ve o zaman..."

"Kehanet mi?" Alize kaşlarını çatarak adamın sözünü kesti. "Benim hakkımda bir kehanet yani?"

Genç adam aniden sessizliğe büründü, uzun bir an boyunca bir şey söylemedi.

"Beyefendi?" diye bastırdı Alize.

“Özürlerimi kabul edin, ekselansları.” Adam biraz endişelenmiş gibiydi. “Farkında olmadığınızı bilmiyordum.”

Alize’nin kalbi küt küt atıyordu şimdi. “Neyin farkında değilim?”

“Korkarım ki bir kez daha af dilemek zorundayım, bu öykü oldukça uzun ve bu gece bunu anlatacak kadar vakit yok. Güvenliğiniz sağlandığında her şeyi ayrıntısıyla açıklayacağıma söz veriyorum. Ama bu gece burada daha fazla kalamam yoksa yokluğum fark edilir.”

Nosta alev alev yanıyordu yine.

“Anlıyorum,” dedi Alize.

Bir kehanet. Anne babası biliyor muydu? Saklanması için asıl sebebi bu muydu? Onu tanıyan herkes neden katledilmişti?

Genç adam devam etti: “Şu anda sadece annemin uzun zaman önce sizin anne babanızla tanış olduklarını söyleyebilirim. Sarayın surlarının içinde onların gözüyle kulağı oldu, evinizi sık sık ziyaret eder, her seferinde de saraydan toplayabildiği bilgileri aktarırdı. Bazen beni de yanına alırdı. Beni hatırlayacağınızı sanmıyorum, majesteleri...”

“Hayır,” diye fısıldadı Alize, sesi hayretle çatallaşmıştı. “Bu doğru olabilir mi? Bir zamanlar bana beştaş oynamayı öğretmiş olabilir misiniz?”

Gülümseyen genç adam cevap olarak cebine uzandı ve Alize’ye tek bir fındık uzattı.

Alize’nin bedenini ani, acı verici bir duygu sardı: Öyle büyük bir rahatlamaydı ki bu, boyutlarını algılayamıyordu.

Ağlamak üzere olduğunu düşündü.

“Keşfedilme haberinizi almak üzere annemin yaptığı gibi tahrin yakınlarında bekliyordum. Varlığınızdaki haberdar olduğumda güvenli nakliniz için derhal hazırlıklar yapmaya başladım. Yarın geceki baloya davetiyenizi aldığınızı varsayıyorum?”

Alize bir an için öylesine afallamıştı ki konuşamıyordu. “Balo mu?” dedi en sonunda. “Bu siz miydiniz – şey miydi?”

Yabancı, başını iki yana salladı. “Fikir çocuğa aitti. Ben de bunu bir fırsat olarak görüp yardımcı oldum. Durum işimize yarayacak.”

“Korkarım ki dilim tutuldu,” dedi Alize usulca. “Size sadece teşekkür edebilirim, beyefendi. Başka bir şey söylemekte zorlanıyorum.”

Ve bir iyi niyet göstergesi olarak *snodasını* çıkardı.

Genç adam irkilip geri çekildi. Kocaman açılmış gözleriyle, terdirgin bir ifadeyle ona baktı. Alize adamın ona bakmıyormuş gibi yaparak bakmakta zorlanmasını izledi, az kalsın kahkahayı basacaktı.

Adamı zor bir duruma soktuğunun farkına çok geç vardı. Alize’nin bir değerlendirme beklediğini düşünüyor olmalıydı şüphesiz.

“Gözlerim yüzünden bana bakmakta zorlandığınızı biliyorum,” dedi Alize nazikçe. “Buz yüzünden böyle, ama nedenini tam olarak anlayamıyorum. Sanırım gözlerim aslında kahverengi, ama başımda sıklıkla şiddetli bir ağrı, ani bir donma duygusu oluyor. Sanırım gözlerimin doğal rengini öldüren de bu ani soğuk. Renginin değişmesi hakkında yapabileceğim tek açıklama bu. Umarım tuhaflığımı göz ardı edebilirsiniz.”

Ve adam, sanki görüntüsünü zihnine dağlamak istiyormuşçasına onu inceledi – ve aniden gözlerini kaçırıp yere baktı. “Tuhaf görünmüyorsunuz, majesteleri.”

Nosta sımsıcak parlıyordu.

Alize gülümseyip *snodasını* taktı. “Güvenli naklim için hazırlıklar yaptığınızı söylediniz – ne demek bu? Beni nereye götürmeyi düşünüyorsunuz?”

“Korkarım bunu söyleyemem. Şu anda, planlarımızın suya düşüp yakalanma ihtimaliniz dolayısıyla mümkün olabildiğince az şey bilmeniz en iyisi.”

Nosta bir kez daha sımsıcak parıldadı.

“O zaman sizi nasıl bulacağımı nereden bileceğim?”

“Bilmeyeceksiniz. Yarın geceki baloya gelmeniz şart. Bunu başarmak için yardıma ihtiyacınız olacak mı?”

“Hayır. Sanmıyorum.”

“Pekâlâ. Zamanı geldiğinde ateşböceğim sizi arayacak. Yolu göstermesi için ona güvenebilirsiniz. Affedin, majesteleri.” Eğildi. “Geç oluyor, gitmek zorundayım. Şimdiden çok şey söyledim.”

Gitmek için döndü.

“Durun,” dedi Alize usulca, adamın kolunu tuttu. “Bana en azından adınızı söylemeyecek misiniz?”

Adam Alize’nin kolunu tutan sargılı eline bir an bakıp başını kaldırdı. “İsmim Hazan, majesteleri. Bana hayatınız pahasına güvenebilirsiniz.”

YİRMİ DÖRT

بیست و چهار

KAMRAN BÜYÜKBABASIYLA YAPTIĞI UZUN yürüyüşte hiçbir şey söylemedi, zihni her türden şaşkınlık ve ihanetle karmakarıştı. Kralın açıklamasını tam olarak duymadan aceleyle yargıda bulunmayacağına yemin etti, ama kanında kaynayan öfkeyi yok saymak giderek daha da zorlaşıyordu. Kamran'ın ilk olarak tahmin ettiği gibi kralın odalarına gidiyormuş gibi görünmüyorlardı ve Kamran o anda büyükbabasının onu nereye götürdüğünü tahmin edemiyordu.

Kralın gecenin bir yarısı odasına paralı askerler göndereceğini kırk yıl düşünse aklına getiremezdi.

Neden?

Aralarındaki ilişkide, bu kadar kısa sürede böylesi bir zalimliği, böylesi bir deliliği uyandıracak ne yaşanmıştı?

Neyse ki kral onu daha fazla merakta bırakmadı.

Yürürlerken önlerindeki yol kararıyor, hava soğuyordu, dolambaçlı yol giderek tanıdık ve tedirgin edici bir hâl alıyordu. Kamran bu yolda hayatı boyunca sadece birkaç kez yürümüşü, sarayın zindanlarını ziyaret etmek için pek bir sebebi yoktu.

Bir panik dalgası omurgasını yakıp geçti.

Büyükbabası ondan birkaç adım önde yürüyordu ve prens metal bir kafesin ilkel tasarımını görmeden önce homurtusunu işitti. Üç meşalenin onun gelişini bekler bir hâlde yakılmış olması yeterince dehşet vericiydi, ama yaydıkları ışığın bu şeytani boşluğun kaba yontulmuş köşelerini şiddetli bir parıltıyla aydınlatması, Kamran'ın korkusunu daha da gerçeğe dönüştürüyordu. Ne olduğunu bilmediği bir sıvı aralarındaki boşluğa düzenli aralıklarla

damlar, çürüme ve rutubet kokusu burnunu doldururken Kamran'ın korkusuyla şaşkınlığı daha da arttı.

Bir kâbusa adım atmıştı.

Kral Zal en sonunda torununa bakmak için döndü ve o anda bile kralının önünde eğilmesi gereken prens dimdik ayakta kaldı.

Kılıcını kınına sokmadı.

Kral Zal o kılıca bakıyordu şimdi, bu gölgeleri paylaştığı genç adamın küstahlığını inceliyordu. Kamran büyükbabasının gözlelerinde zar zor bastırdığı öfkeyi, saklama zahmetinde bulunmadığı hiddeti gördü.

Kamran'ın kendi yüzüne de benzer duygular yansıyor olmalıydı.

Yaşlı adam soğuk bir sesle, "Kralın olarak," dedi, "seni şu anda vatana ihanetle suçluyorum..."

"İhanet mi?" diye patladı Kamran. "Ne sebeple?"

"... ve seni saray zindanlarında belirsiz bir süreliğine hapse mahkûm ediyorum, sadece görevlerini yapmak üzere salıverileceksin, o esnada da sıkı gözetim altında olacaksın ve sonrasında geri döneceksin..."

"Beni bu kadere bir dava olmadan mı mahkûm edeceksiniz, majesteleri? Delil olmadan? Çıldırıldınız mı siz?"

Kral Zal bu hakareti duyunca çenesini kaldırıp derin bir nefes aldı. Bir an sonra konuştu.

"Kralın olarak, suçunun dava hakkını kaybettirecek kadar ağır olduğuna hükmediyorum. Ama büyükbaban olarak," diye ekledi alışılmadık bir sükûnetle, "sana kendini aklama teşebbüsünde bulunabileceğin bu tek buluşmayı sunuyorum.

"Eğer masumiyetini açıklamakta başarısız olursan muhafızlara seni derhal zincire vurmalarını emredeceğim. Böyle rezil bir suç için bu hükme karşı çarpışmaya devam edersen vatana ihanetin cezasını tam olarak çekeceksin ve gündeğümünde, sonradan belirlenecek bir yerde idamını bekleyeceksin, ölümün şerefli bir biçimde, kılıçla olacak, başın bedeninden ayrılacak, tüm imparator-

luğun tanık olması için yedi gün ve yedi gece boyunca bir direğe dikilecek.”

Kamran bu hükmün şiddetinin nefes kesici bir acıyla tüm bedeninde dolaştığını hissetti.

İçi boşalmıştı âdeta.

Büyükbabası —onu büyüten, neredeyse bildiği her şeyi öğreten, hayatı boyunca örnek aldığı adam— onu idam etmekle mi tehdit ediyordu? Kral Zal’ın kendi akrabasına böylesi bir zalimlikte bulunabiliyor olması bile yeterince şaşkınlık vericiydi, ama daha beteri Kamran ikisini bu âna getirenin ne olduğunu aklının ucuna bile getiremiyordu.

İhanet mi?

Kamran bir an için savunma nazırının onu suçlayıp suçlamadığını merak etti, ama kaypak herifin büyükbabasını böylesine öfkelendirecek kadar etkileyebileceğine inanmakta zorlanıyordu. Nazır krala şikâyetle bulunmuş olsa Kamran’ın bundan gündüz vakti haberi olurdu, azar ıstır, uslu durması için uyarılarak salıverilirdi.

Ama bu...

Bu farklıydı. Kral gecenin bir vaktinde onu şahsi odasından aldırarak için silahlı adamlar görevlendirmişti. Bu bir karar odasında bir anlık çocuksu davranıştan daha ciddiydi.

Değil miydi?

Aralarında gergin bir sessizlik uzayıp gitti, o arada da Kamran en kötü ihtimali kabullenmek zorunda kaldı. Bir prensti, evet, ama öncelikle bir askerdi ve böylesi bir şiddetle ilk kez yüz yüze gelmiyordu.

Kendini zorlayarak sakin bir sesle, “İtiraf ederim ki kendimi böyle temelsiz bir suçlamaya karşı nasıl savunacağımı bilmiyorum, majesteleri,” dedi. “Bu sessizlik anları bile hayal gücüme bu suçlamalar için uygun bir açıklama yaratacak esin kaynağı olmayı başaramadı. Anlama ihtimalimin olmadığı bir şeye karşı kendimi savunma teşebbüsünde bulunamam.”

Kral Zal öfkeyle güldü, sesi hayretle doluydu. “O zaman sana

yöneltilen suçlamaların tümünü tam manasıyla reddediyorsun? Kendini savunmaya çalışmayacaksın?”

“Savunmam yok,” dedi Kamran sertçe, “çünkü huzurunuzda neden durduğumu, neden böyle insanlık dışı bir muameleyle odama beni kısıvrak yakalamaları için adamlar gönderdiğinizizi bilmiyorum. Nasıl bir ihanette bulunmuşum, söyler mısınız? Hangi zaman zarfında böyle bir şeyi başarmış olabilirim?”

“Bilmiyormuş gibi davranmakta ısrarcı mısın yani?” dedi Kral Zal öfkeyle, sağ eli altın güzrünü sımsıkı tutuyordu. “Şu anda bile, yüzüme karşı bana hakaret mi ediyorsun?”

Kamran’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Suçluluğuma şimdiden karar verdiğinizizi görüyorum. Nasıl bir suç işlediğimi bana söylemeyi reddetmeniz bunun kanıtı. Eğer hapsedilmemi istiyorsanız, öyle olsun. Kellemi istiyorsanız alabilirsiniz. Endişelenmeyin, majesteleri, mücadele etmeyeceğim. Kralımın emirlerine karşı gelmem.”

Prens kılıcını en sonunda kınına sokup eğildi. Gözlerini zindanın pislik içindeki, lekeli zemininden ayırmadı, yüzyıllar geçmiş gibiydi sanki. Ama muhtemelen dakikalar. Veya saniyeler.

Kral Zal en sonunda konuştuğunda sesi sakinleşmişti. “Kız ölmedi,” dedi.

Kamran başını kaldırdı. Konuşabilene dek bir an geçti, başı dönmüş, dengesi bozulmuştu. “Onu öldürmediniz mi?”

Kral Zal gözlerini kırpmadan prene baktı. “Şaşkınsın.”

“Öyleyim gerçekten. Epeyce.” Kamran duraksadı. “Gerçi konudan sapmanın maksadını anlayamadım. Kızla ilgili fikrinizi değiştirmenizin sebebini gerçekten merak ediyorum elbette, ama aynı zamanda da bu iğrenç hücrelerin çok geçmeden evim olup olmayacaklarını da bilmeye can atıyorum, ekselansları ve şu anda bu ikinci konu dikkatimi tam manasıyla cezbediyor.”

Kral iç çekti.

Gözlerini kapattı, parmak uçlarını şakağına bastırdı. “Bu gece onun peşinden altı adam gönderdim. Ve kız ölmedi.”

Kamran’ın beynindeki donmuş dişliler ağır ağır dönmeye baş-

ladılar. Paslanmış zihninin bahaneleri vardı: Geç olmuştu, prens bitkindi, bilinci öz büyükbabasının emrettiği ani bir saldırıya karşı kendini savunma çabasıyla meşguldü. Yine de, durumu anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Anladığında nefessiz kaldığını hissetti.

Yenilenmiş bir öfke –hiddet– kemiklerinde büyürken Kamran gözlerini kapattı. Konuşmaya başladığında sesi öyle soğuktu ki kendi bile tanıyamamıştı.

“Onu önceden uyardığımı düşünüyorsunuz.”

“Dahası,” dedi kral. “Ona yardım ettiğini düşünüyorum.”

“Ne iğrenç bir ima, majesteleri. Bu fikrin kendisi bile saçmalık.”

“Bu gece kapını açman oldukça uzun sürdü,” dedi Zal. “Merak ediyorum: Odalarına geri mi dönüyordun? Gecenin bir yarısında yatak odandan sürüklenerek çıkarılıyorsun, şu anda önümde tamamen giyiniksin, kılıçların ve kınların üstünde. Yatakta olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

Ve Kamran güldü. Bir deli gibi kahkaha attı.

“İnkâr mı ediyorsun?” diye bastırdı Kral Zal.

Kamran büyükbabasına ters ters baktı, nefret bedeninde parlıyordu âdeta. “Tüm kalbimle. Benim böyle aşağılıkça bir şey yapabileceğimi düşünmeniz bile öyle onur kırıcı ki hayretler içerisindeyim.”

“Onu kurtarmakta kararlıydın.”

“Bir masumun hayatını bağışlamayı düşünmenizi istedim sadecel” diye haykırdı Kamran, öfkesini bastırma zahmetine girmiyordu artık. “İnsaniyet namına basit bir ricaydı, hepsi bu. Kendi imparatorluğumun kralının verdiği fermana karşı gelecek kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsunuz? Bu kadar iradesiz, bu kadar omurgasız olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Kamran hayatında ilk kez büyükbabasının bocaladığını gördü. Yaşlı adam ağzını açıp kapattı, doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

“Ben— ben endişelendim,” dedi Kral Zal en sonunda, “zihninin ona dair düşüncelerle fazlasıyla meşgul olduğunu düşündüm. Sa-

vunma nazırıyla aptalca kavganı da işittim, adamdan açıkça nefret etsen bile o, Kitab Hanedanı'nın önde gelenlerinden biri ve ona söylediğin sözler isyankârlıktan başka bir şey değildi..."

"O yüzden kapıma silahlı adamlar mı yolladınız? Beni yargılanmadan süresiz hapse mi mahkûm ettiniz? Kellemi bir yanlış anlaşılma – bir *tahmin* uğruna tehlikeye mi atacaktınız? Bu endişeleriniz için orantılı bir tepki gibi mi görünüyor, majesteleri?"

Kral Zal ona sırtını döndü, iki parmağını kapalı dudaklarına bastırdı. Düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Öte yandan Kamran öfkeden titriyordu.

Bu akşam başına gelenler ona öyle acayip, öyle olanaksız geliyordu ki, kendi zihninden kopup gitmiş olabileceğini düşündü.

Büyükbabasının bir eş bulması için verdiği emre içten içe karşı gelmeyi düşündüğü doğrudu. Bir çılgınlık ânında kızı uyarmayı düşündüğü hatta hayatını kurtarmayı hayal ettiği de doğrudu. Ama Kamran kendi içinde, bu sessiz düşlerin sadece geçici duygulardan doğduğunu, bu sığ hislerin kralına, evine, atalarına karşı duyduğu sadakatle başa çıkamayacağını her zaman biliyordu.

İmparatorluğuna karşı.

Kamran kralına ve onun planlarına karşı asla saldırı planlamazdı – bunu tanımadığı bir kız için, ona kendi babasından daha çok babalık etmiş adama karşı yapmazdı.

Bu ihanet... buna katlanamazdı.

"Kamran," dedi kral en sonunda. "Anlamalısın. Kız hazırlıklıydı. Silahlıydı. Adamların üstündeki delikler kızın son derece olağandışı silahlara erişimi olduğunu gösteriyor, bu silahların karmaşık bir cephaneliğe sahip üçüncü bir şahıs tarafından temin edildiğini tahmin edebiliriz sadece. Kehanette onun kuvvetli müttefikleri olacağı söyleniyordu..."

"Ve siz bu müttefiklerden birinin ben olduğumu mu düşündünüz?"

Zal'ın yüz ifadesi karardı. "Saçma, çocuksu hareketlerin – kızın benim ölümüne sebep olabileceğini bilmene rağmen hayatını bağışlama arzun – bana başka seçenek bırakmadı, evet, çünkü

yardım almadan silahlı altı adamla başa çıkması epey olağandışı bir durum. Altı adamdan beşini katletti, sonuncusunu sadece bir uyarı göndermek için bağışladı...”

“*Kız bir Cin!*” diye bağırdı Kamran, göğsünü sıkıştıran cendere yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. “Bir krallığın vârisi. Doğa-üstü bir gücü ve hızı olduğunu, canı istediğinde görünmez olabildiğini saymıyorum bile – muhtemelen benim gibi, küçük yaşından beri kendini savunma konusunda eğitilmiş olmalı. Kendimi altı hayduda karşı kolayca korumamı beklemez misiniz, ekselansları? Ve buna rağmen, ne? Bir kraliçenin kolayca öldürülebileceğini mi düşündünüz?”

Kral Zal aniden öfkeden köpürmüş gibiydi.

“Bilinen dünyanın en büyük imparatorluğunun vârisisin,” diye haykırdı büyükbabası. “En iyi hocalar ve ustalar tarafından bir sarayda yetiştirildin. O kız bir yetim, eğitimsiz bir hizmetçi, son yıllarını çoğunlukla sokaklarda geçirdi...”

“Unutuyorsunuz, ekselansları,” dedi Kamran sertçe, “onun sıradan bir kız olmadığını bizzat siz söylediniz. Dahası da var: Sizi uyardım. Kızın Peştunca konuştuğunu size söyledim. Onun yeteneklerine ve zekâsına dair kuşkularımı sizinle daha en başında paylaştım. O sokak çocuğunu bir dal kırar gibi etkisiz hâle getirmesini izledim. Konuşmasını duydum: Keskin zekâlı ve diline hâkim, *snoda* takan bir kız için tehlikeli ölçüde...”

“Savunduğunu hararetle reddettiğin genç bir kadın hakkında çok fazla şey biliyorsun, çocuğum.”

Bu sözlerle Kamran’ın içinden bir öfke dalgası geçip gitti, onu sıcaklıktan tamamen mahrum bırakan bir şiddetle çarptı. Kamran sadece soğukluk hissetti.

Hissiz kalmıştı.

Prens gözlerini yerden ayırmıyor, nefes almaya çalışıyordu. O anki konuşmalarına inanamıyor, büyükbabasının gözlerindeki şüpheyi daha fazla katlanabileceğini sanmıyordu.

Hayat boyu süregelmiş sadakati öylece unutulup gitmişti.

“Onu hafife aldınız,” dedi Kamran sessizce. “Peşinden yirmi

adam yollamalıydınız. Becerikli olmasını beklemeniz gerekirdi. Siz bir hata yaptınız ve başarısızlığınızı üstlenmek yerine torununuzu suçlamanın daha iyi olacağını düşündünüz. Beni ne kadar kolay mahkûm ediyorsunuz. Sizin için bu kadar fuzulî miyim, efendim?"

Kral Zal bu sözlere hayretle öfleyerek karşılık verdi. "Bu kararı vermenin hoşuma gittiğini mi sanıyorsun? Yapmam gerekeni yaptım ben – bariz tesadüfleri gördüğümde doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Bu gece kıza yardımcı olsaydın tahta, kendi imparatorluğuna ihanette bulunmuş olurdun. Sana merhamet gösterip mahkûmiyet gibi hafif bir cezaya çarptırdım, burada en azından güvende olurdun. İhanetin halk tarafından keşfedilseydi kalabalık seni çok geçmeden linç ederdi.

"Anladığından eminim," dedi kral, "ben ilk olarak imparatorluğuma hizmet etmek zorundayım, sonuçları ne kadar acı verici olursa olsun. Bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir. Çok ileri gidiyorsun, Kamran." Zal başını sağa sola salladı. "Senden şüphelenmenin hoşuma gittiğine inanmış olamazsın, bu histerik saçmalığı daha fazla dinlemeyi reddediyorum."

"Histerik saçmalık mı?" Prens'in gözleri kocaman açıldı. "Beni bir zerre bile kanıt olmadan şuna mahkûm etmeye dünden razı olduğunuz için gücendim diye" –gerisindeki rutubetli, soğuk kafesi işaret etti– "histerik davrandığımı mı düşünüyorsunuz, ekselansları?"

"Sana ilk olarak kendini savunma fırsatı sunduğumu unutuyorsun."

"Evet, bana ilk olarak majestelerinin şahsen verdiği emirle düzenlenen saldırıya karşı kendimi savunma fırsatı verdiniz..."

"Yeter," dedi büyükbabası öfkeyle, sesi bir ton yükselmişti. "Anlamadığın şeyler için beni suçluyorsun, çocuğum. Hükümdarlığım boyunca vermek zorunda kaldığım kararlar –tahtı korumak için yapmak zorunda kaldığım şeyler– kâbuslarını sonsuza dek beslemeye yeter."

"Ne büyük mutluluk."

"Dalga geçmeye cüret mi ediyorsun?" dedi kral sertçe. "Beni

şaşırtıyorsun. Seni bir kez bile bir imparatorluğa hükmetmenin kolay veya bir an için bile zevkli bir şey olduğuna inandırmaya çalışmadım. Gerçekten de taç seni en başında öldürmezse seni sahiplenmek, bedenle ruhunu eline geçirmek için elinden geleni yapar. Bu imparatorluk yufka yürekli biri tarafından yönetilemez. Hayatta kalmak için gerekli gücü bulmak sadece senin elinde.”

“Ve benim hakkımda düşünceleriniz böyle mi, ekselansları? Yufka yürekli olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet.”

“Anlıyorum.” Prens güldü, elleriyle yüzünü, saçlarını ovuşturdu. Aniden öyle yorulmuştu ki, tüm bunların bir rüya, tuhaf bir kâbus olup olmadığını merak ediyordu.

“Kamran.”

Bu duygu neydi? Göğsündeki bu çarpıntı, boğazındaki bu yanma? İhanetin yakıcılığı mıydı bu? Kalp kırıklığı mıydı? Kamran neden kendini aniden ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu?

Ağlamayacaktı.

“Şefkatin bedelsiz olduğunu sanıyorsun,” dedi büyükbabası sertçe. “Bir masumun canını bağışlamanın kolay olduğunu, tersini yapmanın insanlık dışı olduğunu düşünüyorsun. Şefkatli olma lüksüne sadece milyonların güvenliğini sağlayabilmek için gerekli zalimliğin, merhametsizliğin ağırlığını senin yerine taşıdığım için sahip olduğunun henüz farkında değilsin.

“Sen ışığın tadını çıkarabilesin diye,” dedi kral, “karanlığı temizliyorum. Sen tek başına hükmedebilesin diye düşmanlarını yok ediyorum. Ve sen buna rağmen, bunun için cahilce benden nefret etmeye, kalbinin derinliklerinde yaptığım her şeyin senin yaşamını, mutluluğunu, başarını güvence altına almak için olduğunu bile bile beni kasten yanlış anlamaya karar verdin.”

“Bunu gerçekten mi söylüyorsun, büyükbaba?” dedi Kamran sessizce. “Söylediklerin doğru mu?”

“Doğru olduğunu biliyorsun.”

“Öyleyse beni kellemi uçurmakla tehdit ederken yaşamımla mutluluğumu nasıl güvence altına almış oluyorsun?”

"Kamran..."

"Başka bir şey yoksa, majesteleri." Prens kralın önünde eğildi.
"Odama çekileceğim. Çok uzun bir gece oldu."

Kamran yarı yoldayken kral ona seslendi.

"Bekle."

Prens duraksadı, titrek bir nefes aldı. Geriye dönüp bakmadan,
"Evet, ekselansları?" diye sordu.

"Bana bir dakikanı daha ayır, çocuğum. Beni gerçekten impa-
ratorluğa sadık olduğuna temin etmek istiyorsan..."

Kamran hızla döndü, bedeninin kasıldığını hissetti.

"... sana şimdi vermek istediğim önemli bir görev var."

YİRMİ BEŞ

پست و پنج

ALİZE BÜYÜK OTURMA ODASININ bir köşesinde dizlerinin üstündeydi, eli yer fırçasının üstünde donakalmıştı; yüzü yere öyle yakındı ki parlak taşlarda yansımalarını neredeyse görebiliyordu. Bir fincanı dolduran çayın tanıdık sesini dinlerken nefes almaya cesaret edemiyordu, bu şırıltıyı kendi adı gibi bilirdi. Su dışında Alize'nin yeme içmeyle pek arası yoktu ama çayı Ardunya'daki herkes kadar severdi. Çay Ardunya kültürünün öyle önemli bir parçasıydı ki Cinler için bile nefes almak kadar sıradan bir şeydi, o anda çaydanlığa o kadar yakın olmak kalbini titretmişti.

Alize'nin orada olmaması gerekiyordu elbette.

Pencereden içeri iri bir kuş girip mermer zemini olduğu gibi pisletince o köşeyi temizlemesi için gönderilmişti.

Düşes Cemile'nin de orada olacağını bilmiyordu.

Alize sırf işini yaptığı için başı belaya girecek değildi, hayır, onu evin sahibesiyle aynı odada gören olursa hemen dışarı atılır, başka bir yerde çalışmaya gönderilirdi. Evin sakinleri mevcutken hizmetçilerin odalarda uzun süre oyalanmalarına izin verilmezdi. Alize'nin işini yapıp mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde ortadan kaybolması gerekiyordu – ama Alize son beş dakikadır aynı temiz yeri ovalamakla meşguldü.

Gitmek istemiyordu.

Alize daha önce Düşes Cemile'yi yakından hiç görmemişti ve o anda kadını tam olarak *göremese* bile, merakı her saniye artıyordu. Sert koltukların ustalıkla oyulmuş bacaklarının arasından kadının yatay bir şeridini görebiliyordu. Düşes arada bir aniden kalkıyor, sonra oturuyordu. Sonra yeniden kalkıyor, yer değiştiriyordu.

Alize büyülenmişti.

Kadının eteğinin bir parçasını, kadın dört dakika içinde dördüncü kez yer değiştirirken terliklerini şöyle bir gördü. Bu eğik bakış açısından bile Alize kadının eteklerinin altına bir krinolin' giydiğini görebiliyordu, sabahın bu saati için bu hem garip hem de biraz uygunsuz kaçıyordu. Düşes Cemile, sabahın on buçuğunda gidecek bir yeri olmayan bir kadın için fazlasıyla süslüydü. Birini bekliyor olmalıydı şüphesiz.

Bu son düşünceyle Alize'nin midesi korkunç bir takla attı.

Prensin Setar'a varacağıının ilanından beri geçen iki günde Amina Hanım hizmetçileri bizzat ev sahibesinin emriyle neredeyse öldürene dek çalıştırmıştı. Alize sabırsızlıkla beklenen anın en sonunda gelip gelmediğini –ve prensi şahsen görüp göremeyeceğini– ister istemez merak ediyordu.

Gözlerini hemen yere çevirdi.

Bu düşünceyle kalbi küt küt atmaya başlamıştı. *Neden?*

Alize son birkaç günde kendine prensi pek düşünme izni vermemişti. Şeytan onu her nedense genç adama karşı uyarmıştı – ve Alize buna her geçen gün daha da şaşırıyordu. Gerçekten de, ilk başta bu kadar tehditkâr görünen şeyin son zamanlarda zararsız olduğu ortaya çıkmıştı: Prens ne bir canavardı, ne de çocuk katili.

Omid'in son ziyareti, Alize'nin genç adamın çocuğa karşı hareketlerine duymuş olabileceği şüpheleri hafifletmemiş olsa da, Alize prensin nezaketinin delilini üstünde taşıyordu. Onu karanlık bir silütle dövüşmekten esirgemesi dışında, bir yağmur fırtınasının ortasında bohçalarını ona iade etmişti – onu nasıl bulacağını bilmesinin önemi yoktu. Alize bu belirsizlik üzerinde artık kafa yormamaya karar vermişti, bunun maksadını göremiyordu.

Şeytanın uyarıları hep böyle karmakarışık.

Alize, İblis'in sadece bir alamet olarak devamlılığı olduğunu öğrenmişti. Hayatındaki kısa, titrek ortaya çıkışları peşinden hep

* Krinolin, malakof veya halka etek, eteğin çemberlerle genişletilmesiyle daha kabarık bir biçimde tasarlanan bir kadın giysisi. –çn

felaket ve çalkantı getiriyordu — ve en azından bu kadarının doğruluğu şimdiden ispatlanmıştı.

Alize gerisini düşünerek kendine işkence etmeyecekti.

Dahası, Alize prensin onu bir an bile düşünmüş olabileceğinden şüpheliydi; prens kısa rastlaşmalarını tamamen unutmamışsa hayretler içinde kalırdı. Alize'nin bugünlerde görüşüp hatırlayabileceği çok az yüz vardı, ama Ardunya prensinin hayatında zavallı bir hizmetçi kızın var olduğunu bir saatliğine bile hatırlaması için hiçbir sebep yoktu.

Hayır, kimin ziyarete geleceğinin önemi yoktu. Önemi olmamalıydı. Alize'nin dikkatini çeken şey şuydu: Bir diğer koltuğa yerleşirken Düşes Cemile'nin eteklerinin hışırtısı.

Kadın ayak bileklerini çapraz yapıp çözdü. Eteğini silkeleyip kumaşı mümkün olabildiğince gösterişli bir şekilde sergilenmesi için koltuğa yaydı, böylece saten terliklerinin ucu eteğin altından görünecek ve dikkatleri ince, narin ayaklarına dikkat çekecekti.

Alize neredeyse gülümseyecekti.

Düşes Cemile gerçekten de prensin onu ziyaret etmesini bekliyorsa, o anki durum daha da şaşırtıcıydı. Kadın prensin *teyzesiydi*. Onun neredeyse üç katı yaşındaydı. Bu gösterişli hanımefendinin sıradan halktan biri gibi tedirgin ve yapmacık davranışlara başvurması hem eğlendirici hem de şaşkınlık vericiydi, Alize'nin karmakarışık, fokur fokur kaynayan zihnini dağıtmak için mükemmel bir sebepti.

Kendi dertleri Alize'nin canına yetmişti.

Alize yer fırçasını cilalı taş zemine bırakıp ani bir duygu dalgasını geri püskürttü. Bir önceki akşam evine döndüğünde iş çanı çalmadan önce uyumak için üç saati kalmış, bu üç saatten ikisini yatağında dönüp durmakla harcamıştı. Hafif bir telaş o anda bile içinde kaynıyordu ve bunun sebebi az kalsın öldürülecek olması değildi —kendi işlediği cinayetler bile değildi— gece vakti önünde eğilen genç adamdı.

Majesteleri.

Annesiyle babası ona bu ânın gelip çatacağını hep söylemişlerdi, ama habersiz o kadar çok yıl geçip gitmişti ki Alize bekleme-

yi bırakalı çok olmuştu. Annesinin ölümünden sonraki ilk yılda, uzun, kasvetli günleri umuda el açarak atlatmıştı, çok geçmeden bulunacağından, kurtarılacağından emindi. O kadar önemli biriyse, biri onu korumak için gelecekti hiç şüphesiz?

Günler geçmiş, kimse gelmemişti.

Evi kül olduğunda Alize on üç yaşındaydı, ona sığınak sağlayabilecek arkadaşı yoktu. Geride kalan, parçalanmış altın ve gümüş kalıntıları bulmak için evinin enkazını talan etmiş, bunları da hâlen sahip olduğu dikiş ve nakış aletlerini alabilmek için zararına satmıştı.

Kimliğini ortaya çıkarmamak için sıklıkla bir kentten diğerine göç etmiş, o umut dolu ilk yılda *snodalı* bir hizmetçi olarak iş bulmayı akıl etmemişti. Bunun yerine terzilik işi aramış, güneşe yolculuk etmiş ve yıllar boyunca köylerden kasabalara, kasabalardan küçük şehirlere gezip durmuştu. Ne kadar ufak olursa olsun her türlü işi almış, güvenle yatabileceği her yerde uyumuştur. Bu dayanılmaz günlerin çok geçmeden son bulacağı, en sonunda bulunacağı düşüncesiyle kendini avutmuştu.

Beş yıl geçmiş, kimse gelmemişti.

Onu darağacından kurtaracak kimse yoktu. Yeni bir şehre her ayak bastığında güvenli bir yol göstermek için kimse gelmemişti, şehrin ezici karmaşıklığında onu usulca akan bir ırmağa veya nehre götürecek kimse yoktu. Susuzluktan ölmek üzereyken kimse yardımına gelmemişti, çaresiz kalıp lağım suyunu içtikten sonra kısa bir süre felç geçirecek kadar şiddetle zehirlendiğinde yanında kimse yoktu.

Alize iki hafta boyunca buz kesmiş mazgallarda yatmış, bedeni şiddetli nöbetlerle sarsılmıştı. Onu en beter tacizlerden korumak için kendini görünmez kılabilen enerjisi kalmıştı. O zamanlarda, dudakları soğuk ve susuzluktan çatlamış bir hâlde gümüşü aya baskarken sokaklarda bir başına öleceğinden emindi.

Kurtarılma umuduyla yaşamayı bırakalı çok olmuştu. Erkeklerle kadınların en kötülerini onu avlasa, peşine düşse bile asla yardım çağlığı atmıyordu, bunca çağırısı cevapsız kalmışken bunu yapmayacaktı.

Alize bunun yerine kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti.

Onunki hayatta kalmak için yalnız, acılarla dolu bir yoldu. Birinin onu en sonunda bulacağı fikri imkânsız geliyordu ve Alize hem umut hem de korku doluydu, bu iki duygu arasında öyle sıklıkla gidip geliyordu ki delirebileceğini düşünüyordu.

Kendine bir an olsun mutluluk hissetme iznini vermek aptallık mıydı? Alize bunu merak ediyordu.

O anda hareket etti, *nostan*ın göğsünde kıpırdadığını hissetti. Küreyi düşünebildiği tek güvenli yere, korsesinin içine saklamıştı, parlak cam küre cildine bastırıyordu. Konuşmalar etrafında kabarıp dinerken *nostan*ın ısınıp soğuduğunu hissediyordu, sıcaklıktaki her değişim dün akşam olanları hatırlatıyordu. *Nosta* onun için pek çok açıdan değerli bir hediye idi, o olmadan Alize dün geceye ait hatıralarının bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmeye başlayabilirdi.

İsminin *Hazan* olduğunu söylemişti.

Alize derin bir nefes aldı. Adamın annesiyle babasını hatırlaması, çocukluk evini ziyaret etmiş olması onu çok rahatlatıyordu. Tüm bunlar geçmiş hayatını –ve şu anki hayatında onun yerini– aniden gerçeğe dönüştürmüş gibiydi, kendi hayallerinden fazlası bunu teyit ediyordu. Yine de, iyimserlik ve tedirginlik dışında daha utanç verici bir duygu onu sarmıştı: Keşfedilmesi hakkında ne hissettiğinden emin değildi.

Uzun zaman önce, Alize buna hazırды.

Çocukluğundan beri önderlik edeceği, kendi halkı için bir değişim yaratacak güce dönüşeceği gün için hazırlanmıştı. Onlara bir yuva inşa edeceği, onları güvenliğe, barışa götüreceği gün için.

Şimdi Alize kim olduğunu bile bilmiyordu.

Sargılı ellerini kaldırıp sanki bu eller ona ait değillermiş, onları daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Ne hâle gelmişti?

Uzaklarda boğuk sesler duyunca aniden irkildi. Alize kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki Düşes Cemile'nin duruşunu değiştirdiğini de, giriş salonunda patlayan tantanayı da fark etmemişti.

Alize yere iyice yapışıp mobilyanın deliklerinden etrafa baktı. Düşes Cemile hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu: çay fincanını gevşekçe tutuyor, Setar'ın yerel gazetesi *Defter*'de yazılı bir sütunu okurken iç çekiyordu. Bu gazete soluk yeşil kâğıda basılmasıyla ünlüydü ve bir kopyasını alabilmek için gerekli parayı nadiren toplayabilen Alize'nin uzun zamandır ilgisini çekiyordu. Alize gözlerini kısarak gazeteye baktı, günün manşetini tersinden okumaya çalıştı. Makalelere ancak arada bir göz gezdirebiliyordu, ama...

Alize şiddetle irkildi.

Prens sesini duymuştu, bu ses ilk başta uzaktan gelmiş, sonra aniden keskin ve açık bir hâl almıştı, topukları mermer zemine vuruyordu. Alize ağzını bir eliyle kapatıp görülmemek için iki büküm oldu. Boştaki eliyle yer fırçasını kaptı, kendi aptallığı onu hayrete düşürmüştü.

Fark edilmeden nasıl kaçacaktı?

Oda aniden çay tepsileriyle kekler taşıyan hizmetçilerle dolmuştu, biri prensin yosun yeşili ağır paltosunu –bugün pelerin takmamıştı– ve Alize'nin daha önce yanında taşıdığını hiç görmediği altın bir gürzü alıyordu. Oradan oraya koşturan görevliler arasında, hiç şüphesiz prensin gelişinde orada bulunmak için bir bahane uydurmuş olan Amina Hanım da vardı. Amina Hanım Alize'yi o anda, prensin huzurunda yakalarsa, sırf ona bir ders vermek için dayaktan geçirirdi.

Alize yutkundu.

Görülmeme ihtimali yoktu. Ziyaret sona erene dek, evdeki her hizmetçinin soylu ziyaretçiyi şöyle bir görebilmek adına bu odadan geçmek için bir bahane uyduracağından emindi.

Alize maalesef prensin sadece çizmelerini görebiliyordu.

Çay isteyip istemediği sorulduğunda prens, "Evet, teşekkürler," dedi.

Alize donakaldı.

Prens cevabı nadir bir sessizlik ânında gelmişti, kelimeleri öyle bir açıklıkla çınlamıştı ki Alize elini uzatıp onlara dokunabileceğini düşündü. Prens sesi aklında kaldığı kadar derin ve karma-

şıktı, ama sesinde bugün farklı bir ton vardı. Tam olarak nezaketten yoksun denemezdi, ama hoşnut da değildi.

“Korkarım dün gece iyi uyuyamadım,” diyordu teyzesine. “Biraz daha çay her zaman iyidir.”

“Ah, canım,” dedi Düşes Cemile nefes nefese. “Neden iyi uyuyamadın? Sarayda rahat değil misin? Bir süre burada, eski odanda kalmak istemez misin? Hazırlattım...”

“Teyzem çok nazik,” dedi prens sessizce. “Teşekkür ederim, ama kendi odalarımnda gayet rahatım. Düşüncesizce konuştuğum için beni affet, seni endişelendirmek istemedim.” Bir duraksama. “Bu gece daha iyi uyuyacağımdan şüphem yok.”

“Eğer eminsen...”

“Öyleyim.”

Bir duraksama daha.

Düşes Cemile görünürde odadaki hizmetçilere daha soğuk bir sesle, “Gidebilirsiniz,” dedi.

Alize’nin nabızı hızlandı – fırsatını bulmuştu. Zamanında toparlanırsa diğerleriyle birlikte ortadan kaybolabilir, başka bir odaya sızıp bir işle meşgul olabilirdi. Elinde sabunlu suyla dolu bir kova ve fırça varken bunu başarmak biraz zor olacaktı ama başka seçeneği yoktu. Bu geceki baloya şişmiş bir göz ve morarmış bir yanakla gitmek istemiyorsa başarmak zorundaydı.

Alize mümkün olabildiğince sessizce ve süratle ayağa fırladı. Diğerlerine yetişmek için koşar adım ilerledi, ama yürürken kova-sındaki sıcak su çalkalandı, giysilerine ve yere sıçradı.

Alize yarım saniyeliğine suyun nereye döküldüğünü görmek için mermer zemini tararken aniden aramakta olduğu birikiñtinde ayağı kaydı.

Nefesini tuttu, dengesini toplamak için kollarını içgüdüsel olarak savurdu ve durumu daha kötü hâle getirdi. Kova bu ani irkilişle daha da yalpaladı, sabunlu kaynar su olduğu gibi eteklerine – ve yere döküldü.

Alize kovayı dehşetle yere düşürdü.

Olay yerinden kaçmanın telaşıyla düşünmeden hareket etti,

çizmesinin burnu eteğinin yerde sürüklenen ıslak kenarına takıldı. Alize şiddetle öne doğru devrildi, ancak bir dizini mermere şiddetle çarptıktan sonra iki eliyle düşmekten kurtulabildi.

Bir acı dalgası içinden geçip bacağına yayıldı; Alize haykırmaya cüret edemiyordu, ciğerlerine dolan çığlığı tek, kısık bir iniltiye çevirdi.

Boş yere ayağa kalkmaya çabaladı, ama acı öyle felç ediciydi ki düşünemiyor, nefes almakta bile zorlanıyordu. Gözlerine yaşlar utançla, acıyla doldu.

Alize Baz Konağı'ndaki işine son verileceğinden birçok kez korkmuştu ama o anda yolun sonuna geldiğinin kesin olarak farkındaydı. Bunun için sokağa atılacaktı, baloya hazırlanmak için güvenli bir yere ihtiyacı varken tam da gününü bulmuştu...

"Seni aptal, düşüncesiz kız," diye haykırdı Amina Hanım, ona doğru koştu. "Ne yaptın sen? Hemen kalk!"

Amina Hanım Alize'nin yerinden kımıldamasını beklemedi, kızı kolundan sertçe tutup yukarı çekince Alize az kalsın haykıracaktı, nefesini zorlukla bıraktı.

"Ben— affedersiniz, hanımefendi. Bir kazaydı..."

Amina Hanım onu mutfaklara doğru sertçe itti ve Alize tökezledi, sakat bacağına müthiş bir acı yayıldı. Duvara yaslanıp kendini toparladı, bahaneler boğazında sönüp gidiyordu. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Bunu temizleyeceksin, kız, sonra da pılını pırtını toplayıp bu evden gideceksin." Amina Hanım öfkeden köpürüyor, göğsü daha önce Alize'nin bile görmediği bir hiddetle inip kalkıyordu. Kâhya kızı tokatlamak istiyormuşçasına elini kaldırdı. "Sarsak ve beyinsiz olmak için tam da bugünü buldun. Seni kırbaçlatmalıyım..."

"Elinizi indirin."

Amina Hanım donakaldı, prensin beklenmedik sesini duyunca gözlerini kırptırdı. Olduğu yerde döner, bakışlarında ve vücut dilinde şaşkınlık yoğunlaşırken kâhyanın eli ağır çekimdeymiş gibi yavaş yavaş aşağı indi.

"A— affedersiniz, efendim..."

“Kızdan uzaklaşın.” Prensın sesi kısıktı, öfke doluydu, kara gözleri öyle bir gazapla parlıyordu ki Alize ona bakmaya bile korkuyordu. “Haddinizi aşıyorsunuz, hanımefendi. Hizmetçileri dövmek Ardunya yasalarına aykırıdır.”

Amina Hanım nefesini tutup yerlere kadar eğildi. “Ama— efendim...”

“Bir daha tekrarlamayacağım. Kızdan uzaklaşın, yoksa sizi tutuklatırım.”

Amina Hanım aniden korkuyla hıçkırdı, Alize’yle arasına mesafe koymak için hiç de zarif olmayan bir şekilde debelendi. Alize’nin kalbi öyle hızla atıyordu ki, aynı anda hem başı dönüyor hem de korkudan bayılacakmış gibi hissediyordu. Dizi aman vermeden zonkluyor, nefesini kesiyordu. Ne yapacağını, nereye bacağını bilmiyordu.

Eteklerin ani hışırtısı duyuldu.

“Ah, canım!” Düşes Cemile telaşla gelip prensin kolunu kavradı. “Yalvarırım zahmet etme. Seni böylesi bir beceriksizliğe maruz bıraktığım için suç benim. Seni bu kabalığa tanık ettiğim, rahatsızlık verdiğim için beni umarım affedersin...”

“Sevgili teyzem, beni yanlış anladım. Benim rahatsızlığım, eğer varsa, imparatorluğumuzu yöneten ve her anda itaat etmenin görevimiz olduğu yasaların açıkça çiğnenmesiyle uyanır sadece.”

Düşes Cemile gergin gergin güldü. “Yasalara bağlılığın takdire değer, canım, ama kızın cezalandırılmayı hak ettiğini görüyor olmalısın — Amina Hanım sadece münasip gördüğü şeyi yapıyordu...”

Prens hızla dönüp kolunu teyzesinden kurtardı. “Beni şaşırtıyorsun,” dedi. “Hizmetçilerine böyle zulmedilmesini mazur görüyor olamazsın? Kız bir kova su taşıyorken ayağı kaydı. Kendinden başka hiç kimseye zararı olmadı. Basit bir kaza yüzünden onu sokağa mı atacaksın?”

Düşes Cemile yeğenine kendini zorlayarak gülümsedi, sonra kâhyaya kötü kötü baktı. “Kaybol gözümün önünden,” dedi zehir damlayan bir sesle. “Kızı da yanına al.”

Amina Hanım'ın rengi attı.

Reverans yaptı, "Evet, düşesim," dedi, Alize'nin kolunu tutup ileriye doğru çekti. Alize zonklayan bacağıının üstünde tökezledi, haykırmamak için az kalsın dilini ısırıp koparacaktı.

Amina Hanım ona yardımcı oluyormuş gibi yaparak kendine çekti. "Bunu yapabilirsem şu anda boynunu kırardım," diye tısladı. "Bunu sakın unutayım deme."

Alize gözlerini sımsıkı kapattı.

Kâhya Alize'yi koridorda iteleyerek sürükledi, her adımında Düşes Cemile'nin sesi daha da hafifliyordu.

"Efsanevi bir kalbin var," diyordu düşes. "Hepimiz o pislik içindeki Güneyli çocuğu kurtarmanın hikâyesini işittik elbette, ama şimdi *snodalı* bir hizmetçiyi mi savunuyorsun? Kamran, canım, bizler için fazla iyi kalplisin. Gel, şahsi odalarımnda biraz çay içelim, sessiz olur..."

Kamran.

Adı Kamran'dı.

Alize sürüklenip götürülürken bu keşfin onu neden rahatlattığını, bunu neden umursadığını bilmiyordu.

Ama belki de şeytanın Alize'ye prensin yüzünü gösterme sebebi bu olabilirdi. Belki de bu an içindi. Belki de onun yüzü, düşüneceği son yüz olacaktı. Hayatı paramparça edilmeden önce.

Bir kez daha.

YİRMİ ALTI

پست و شش

KIZ KORİDORDA İTİLE KAKILA sürüklenirken Kamran gözlerini kırpmadan ona bakakaldı. Kızın elleriyle boynundaki sargılar yeterince sağlam deliller değilmiş gibi, hareketlerinden, vücut hatlarından, saçlarının parlak siyah buklelerinden tanımaya başladığını bir parça korkuyla aklının bir köşesine yazdı.

Duymadığı bir şeyler söyleyen teyzesine teşekkürlerini mırıldandı, ayrıntılarının farkına varmadığı bir başka odaya götürmesine izin verdi. Konuşurken teyzesine odaklanamıyordu, uygun olduğunu düşündüğü anlarda kafa sallıyor, hitap edildiğinde kısa, tek heceli cevaplar veriyordu.

Duyguları karmakarışık.

Neden dövülmüyorsun? diye haykırmak istiyordu.

Zihninin derinliklerinde Kamran kıza bağırmayı bırakamıyordu. Kız soğukkanlılıkla beş adam öldürebiliyor, ama bu canavar kâhyanın ona bu şekilde davranmasına izin mi veriyordu? Neden? En aşağı tabakadan bir hizmetçi olarak burada çalışmaktan, ondan daha alt seviyede insanların ona çöpmüş gibi davranmalarından, istismar etmelerinden başka çaresi yok muydu? Neden başka bir yerde iş aramıyordu?

Neden?

Bunu düşünürken süngüsü düştü.

Asıl acı veren de buydu: Kamran kızın neden burada kaldığını anlıyordu. Bir cinin, bir soylunun konağında iş bulmasının ne kadar zor olabileceğini daha yeni fark etmekle kalmamış, günler geçerken, kızın neden böyle büyük bir konakta iş aradığını tam olarak anlayabilecek kadar ufku açılmıştı. Kız bir yağmur fırtınasının tam ortasında bile *snodasını* çıkarmayı reddedince bunu

kavramaya başlamıştı, hayatının nasıl tehlikelerle dolu olduğunu görünce bunu tam olarak anlamıştı. Kamran kızı tanıyalı sadece birkaç gün olmasına rağmen, bu kadar kısa bir zaman zarfında üç kez saldırıya uğradığına tanık olmuştu.

Üç kez.

O anda, kızın hayatını görünmez biri olarak geçirmek istemekle kalmayıp, kendini şehirde tek başına yaşayabilecek kadar güvende hissetmediğini anlamıştı.

Birbirine taban tabana zıt iki arzuydu bu.

Kamran kızın hizmetçiliğinin ona para ve barınaktan fazlasını sağladığını fark etmişti. *Snoda* ona bir nebze bilinmezlik tanıyor-du, ama büyük bir konağın duvarları içinde güvenlik, garantili bir koruma, her geçiş noktasında muhafızlar vardı.

Kalabalık, son derece güvenli bir evde yüzü olmayan bir hizmetçi – kendi durumundaki genç bir kadın için mükemmel bir sığınaktı bu. Güvenliği karşılığında ona kötü davranılmasını kabullenmiş olmalıydı.

Kamran bu durumdan nefret ediyordu.

Yudumladığı çay midesinde zifte dönüşmüştü, elleriyle kollarının gevşek duruşu onu içten mengene gibi saran gerginliği gizliyordu. Kamran kaslarının cildinin altında erimeye başladığını hissetti, gülümsediği anlarda bile ağıtlar dudaklarından sessizce dökülüyordu.

“Evet, teşekkürler,” diye mırıldandı, teyzesinin ona uzattığı tabaktan ikinci bir parça börek aldı. Dilimi kardeşinin yanına yerleştirdi, tatlı tabağını alçak bir masaya bıraktı. Hiç iştahı yoktu.

“... bu akşamki balo heyecanla bekleniyor,” diyordu teyzesi. “Çok sevgili bir dostumun kızı da katılacak, sizi tanıştırmak istiyordum...”

Kamran bu isimsiz kızı neden sürekli koruma ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordu, kız çaresiz falan değildi, onun sorumluluğu altında da değildi.

“Hımm?” diye bastırdı teyzesi. “Ne dersin, canım? Sorun etmezsin, değil mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi prens, çay fincanına bakıyordu. “Böylesine saygı duyduğun herkesle tanışmaktan mutluluk duyarım.”

“Ah,” diye haykırdı teyzesi, ellerini çırpı. “Ne harika bir genç adamsın, ne...”

Kamran yine de onunki gibi bir hayat sürmenin, kendi içinde gücünle zekânın farkında olmanın, buna rağmen her günü hakarete uğrayıp azarlanarak geçirmenin çok yorucu olduğunu düşündü. Kız avlanmadığı her an hafife alınıyordu. Ve göklerdeki şeytanlar aşkına, kızı avlamaktan bıkmıştı.

Prens Baz Konağı’na bir casus olarak gönderilmişti.

Bu imparatorluk adına ilk gizli görevi değildi, sonuncusu olmayacağını da biliyordu. O anda tiksinti duyduğu görevin kendisi değil, ona verilen emrin doğasıydı.

Kamran o anda büyükbabasına karşı hissettiği nefretle düşmanlığın dineceğinde şüphe duysa da bu duyguları bastırmak zorunda olduğunun, hayatına aralarında ters hiçbir şey yaşanmamış gibi devam etmesi gerektiğinin farkındaydı. Kamran kralı lanetleyemez, görevini hiçe sayamazdı, o anki ikileminde bile bu ne kadar iğrenç olursa olsun sebat etmek zorundaydı.

“... lavanta rengi ipeklimi giymeyi düşünüyordum,” diyordu teyzesi, “ama daha önce hiç giymediğim çok hoş, krem rengi saten bir elbisem var ve ben...”

Kralı ikna etmek imkânsızdı: Kehanette kızın güçlü müttefikleri olacağı söylenmişti ve Zal sonuç olarak, dün geceki saldırıda kızın yardım aldığına kalben inanıyordu. Bu bilinmeyen müttefikler hakkında bilgi istiyordu. Kız bir casus veya asi grubuyla birlikteyse, diyordu büyükbabası, bundan haberdar olmalarının hayati önemi vardı.

“Ondan tam bir gizlilikle kurtulmayı umuyorduk,” demişti kral. “Dün gece olanlar bizi oldukça geriye götürdü, zira kız gerçekten de daha büyük bir planın parçasıysa —veya şahsi bir ordusu varsa— müttefikleri bir saldırı gerçekleştirdiğinin farkındalar.

“İkinci bir denemede başarılı olursak kızın ölümünün ayrıntıları imparatorluğa yayılabilir, Cin ve Kil arasında sürtüşmeye neden olacak vahşi dedikodulara yol açabilir. İç savaşı göze alamayız,” diye ısrar etmişti büyükbabası. “Bu yüzden, kızın tam olarak

kiminle çalıştığını, neler yapabileceklerini bilene dek beklemeliyiz. Ama çok uzun süre bekleyemeyiz.”

Kamran, harekete geçirdiği olaylar zincirini nasıl çözeceğini bilmiyordu. Hizmetçi kız onun ölümüne sebep olacakmış gibi görünüyordu ve o anki durumu için başkalarını suçlamaya can atsa da bunu yapamazdı.

Bunun yerine amansız bir vicdan azabı çekiyordu.

Kamran titrek bir nefes aldı ve elinde bir çaydanlıkla önünde aniden beliren teyzesini görünce irkildi. Aklı çok yavaşça yerine geldi.

Teyzesi ona garip bir bakış attı.

Prens teşekkürlerini mırıldandı, teyzesinin doldurması için boş fincanını uzattı, kendini gülümsemeye zorladı.

“Ne giyersen giy güzel görüneceğinden eminim,” dedi ona. “Sana her şey yakışıyor.”

Teyzesi ona gülümseyerek baktı.

Kral Zal’ın adamları neredeyse iki gün boyunca kızın peşine düşmüşler, bu arada da bol miktarda bilgi toplamışlardı – ama daha menfur bir bağlantıya dair delil bulamamışlardı.

“Kızın odalarına ulaşmamız gerek,” demişti kral. “Hassas bilgiler orada saklanıyor olmalı. Ama odasını geceleri için içeri sızmanın en iyi vakti gün ortasında, o çalışırken.”

“Anlıyorum,” demişti Kamran sessizce. “Ve gün ortasında Baz Konağı’na paralı askerler gönderemezsiniz.”

“Görüyorsun o zaman. Tahtın menfaatlerini ve endişelerini mümkün olabildiğince sızdırmamak son derece önem arz ediyor. Onu takip ettirerek çok büyük risk aldık. İmparatorluğun şeytan benzeri cinlerin ortalık yerde gizlendiğinden endişelendiği ortaya çıkarsa halk korkuya kapılıp birbirine girer. Ama teyzenin evini ziyaret etmen şüphe uyandırmaz, uzun zamandır seni bekliyor.”

“Evet,” demişti prens. “Sevgili teyzemin mektuplarını aldım.”

“Güzel. Görevin basit. Evde tek başına dolaşmak ve kızın odalarını baştan aşağı taramak için bir bahane bul. Bir nebze bile olağandışı bir şey keşfedersen bilmek istiyorum.”

Tuhaf bir açmazdı bu.

Kamran aynı anda akıllı ve şanslı olmayı başarabilirse, kralın verdiği görevi kıza yönelik ikinci bir saldırıyı önleyerek yerine getirebilirdi. Kızın güçlü bir müttefikle çalıştığına dair kanıtı ihtiyacı vardı sadece. Sorun şuydu ki, Kamran büyükbabasının komplo teorisine katılmıyordu. Paralı haydutlara karşı kızın yardım aldığına inanmıyor, sonuç olarak ona yardımcı olup olamayacağını bilmiyordu. Tek umudu, kralı duraksatabilecek bir şeyler bulmaktı, kanıt ne kadar temelsiz olursa olsun.

Kamran porselene vuran gümüşün çınlamasını işitti, bir çay kaşığı fincanını karıştırıyordu. Kendini bir kez daha şimdiki zamana dönmeye zorladı.

Düşes Cemile gülümsüyordu.

Birdenbire uzanıp elini Kamran'ın elinin üstüne koydu. Kamran'ın irkilmemeyi başarması küçük bir mucizeydi.

"Kafanda kırk tilkinin dolaştığını görebiliyorum," dedi teyzesi nezaketle. "Aklın böyle düşüncelerle doluyken bile beni ziyaret ettiğin için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Kamran otomatikman, "Sevgili teyzemi ziyaret etmek benim için her zaman bir zevk," dedi. "Umarım daha önce gelmediğim için beni affedebilirsiniz."

"Bundan sonra beni daha sık ziyaret edeceğine söz verdiğin sürece seni affederim," dedi teyzesi muzaffer bir tavırla, yerine oturdu. "Burada olmanı özledim."

Kamran teyzesine gülümsedi.

Çok eski bir sevginin uyandırdığı ender, gerçek bir gülümseme bu. Teyzesi Cemile babasının büyük kuzeniydi ve ona kendi annesinden daha çok annelik etmişti. Prens hayatı boyunca Baz Konağı'nda günler, hatta aylar geçirmişti ve o anda teyzesini gördüğü için mutlu olduğunu söylemek yalan sayılmazdı.

Ama işler eskisi gibi değildi artık.

"Ben de burada olmayı özledim," dedi, turuncu cennet hurmalarıyla dolu parlak bir kâseye bakıyor, ama görmüyordu. Başını kaldırdı. "Sen nasılsın? Dizlerin hâlâ ağrıyor mu?"

"Zavallı teyzenin hastalıklarını hatırlıyorsun, öyle mi?" Düşesin

yüzü mutluluktan parlayacak gibiydi. “Ne kadar da düşünceli bir prensin.”

Kamran göğsünde yükselen kahkahayı bastırdı, teyzesinin üstündeki etkisinden hoşlanmadığını söylese yalan söylemiş olurdu – gerçi teyzesinin onu övmek için teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden arada bir utanca kapılıyordu.

“Dizlerim ihtiyarladı,” dedi kısaca. “Yeterince yaşlandıklarında eşyalar dökülmeye başlar. Yapacak bir şey yok. Her neyse, ben senin için endişelenmekle böylesine meşgulken benim için endişelenmene gerek yok.” Bir duraksama. “Kafan her zamanki işlerinde mi? Yoksa canını sıkan başka bir şey mi var, canım?”

Kamran bu soruya ilk başta cevap vermedi, bunun yerine fincanının desenlerini inceledi. “Yaşlılığın,” dedi en sonunda, “sürekli gerilememizin tek sebebi olduğundan emin misin? Eğer öyleyse merak içindeyim. Belki de seninle aynı yaştayız, teyze, çünkü korkarım ki ben de dağılıyorum.”

Teyzesinin yüzünde aniden keder dolu bir ifade belirdi, Kamran’ın elini sıktı. “Ah, canım. Dilerim ki...”

“Affedersin. Senin için sorun olmazsa, kısa bir ara verebilir miyiz? Evi biraz gezmek, nostaljimi güzel evine dair yeni hatıralarla temizlemek istiyorum.”

“Sevgili çocuğum, elbette!” Düşes Cemile fincanını sertçe masaya bıraktı. “Burası benim olduğu kadar senin de evin. Ama bu gezintide sana katılamayacağım için umarım beni affedersin. Bildiğin gibi, dizlerim buna gerçekten ihtiyaç olmadıkça tüm o merdivenleri kaldıramaz.”

“Hiç önemli değil.” Kamran kalkıp başını eğdi. “Lütfen burada kal, istediğin gibi, sonra doğrudan buraya döneceğim.”

Teyzesinin yüzü parlıyordu. “Pekâlâ. Sen yokken öğle yemeğiyle ilgileneceğim. Gezintini bitirene kadar her şey hazır olacak.”

Kamran başını yukarı aşağı salladı. “Uzun sürmez.”

YİRMİ YEDİ

پست و هفت

MERAKLI HİZMETÇİLER HER ADIMINI takip ediyordu.

Kamran, Baz Konağı'nın salonlarını gezerken gürültü çıkarıyor, kapıları hoyratça açıyor, koridorlarda öylece dolanıyor, her yere kanıt bırakıyordu. Kapı eşiklerinde dramatik bir havayla duruyor, parmaklarını duvarlardaki ince işlemelerde gezdiriyor, gergin bir tavırla pencerelerden bakıyor, kitapları raflarından alıyor, meşin ciltli sayfaları göğsüne bastırıyordu.

Belki de Hazan haklıydı. Prens buna ihtiyaç duyduğunda gösteri sunmakta gayet iyiydi.

Özlemine iyice açığa vurduğunu düşünene dek bu gösteriyi sürdürdü, sonra, hizmetçilerin şüphelerinin iyiden iyiye dindiğinden emin olduğunda gölgelere çekildi.

Işık kadar sessizce, basamakları tırmandı.

Kamran'ın kalbi göğsüne ihanet ederek biraz fazlaca hızlı atmaya başlamıştı. İçinde bulunduğu berbat duruma karşın, kıza dair daha çok şey öğrenme fikriyle bir yanı hâlâ heyecanlanıyordu.

Kızın yetim olduğunu, Setar'da sadece birkaç aydır bulunduğunu ve Baz Konağı'nda sadece deneme amaçlı bir hizmetçi olarak yaşadığını büyükbabasından öğrenmişti. Sonuç olarak kızın hizmetçiler kanadında bir odası yoktu, diğer hizmetçilerle konuşup iletişim kurmasına da izin verilmiyordu. Bunun yerine, ona ana konağın en tepesindeki eski bir depo dolabında bir yer verilmişti.

Eski bir depo dolabı.

Bu keşif onu sarsmış, ama büyükbabası, prensi kızın odasının sapalığının görevini daha da kolaylaştıracağına çabucak temin etmişti.

Kamran'ın hayretini yanlış anlamıştı.

Bir merdiveni daha tırmanırken, prens böylesi bir dolabın nasıl görüldüğünü hayal etmekte zorlanıyordu. Hizmetçilerin en mürevazı odalarda kaldığını biliyordu, ama kızın çürüyen sebzelerin arasında yaşıyor olabileceğini düşünmemişti. Kız patates çuvaları ve sarımsak turşularıyla aynı odada mı kalıyordu yani? Zavallı kız nemli ve küf bağlamış parkelerin üstünde yatmak zorunda mı bırakılıyordu, ona sadece sıçanlar ve hamamböcekleri mi ahbaplık ediyordu? Kız ellerinin derisini yüzecek kadar çok çalışıyordu – ve ona temiz bir yatak gibi en temel ihtiyaç bile sağlanmıyor muydu?

Bunu düşününce Kamran'ın midesi bulandı.

Bu keşiflerin teyzesi hakkında neler düşündürdüğünü aklına getirmekten hoşlanmıyordu, ama daha beteri, kendinin daha iyisini yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Prens, saraydaki her *snodalı* hizmetçiye nasıl davranıldığını bilmiyordu – ve bunu sormak aklının ucundan bile geçmemişti. Ama bunu öğrenmek için belki de geç olmadığını düşündü.

Kamran tırmandığı merdivenlerin sayısını şaşırmıştı. Altı? Yedi? Kızın gece gündüz yaptığı zor yolculuğu tecrübe etmek garipti – ve kızın diğerlerinden ne kadar uzakta yaşadığını keşfetmek onun için bir diğer şaşkınlık olmuştu.

Bir an için, kızın her şeyden bu kadar uzakta olmayı kendi tercih edip etmediğini merak etti. Hiç kimse tavan arasına çıkan bu uzun yolu sebepsiz yere tepmezdi. Belki de bu kadar korunaklı olmak onu rahat hissettiriyordu.

Ama çok yalnız hissediyor da olabilirdi.

Kamran en sonunda kızın kapısının önüne vardığında duraksadı, göğsünde tedirgin edici bir kıpırtı hissetti.

Prens içeride ne keşfedebileceğini bilmiyordu, ama kendini en azından müthiş bir fukaralık tablosu için hazırlamaya çalıştı. Kızın özel hayatını kurcalamak dört gözle beklediği bir şey değildi, dolabın kapısını çekip açarken gözlerini kapattı, kızın ruhundan sessizce özür diledi.

Kamran eşiğe adımını atar atmaz donakaldı.

Sıcak bir ışığın parıltısı onu karşılamış, Gülmuhammedi güllerinin müthiş kokusu aklını başından almıştı. Kamran bu kokunun odanın bir köşesindeki küçük, işlemeli sepetten geldiğini tespit etti. Sepet hâline getirilmiş kâse, ağır ağır kuruyan pembe taçyapraklarıyla dopdoluydu.

Kamran'ın nutku tutulmuştu.

Küçük oda —o kadar küçüktü ki oraya uzanıp yatsa odayı boylu boyunca kaplayabilirdi— sıcak ve rahattı, esansla doluydu, rengârenkti. Görünürde bir tek hamamböceği bile yoktu.

Kamran bir divane gibi gülmek istedi.

Nasıl? Kız onu bu utanç verici duruma her seferinde düşürmeyi nasıl başarıyordu? Kendini bir kez daha onu anladığına ikna etmiş —hatta ona acımıştı— ve bunun yerine kibrinin önünde küçük düşmüştü.

Müthiş bir fukaralık tablosu, tabii.

Oda pırlı pırlıdı.

Duvarları, zemini ve tavanı öylesine ovalanmıştı ki parkeler dolabın siyah, küf kaplı kapısına uymuyordu, kız bu kapıya dokunmamıştı. İpekli bir battaniyeyle ve yastığın düzenle süslediği mütevazı bir yatağın yanına küçük, güzel desenli bir kilim yerleştirilmişti. Kızın birkaç parça elbisesi rengârenk kancalardan sarkıyordu —hayır, Kamran bunların renkli sicimlere sarılı çiviler olduklarını fark etti— türlü eşyalar özenle temiz bir elma sandığına dizilmişlerdi. Bu eşyalardan pek çoğu dikiş aleti gibi görünüyordu. Ama başlığını okuyamadığı tek bir kitap da vardı. Kamran odaya farkına varmadan girerken kitaba şöyle bir göz gezdirdi. Odanın tamamı bir anda görüş alanına girdi ve farkına varmadığı bir köşede yanmakta olan mumu çok geç fark etti.

Aniden kaskatı kesildi.

Soğuk bir bıçağın boynuna tanıdık bastırışını, kızın küçük elinin sırtına dokunuşunu hissetti. Hafif nefes alışını duydu, boğuk olmayan sestten *snoda* takmadığını anladı.

Onu şaşırtmış olmalıydı.

İçindeki sabırsızlık kıpırtısı aniden büyüdü. Tuhaf bir duyguy-

du bu, kız boynuna bir bıçak dayarken bile hissettiği korku değil, neşeydi. Kızın burada olmaması gerekiyordu ve Kamran kendini onunla bir kez daha baş başa bulmayı umut etmemişti.

O zaman kızın elinin hâlâ sırtına bastırıyor olması, hızla atan nabzının sessizlikte neredeyse duyulabiliyor olması bir mucizeydi.

“Konuşun,” dedi kız. “Bana burada ne aradığınızı anlatın. Dürüstçe cevap verirseniz size zarar vermeyeceğime söz veriyorum.”

Kızın sesinin yumuşaklığında Kamran’ın kalbinin göğsünün içinde küt küt atması kötü bir şey miydi? Onun merhametine kaldığı için zevkten başka bir şey hissetmemesi endişe verici miydi?

Ne muhteşem bir yaratıktı bu, bilgi karşılığında ona hayatını bağışlayacak kadar cesurdu. Kızın zihninde olup bitenleri bilebilmek uğruna neleri feda edebileceğini merak ediyordu.

Kız bıçağı bastırdı. “Doğruyu söyleyin,” dedi. “Yoksa boğazınızı keserim.”

Kamran bundan bir an bile şüphe etmiyordu.

“Buraya bir casus olarak gönderildim,” dedi. “Bilgi toplamak umuduyla odanızı karıştırmak için buraya geldim.”

Bıçak yere düştü.

Kamran bir araya gelen metal şeritlerin tanıdık kesme sesini duydu ve bıçak olduğunu sandığı şeyin bir makas olduğunu fark etti. Neredeyse gülecekti.

Ama kız önüne çıktı ve kahkahaya dair bütün düşünceleri boğazında sönüp gitti.

Kız giyinik değildi.

Saçları dağınıktı, kapkara uzun bukleler gümüşü gözlerine dökülüyordu. Sabırsız bir tavırla saçlarını gözlerinin önünden çekti. İpeksi saçları çıplak omuzlarına, göğsünün düzlüğüne sürtünürken Kamran nutku tutulmuş bir hâlde onu izledi. Kızın fazlaca düşük kesimli kombinezonu sadece bir korseyle sabitlenmişti ve Kamran nefes alamadığını fark etti.

Kız giyinik değildi.

Çıplak değildi, kesinlikle hayır, ama üzerinde sadece kombi-
nezonla korse vardı ve kendini tek eliyle, beceriksizce koruyordu,

sırılsıklam elbisesini açığa çıkmış gövdesine bastırmıştı, sağ yumruğunda hâlâ bir makas tutuyordu.

Kamran onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Bu keşif onu hayrete düşürmüştü, çünkü bu kızı düşünmek için itiraf edeceğinden çok daha fazla zaman harcamış, gece vakit gözlerini kapattığında yüzünü düşlemişti. Onun hakkında hiçbir şeyi unutabileceğini sanmıyordu ama unutmuş olmalıydı, çünkü bir kez daha karşısında aptala dönmüştü, aç bir ateşe yanan çıra gibi yanma yaklaşıyordu.

Kamran o anda kapıldığı duygudan hoşlanmamıştı. Böylesi bir çaresizlikten, onu tamamen yutup tüketen böylesi bir tutkudan zevk almıyordu. Kendini hiç böyle hissetmemişti, son derece kuvvetli, onu serseme çeviren bir güçtü bu.

Onu zayıf düşürüyordu.

“Arkanı dönmün,” dedi kız. “Üstümü giyinmem gerek.”

Kızın bu arzusunu zihninde işleyebilmesi bir saniyesini aldı. Zihninin tersyüz edilmesi bir yana, Kamran daha önce kral dışında hiç kimseden emir almamıştı. Biri onu gerçek hayatının trajik bir zıtlığına devirmiş gibi hissetti – onu en çok şaşırtansa, bundan hoşlanmıyor olmayışydı.

Kızın emrini harfiyen yerine getirdi ve ona olan anlamsız tepkisi yüzünden kendini sessizce payladı. Kadınlar huzurunda her türlü pespaye kıyafet giyerlerdi, bazılarının giydiği entarilerin kesimi öylesine düşüktü ki korse bile kullanmıyorlardı. Dahası, prens toy bir çocuk değildi. Etrafında güzel kadınların olmasına alıştı. O zaman tam şu anda üstüne çullanan bu duyguyu nasıl açıklayabilirdi?

“Demek,” dedi kız sessizce, “beni gizlice gözetlemeye geldiniz.”

Kamran kumaşın hafif hışırtısını duyunca gözlerini kapattı. O onurlu bir beyefendiydi. Kızı soyunurken hayal etmeyecekti.

Bunu yapmayacaktı.

“Evet,” dedi.

Kumaş hışırdamayı sürdürdü, bir şey yere tok bir sesle çarptı.

“Bu gerçekten doğruysa,” dedi, “bunu neden itiraf ettiğinizi merak ediyorum.”

“Ben de benden neden şüphelendiğinizi merak ediyorum,” dedi Kamran etkileyici bir sakinlikle. “Size dürüst bir cevap vermezsem bana boğazımı keseceğinizi söylediniz.”

“O zaman şüphelerimi anlamanız gerekir, hele de sizin. Sizden önce kimsenin şartlarımı kabul etmediğini duymak sizi şaşırtmayacaktır.”

“Benden önce kimse mi?” Kamran kendi kendine gülümsedi. “Casuslar ve katillerle sık sık görüşür müsünüz?”

“Fazla sıklıkla, aslında. Neden — beni ilgi çekici bulan ilk kişi olduğunuzu mu düşündünüz?” Bir duraksama. “Dönebilirsiniz.”

Saçlarını toplamış, boğazına kadar iliklenmiş bir entari giymişti. Bu işe yaramamış, mütevazı elbise güzelliğini saklamayı becerememişti. Kamran onun görüntüsünü içine çekerken büyülendiğini hissetti, baştan çıkarıcı gözlerine, dudaklarının narin kıvrımına uzun uzun baktı.

“Hayır,” dedi usulca. “İlk olmadığımı söyleyebilirim.”

Ve kız ona bakakaldı, şaşkınlıkla bir an için bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılırken Kamran onu hayretle izledi. Kız ona sırtını dönüp ellerini kavuşturdu.

Kamran onu tedirgin mi etmişti?

“Dürüstlüğünüz karşılığında size zarar vermeyeceğime söz verdim,” dedi kız sessizce. “Bunu içimden gelerek söyledim ve kendime ters düşmeyeceğim. Ama buradan hemen gitmelisiniz.”

“Beni affedin, ama bunu yapmayacağım.”

Kız başını hızla kaldırdı. “Anlayamadım?”

“Hayatıma karşı itirafımı istediniz, ben de bunu size sundum. Ama görevimden vazgeçeceğime dair bir kez bile söz vermedim. Ben eşyalarınızı karıştırırken burada kalmak istemezseniz sizi anlarım — işinize dönmek için sabırsızlandığınızdan da şüpheleniyorum. Başlamak için siz gidene dek bekleyeyim mi?”

Kızın dudakları hayretle aralandı, gözleri şaşkın bir ifadeyle kocaman açıldı. “Beyefendi, siz aklınızı mı kaçırdınız?”

Kamran dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Bu bana ikinci kez beyefendi deyişiniz," dedi. "Bundan hoşlandığımı söyleyemem."

"Size nasıl hitap etmemi tercih edersiniz? Lütfen söyleyin, ben de gelecekte unutacağımdan emin olayım. Yollarımızın bir daha kesişeceği yok nasılsa."

"Böyle olursa gerçekten çok üzülürüm."

"Bunu siz eşyalarımı karıştırmak için diye beni kendi odamdan atarken mi söylüyorsunuz? Alay mı ediyorsunuz, efendim?"

Kamran neredeyse gülecekti. "Şimdi kim olduğumu bildiğinizi görüyorum."

"Evet, ikimizin de kulağı delik. Sizin mirasınızı, benimkini bildiğiniz gibi biliyorum."

Kamran'ın gülümsemesi sönüp gitti.

"Beni aptal mı sandınız?" diye sordu kız öfkeyle. "Yoksa Arduya prensi neden beni gözetlemek için buraya gönderilsin? Dün gece beni öldürmeleri için o adamları gönderen sizdiniz, değil mi?" Sırtını döndü. "Ne salakmışım. Şeytana kulak vermeliydim."

Kamran biraz öfkeyle "Yanıyorsunuz," dedi.

"Hangi konuda? Hayatıma kastedilmesinin sorumlusunun siz olmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Değilim."

"Ama bundan haberdarsınız. Emrin kimin ağzından çıktığının önemi var mı? Talimat tahttan gelmedi mi?"

Kamran bir nefes aldı, bir şey söylemedi. İmparatorluğa ihanet etmeden söyleyebileceği çok az şey vardı. Büyükbabası prensin kellesini uçurmaya dünden razı olduğunu ispatlamıştı ve Kamran, itirazlarının aksine, hayatta olmayı seviyordu.

"Bu suçlamaları inkâr mı ediyorsunuz, efendim?" diye sordu kız, Kamran'a doğru dönüp üstüne yürüdü. "Adamlarınız beni ne zamandır izliyor? Ne zamandır tahtın odağındayım?"

"Bu sorulara cevap veremeyeceğimi biliyorsunuz."

"O gece kim olduğumu biliyor muydunuz? Bohçalarımı iade etmek için Baz Konağı'na geldiğiniz gece? O zaman bile beni izliyor muydunuz?"

Kamran gözlerini kaçırdı, bocalıyordu. “Ben –karmaşık bir durumdu– bilmiyordum, en başında...”

“Tanrım. Ben de kibarlık ettiğinizi düşünüyordum.” Kederli bir kıkılda attı. “Böylesi bir kibarlığın bedelinin ağır olacağını bilmiyordum.”

“O geceki hareketlerimin başka bir maksadı yoktu,” dedi Kamran sertçe. “Bu kadarı doğru en azından.”

“Gerçekten mi?”

Kamran sükûnetini korumakta zorlanıyordu. “Evet.”

“Ölmemi istemiyor musunuz?”

“Hayır.”

“Kral, o zaman. Beni öldürmek istiyor. Tahtına tehdit olduğumu mu düşünüyor?”

“Bu soruları cevaplayamayacağımı biliyorsunuz.”

“Hayatıma, canımın sağlığıyla en alakadar soruları cevaplayamıyor musunuz? Buna rağmen bana gülümsüyor, takılıyor, amansız bir düşman gibi değil, bir dost gibi konuşuyorsunuz. Şerefimiz nerede sizin, efendim? Kaybetmiş olmalısınız.”

Kamran yutkundu. Yeniden konuşabilmesi bir saniyesini aldı.

“Benden nefret ettiğiniz için sizi suçlamıyorum,” dedi sessizce. “Ve sizi bunun aksine ikna etmeye çalışmayacağım. Görevimin –makamımın– elimi kolumu bağlayan, ancak kendi içimde tiksinti duyabildiğim yönleri var.”

“Kendimi savunabilmem için sadece şunu söylememe izin vermenizi istiyorum. Beni yanlış anlamayın,” dedi prens, kızın gözlerine baktı. “Size zarar vermek istemiyorum.”

YİRMİ SEKİZ

پست و هشت

ALİZE NEFES ALMAKTA ZORLANIYORDU. *Nosta* cildinde sımsıcak parlıyordu, prens ona bir kez bile yalan söylememişti.

Prensin ona zarar vermek istememesi Alize'yi rahatlatmalıydı, ama o tam olarak kendinde değildi. Prens onu bir nevi hazırlıksız yakalamıştı. Alize kendinin bu kadar öfkelenmesine nadiren izin verirdi ama bugün tuhaf bir gündü, geçen her saatte daha da zorlaşıyordu.

Tereddüt edilmeden kovulmuştu.

Alize eşyalarını toplaması ve konağı en kısa sürede terk etmesi için yukarı gönderilmişti. Kaçınılmaz dayaktan kurtulmayı başarmıştı, ama sırf en sonunda kendini koruduğu, bu arada da Amina Hanım'ı korkuttuğu için. Her şekilde dışarı atılacaksa dövülmeyi kabullenmenin anlamı yoktu —ama Amina Hanım'a da *vurmuş* değildi. Kendini korumak için elini kaldırmıştı— ve kâhya bayılacak gibi olmuştu.

Alize'nin kendini savunmasını beklememiş, eli koluna öyle şiddetle çarpmıştı ki kâhyanın bileği burkulmuştu.

Mütevazı bir zaferdi bu ve Alize'ye bedeli ağır olmuştu.

En iyi ihtimalle Amina Hanım ona referans mektubu yazmayı reddedecekti — bu da kolayca benzer bir iş bulmayı imkânsız hâle getirirdi. En kötü ihtimalle de bileğinin burkulduğunu Düşes Cemile'ye bildirebilir, o da saldırı suçlamasıyla Alize'yi yargıçlara ihbar edebilirdi.

Kızın elleri titriyordu.

Sadece öfkeyle değil, hayatına duyduğu korkuyla sarsılıyordu. İlk kez bir kaçış umudu vardı, ama planlarda bir terslik olabilece-

ğini bizzat Hazan söylemişti. Alize'nin bu geceki baloya katılması şarttı, ama bunun gizlice yapılması gerekiyordu – böylesi bir durumda kamuflaje ihtiyacı vardı, bu da bir elbiseye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bunun için de çalışacak zaman ve mekân, hazırlanabilecek güvenli bir yer gerekiyordu.

Tüm bunlar nasıl olacaktı şimdi?

Olup bitenler onu boğmaya, farkındalıklar içine çökmeye başlamıştı. Dizinin ağrısı dinmeye başlamıştı ama hâlâ zonkluyordu, bu acı ona kendi sonsuz işkencesini hatırlatıyordu.

Bir an olsun huzur bulamıyor, şeytanları onu bir an bile rahat bırakmıyordu. Hep yorgun, hep gergindi. Saldırıya uğramadan üstündeki zavallı, sırlıklam giysileri bile değiştiremiyordu, şimdi de kışın soğukunda sokağa atılacaktı. Yorulmak bilmeden inşa ettiği her şey –karanlıktan söküp aldığı ışık yumağı– öylece sönüp gitmişti.

Dünya korkunç bir kasvete gömülmüş gibiydi.

Yargıçlar kendi başlarına bile yeterince ürkütücüydü, ama taht onun peşine düşmüşse Alize hayatının tehlikede olduğunun farkındaydı. Bu geceyi atlatamazsa Setar'dan ayrılmaktan, başka bir yerde sıfırdan başlamaktan ve Hazan'ın onu yeniden bulmasını umut etmekten başka seçeneği olmayacaktı.

Birdenbire gözyaşlarına boğulacağını hissetti.

Ve bir hareketlenme oldu, biri koluna çok hafifçe dokundu. Alize başını kaldırdı.

Prens ona bakıyordu, kapkara gözleri mum ışığında parıltıyordu. Alize o anda bile ona vurulmadan edemedi. Yüzü kalabalıkta nadiren görülen, insanı olduğu yere mıhlıyacak kadar çarpıcı bir yüzdü.

Alize'nin kalbi hızla atmaya başlamıştı.

"Beni affedin," dedi prens. "Sizi üzmem istemedim."

Alize başını çevirdi, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını savdı. "Ne garip birisiniz," dedi. "Eşyalarımı iznim olmadan karıştırma, özel hayatımı ihlal etme azminizde ne kadar da kibarsınız."

"Kabalık etsem daha mı iyi olurdu?"

"Bu boş sözlerle dikkatimi dağıtmaya çalışmayın." Alize bur-

nunu çekip gözlerini sildi. "Garip biri olduğunuzu gayet iyi biliyorsunuz. Beni gerçekten üzmemek istemeseydiniz buradan derhal giderdiniz."

"Bunu yapamam."

"Yapmak zorundasınız."

Prens başını eğdi. "Yapmayacağım."

"Saniyeler önce bana zarar vermek istemediğinizi söylediniz. Eğer bu doğruysa, beni neden rahat bırakmıyorsunuz?"

"Ya size güvenliğinizi araştırmanın sonucuna bağlı olduğunu söylesem?"

"Size inanmazdım."

"Yine de." Prens neredeyse gülümseyecekti. "Güvenliğiniz araştırmamın sonucuna bağlı."

Nosta öyle bir sıcaklıkla parladı ki Alize irkildi, gözlerini kocaman açarak prene baktı. "Özel hayatımı beni korumak amacıyla ihlal etmeyi düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

Prens yüzünü buruşturdu. "Özetiniz hiç hoş değil."

"Ama beni neredeyse hiç tanımıyorsunuz. Ardunya prensi, nefret edilen bir yabancıyı korumaya neden zahmet etsin ki?"

Prens bunu duyunca iç çekti, ilk kez öfkelenmiş gibi göründü. "Korkarım beni buna motive eden şeyi yeterince açıklayamam."

"O nedenmiş?"

"Doğrular size inanılması zor gelebilir. Tek kelimesine bile inanağınızdan şüpheliyim."

Alize minik cam kürenin basıncını hissetti, varlığına hiç olmadığı kadar minnet duydu. "Yine de denemenizi istiyorum."

Prens ilk başta konuşmadı.

Onun yerine cebine uzanıp bir mendil çıkardı – ve Alize'ye uzattı.

Alize nefesini tuttu, mendili ânında tanıdı.

Bu tanıdık kumaş parçasını ellerinde tutarken bedeni şokla sarsıldı. Ah, kaybettiğini sanmıştı. Sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü. Öyle bir rahatlama hissi sardı ki o anda gözyaşlarına boğulabileceğini düşündü.

“Nasıl? Siz nasıl...”

“Şu anda avlanmanız benim suçum,” dedi prens sessizce. “O berbat, vahim sabahta Peştli çocuğu silahsız bıraktığınızı gördüğümde üstünüzdeki üniformayı masum bir hizmetçiden çaldığınızı düşündüm, snodalı bir hizmetçidense Tulanlı bir casus olmanız daha olası göründü. Tahkikat yaptım, bu arada da size istemeden zarar verdim.”

Alize geriye doğru sarsak bir adım attı.

Nosta cildinde sımsıcak parlayıp prensin her kelimesini teyit etse de ona inanmakta zorlanıyordu.

“Beni affedin,” dedi prens, ellerine bakıyordu şimdi. “Son günlerde hayatınıza dair bazı detaylara tanık oldum ve...”

Usluca boğazını temizledi.

“Sizi çok takdir ediyorum,” dedi. “Beni pek tanımıyor olabilirsiniz, ama bu dünyanın ve içinde benim de bulunduğum sakinlerinin size berbat davrandığını anlayacak kadar şey gördüm. Sizi elimden geldiği kadar, bundan sonra başınıza gelebilecek kötülüklerden korumaya niyetliyim.”

Alize ani bir duygu dalgasına karşı gözlerini kırpıştırarak hareketsiz kaldı. Bir kalkan yaratmaya çalışmış, başarılı olamamıştı: Etkilenmişti.

Biri onun farkına varalı, onu basit bir nezakete layık görelî çok uzun zaman olmuştu. Prens onun hayatında, onu bu kadar etkileyebilecek ne görmüştü? Bunu bilmeyi —bunu sormayı— çok istiyordu, ama gururu buna izin vermezdi.

Bunun yerine ona, eğdiği başına bakakaldı.

Gözleri prensin gür, ipeksi, dalgalı kara saçlarında, detaylıca işlenmiş fildişi renkli kazağının altındaki geniş omuzlarında dolaştı. Uzun boyluydu, kendine hâkim, kararlı duruşunda bir güzellik vardı. Alize o anda adamın içindeki prensi, soyluluğun ve şerefın zarafetini gördü, o an inceliğin vücut bulmuş hâli gibiydi.

“Beni,” dedi sessizce, “takdir ettiğinizi söylüyorsunuz.”

“Evet.”

Nosta ısındı.

“Ve beni bir tür kefarete olarak korumaya mı niyetlisiniz?”

Prens bunu duyunca başını kaldırdı. “Bir bakıma,” dedi ve gülümsedi. “Gerçi bu çabamda acı çekmiyorum, o yüzden bu konuda bile bencil olmayı başardım sanırım.”

Alize derin bir nefes aldı. Gülmek istiyordu, ağlamak istiyordu. Bugün ne garip bir gün olmuştu.

“Tüm bu dedikleriniz doğruysa, efendim, neden buradan gide-miyorsunuz? Odamı aramanıza gerek yok. Saraya dönebilir, majestelerine dilediğinizi söyleyebilirsiniz.”

“Majesteleri tarafından gönderildiğimi hiç söylemedim.”

“Gönderilmediniz mi?”

“Buna cevap veremem.”

Alize iç çekti, “Sinir bozucu olmaya kararlısınız,” derken ona sırtını döndü.

“Özür dilerim. Belki de işinizin başına dönmelisiniz.”

Alize bir kez daha ona döndü, bütün sıcak duygular unutulmuştu. “Beni kendi odamdan kovmaya cüret mi ediyorsunuz? Bir anda bu kadar nazik, bir diğer anda bu kadar sinir bozucu olmayı nasıl başarıyorsunuz?”

Prens başını yana eğerek ona baktı. “Böylesi bir ikilemi başara-bileceğimi düşünen ilk kişisiniz. Bu kadar değişken karakterli biri olduğum söylenemez, öfkenizin kaynağının başka bir yerde olup olmadığını merak etmek durumundayım.”

Bu hakaretle Alize’nin gözleri kocaman açıldı. “Suçun bende olduğunu mu düşünüyorsunuz yani? Kararsız biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Kusura bakmayın ama belirtmek isterim ki buraya son gelişimde boğazımı keseceğinizi vaat etmiştiniz, sonra da huzurumda en az iki kez gözyaşlarına boğuldunuz. Bu tür bir davranışın kararlı olduğu söylenemez.”

Alize yumruklarını sıktı. “Sinirlerim böyle saldırı altındayken, siz her türlü şok edici ifşada bulunurken değişik duygular yaşamaya hakkım yok mu sizce?”

“Bence,” dedi prens, gülümsemesini bastırdı, “iğrenç kâhyanız

çok geçmeden yokluğunuzu fark edecek. Daha fazla gecikmenin size nelere mal olabileceği korkusuyla görevinizin başına dönmenizi istiyorum. Benim için endişelenmenize gerek yok." Odada etrafına bakındı. "Benim de yerine getirmem gereken bir görevim var."

Alize gözlerini sımsıkı kapattı.

Ah, adamı tutup silkelemek istiyordu. Onu ikna etmeye çalışmanın anlamı yoktu.

Geri çekildi, dağılmış heybesini yerden almak için sadece biraz zorlanarak eğildi. İplerini hızla çekerek küçük çantayı yeniden düzenledi. Çalışırken prensin gözlerinin üstünde olduğunu farkındaydı, ama onu yok saymak için elinden geleni yapıyordu.

Az sayıdaki eşyasını –Huda Hanım'ın tamamlanmamış elbisesi dahil– kancalarından hızla aldı, yatağının üstünde katlayıp çantasına yerleştirdi. Sonra elma sandığına uzandı ve–

"Ne yapıyorsunuz?"

Alize sandığı tersyüz edip içindekileri çantasına boşaltırken elini kolunda hissetti.

"Siz neden..."

"Beni dinlemeyeceksiniz," dedi Alize, ondan uzaklaştı. "Sizden birkaç kez gitmenizi istedim, beni ne dinliyor ne de meramınızı anlatıyorsunuz. Sonuç olarak sizi yok saymaya karar verdim."

"Beni dilediğiniz gibi yok sayın, ama eşyalarınızı neden topluyorsunuz? Onları aramam gerektiğini yeterince açık bir şekilde dile getirmedi mi?"

"Küstahlığınız şaşkınlık verici, efendim."

"Kişiliğimin verdiği rahatsızlık için bir kez daha özür dilerim. Lütfen eşyalarınızı boşaltın."

Alize'nin çenesi kasıldı. Onu tekmelemek istiyordu. "Baz Konağı'ndan kovuldum," dedi. "İşe dönemem. Konaktan ayrılmak için çok az zamanım kaldı, sonrasında da en kısa zamanda hayatım pahasına kaçmam gerekiyor." Battaniyesini yataktan çekip aldı. "O yüzden, izninizle."

Prens onun önüne çıktı. “Bu saçmalık. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Alize yana çekildi. “Evrenin hükümdarı siz değilsiniz, ekselansları.”

“Zannettiğinizden daha fazlasına hükmediyorum.”

“Konuşurken kendinizi duyabiliyor musunuz? Eğer öyleyse buna nasıl dayanıyorsunuz?”

Prens kendini tutamayarak güldü. “Beni şaşırttığınızı itiraf etmeliyim. Bu kadar kolay sinirlenebileceğinizi hayal etmemiştim.”

“Beni hayal ettiğinize inanmakta zorlanıyorum.”

“Neden?”

Alize duraksadı, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Affedersiniz? Mizacımı merak etmek için ne sebebiniz olabilir ki?”

“Tek bir sebep mi lazım? Bende çok var.”

Alize’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Benimle alay mı ediyorsunuz?”

Prens bunu duyunca gülümsedi. Gülümsemesi yüzüne öyle yayılmıştı ki Alize dişlerinin beyaz parıltısını gördü. Bu onu değiştirmiş, yumuşatmıştı.

Bir şey söylemedi.

“Her halükârda, haklısınız,” dedi Alize. “Genellikle bu kadar kolay öfkelenmem.” Dudağını ısırды. “Korkarım sizde beni sinirlendiren bir şeyler var.”

Prens bir kez daha güldü. “O hâlde bunu sorun etmemeliyim, aklınızda kaldığım sürece.”

Alize iç çekti. Küçük yastığını çantasına tıktı, dolup taşan çantayı kapattı. “Pekâlâ, ben...”

Bir ses duyuldu.

Uzaklardan gelen bir merdiven gıcirtısı, genişleyip büzülen tahtanın sesi. Buna gerçekten gerek duyulmadıkça kimse buraya kadar tırmanmazdı — ve biri buradaysa, hiç şüphesiz onun gittiğinden emin olmak için gelmişti.

Alize düşünmeden tepki verdi, hareketlerini sadece içgüdüleri

yönetiyordu. Her şey o kadar hızlı olup bitti ki, akli başına gelene, hisleri geri dönene dek ne yaptığının farkına varmadı.

Onu bir anda, her yerde hissetti.

İkisini birden odanın uzak bir köşesine devirmişti, orada diz çökmüşlerdi, Alize bedenlerini ve çantasını görünmezlikle kaplamıştı.

Aynı zamanda prensin kucağında oturuyordu.

Müthiş bir sıcaklık vücuduna yayıldı. Açığa çıkmaları korkusuyla yerinden kımıldayamıyor, ama bunu nasıl atlatacağını da bilmiyordu: Prensın bedeni onunkine yaslanmıştı, sıcak nefesi boynundaydı. İstemeden kokusunu aldı –portakal çiçeği ve meşin– ve bu ağır karışım zihnini doldurdu, sinirlerini allak bullak etti.

“Beni öldürmeye çalışıyor olabilir misiniz?” diye fısıldadı prens. “Yöntemleriniz oldukça sıradışı.”

Alize cevap vermeye cesaret edemiyordu.

Odasında prensle baş başa yakalanırsa, ikisinin de sonunun geleceğini hayal edebiliyordu. Duruma mantıklı bir açıklama getirmek imkânsız görünüyordu.

Kapının kulpu bir saniye sonra döndüğünde prensin gerildiğini hissetti. Eli Alize’nin belini daha da sıkı kavradı, Alize’nin kalp atışları hızlandı.

Mumu söndürmeyi unutmuştu.

Kapı gıcırdayıp açılırken Alize olduğu yerde kasıldı. Onu kimin kontrol etmeye geldiğini bilme imkânı yoktu, az sayıdaki Cin hizmetçilerden biriye görünmezlik illüzyonu tutmazdı, bu sadece Kil üzerinde işe yarıyordu. Bu korumayı prene da bağışlama teşebbüsünün başarılı olup olmayacağını da bilmiyordu, bunu yapmayı daha önce hiç denememişti.

Biri odaya girdi – Alize, gelenin Amina Hanım olmadığını görerek rahatladı. Bir uşak. Gözleri odayı taradı ve Alize orayı adamın gördüğü gibi görmeye çalıştı: Oda kurutulmuş çiçeklerle dolu küçük sepet dışında şahsi eşyalardan tamamen temizlenmişti.

Ve mum, o kahrolasica mum.

Uşak çiçekleri toplayıp doğrudan ateşin yanına gitti, bariz bir öfkeyle başını iki yana salladı ve üfleyip söndürdü. Kızın konaktan

çıkıp gitmeden önce orayı ateşe vermeyi planlayıp planlamadığını merak ediyor olmalıydı.

Bir an sonra, kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

Bu kadardı.

İş bitmişti.

Alize başarısının keyfini çıkarıyor olmalıydı, ama tavan arasındaki bu küçük, penceresiz oda aniden boğucu bir karanlığa bürünmüştü, tanıdık bir panik hissi boğazını tırmalamaya, göğsünü sıkıştırmaya başlamıştı. Kendini denizin dibine bırakılmış, sonsuz bir gece tarafından yutuluyormuş gibi hissetti.

Daha kötüsü, hareket edemediğini fark etti.

Alize simsiyah odada gözlerini çaresizce kırptırdı, bu amansız karanlığa alışmaya, tek bir ışık parıltısı olsun bulabilmek için merceklerini genişletmeye zorladı, işe yaramadı. Çaresiz düştükçe sakın kalmakta zorlanıyordu; kalbinin göğsünde hızla attığını, nabzının boğazında titreştiğini hissetti.

Prens aniden hareket etti, olduğu yerde kıpırdanırken ona dokundu, elleri Alize'nin belini kavradı. Duruşunu düzeltmek için onu hafifçe kaldırdı, ama vücutları arasında boşluk bırakmak için hiçbir çaba göstermedi.

Onu kendine çekti.

"Affedersiniz," diye kulağına fısıldadı. "Sonsuza kadar üstüme oturmaya mı niyetlisiniz?"

Alize kendinden geçer gibi oldu, karanlığı mı, yoksa prene gitgide artan artan yakınlaşması, hissettiği paniğe karşı bir deva yaratmaya başlayan prensin yakınlığını mı suçlayacağını bilemedi. Prensın yakınlığı nasıl oluyorsa korkusunun keskin kenarlarını törpülüyor, ona hiç beklenmedik bir sükûnet aşıyordu.

Alize ağır ağır gevşedi, istem dışı bir çabayla, yavaşça ona yaslandı. Prens, terk ettiği her santimi kolayca ele geçiriyor, Alize'yi sıcaklığına çekiyor, kollarına alıyordu. Vücudunun sıcaklığı çok geçmeden onu öyle sarmaladı ki, Alize muhteşem bir an boyunca damarlarında dolaşan buzun erimeye başladığını, prensin ayaklarının dibinde bir su birikintisi yaratabileceğini hayal etti. Bir ra-

hatlama hissi donmuş kanında dolaşırken sessizce iç çekti. Hızla atan nabızı bile sakinlemeye başlamıştı.

Bu ilacın adını koyamıyordu.

Onun güçlü olduğunu biliyordu sadece, bunu o anda bile hissedebiliyordu. Kolları ağır ve sağlamdı, geniş göğsü başını yaslamak için ideal bir yerdi. Alize yıllardır yorgun düşmüştü, o anda prensin kollarının rahatlatıcı ağırlığını vücuduna sarıp uyumak gibi mantık dışı bir arzu onu sardı. Gözlerini kapatmak, en sonunda korkmadan, endişe duymadan uyuyakalmak istiyordu.

Çok uzun zamandır kendini güvende hissetmemişti.

Prens olduğu yerde bir santim kadar kıpırdandı, çenesi Alize'nin yanağına sürtündü. Sert ve yumuşak yüzeyler birbirine dokunup geri çekildi.

Alize prensin nefes verdiğini duydu.

"Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi prens usulca. "Ama beni esir almak isterseniz, söylemeniz yeter. Seve seve gelirim."

Alize neredeyse gülecekti, bu rahatlama için minnettardı. Paramparça olmuş bilincini prene odakladı, sesinin ve ağırlığının onu yönlendirmesine izin verdi. Ona göre prensin müthiş bir katılığı vardı, hem kendinden, hem de içinde bulunduğu dünyadan emin gibiydi. Alize ise tam aksine kendini sık sık engin denizlerde kaybolmuş bir gemi gibi hissediyordu, her fırtınada oradan oraya savruluyor, her dönemeçte beladan kıl payı kurtuluyordu. O anda tuhaf bir düşünce onu çarptı: Onu sakinleştirmek için böyle bir çapası olsa gemisi asla batmayabilirdi.

"Size bir şey söylesem," diye fısıldadı Alize, eli istem dışı prensin kolunu tuttu. "Benimle alay etmeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Kesinlikle hayır."

Alize boğazında acıklı bir ses çıkardı.

"Pekâlâ." İç çekti. "Devam edin."

"Karanlıktan biraz korkuyorum."

Prens bir an cevap veremedi. "Anlayamadım?"

“Taş kesiliyorum, aslında. Karanlıktan çok korkuyorum. Şu anda bile felç olmuş gibiyim.”

“Ciddi değilsiniz.”

“Oldukça ciddiym.”

“Dün gece –karanlıkta– beş adam öldürdünüz, bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Bu doğru,” diye ısrar etti Alize.

“Anlıyorum. Bu üçkâğıdı sırf namusunuzu korumak için kurduysanız, bunun sadece zekânızın altını oyduğunu bilmeniz gerek. Bu yalan, inanılamayacak kadar zayıf. Beni çekici bulduğunuzu, yanımda olmak istediğinizi itiraf etmeniz daha iyi olur..”

Alize itiraz edercesine bir ses çıkardı, öylesine dehşete kapılmıştı ki ayağa fırlayıp tökezledi, yaralı dizi çok uzun bir süre aynı pozisyonda kalmıştı. Eski yatağına tutundu, çığlığını bastırdı, ince şilteyi iki eliyle kavradı.

Kalbi göğsünde hızlanmaya başladı.

Bedeni bir kez daha buzla dolarken şiddetle sarsıldı, dehşeti bu kez dizlerini titreten bir kuvvetle geri dönmüştü. Prens yokluğunda –sıcaklığının, güven veren vücudunun yokluğunda– Alize kendini üşümüş, çıplak hissediyordu. O yanında değilken karanlık daha da vahşileşmiş gibiydi, onu tek lokmada yutacaktı sanki. Alize titreyen ellerini uzattı, kör gözleriyle aydınlanmayı reddeden bir çıkış yolu aradı.

Zihninde bunun mantıksız bir korku olduğunun, bu yanılsamanın sadece kafasının içinde olduğunun farkındaydı.

Yine de korku onu esir almıştı.

İki yumruğuyla beynini kavıyor, onu evirip çevirerek bir hissizlik sarmalına sürüklüyordu. Alize birdenbire, burada dünyanın karanlığı üstüne çökmüş bir hâlde ölmek istemediğinden başka bir şey düşünemez oldu. Güneş, ay, yıldızlar tarafından terk edilmek, genişleyen evrenin gücüyle bir nefeste kaybolup gitmek istemiyordu.

Birdenbire nefes alamadı.

O anda prensin kollarının kendisini sardığını, güçlü ellerinin sakinleştirip onu yokladığını hissetti. Adam parmaklarıyla vücu-

dunun haritasını çiziyor gibiydi. Sonra yüzünü bulup ellerine aldı, orada onu hareketsiz bırakan bir şey keşfetti. Duruşu değiştiğinde, parmakları yanaklarından yavaşça süzülen gözyaşlarına değdiğinde Alize de bunu hissetti.

“Melekler aşkına,” diye fısıldadı prens. “Karanlıktan gerçekten korkuyorsunuz. Ne garip bir kızsınız.”

Alize geri çekilip yüzünü ovuşturdu, gözlerini sımsıkı kapattı. “Kendimi toplamam gerek sadece. Yatağım burada, bu da kapının hemen – hemen şurada olduğu anlamına gelir. İyi olacağım, göreceksiniz.”

“Anlamıyorum. Hayatınızda korkacak bunca şey varken – sizi daha önce de karanlıkta gördüm, hiç böyle tepki vermediniz.”

“O zaman” –Alize yutkunup kendini topladı– “tam olarak karanlık değildi. Sokak gaz lambalarıyla doluydu. Ve ay – ay beni çok rahatlatır.”

“Ay sizi çok rahatlatıyor,” diye tekrarladı prens dümdüz bir sesle. “Ne garip bir laf.”

“Lütfen benimle alay etmeyin. Etmeyeceğinizi söylediniz.”

“Alay etmiyorum. Gerçeği dile getiriyorum. Çok garipsiniz.”

“Siz de hiç nazik değilsiniz, efendim.”

“Başparmağım boyunda karanlık bir odada ağlıyorsunuz, kapı birkaç adım ötenizde. Mantıksız davrandığınızın farkındasınızdır.”

“Ah, bu yaptığınız zalimlik.”

“Dürüstçe konuşuyorum.”

“Sebepsizce kötü davranıyorsunuz.”

“Kötü mü davranıyorum? Demin hayatınızı kurtaran adama böyle mi konuşuyorsunuz?”

“Hayatımı mı kurtardınız?” diye sordu Alize, son gözyaşlarını öfkeyle silip attı. “Kendinizi ne kolay övüyorsunuz. Hayatımı falan kurtarmadınız.”

“Kurtarmadım mı? Hayatınız tehlikede değil miydi? Ağlamanızın sebebi bu değil miydi?”

“Tabii ki hayır, bu...”

“O zaman dediklerimi kabul ediyorsunuz,” dedi prens, “gerçekten tehlikede değildiniz. Mantıksızca davranıyordunuz.”

“Ben...” Alize bocaladı. Ağzı bir karış açıldı. “Ah, siz berbat birisiniz. Kötü kalpli, rezil...”

“Ben son derece cömert biriyim. Üstümde ne kadar uzun süre oturmanıza izin verdiğimi unuttunuz mu?”

Alize nefesini tuttu. “Ne cüretle...”

Prensin boğuk kahkahasını, içinde tutmakta zorlanırken bedeninin titreyişini duyduğunda Alize kendini durdurdu, kelimeler boğazında sönüp gitti.

“Neden bu kadar kolay alevleniyorsunuz?” diye sordu prens, kahkahasını tutmakta hâlâ zorlanıyordu. “Bu parlamalarınızın sizi daha da tahrik etmek istememe yol açtığını göremiyor musunuz?”

Alize bunu duyunca gerildi, kendini aniden bir aptal gibi hissetti. “O zaman benimle *gerçekten de* alay ediyordunuz? Sizden bunu yapmamanızı istesem de?”

“Affedin,” dedi prens, gülümsemesi sesine yansırıyordu. “Sizlerle dalga geçiyordum, evet, ama bunu sırf dikkatinizi korkunuzdan kaçırma umuduyla yapıyordum. Kendinize veya başkalarına kolay kolay gülmediğinizi görüyorum.”

“Ah,” dedi Alize, kendini küçük düşmüş hissederek. “Anlıyorum.”

Ve prens ona dokundu, parmakları kolunda gezindi, dokunduğu yerde alev alev yanan yollar açtı.

Alize nefes almaya cesaret edemiyordu.

Oraya ne zaman veya nasıl geldiklerini bilmiyordu, ama kısacık bir zamanda bu tuhaf prene karşı daha önce neredeyse hiç kimseye duymadığı bir yakınlık hissetmişti. Dokunuşu bile tanıdıktı — yakınlığı tanıdıktı. Alize bunun nedenini açıklayamıyor, ama onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Bu hiç şüphesiz, o olmadan prensin her kelimesiyle hareketini sorgulayacağı *nostanın* işiydi. Gerçekten de prensin ona bugün söylediği her şeyin —kralın arzusuna ters düşerek Alize’nin peşine onu korumak amacıyla düşmesinin— kesin olarak doğru olduğunu

bilmek onu derinden etkilemişti. Bunun sebebi yakışıklılığı veya soyluluğu, veya centilmen bir prens rolü oynuyor olması değildi...

Hayır, Alize'nin duyduğu zevk bundan çok daha basitti.

Yıllardır gizlilik ve sıradanlıkla dolu bir hayata zorlanmıştı. İzlenmiş, yüzüne tükürülmüş, dövülmüş, hor görülmüştü. Toplumun gözünde değeri sıfıra inmişti, canlı bir varlık olarak görülmüyordu bile, tanıştığı herkes onu kolayca unutup gidiyordu.

O yüzden prensin onun farkına varmış olması bile bir mucizeydi.

Bu prens *nasıl* onun içinde kayda değer, hatırlanmaya değer bir şey görebilen tek kişiydi? Bunu asla yüksek sesle söylemezdi, ama prensin bu keşfi, her ne kadar tehlikeli olsa da Alize için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Adamın nefes aldığını duydu.

"Şu anda neler düşündüğümü," dedi prens usulca, "söylemeyi çok istiyorum, ama hiç şüphesiz abarttığımı düşüneceksiniz, doğru olduğuna yemin etsem de."

Alize gülmek istedi. "İtirafta bulunmanızda ısrarcı olacağımı bilmenize rağmen böyle bir şey söylemeniz bir tür hile sayılmaz mı sizce, efendim? Bu ilginin bütün yükünü omuzlarıma yıkmanız sizce de haksızlık değil mi?"

Alize'nin adamın şaşkınlığını hissedebildiğini hayal ettiği bir sessizlik oldu.

"Korkarım beni farklı türden bir adam sanıyorsunuz," dedi sessizce. "Sizin omuzlarınıza bir yük yerleştirmedim. Dürüstlüğün bedelinden korkmam."

"Öyle mi?" Alize tedirgin olmuştu.

"Öyle."

"Ah," dedi Alize, sesi bir nefes gibiydi.

Prens, aralarındaki ufak boşluğu birbirlerine tehlikeli ölçüde yakınlaşana dek doldurdu – öyle yakınlardı ki, Alize çenesini biraz yukarı kaydırса dudaklarının buluşabileceğinden şüpheleniyordu.

Kalbini sakinleştiremiyordu.

"Seni gördüğüm andan beri düşüncelerimi kapladın," dedi prens.

“Burada, senin önünde, kendimi çok tuhaf hissediyorum. Gözyaşlarını esirgemek için sana ayı yakalayıp getirebilirim.”

Nosta bir kez daha Alize’nin bedeninde sımsıcak parıldadı, bu ispat kalbinin daha da hızla atmasına, hislerin vücuduna hücum etmesine neden oldu. Alize sarsılmıştı, aşırı uyanıktı, buna rağmen şaşkıındı, onu bekleyen tehlike ve telaş dolu dünyanın, onun su yüzüne çıkmasını bekleyen dünyanın, sadece belli belirsiz farkındaydı.

“Bana adını söyle,” diye fısıldadı prens.

Alize yavaşça, çok yavaşça, parmaklarıyla prensin beline dokundu, kendini onun bedenine sabitledi. Prens hafifçe nefes alışını duydu.

“Neden?” diye sordu.

Prens bir an duraksayıp, “Bana geri dönülemez bir zarar verdiğinden korkuyorum. Bunun için kimi suçlayacağımı bilmek isterim,” dedi.

“Geri dönülemez zarar mı? Abartıyorsunuz.”

“Keşke öyle olsaydı.”

“Bu doğruysa, efendim, birbirimize daha çok zarar vermemek için isimsiz arkadaşlar olarak ayrılmamız en iyisi olur.”

“Arkadaş olarak mı?” diye sordu, hayal kırıklığına uğramıştı. “Eğer niyetin beni yaralamaksa, başarılı olduğunu bil.”

“Haklısınız.” Alize sırtıttı. “Arkadaş olmamıza bile imkân yok. En iyisi veda etmek. El sıkışalım mı?”

“Ah, şimdi beni gerçekten yaralıyorsun.”

“Korkmayın, ekselansları. Bu kısa ara, her türlü yarı unutulmuş hatıralarla dolu bir mezarlıkta yerini alacak.”

Prens bunu duyunca kısa bir kahkaha attı, ama gülüşünde neşeden eser yoktu. “Bu sözlerle bana işkence etmekten zevk mi alıyorsun?”

“Biraz, evet.”

“Eh, en azından bir işe yaradığımı bildiğim için memnunum.”

Alize hâlâ gülümsüyordu. “Hoşça kalın,” diye fısıldadı. “Bera-

ber geçirdiğimiz zamanın sonuna geldik. Bir daha asla karşılaşmayacağız. Dünyalarımız asla kesişmeyecek.”

“Deme öyle,” dedi prens, aniden ciddileşmişti. Eli Alize’nin beline kaydı, göğüs kafesinin kıvrımlarında gezindi. “Her şeyi söyle, ama bunu söyleme.”

Alize artık gülümsemedi. Kalbi öyle şiddetle atıyordu ki göğsünü yaralayacağını düşündü. “Ne diyeyim o zaman?”

“Adını söyle. Dudaklarından duymak istiyorum.”

Alize derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

“İsmim,” dedi, “Alize. Ben Siyavuş ve Kiana’nın kızı, Saamlı Alize’yim. Gerçi beni Arya’nın kayıp kraliçesi olarak daha iyi tanıyor olabilirsiniz.”

Bunu duyunca gerildi, sessizliğe büründü.

En sonunda hareket etti, bir eliyle Alize’nin yüzünü tuttu, başparmağı yanağına bir an için sürtünüp çekildi. “Benim adımı da bilmek istiyor musunuz, majesteleri?” diye sorarken sesi bir fısıltıdan farksızdı.

“Kamran,” dedi Alize usulca. “Kim olduğunuzu biliyorum.”

Kamran onu öptüğünde hazırlıksız yakalandı. Çünkü Kamran; bedenini sarsan, acı dolu bir sesle, hafifçe haykırmasına neden olan bir çaresizlikle onu öptüğünde hazırlıksız yakalandı. Çünkü karanlık, dudakları buluşmadan önce onu bir uyarıdan yoksun bırakmıştı.

Ona dokunurken, onu her an büyüyen bir açlıkla öperken, Alize’de kelimelere dökemediği bir tepki uyandırırken Kamran’ın çaresizliğini hissetti. Nefesini içine aldı, teninin kokusunu kanına çekti, karanlık çiçeksi koku aklını afyon gibi çarptı. Kamran ellerini Alize’nin vücudunda saklamadığı bir özlemle gezdirdi, Alize de buna aynı şekilde, sahip olduğunun farkında bile olmadığı bir yoğunlukla karşılık verdi. Ona uzanırken, kollarını boynuna dolar-ken, ellerini ipeksi saçlarından geçirirken hiç düşünmedi. Kamran bir an için kaskatı kesildi, sonra onu öyle bir şehvetle öptü ki Alize onun tadını aldı, sıcaklık ve şekerin tadını tekrar tekrar hissetti.

Cildinin her santimi duygularla öyle dolup taşıyordu ki zorlukla hareket edebiliyordu.

Hayır, hareket etmek istemiyordu.

O da Kamran'a dokunmaya, geniş göğsünü, bedeninin keskin hatlarını hissetmeye cesaret etti, onu keşfederken değiştiğini, dudaklarını çenesinin keskin çizgisine, kalın boynuna değdirdiğinde hızla nefes alıp verdiğini hissetti. Kamran boğazından hafif bir inilti çıkardı, Alize'nin göğsünde tüm tenine yayılan bir farkındalık ateşi yaktı. Kamran'ın sırtı aniden duvara yaslanmış, kolları Alize'nin beline dolanmıştı. Yine de, Alize ona yeteri kadar yaklaşmıyormuş gibiydi. Vücudunu ondan ayırdığında umutsuzluğa kapılıyor, Kamran onun yanaklarını, kapattığı gözlerini öptüğünde bile yokluğunu hissediyordu. Eli aniden Alize'nin saçlarına gitti, kopçaları çözüyor, elbisesinin düğmelerine uzanıyordu...

Ah.

Alize titrek bacaklarının üzerinde tökezleyerek ondan uzaklaştı.

Kemikleri titremeyi bırakamıyordu. İkisi de nefes nefeseydiler, ama Alize o anda kendinde değildi, kalbinin şiddetli atışını, içinde yükselmiş anlamsız arzuyu fark edemiyordu. O anda adını bile ko-yamadığı, asla sahip olamayacağını bildiği şeyleri istiyordu.

Ne yapmıştı böyle?

"Alize."

Kamran'ın titrek sesini, dudaklarında ismini duyduğunda içinden bir duygu patlaması geçip gitti. Alize'nin göğsü inip kalkıyor-du, korsesi fazla sıkıydı. Aniden başının döndüğünü, nefessiz kaldığını hissetti.

Tanrım, aklını kaçırmıştı.

Ardunya prensi oyun oynanacak biri değildi. Alize bunu bili-yordu. Biliyordu, ama nedense bir an için, bunun önemi yokmuş gibiydi, kendini kaybetmişti ve şimdi bunun, anlık hatasının bedeli-ni ödeyecekti. Kalbine saplanan ağrıya bakılacak olursa, şimdi-den ödemişti.

Alize bunun çılgınlık olduğunu bilse de, kendini yeniden prensin kollarına atmayı her şeyden çok istiyordu.

“Affet beni,” diye fısıldadı Kamran, sesi boğuktu, neredeyse tanınmaz hâldeydi. “İstemedim – düşünmüyordum...”

“Üzgün değilim,” dedi Alize, kendini toplamaya çalıştı. “O konuda endişelenmen gerekmiyor. Aklımız başımızdan gitmişti.”

“Beni yanlış anlıyorsun,” dedi Kamran duygu dolu bir sesle. “İstemediğim hiçbir şey yapmadım. Yeniden yapmayı her şeyden çok istiyorum.”

Ah, hayır, Alize nefes alamıyordu.

O anda, bedeni tir tir titrerken bile bir tek, sarsılmaz gerçeğin farkına vardı: Prensle aralarında geçenler bir öpücükten çok daha fazlasıydı. Alize ne kadar tecrübesiz olsa da aralarında olağanüstü bir şeyin alevlendiğini anlayabilecek kadar durumun farkındaydı.

Sıradışı bir şey.

Bunu ilk başta görebilmesi, peşinden bir şeyin daha farkına varabilmesi için son derece önemliydi: Onlar için bir gelecek yoktu.

Aralarında ekilmiş bir tohumun çiçek açtığını her nasılsa biliyor, her nasılsa hayret verici bir açıklıkla bunu görebiliyordu. Ayaklarının altında, toprakta titrek yeşil filizler belirmişti. Bu filizlere iyi bakılırsa bir gün olağanüstü bir şeye, meyve vermekle ve gölge sunmakla kalmayıp yorgun bedenini yaslayıp dinlendirebileceği güçlü bir gövdesi de olan ulu bir ağaca dönüşebilirlerdi.

Bu imkânsızdı.

İmkânsız olmakla beraber, tehlikeliydi de. Mahvediciydi. Sadece kendileri için değil – içlerinde bulundukları dünyalar için. Hayatları birbirleriyle çatışıyordu. Kamran’ın bir gün yöneteceği bir krallığı, kendisinin ise izinden gideceği bir hayatı vardı. Başka herhangi bir yol sadece kaosa çıkardı.

Büyükbabası onu öldürmeye çalışıyordu.

Hayır, Alize o anda bile, bunu bilmek kalbini delik deşik etse de, aralarındaki narin çiçeği şimdi yok etmezse onun bir gün ikisini birden ezip geçebilecek kadar büyüyeceğini anladı.

Gitmesi gerekiyordu.

Bir adım geri attı, kapının kulpunun omurgasına bastırıldığını hissetti.

“Bekle,” dedi prens. “Lütfen...”

Alize geriye uzandı, elini kulpa dolayıp kapıyı açtı.

Solgun bir ışık huzmesi odaya girdi. Alize bir köşede heybesini bulup hızlıca yanına aldı.

“Alize,” dedi Kamran, ona doğru yürüdü. Alize prensin gözlerindeki acıyı, panik dolu parıltıyı gördü. “Lütfen öylece kaybolup gitme. Seni daha yeni bulmuşken yapma bunu.”

Alize, Kamran’a bakakaldı, kalbi boğazında atıyor gibiydi. “Görmen gerek,” dedi. “Hayatlarımız arasında bir köprü, dünyalarımızı birleştiren bir yol yok.”

“Bunun ne önemi var? Burası bir gün istediğim gibi yöneteceğim imparatorluğum olmayacak mı? Bir köprü inşa edeceğim. Bir yol açabilirim. Yoksa bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Altından kalkamayacağın şeyler söyleme. İkimizin de aklı başında değil...”

“Aklımın başımda olmasından,” dedi Kamran, nefes almaya çalışıyordu, “bıktım usandım. Böylesi bir deliliği tercih ederim.”

Alize heybesinin sapını iki eliyle kavrayıp geriye doğru tedirgin bir adım attı. “Sen — bana böyle şeyler söylememelisin...”

Kamran ona yanaştı. “Bu gece bir eş seçmek zorunda olduğumu biliyor musun?”

Alize bunu duyunca hayretine, onu çarpan hafif mide bulantısına şaşırdı. Kendini aniden hasta hissetti.

Şaşkındı.

“Bir yabancıyla evlenmem gerekiyor,” diyordu Kamran. “Başkaları tarafından karım olması için seçilmiş bir aday — bir gün kraliçem olması için...”

“O zaman — seni tebrik ederim...”

“Yalvarırım yapma.” Alize’nin önünde duruyordu şimdi, bir elini ona dokunabilecekmiş gibi uzatmıştı. Alize onun bunu yapıp yapamayacağını bilmediğinde ve Kamran en sonunda bunu yaptığında, parmaklarının ucu önce beline sürtünüp sonra yukarı, göğsünün kıvrımına dokunup geri çekilirken hafifçe titrediğinde nefes alamadığını hissediyordu.

“Bana umut vermeyecek misin?” diye fısıldadı Kamran. “Bana lütfen seni bir daha göreceğimi söyle. Benden seni beklememi iste.”

“Sonuçlarının kötü olacağını bile bile nasıl böyle konuşursun –halkın delirdiğini düşünecek– kendi kralın sana yüz çevirecek...”

Kamran çok tuhaf bir şekilde güldü, ama kahkahasında öfke vardı. “Evet,” dedi usulca. “Kendi kralım bana yüz çevirecek.”

“Kamran...”

Bir adım öne çıktı ve Alize nefesini tutup bir adım daha geri gitti.

“Bilmeniz gerek,” dedi Alize, sesi titriyordu. “Bugün yaptıklarınız için – beni korumaya çalıştığınız için size ne kadar minnettar olduğumu söylemeliyim. Size borçluyum efendim ve bunu unutmayacağım.”

O anda Kamran’ın yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Alize’nin gerçekten gideceğini, vedalaşacaklarını fark etmişti.

“Alize,” dedi, gözleri acıyla parlıyordu. “Lütfen... yapma...”

Ve Alize ortadan kayboldu.

YİRMİ DOKUZ

یست و نه

KAMRAN ALİZE'NİN PEŞİNDEN KOŞTU, merdivenleri bir aptal gibi koşarak indi. Sanki bir hayalete yetişebilecekmiş, onu bulmak yeterli olabilecekmiş gibi. Prens zihninde kıza duyduğu arzuyla kralına duyduğu sadakati barıştırmayı nasıl başarabildiğini bilmiyordu, ama sağduyusu bu fikir ayrılığı için onu paylasa da içinde kök salmaya başlayan korkunç duyguları inkâr edemiyordu. Davranışları hem haince hem de boşunaydı, buna rağmen kendini durduramıyor, ne küt küt atan kalbini, ne de onu saran çılgınlığı dizginleyebiliyordu.

Onu görmek – onunla tek bir kez daha konuşmak zorundaydı...

“Nerelerdeydin, çocuk?”

Kamran sahanlıkta aniden durdu, zihni bedenine bir şimşegin gücüyle geri döndü.

Teyzesi birkaç basamak altında ona bakıyordu, bir eli eteklerini tutmuş, diğeriyle tırabzanı kavramıştı. Ana salonun sadece iki kat yukarısındaydılar, ama Kamran teyzesinin alnındaki hafif ter parıltısında, çatılmış kaşlarında, onu aramanın yaşlı kadın için nelere mal olduğunu görebiliyordu.

Kamran yavaşladı.

Yorgunluk ona aniden, fiziksel bir darbe gibi çarptı ve tırabzana tutundu, bu saldırıya karşı kendini topladı.

Gözlerini kapattı.

“Affet beni,” dedi, sessizce nefeslendi. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.”

Teyzesinin onaylamayan bir tavırla *cıkladığını* duydu, gözlerini açtığında onu süzdüğünü, saçlarına, gözlerine hatta kazağının

bir noktada yukarı kıvırdığı kollarına bile dikkatle baktığını gördü. Kamran sessizce kendine geldi, boştaki elini saçlarından geçirdi, kara dalgaları gözlerinin önünden çekip aldı.

Kalbiyle zihninin ne kadar kolayca birbirlerinden ayrılabilmediğini görmek onu korkutmuştu.

Düşes Cemile dudaklarını büzüp elini uzattı, Kamran aralardaki mesafeyi hemen doldurdu ve kadının narin parmaklarını dirseğinin içine geçirdi. Yaşlı kadının basamaklardan inmesine dikkatle yardımcı oldu.

“Demek,” dedi teyzesi, “zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını söylüyorsun.”

Kamran belli belirsiz bir ses çıkardı.

“Anlıyorum.” Teyzesi iç çekti. “Her nedense evi baştan aşağı iyice dolaştın. Böyle düşüncelere dalman uşakları deliye döndürdü. Önce sokak çocuğu, sonra *snodalı* kız, şimdi de evde öylece dolaşıyor, özlemle pencerelerden bakıyorsun. Hepsi senin trajik, ümitsiz bir romantik olduğunu düşünüyor, tüm bu dedikoduları yüzünden yarın gazetede birkaç sütunluk bir yazı yazın çıkmazsa şaşırıyorum.” Bir basamakta duraksadı, başını kaldırıp Kamran’a baktı. “Dikkatli ol, çocuğum. Genç kızlar seni görür görmez baygınlık geçirmeye başlayabilirler.”

Kamran kendini zorlayarak gülümsedi. “Çok yeteneklisin, sevgili teyzem. İltifatların her zaman incelikle yazılmış hikâyeler gibi.”

Teyzesi hırıldayarak güldü. “Abarttığımı mı düşünüyorsun?”

“Bence abartmak hoşuna gidiyor.”

Koluna hafifçe vurdu. “Küstah çocuk.”

Bu kez Kamran’ın gülümsemesi içtendi.

Ana kata varmışlardı, büyük salondan geçiyorlardı. Kamran’ın kalbi yavaşlamayı hâlâ reddediyordu. Karanlıkta o kadar uzun süre kalmıştı ki, güneşin yüksek pencerelerden hâlâ parlıyor olduğunu görmek şaşkınlık vericiydi. Yüzünü göz alıcı ışıltıdan çevirdi, bu görüntüyle yayılan keskin acıyı içine gömdü. Kamran güneşin keyfine varacak, ışığında avuntu bulacak genç bir kadın tanıyordu.

Ay beni çok rahatlatıyor.

Artık her şeyin onu hatırlatacağını çaresizlikle fark etti. Güneş ve ay, yer değiştiren aydınlık ve karanlık.

Pembe güller.

Orada – işte oradaldı, bir vazoda rengârenk bir ışık püskürtüsü. Çiçekler, içinde bulundukları odada bulunan yüksek bir masaya yerleştirilmişlerdi. Kamran teyzesinden ayrılıp düşünmeden bukete doğru gitti, vazodan dikkatle bir çiçek aldı, parmaklarını kadife yapraklara sürttü ve çiçeği burnuna götürdü, nefes kesici kokusunu içine çekti.

Teyzesi bir kahkaha patlatınca Kamran irkildi.

“Beni affetmelisin, canım,” dedi. “Kendini biraz tutmayı bilmezsen, efkârlı prensimize dair haberler Setar’dan çok daha uzaklara yayılacak.”

Prens çiçeği özenle vazosuna geri bıraktı. “Dünyamız,” dedi sessizce, “benim her hareketimin haber değeri taşıyarak bin parçaya bölüneceği kadar saçma mı gerçekten? Biraz olsun insaniyete hakkım yok mu? Şüphe ve sansür olmadan güzelliğin tadını çıkaramaz mıyım?”

“Böyle bir soru sorman bile bana kendinde olmadığını gösteriyor.” Teyzesi ona yaklaştı. “Kamran, bir gün kral olacaksın. İnsanlar senin ruh hâlini olabilecek her şeyin alameti olarak görüyor, kalbinin sıcaklığı yönetiminin havasını belirleyecek, bu da halkın hayatının her yönünü etkileyecek. Bunu unutmadığından eminim. İnsanların merakı seni gücendirmemeli – hayatının onların hayatlarını ne kadar ilgilendirdiğini biliyorken üstelik.”

“Kesinlikle,” dedi Kamran sükûnetle. “Bunu nasıl yaparım? Korkuları beni gücendirmemeli, her ânımı beni tüm gürültüleriyle süsleyen zincirlerimi de asla unutmamalıyım.”

Teyzesi derin, titrek bir nefes aldı, prensin uzattığı kolunu tuttu. Yavaşça yürümeyi sürdürdüler.

“Beni korkutmaya başlıyorsun, çocuğum,” dedi usulca. “Bana seni neyin bu kadar perişan ettiğini anlatmayacak mısın?”

Perişan.

Evet.

Kamran darmadağınıktı. Bunu hissediyordu, kalbinin yeri değişmişti, kaburgaları ciğerlerinin etrafında bir yumruk gibi kapanmıştı. Değişmişti artık, dengesi bozulmuştu ve bu duygunun dinip dinmeyeceğini bilmiyordu.

Alize.

Fısıltısını, aralarındaki karanlığa isminin şeklini bastırış tarzını, onu öptüğünde nefesini tutuşunu hâlâ duyabiliyordu. Alize Kamran'a onu çılgına çeviren bir yumuşaklıkla dokunmuş, gözlerine onu darmadağın eden bir içtenlikle bakmıştı.

En başından beri tavırlarında bir yalan, yapmacıklık, acı verici bir bencillik yoktu. Alize prensten ne etkilenmiş ne de onun karşısında korktuğunu hissettirmişti, Kamran Alize'nin tacı kesinlikle umursamadığını, onu tamamen kendi değerlerini temel alarak yargıladığını mutlak surette biliyordu. Onu değerli bulması, bir an bile olsa kendini ona sunmuş olması...

Kamran o âna dek, Alize'nin kendisi hakkında iyi şeyler düşünmesini ne kadar arzuladığını fark edememişti. Alize'nin onun karakterine dair yargısı, nasıl olduysa kendine ait düşünceleri hakkında hayati önem kazanmıştı.

Nasıl?

Bunu bilmiyordu, umursamıyordu; kalbinin hareketlerini sorgulayacak değildi. Sadece Alize'nin umduğundan çok daha fazlası olduğunu fark etmiş ve bu keşif onu değiştirmişti: Alize'nin zihni kalbi kadar keskin, gülümseyişi gözyaşları kadar etkileyiciydi. Hayatı boyunca öyle acılar çekmişti ki Kamran ondan ne bekleyeceğini bilememişti, o içine kapanık ve şüpheli biri olsa bunu anlayabilirdi ama Alize bunun yerine duygularla dolup taşıyordu, her hissinde hayat doluydu, her yönden cömertti.

Vücudunu hâlâ ellerinde hissedebiliyordu, teninin kokusu zihnini, her düşüncesini kaplıyordu. Nefeslenme seslerinin, kollarında yumuşamasının hatıralarıyla, tadının anısıyla teni ısınıyordu.

Bir duvara yumruğunu geçirmek istiyordu.

"Canım?"

Kamran derin bir nefes alarak kendine geldi.

"Affet beni," dedi, boğazını usulca temizledi. "Şu anda insani duyguların en sıradanları üstüme çökmüş hâlde. Dün gece az uyudum, bugün de pek bir şey yemedim. Yemeğin tadını beraberce çıkardıktan sonra moralimin düzeleceğinden eminim. Öğle yemeğine geçelim mi?"

"Ah, canım" –teyzesi duraksadı, kaşları sinirle çatıldı– "korkarım bugünlük öğle yemeğini es geçmemiz gerekiyor. Nazırın seni almaya geldi."

Kamran aniden dönüp teyzesine baktı. "Hazan burada mı?"

"Maalesef." Teyzesi başını çevirdi. "Epeydir bekliyor ve bundan hiç de memnun olmadığını söylemem gerek. Saraya geri dönmen gerektiğini söylüyor. Baloyla ilgili bir şeydir herhalde."

"Ah." Kamran başını yukarı aşağı salladı. "Doğru."

Bu bir yalandı.

Hazan onu almak için bizzat gelmişse, aceleyle dönmesi için bir ulağa güvenmemişse, fena hâlde ters giden bir şeyler vardı.

"Yazık," dedi teyzesi, kendini neşeli davranmaya zorlayarak, "ziyaretin çok kısa sürdü."

"En içten özürlerimi kabul et lütfen," dedi Kamran yere bakarak. "Gün boyunca aklımın başka yerde olduğunu, seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum." Giriş salonunda durdular. "Bu ziyareti bir diğeriyle telafi etmeme izin verir misin?"

Teyzesi bunu duyunca gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor, canım. Buraya ne zaman istersen gelebileceğini biliyorsun. Gününü haber ver yeter."

Kamran teyzesinin elini tutup öptü, önünde eğildi. Gözlerine yeniden baktığında kadının yüzü pespembe kesilmişti.

"Görüşmek üzere."

"Ekselansları."

Kamran, nazırının telaşlı sesini duyunca dönüp baktı. Hazan öfkelerini gizleyemiyor, bunun için çaba göstermiyordu.

Kamran kendini zorlayarak gülümsedi. "Tanrı aşkına, Hazan, kriz mi geçiriyorsun? Teyzeme veda etmeme bile izin vermeyecek misin?"

Nazır buna karşılık vermedi. "Araba bekliyor, efendim. Atınız için endişelenmeyin, saraya güvenle dönmesi için gerekeni yaptım."

"Anlıyorum," dedi prens sessizce. Hazan'ı gayet iyi tanırdı, bir şeyler gerçekten de yolunda gitmiyor olmalıydı.

Bir uşak Kamran'a paltosunu, diğeri esasını uzattı. Kamran saniyeler içinde teyzesine veda etti, arabaya giden kısa yolu yürüdü, nazırının karşısındaki koltuğa yerleşti.

Arabanın kapısı çarpıp kapanırken Kamran'ın yüz ifadesi ciddileşti.

"Devam et," dedi.

Hazan iç çekti. "Tulan'dan haber aldık, efendim."

OTUZ

سی

ALİZE KALABALIK YOLUN ORTASINDA duruyordu, gözleri kapalıydı, *snodalı* gözleri güneşe bakıyordu.

Güzel ve aydınlık bir gündü, havada nefes kesici bir soğuk vardı, gökte tek bir bulut bile yoktu. Etrafındaki dünya toynak sesleri ve tekerlek takırtılarıyla doluydu, yakınındaki bir kebabçıdan yükselen hoş kokulu duman başının etrafında dönüyordu. İmparatorluk başkenti Setar'da öğle vaktiydi, parıldayan sokaklar renklerle ve gürültü patırtıyla capcanlıydı, yiyecek dolu arabaların önü müşterilerle doluydu, dükkân sahipleri bağıra çağıra mallarını tanıtıyorlardı.

Alize orada dururken eşit oranda umut doluydu ve yıkılmıştı. Kalbinin iki yarısı da ikna edici bahanelerle doluydu. Dertlerle dolu uzun listesini çok geçmeden incelemek zorunda kalacaktı, ama o anda nefeslenmek, manzaranın tadını çıkarmak istiyordu.

Minicik saka kuşları sokakta hoplayıp ötüşürken iri, parlak tüylü kargalar gökyüzünde gıkıyorlardı, birkaçı yere süzülüp yoldan geçenlerin kafalarına, şapkalarına konuyordu, taktıkları incik boncukları gagalıyorlardı. Öfkeli tüccarlar süpürgeleriyle onları kovalıyorlardı, şanssız bir dükkân sahibi süpürgesinin sapını yanlışlıkla bir adamın kafasına indirdi, adam bir sokak çocuğunun becerikli kollarına devrildi. Çocuk adamın cüzdanını aşırıp koşarak kalabalığa karıştı. Adam haykırp çocuğun peşinden koşmaya başladı, ama kapılarını aniden açıp sokağa bir dizi hizmetçi boşaltan bir fırının önünde patlayan şamata yüzünden küçük hırsızı kovalamayı sürdüremedi.

En az bir düzine *snodalı* hizmetçi tek sıra hâlinde yürüyor, kalabalıkta yılankavi bir yol açıyorlardı. Her biri başının üstün-

de geniş, çember şeklinde bir tepsi taşıyordu. Tepsiler baklavayla, antepfıstıklarıyla, yumuşak koz helvası, şerbetli çörek, bala bandırılmış keklerle doluydu. Hizmetçiler sokaktaki kalabalığı rahatsız etmemek için dikkatle hareket edip hızla geçip giderlerken hava gülsuyu ve şeker kokusuyla doldu.

Alize olduğu yerde döndü.

Altın renkli kaldırımlara kocaman, rengârenk halılar serilmişti, üstlerinde parlak, çiçek desenli çarşaf lar giymiş kadınlar bağdaş kurmuş oturuyor, kovalarca mor safran çiçeğini ayıklarken gülerek dedikodu yapıyorlardı. Becerikli elleri arada bir yaldızlı fincanlardan çay yudumlamak için duruyordu sadece. Bunun dışında seri hareketleri asla kesilmiyordu. Parlak çiçekleri tekrar tekrar didikliyor, yakut kırmızısı iplikleri aralarında giderek büyüyen yığınlara ekliyorlardı.

Alize öylesine büyülenmişti ki hareket edemiyordu.

Sokakta bu kadar uzun süre durmaya cesaret edebildiği son seferde çocuk bir hırsız tarafından saldırıya uğramıştı, ama yine de – gün ışığının tadına varmak için bunca zamandır özgür değ ilken böylesi bir zevki kendinden nasıl esirgeyebilirdi? Bu yaşayan, nefes alan dünya, zamandaki bu tek nokta boyunca keyfine sunulmuştu ve Alize bu manzarayı içine çekmek, medeniyetin kalbinin tadını çıkarmak istiyordu.

Bu geceden sonra burayı bir daha asla görmeyecekti.

İşler yolunda giderse buradan gidecek, gitmezse kaçmaktan başka çaresi olmayacaktı.

Alize'nin gözlerine gülümserken bile yaşlar doldu.

Safran yığınlarının arasından kendine bir yol açmayı başardı, sadece civardaki bir çiçekçinin penceresinde düzenlenmiş bir buket sergisi onu şaşırttığında durdu: Kış gülleri, krem rengi kamelyalar ve beyaz kardelenler kristal vazolarından ona bakıp gülüm sediler, bu görüntü Alize'yi öylesine büyülemişti ki az kalsın tüylü keçisini yoncayla beslemek için haber vermeden duran bir çiftçiye çarpacaktı.

Tedirgin olmuştu, hisleri susmuyordu.

Alize aceleyle yana çekildi, bir tuhafiyecinin penceresine yaslandı. Zihnini kapamaya çalıştı ama bu işe yaramadı; bilinçaltı ona boyun eğmiyordu artık. Hislerin hatıraları aniden bir sel gibi çarp-
tı: Kulağına fısıldayan bir ses, yanağına yaslanan bir gülümseme, vücuduna sarılan kolların ağırlığı. Dudaklarında hâlâ onun tadını alabiliyordu, saçlarının ipeksi dokusunu hâlâ anımsıyor, çenesinin keskin çizgisini elinde hissediyordu. Tüm bunların hatırası bile kahrediciydi.

Alize, şeytanın onu neden prence karşı tekrar tekrar uyardığını anlamaya çalışmıştı – o anda bile bunun nedeninden emin değildi. Sebebi bu muydu?

Öpücüğü yüzünden miydi?

Alize gerildi, bir nefes aldı. Kalbi hızla çarparken bile zihni se-
rinledi. Prensle aralarında geçenler, birçok sebepten bir aptallık ânydı - hükümdarının kendisini yok etmeye çalıştığı bir impara-
torluğun vârisi olması bu sebeplerden biriydi. Böylesi bir keşfin sonuçlarını kafasında kurmaya başlamamıştı bile, açıklama getiri-
lemeyen şiddetli saldırılarda kaybettiği sevgili arkadaşlarıyla ailesi adına ne tür bir gerçeğin açığa çıkabileceğini düşünmemişti. Bu kralın onu daha önce öldürtmeye çalıştığı anlamına mı geliyordu? Anne babasının öldürülme emrini o mu vermişti?

Bunu kesin olarak bilememesi canını sıkıyordu.

Kamran ona bugün yardımcı olabilmek için büyükbabasının emirlerinin etrafından dolaşmış olabilirdi, ama Alize basit bir kız değildi ve aile bağlarının bu kadar kolay kopmayacağını biliyordu. Prens ona bir an için nezaket göstermiş olabilirdi, ama sadakati hiç şüphesiz başkasına aitti.

Yine de, Alize kendini acımasızca suçlayamıyordu.

Prensle yakınlaşması hem plansızdı hem de günlerinin sonu gelmez gibi görünen karanlığından beklenmedik bir mola, nadir bulunan bir zevk ânı olmuştu. Birinin ona bir daha şefkatle doku-
nup dokunmayacağını veya önemli biriymiş gibi bakıp bakmaya-
cağını yıllardır merak etmişti.

Böylesi bir tecrübeyi hafife almıyordu.

Gerçekten de bu yaşananlarda, o anda minnetle kabullendiği yumuşaklığında bir merhamet vardı, yoluna devam etmeden önce anılarını zihnine kaydetti. Düşüncesiz hareketleri bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

Hem onunla Kamran'ın yolu bir daha asla kesişmeyecekti, öyle avuttu kendini. Böylesi daha iyiydi...

Ayaklarının dibinde bir kuş sürüsü aniden havalandı, onu öyle şaşırttı ki Alize nefesini tutup geriye doğru tökezledi ve genç bir adama çarptı. Adam Alize'nin *snodasını* hemen fark edip pis pis sıırttı, ona dirsek atarak yoldan çekti.

Kaburgalarına sağlam bir darbe yiyince Alize bir kez daha yalpaladı ama bu kez kendini toparladı ve kalabalıkta telaşla ilerledi.

Prese veda ederken bile o akşam baloda onu görebilme ihtimali olduğunu biliyordu elbette. Onunla bir kez daha buluşmanın kötü bir fikir olduğunu düşündüğü için baloya katılacağını haber vermenin gerekli olduğunu düşünmemişti. Şimdi bir de bu balonun onun evliliği için yapıldığını bilince...

Hayır, bunu düşünmeyecekti.

Bunun önemi yoktu. *Olmamalıydı*. Her durumda, dünyalarının böyle bir etkinlikte kesişme ihtimali yoktu ve onu görmek için bir sebebi olmayacaktı.

Alize, Hazan'ın, kaçıışı için kurduğu planın kapsamını tam olarak bilmese de bunun şenliklerle doğrudan alakası olduğunu sanmıyordu ve uğruna bu balonun düzenlendiği prensin hiç şüphesiz bütün etkinliklere katılması beklenecekti.

Hayır, birbirlerini kesinlikle bir daha görmeyeceklerdi.

Alize bu kapanışla içinde keskin, çözümleyemediği bir sızı hissetti. Ya özlem ya da kederdi bu, veya bu iki duygu birbirinin eşiydi, aynı kılıcın keskin iki ağzı gibiydi.

Ah, bunun ne önemi vardı?

Alize iç çekti, kalabalıkta birbirini kovalayan üç kızdan sakınmak için yana doğru adım attı ve yaslandığı pencereden isteksizce içeriği gözetledi.

Birkaç çocuk yüksek bir tezgâhın üstünde oturuyor, narlı don-

durmayla dolu sandviçleri midelerine indiriyorlardı. Bu pembe renkli lezzet, fırından yeni çıkmış taptaze gevrek yufkaların arasına bastırılmıştı. Anne babaları gülümseyerek ve onları azarlayarak ayakta duruyor, yakalayabildikleri çocukların yapış yapış ağızlarını, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını siliyorlardı. Diğer çocuklarsa dūkkānı birbirine katıyor, meyveli şekerleme, rengârenk badememesi, akide şekeri ve gül yapraklı koz helvası dolu camdan varillerin altını üstüne getiriyorlardı.

Alize camın öte yanından çocukların boğuk kahkahasını duydu.

Çantasını daha sıkı tuttu, kalbi göğsünde parçalara ayrılırken olduğu yerde gerildi. Alize de bir zamanlar çocuktı, anne babası onu da böyle şımartırlardı. Sevilmek ne kadar güzel, diye düşündü. Ne kadar önemli.

Meraklı küçük bir kız ona bakıp el salladı.

Alize de tedirginlikle ona el sallayarak karşılık verdi.

Evsiz kalmıştı. İşsizdi. Bu dünyada ona ait olan her şeyi tek bir yıpranmış heybede taşıyordu, bütün parasının toplamı iki kuruş etmezdi. Alize'nin kendinden başka kimsesi yoktu ve bunun yeterli olması gerekiyordu.

Bunun her zaman yetmesi gerekiyordu.

Alize en çaresiz anlarda bile, kendi derinliklerini arayarak ileriye bakma azmini buluyordu. Zihninin keskinliğinde, becerikli ellerinin kabiliyetinde, yılmaz ruhunun dayanıklılığında umut buluyordu.

Hiçbir şey onu yıkmayacaktı.

Bunu reddediyordu.

O zaman, hayatının zorluklarından kaçış yolunu bulma zamanı gelmişti. Hazan ona yardımcı olacaktı – ama ilk önce, şu anda içinde bulunduğu durumdan kendine bir çıkış yolu açması gerekiyordu.

Bir plan yapmalıydı.

Kendine bir elbise dikebilmek için gereken malzemeye tuhafiye ürünlerinin parasını nereden bulacaktı? Huda Hanım sipariş ettiği beş elbise için ona avans vermiş olsa biraz daha parası olur-

du, ama genç kadın ilk olarak Alize'nin bu geceki balodan önce tafta kumaşı nasıl dönüştürebileceğini görmeyi bekliyordu. Kumaş çantasının içinde kırışmış hâlde yatıyordu.

Alize iç çekti.

İki kuruşu vardı sadece ve kumaş tüccarlarından bu paraya neredeyse hiçbir şey alamazdı.

Yüzünü buruşturup yoluna devam etti, düşüncelere dalmıştı. Seyrek sakallı, beyaz sarıklı yaşlıca bir adam parlak mavi bir bisikletle yanından fırlayıp geçti, beş metre ötede aniden durdu. Alize adamın zayıf bedenini bisikletin selesinden kaldırmasını, sepetinden bir afiş çıkarmasını ve tahta levhayı yakınındaki bir arabanın önüne takmasını izledi.

Levhada *diş yapımcısı* yazıyordu.

Alize'nin ona bakakaldığını görünce bir el işaretiyle onu yanına çağırdı, bir çift üçüncü azıdişi için indirim teklif etti.

Alize başını iki yana sallarken neredeyse gülümseyecekti, etrafındaki manzaraya içinde bir parça hüznle bakıyordu şimdi. Bu şehirde aylardır yaşıyordu ve burayı daha önce hiç böyle, bu en dinamik ve büyüleyici zamanında görmemişti. Ozanlar sokaklarda santur ve sitar çalıyor, sokakları müzikle, Alize'nin kalbini ise duyguyla dolduruyorlardı. Neşeli yayalar birkaç saniyelerini dans etmeye, geçip giderlerken el çırpmaya ayırırken içtenlikle gülümsedi.

Tüm hayatı ona aniden gerçeküstü gibi görünmüştü, gerçeküstüydü çünkü onu saran seslerle görüntüler hayatı teyit edercesine capcanlıydı.

Alize biraz zorlanarak, zihnini alaşağı etmekle tehdit eden duygu tufanını savuşturdu ve düşüncelerini yapması gereken birçok göreve yoğunlaştırdı. Kararlı adımlarla şekerçi dükkânının ve yanındaki gürültücü bakırcı ocağının yanından geçti, rengârenk halıların tavana kadar yükseldiği, kapılardan taşıdığı toz içindeki bir kilimcinin yanından hızla geçip gitti. Sonra bir fırınla açık pencerelelerinin yanından geçti, taze ekmeğe ait olduğunu bildiği muhteşem kokuyu içine çekti.

Aniden yavaşladı — bakışları bir an için kapının yanındaki iri un çuvallarına takıldı.

Alize neredeyse her malzemeden bir elbise yaratabilirdi, ama standart altı bir kumaşı yeterince toplayabilse bile çuval bezinden bir elbiseyle baloya katılmak onu alay konusu yapardı. Gözden kaybolmak istiyorsa diğer davetliler gibi görünmesi gerekiyordu, olağandışı hiçbir şey giymemeliydi.

Duraksadı, bir an için kendini ölçüp biçti.

Alize sahip olduğu az sayıda eşyaya her zaman özen gösterirdi, ama buna rağmen basma iş elbisesi öyle incelmışti ki neredeyse yırtılacaktı. Gri cüppesi her zaman solgun görünürdü, ama o anda daha da cansız duruyordu, sürekli giymekten rengi atmış, şekli bozulmuştu. Bir elbisesi daha vardı ve onun durumunun da benzer olduğunu bilmek için çıkarıp bakması gerekmiyordu. Ama çorapları hâlâ iş görürdü, çizmeleri de cilaya ihtiyaç duymakla birlikte sağlamdı — gerçi bir parmağındaki deliğin onarılması gerekiyordu.

Alize dudağını ısırды.

Başka seçeneği kalmamıştı. Gösterişten feragat etmek zorunda kalacaktı, eski elbiselerinden birini söküp yeniden yapması, bunu başarabilmek için yeterli kumaşı olmasını umut etmesi gerekecekti. Bir çift basit eldiven yapmak için yırtık önlüğünden geri kalanları bile kullanabilirdi... çalışabilmek için güvenli bir yer bulabildiği sürece.

İç çekti.

İlk olarak hamama gitmeye karar verdi. Hamam fiyatları fakirlere hep uygun tutulduğu için yıkanıp paklanmaya yetecek parası vardı, ama—

Alize aniden durdu.

Eczaneyi görmüş, dükkânın tanıdık biçimi onu olduğu yere çivilemişti. Oraya bakınca sargıları için endişelendi.

Boğazına sarılı keten sargıya hafifçe dokundu.

En azından birkaç saattir ellerinde veya boğazında acı hissetmemişti, sargıları tamamen çıkarmak için çok erkense, belki de bir

akşamlığına çıkarmak için çok erken sayılmazdı, değil mi? Göz göre göre yaralanmış görünürse dikkat çekip göze batacağı kesindi.

Alize kaşlarını çatıp dükkâna bir kez daha baktı, Deen'in içerde olup olmadığını merak etmişti. İçeri girip fikrini almaya karar verdi, ama sonra ona o berbat gece neler söylediğini korkuyla hatırladı – prensi haksızca eleştirmiş, eczacı buna karşı çıkıp onu paylamıştı.

Boş ver o zaman.

Sokakta telaşla ilerledi, yerlere yayılmış gül yapraklarını süpüren bir kadına çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve bir kez daha aniden durdu. Alize gözlerini sımsıkı kapattı, başını şiddetle iki yana salladı.

Aptallık ediyordu.

O anda yardımına ihtiyacı varken eczacıdan kaçınmak işine yaramazdı. Bu kez aptalca bir şey söylemekten sakınacaktı sadece.

Kendini bundan vazgeçiremeden sokakta geri döndü ve direkt olarak eczaneye doğru ilerledi, kapıyı biraz fazla sertçe itip açtı.

Girerken bir zil çaldı.

Deen tezgâhın arkasından, "Hemen geliyorum," dedi, kimin geldiğini görmemişti. Yaşlıca bir kadının bol miktarda kurutulmuş kuşburnu siparişine yardımcı oluyor, günde üç kez çayını yapıp içmesini salık veriyordu.

"Sabah, öğle ve gece vakti," dedi. "Akşam içeceğiniz bir bardak uykusuzluğa..."

Deen Alize'yi görür görmez donakaldı, koyu renk gözleri iri iri açıldı. Alize selam vermek için gevşek elini kaldırdı, ama eczacı gözlerini kaçırdı.

"Yani... uyumanıza yardımcı olur demek istedim," dedi, müşterinin parasını alıp saymaya koyuldu. "Herhangi bir sindirim rahatsızlığı yaşarsanız miktarı günde ikiye indirin, sabah ve akşam."

Kadın sessizce teşekkür edip çıktı. Giderken Alize onu izledi, dükkânın zili hafifçe çınladı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

"Demek," dedi Deen, en sonunda başını kaldırıp ona baktı.

“Gerçekten de geldiniz. İtiraf etmeliyim ki döneceğinizden tam olarak emin değildim.”

Alize sınırlarının titrediğini hissetti, Deen onun dışarıda oyalandığını görmüş olmalıydı. Kendi kendine Deen’in onu tamamen unutmuş olabileceğini ummuştı, son konuşmalarının tuhaflığı dahil. Şansı yaver gitmemiş gibi görünüyordu.

“Evet, efendim,” dedi. “Gerçi dürüst olmak gerekirse ben de buraya döneceğimden emin değildim.”

“Eh, şimdi burada olmanız güzel.” Gülümsedi. “Bohçanızı getireyim mi?”

“Ah, ben— hayır...” Alize yüzünün kızardığını hissetti, önemsiz iki kuruşu cebinde aniden ağırlaşmış gibiydi. “Korkarım çarşıya bunun için gelmedim...”

“Aslında,” dedi telaşla, “Yaralarımı konuştuğumuzdan biraz daha önceden inceleyebilir misiniz diye merak ediyordum.”

Sıska eczacı kaşlarını çatı. “Konuştuğumuzdan beş gün önce. Bir komplikasyon olmadı umarım?”

“Hayır, efendim.” Alize öne çıktı. “Merhemler çok yardımcı oldu. Mesele sargılar — onlar bence biraz, eh, göze çarpıyorlar. Odukça dikkat çekiyorlar ve ben bu kadar kolayca göze batmak istemediğim için, onları tamamen çıkarabilmeyi umuyordum.”

Deen bir an için ona baktı, yüzünün görebildiği kadarını inceledi. “Sargılarınızı beş gün önceden çıkarmak mı istiyorsunuz?”

“Evet, efendim.”

“Evinizin kâhyası size sorun mu çıkarıyor?”

“Hayır, efendim, öyle...”

“Yaralarınıza baktırma hakkınız var, biliyorsunuz. Tedavinize engel olmasına izin yok...”

“Hayır, efendim,” diye tekrarladı Alize, biraz daha sert bir sesle. “Mesele bu değil.”

Başka bir şey söylemeyince Deen derin bir nefes aldı. Ona inanmadığını saklama zahmetine girmiyordu ve Alize adamın ona duyduğu endişeye sessizce şaşırmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Deen, nefesini bıraktı. “Oturun. Bir bakalım.”

Alize eczacının daha iyi bakabilmesi için kendini tezgâhtaki yüksek iskemleye çekti. Deen, Alize'nin boynundaki sargıyı yavaşça açmaya koyuldu.

"Bunu epey iyi sarmışsınız," diye mırıldandı, Alize buna sadece başını yukarı aşağı sallayarak cevap verdi. Adamın nazik hareketlerinde rahatlatıcı bir şeyler vardı ve Alize bir an için gözlerini kapatma cesaretini buldu.

Kendini ne kadar bitkin hissettiğini kelimelere dökemiyordu. En son ne zaman birkaç saatten fazla uyuduğunu veya öylece hareketsiz duracak kadar güvende hissettiğini hatırlamıyordu. Oturmasına nadiren izin veriliyordu, durmasına ise neredeyse hiçbir zaman izin yoktu.

Ah, bu geceki baloya gidebilse her şey mümkün olabilirdi. Rahatlama. Güvenlik. Huzur. Bu hayallerin gerçeğe dönüşme yoluysa...

Alize'nin pek bir beklentisi yoktu.

Krallığı olmayan, hükmedeceği küçük bir ülkesi bile olmayan başarısız bir kraliçeydi. Cinler Ardunya'nın her yanına dağılmışlardı, bilinen sayıları çok azdı, geri kalanını bulmaksa çok zordu. Uzun zaman önce tahta çıkması için bir plan yapılmıştı, Alize çocuk yaşta bu planın ayrıntılarından haberdar edilmemişti. Annesiyle babası bunun yerine eğitime ve gençliğinin biraz daha tadını çıkarmaya odaklanmasında ısrarcı olmuşlardı.

Babası öldüğünde Alize on iki yaşındaydı ve annesi sadece bu olayın ardından, kızının kaderine dair çok az şey bildiği endişesine kapılmaya başlamıştı. Alize'ye Arya Dağları'nı ve içlerinde bulunan, Alize'nin bir gün sahip olacağına dair söylentiler dolaşan güçleri ortaya çıkarmak için gerekli sihri anlatmıştı. Alize annesine, neden gidip bu sihri öylece toplayamayacağını sorduğunda annesi hüzünle gülmüştü.

"Bu o kadar basit bir görev değil," demişti. "Sihir bu uğurda senin adına ölmeye hazır bir sadık kullar grubu tarafından toplanmak zorundadır. Dünya hükmetmen için seni seçti, canım, ama öncelikle kendi halkın tarafından buna değer bulunmalısın. Hü-

kümdarlığını yükseltmek için beş kişi hayatını feda etmeye hazır olmalı. Dağlar ancak o zaman güçlerini bağışlar.”

Bu Alize’ye her zaman gereksiz, zalimce bir gereklilik gibi gelmişti. Bu çoğunluğun iyiliği için bile olsa, yarım düzine kişinin kendisi için ölmesini isteyebileceğini sanmıyordu. Ama şimdi, aklına onun uğruna hayatını feda edebilecek tek bir kişi bile gelmediği için –Hazan’a bile sırtını dayamak için erken olduğunu hissediyordu– bu konuyu düşünmek anlamsızdı.

Dahası, Alize mucize eseri hakkı olan tahtı ele geçirip on binlerce kişinin sadakatini kazanabilse de kendi halkını ölüme mahkûm edeceği için, kraliçeleri olarak onları şimdiden yüzüstü bırakmış olacaktı.

Ardunya kralının kendi topraklarında ortaya çıkacak bir rakibi yerle bir edeceğini düşünmek için hayal gücüne ihtiyaç yoktu; son zamanlardaki hareketleri kralın endişelerinin apaçık ispatıydı. Kral göz göre göre ne tahtını ne de halkını kaybedecekti ve tebaası arasında cinler de vardı.

Deen boynundaki sargının son parçasını toplarken Alize gözlerini açtı.

“Ellerinizi açarsanız lütfen, hanımefendi, oradaki sargıyı da alacağım,” diyordu. “Gerçi boğazınızdaki kesik fazlasıyla iyileşmiş gibi görünüyor...”

Alize ellerini açtı, ama başını pencereye çevirdi. Ağır bir el arabasını iten ufak tefek, çok yaşlı bir kadın dikkatini dağıtmıştı. Kadın tıpkı bir ağaç gibi yaşlanmıştı, geçen zaman kadının yüzünü öyle bir zarafetle süslemişti ki Alize kırışıkları sayarak kadının yaşını bulabileceğini düşündü. Gür beyaz saçları kınayla parlak turuncu bir renk almıştı, rengârenk çiçekli eteğiyle uyumlu, çiçek desenli bir eşarpı geriye bağlanmıştı. Alize kadının el arabasındaki mahsullere baktı: Yeşil bademler arabayı doldurmuştu, yumuşak ve tüylü kabukları yerli yerindeydi, buzla parıldıyorlardı.

Yaşlı kadın ona başıyla selam verince Alize gülümsedi.

Setar’a vardığında, bu soylu şehrin tantanasını ne kadar sevdiğini keşfedip şaşırmıştı. Bu gürültü ve şamata onu rahatlatıyor,

dünyada bir başına olmadığını hatırlatıyordu. Bunca insanın her gün ter dökmesine, emek vermesine, yaratmasına, çalışmasına, nefes almasına tanık olmak...

Ona beklenmedik bir avuntu veriyordu.

Yine de Alize burada yaşayanlardan biri gibi değildi. Çok sayıda farklılığı vardı, ama belki de sorun yaratn en büyük farkı Ardunya İmparatorluğu'nun büyüklüğünü sorgusuz sualsiz kabul etmeyişi idi. Ateş Anlaşmaları'nın katıksız bir merhamet eylemi olduğunu kabul etmiyordu. Bazı yönlerden evet, bir nezaket sayılırdı, ama sırf neredeyse herkes, ırklar arasındaki çağlar süren çatışmanın son bulmasını arzuladığı için.

Halkının pes etme sebebi de tam olarak buydu.

Cinler korku içinde yaşamaktan, evlerinin ateşe verilmesinden, arkadaşlarıyla ailelerinin avlanıp katledilmelerini görmekten bıkmışlardı. İki ırktan anneler, savaş alanından çocuklarının paramparça olmuş cesetlerini almaktan bıkmışlardı. Sonu gelmeyen katliamın verdiği acı doruk noktasına ulaşmıştı ve iki taraf da barışı arzulasa da, karşılıklı nefretlerinin bir gecede unutulması mümkün değildi.

Anlaşmalar bir birlik sancağı altında yürürlüğe girmişti —bir ortaklık, uyum ve anlayış çağrısıydı— ama Alize, bu anlaşmanın altında yatan sebebin tamamen askeri strateji olduğunu biliyordu. O kadar çok sayıda Cin katledilmişti ki nüfusları bir tehdit olarak görülmeyecek kadar azalmıştı; Ardunya kralı hayatta kalanlara güvenlik ve barınak sunarak bu dünyadaki en güçlü, en kudretli varlıklardan on binlercesine boyun eğdirmiş, onları imparatorluğuna kabul etmişti. Onlara çok az bilinen bir iltimas tanınmıştı: Ardunyalı cinlere, doğal yeteneklerini sadece savaş zamanında ve yalnızca savaş meydanında kullanma izni tanınmıştı. Eli ayağı tutan her vatandaşın imparatorluk ordusunda *dört yıl boyunca* askerlik yapmaları gerekiyordu, yeni kabul edilmiş cinler de bundan muaf tutulmamıştı.

Ardunya'nın tamamı Kral Za'ın cömert ve adil bir hükümdar olduğunu düşünüyordu, ama Alize böyle bir adama güvenemi-

yordu. Kral kurnazca davranmış, tek hükmüyle Kil'i Cin'e karşı işlediği bütün suçlardan aklamakla kalmamış, kendini eli açık bir hükümdar olarak tanıtmış, ordularına yığınla doğaüstü asker eklemiş, kanlarında buz dolaşan cinleri her türlü haklarından alıkoymuştu.

"Pekâlâ," dedi Deen neşeyle. "İşte bu kadar hanımefendi."

Keyifli ses tonu öyle beklenmedikti ki Alize aniden ona bakmak için döndü, sesinde bir hayret vardı. "Haberler iyi mi?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi, cildiniz kendini son derece iyi onarmış. Söylemem gerek, bu merhemleri ben yaptım, o bakımdan güçlü birçok yanlarını bilsem de sınırlarının farkındayım ve daha önce hiç bu kadar hızlı iyileşmeye yol açtıklarını görmemiştim."

Alize bu açıklamayla içinden bir korku dalgasının geçip gittiğini hissetti ve ellerini hemen geri çekip güneşin doldurduğu odada inceledi. En son buraya geldiğinden beri sargılarını sadece bir kez, gecenin ortasında, yorgunluktan bitap düşmüş bir hâlde, tek bir mumun solgun ışığının altında değiştirmişti. Şimdi Alize ellerini hayretle inceliyordu. Yumuşak ve lekesizdiler, üstlerinde tek bir yara izi bile yoktu.

Ellerini kucağına koyup sımsıkı kenetledi.

Alize sokaklarda bunca hastalığı nasıl atlattığını, ölümün kıyısına gelse bile tekrar tekrar nasıl iyileştiğini sıklıkla merak etmişti. Ateşe dayanabildiğini biliyordu –vücudundaki dondurucu soğuk ateşi savuşturuyordu– ama kendi bedeninin gücüne dair böyle sarsılmaz bir delile daha önce tanık olmamıştı.

Ve gözlerinde paniğe benzer bir ifadeyle başını kaldırıp eczacıya baktı.

Deen'in gülümsemesi sönmeye başlamıştı. "Cehaletimi bağışlayın, hanımefendi, ama pek Cin tedavi etmediğim için karşılaştırma yapmama yetecek bilgim yok. Bu – bu tür iyileşme türünüzde olağandışı bir şey mi?"

Alize yalan söylemek istiyordu, ama yanlış bilgi verirse eczacı-

dan yardım alan az sayıda Cin'in tedavisinin kötü etkilenebileceğinden endişeleniyordu. Usulca, "Nadir görülen bir durum," dedi.

"Ve şu âna dek, bu kadar hızla iyileşebileceğinizin farkında olmadığınızı varsayıyorum?"

"Doğru."

"Anlıyorum," dedi Deen. "Eh, o zaman bunu kaderin beklenmedik bir cilvesi olarak kabullenmeliyiz. Hiç şüphesiz bunun zamanı çoktan gelmişti." Gülümsemeye çalıştı. "Bence sargıları çıkarmaya çoktan hazırsınız, hanımefendi. Bu konuda endişelenmeyin."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim," dedi Alize, kalkmaya davranı. "Size bu ziyaret için ne kadar borçluyum?"

Deen güldü. "Sargılarınızı çözmekten ve kendi gözlerinizle kolaylıkla görebileceğiniz bir şeyi yüksek sesle dile getirmekten başka bir şey yapmadım. Bana borcunuz yok."

"Ah, hayır, çok cömertsiniz – zamanınızı aldım, ben kesinlikle..."

"Önemli değil." Deen elini sallayarak onu savdı. "En fazla beş dakikaydı. Hem gün boyunca gelişinizi bekledim ve bunun için bana yüklü miktarda ödeme yapıldı bile."

Alize donakaldı. "Anlayamadım?"

"Arkadaşınız benden sizi beklememi istedi," dedi eczacı, kaşlarını hafifçe çatı. "Bugün buraya gelmenizin temel nedeni o değil miydi?"

"Arkadaşım mı?" Alize'nin kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

"Evet, hanımefendi." Deen ona tuhaf tuhaf bakıyordu şimdi. "Bu sabah geldi – oldukça uzun boylu bir adam, değil mi? Garip bir şapkası ve parlak mavi gözleri vardı. Geleceğiniz konusunda ısrarcıydı ve benden sık sık yaptığım gibi öğle yemeği almak için bile dükkânımı kapatmamamı istedi. Size bunu vermemi rica etti" –Deen bir parmağını kaldırdı, sonra tezgâhın altına eğilip büyük, hantal bir paket çıkardı– "geldiğiniz zaman."

Eczacı ağır, soluk sarı renkli kutuyu tezgâhın yıpranmış yüzeyine dikkatle bırakıp Alize'ye doğru itti. "Sizi buraya ziyareti konu-

sunda haberdar edeceğini düşünmüştüm,” diyordu Deen, “bugün geleceğiniz konusunda epey kendinden emlin görünüyordu.” Bir duraksama. “Umarım sizi korkutmamışımdır.”

Alize kutuya bakakaldı, korku müthiş bir hızla içinde dolaşıyordu. Pakete dokunmaya bile korkuyordu.

Yavaşça yutkundu. “Benim –arkadaşım– ismini verdi mi?”

“Hayır, hanımefendi,” dedi Deen, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamaya başlamış gibi görünüyordu. “Genç adamın tarifi hafızanızı yoklamaya yeterli olmadı mı? Tüm bunların sizin için hoş bir sürpriz olacağını söyledi bana. İtiraf etmeliyim ki bunun... çok eğlenceli olduğunu düşündüm.”

“Evet. Elbette.” Alize kendini zorlayarak güldü. “Evet, teşekkürler. Ben sadece – hayrete düştüm, anlarsınız. Böyle şatafatlı hediyeler almaya alışkın değilim, korkarım ki bunları zarafetle kabul etmeyi de bilmiyorum.”

Deen bunu duyunca toparlandı, gözleri parladı. “Evet, elbette, hanımefendi. Anlıyorum.”

Alize’nin yüzüne bir gülümseme yerleştirdiği bir sessizlik oldu. “Arkadaşım bu paketi teslim etmek için ne zaman geldi demiştiniz?”

“Ah, tam olarak bilmiyorum,” dedi Deen, kaşlarını çattı. “Sabahın ilerleyen saatleriydi sanırım.”

Sabahın ilerleyen saatleri.

Deen’in bu yabancıyı tasviri yeterince sağlam bir delil değilmiş gibi, Alize bu teslimatın tam olarak o saatte Baz Konağı’nda olan prens tarafından yapılmadığından emin olmuştu. Onun için böyle bir şey yapabilecek bir kişi daha vardı, tek bir problem dışında...

Hazan’ın gözleri mavi değildi.

Eczacı bir hata yapmış olabilirdi tabii. Belki de Deen yanılmıştı, Hazan’ı doğru açıdan görmemiş bile olabilirdi. Hazan uzun boyluydu, tarifi bu kısmı isabetliydi. Ama Alize onun ilginç şapkalar takma âdeti olup olmadığını bilecek kadar yakından tanımadığını fark etti.

Yine de, kulağa en mantıklı gelen cevap buydu.

Hazan ona göz kulak olacağını söylemişti, değil mi? Başka kim ona bu kadar ilgi gösterir – kim ona böylesi bir cömertlikte bulunabilirdi?

Alize bir kez daha masadaki güzel kutuya, kusursuz sunumuna baktı. Bir parmağını tedirginlikle dış kutunun oymalı kenarlarında, kutuyu ortasından bağlayan ipeksi sarı kurdelede gezdirdi.

Alize bunun ne olduğunu biliyordu, bilmek onun işiydi. Yine de, bu mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

“Açmak istemiyor musunuz, hanımefendi?” Deen ona bakıyordu hâlâ. “İtiraf etmeliyim ki çok meraklandım.”

“Ah,” dedi Alize usulca. “Evet. Elbette.”

İçinden bir tedirginlik –korku ve bir heyecan kısırtısı– geçip vücudunun henüz biriktirdiği huzuru altüst etti.

Alize müthiş bir özenle kurdeleyi çözüp kutunun ağır kapağını kaldırdı. Bu arada narin, yarı saydam bir ambalaj kâğıdı da kutudan çıktı. Deen kapağı Alize’nin titrek ellerinden aldı ve Alize kutuya bir çocuğun kocaman açılmış gözleriyle baktı, derinliklerinde zarif, muhteşem bir elbise keşfetti.

Deen’in nefesini tuttuğunu işitti.

İlk başta, solgun lavanta rengine ipek şifon katmanlarından başka bir şey görememişti. Ambalajı bir kenara itti, tüy kadar hafif elbiseyi dikkatlice ışığa doğru kaldırdı. Elbise belden bağlamalıydı ve göğüs kısmından aşağıya doğru usulca bir inişi vardı, kolları yoktu, bunun yerine omuz kısmına uzun, hafif bir başlık yerleştirilmişti. Eteğin hışırtısı ellerinde rüzgâr gibiydi, parmaklarından hafif bir esinti gibi kayıyordu. Cafcaflı olmamakla beraber zarif bir elbiseydi, o akşam ihtiyacı olan her şeyi mükemmel bir şekilde dengeliyordu.

Alize ağlamak üzere olduğunu düşündü.

Bu elbisede soğuktan donabilir, tek kelime şikâyet etmezdi.

“Bir kart var, hanımefendi,” dedi Deen sessizce.

Alize başını kaldırıp ona baktı, kartı uzattığı elinden alıp hemen cebine tıktırdı. Eczacıya veda etmeyi ve kartta yazanları

adamın meraklı gözlerinden uzakta bir yerde okumayı kararlaştırmıştı, ama Deen'in yüzündeki garip ifade onu durdurdu.

Deen... memnun görünüyordu.

Alize orada, Deen'in yüz ifadesinin yumuşaklığında, onun romantik bir jestin alıcısı olduğunu düşündüğünü gördü. Eczacının, yüzünü tam olarak görmediğini fark etti, sonuç olarak adam onun yaşını ancak tahmin edebilirdi. Hiç şüphesiz Alize'nin olduğundan biraz daha yaşlı olduğunu, belki de evli bir soylunun metresi olduğunu düşünüyordu. Diğer her türlü durumda oldukça küçük düşürücü, onu sosyetenin gözünde sıradan bir fahişe gibi gösterecek bir tahmin olurdu bu.

Deen bunu nedense umursamıyormuş gibiydi.

Alize'nin gözlerindeki şaşkın ifadeye bakarak, "Sizden mutluluğunuzu esirgeyecek kadar hasis değilim," dedi. "Hayatınızı sürdürmenin ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirim."

Alize öylesine şaşırmıştı ki geri çekildi.

Deen bundan daha beter yanılıyor olamazdı, ama yine de onun için kelimelere bile dökemeyeceği kadar anlamlı olan içtenliği Alize'nin kalbine dokunmuştu. Aslında, birdenbire söyleyecek söz bile bulamamıştı.

Ancak, "Teşekkür ederim," diyebilirdi.

"Birbirimize yabancı olduğumuzun farkındayım," dedi Deen, usulca boğazını temizledi, "ve bu nedenle bunu söylediğim için tuhaf biri olduğumu düşünebilirsiniz – ama başından beri sizinle aramızda sessiz bir akrabalık bağı olduğunu hissettim, hanımefendi."

"Akrabalık mı?" diye sordu Alize, sersemlemişti. "Benimle mi?"

"Gerçekten de." Deen kısa bir kahkaha attı, ama koyu renk gözleri anlaşılması güç bir duyguyla doluydu. "Ben de bu dünyada kimliğimi saklamaya zorlandığımı hissediyorum. Zor bir şey bu, değil mi? Kimliğiniz yüzünden sürekli olarak nasıl algılanacağınızdan endişe duymak, kendiniz olduğunuzda kabul görüp görmeyeceğinizi hep merak etmek?"

Alize gözlerinin arkasında ani bir sıcaklık, beklenmedik bir duygu kıpırtısı hissetti. Usulca, "Evet," dedi.

Deen gülümsedi, ama bunu yapmakta zorlanıyordu. "Belki de burada, biz iki yabancı arasında, böyle bir tedirginlik yaşanmamalı."

Alize hiç duraksamadan, "Buna güvenebilirsiniz," dedi. "Heptimizin maskelerimizi çıkarıp ışığın altında korkusuzca yaşayabileceği günü umut edelim efendim."

Deen bunu duyunca uzanıp Alize'nin ellerini tuttu, kalbini duyguyla dolduran bir dostluk ifadesiyle avuçlarını ellerine aldı. Ayrılmadan önce uzun bir an boyunca böyle kaldılar.

O sessizlikte Deen Alize'nin eşyalarını toplamasına yardımcı oldu, bir baş selamıyla vedalaştılar.

Alize çıkarken dükkânın zili hafifçe çaldı.

Kalbiyle aklı bu beklenmedik eczacıya dair düşüncelerle, tıklım tıklım dolu heybesinin ve incecik elbisesinin içinde bulunduğu kutunun ağırlığıyla öylesine doluydu ki, kartı ancak yolun yarısına gelince hatırladı.

Alize şiddetle irkilip heybesini yere düşürdü. Küçük zarfı cebinden çekip çıkardı ve kalbi göğsünde hızla çarpar bir hâlde kalm kâğıdı yırtıp açtı.

Kısacık notu, el yazısının keskin ve sert hatlarını incelerken zorlukla nefes alabiliyordu.

*Bu gece bunu giyersen, seni sadece
sana iyi niyet besleyenler görecek.*

OTUZ BİR

سی ویک

İMPARATORLUK SARAYI, NARENC KANYONU'NUN tabanının içine inşa edilmişti. Sarayın heybetli girişi, mercan rengi dik uçurumların arasında yer alıyordu. Parıldayan beyaz mermerden kubbeleriyle minareleri, bu renkle keskin bir tezat oluşturuyordu. Prens'in evi olan bu muhteşem yapı, toprak formasyonlarının arasındaki, zemininde kış vaktinde bile gür yeşilliklerin yetiştiği muazzam bir çatlağın içinde yer alıyordu. Dönümler dolusu yabancı çimen ve ardıc ağaçları, dikine uzayan turuncu kayalara dokunuyorlardı. Ağaçların mavi-yeşil yaprakları düzensiz şekilli dallarda birbirine dolanıyor, sarayın girişine paralel akan çok geniş, hızlı bir ırmağa doğru gökyüzüne yanlamasına uzanıyorlardı. Kıvrıla kıvrıla ilerleyen bu muazzam suyunun üstüne olağanüstü bir asma köprü inşa edilmişti. Anayola – ve Setar'ın kalbine kadar uzanan, dehşet uyandırıcı, usta işi bir yapıydı bu.

Kamran bu köprüde duruyordu şimdi, bir zamanlar ona son derece heybetli görünen ırmağa bakıyordu.

Yağmurlar bu mevsimde sadece kısa süreliğine yağmıştı, sonuç olarak aşağısındaki sular hâlâ oldukça sık sayılırdı, rüzgârsız havada hareketsizdi. Kamran yağmurların dönüşünü, fırtınaların imparatorluğunu kurtarmasını her gün, içinde sakladığı bir gerginlikle bekliyordu. Eğer bu olmazsa...

“Sarnıçları düşünüyorsun,” dedi büyükbabası usulca. “Değil mi?”

Kamran krala baktı. “Evet,” dedi.

“Güzel.”

İkisi köprünün üstünde yan yana duruyorlardı. Burası, saraya girişlerine izin verilen ziyaretçiler için genel bir bekleme yeri idi.

Muhafızlar sarayın avlusuna açılan muazzam kapıları itip açarlarken herkesin atını burada durdurması beklenirdi. Prens, Baz Konağı'ndan döndüğünde büyükbabasının onu karşılamak için beklediğini gördüğünde şaşırmıştı.

Kamran'ı saraya geri getiren araba, içinde Hazan'la birlikte oradan kaybolalı çok olmuştu —ama büyükbabası buna rağmen az konuşmuştu. Ne Kamran'a arayışının sonuçlarını sormuş ne de Tulan'dan gelen bildiriyle ilgili tek kelime etmişti— eve dönerlerken Hazan bu bildirinin özetini ona sunmuştu.

Haberler gerçekten de tedirgin ediciydi.

Yine de, kral ve vârisi bunu konuşmamışlardı. Bunun yerine, bir hizmetçi kız altlarındaki durgun sulara kürek çekerken onu sessizce izlemişlerdi. Çevik tekne, rengârenk taze çiçeklerle dolup taşıyordu.

Kamran burada, saray bahçelerinin dış sınırında pek nadiren zaman geçirirdi, gerçi tedirginliği savunmasızlıktan doğan bir korkudan ileri gelmiyordu. Saray saldırılara karşı tamamen korunaklıydı, doğal barikatlar sarayı her yönden sarıyordu. Muazzam bahçeler de tepeleri bulutlara kadar uzanan surlarla çevriliydi. Surlarda her zaman, oklarını çekmiş bir hâlde nöbette bekleyen en az bin asker bulunurdu.

Hayır, prens kendini korunmasız hissetmiyordu.

Kamran bu gözlem noktasındaki muhteşem manzaraya karşın bu köprüde fazla zaman geçirmekten kaçınıyordu, çünkü burası ona çocukluğunu, özellikle de çocukluğunda geçirdiği bir günü hatırlatıyordu. Kamran o günden bu yana bunca zamanın geçmiş olduğuna inanmakta zorlanıyordu, bazen o olay sadece saniyeler önce yaşanmış gibi hissediyordu.

Yedi yıl geçmişti aslında.

Kamran'ın babası Ardunya'da değildi, Tulan'da anlamsız bir savaşa önderlik etmek için evden ayrılmış aylar olmuştu. Genç Kamran hocalarıyla, mesafeli bir anneyle ve meşgul bir kralla eve kapanmıştı; endişe ve sıkıntı dolu uzun zamanlar sadece teyzesinin evine yaptığı ziyaretlerle bölünüyordu.

Babasının saraya geri döneceği gün, Kamran yüksek pencere-lerden dışarıyı izliyordu. Babasının tanıdık arabasını görmek için beklemiş, araba en sonunda vardığında da telaşla, nefes nefese kapılardan fırlamış, tam da bu ırmağın üstündeki bu köprüde durmuştu. Yorgunluktan ciğerleri yanar bir hâlde, kenara bırakılmış arabanın yanında babasının onu karşılamasını beklemişti.

O sene yağmur mevsimi çok şiddetli geçmişti, nehir müthiş bir kuvvetle çalkalanıyordu. Kamran bunu hatırlıyordu, çünkü orada durmuş beklerken suların çalkantısını dinlemiş, babasının kapıyı açmasını, kendini göstermesini beklemişti.

Uzun bir ânin ardından kapılar açılmayınca Kamran onları zorlayıp açmıştı.

Haber gönderdiklerini –göndermişlerdi elbette– sonradan öğrenecekti. Haberler yayılırken kimse on bir yaşındaki bu çocuğu haberdar etmeyi aklına getirmemişti, ona babasının eve asla dönmeyeceğini söylememişlerdi.

Babası ölmüştü.

Kamran orada, ona kendi adı kadar tanıdık gelen bir arabanın içindeki yumuşak bir koltukta babasını değil, gümüş bir tabağa konulmuş kanlar içindeki kellesini görmüştü.

Bu olay, genç prensin içinde öyle şiddetli ve felç edici bir tepki uyandırmıştı ki, aniden kendi ölümünün de hızla gelmesini arzuladığını söylemek abartılı olmazdı. Kamran babasının olmadığı bir dünyada, babasına böyle bir şeyi yapabilecek bir dünyada yaşamayı hayal bile edemiyordu. Köprünün ucuna doğru sakince yürümüş, yüksek duvarını tırmanmış, kendini ırmağın buz gibi soğuk, köpüren sularına atmıştı.

Onu bulan büyükbabası olmuştu, ırmağın soğuk derinliklerine dalıp onu kurtarmış, Kamran'ın maviye çalan, hareketsiz bedenini Ölüm'ün sevgi dolu kollarından çekip almıştı. Kâhinler onun kalbini çalıştırabilmek için çabalasalar da Kamran'ın gözlerini açabilmesi günler sürmüştü. Gözlerini açtığında sadece büyükbabasının tanıdık kahverengi gözlerini, tanıdık beyaz saçlarını, tanıdık sevecen gülümsemesini görmüştü.

Daha değil, demişti kral, genç oğlanın yanağını okşayarak.

Henüz değil.

“Anlamadığımı düşünüyorsun.”

Büyükbabasının sesi, Kamran’ın irkilip şimdiki zamana dönmesine neden oldu, onu derin bir nefes almaya zorladı. Kamran krala baktı.

“Majesteleri?”

“Anlamadığımı düşünüyorsun,” dedi büyükbabası yine, Kamran’a bakmak için ona doğru döndü. “Bunu neden yaptığını bilmediğimi düşünüyorsun, ben de benim nasıl bu kadar umursamaz biri olduğumu düşünemediğini merak ediyorum.”

Kamran bir şey söylemedi.

“Sokak çocuğunun davranışlarının seni neden böyle sarstığını biliyorum,” dedi kral sessizce. “O anda neden böyle kargaşa çıkar-dığını, onu kurtarmak zorundaymışsın gibi hissetmenin nedenini biliyorum. Durumu kontrol altına almamız bize çok şeye mal oldu ama hareketlerin beni öfkelenendirmedi, çünkü niyetinin kötü olmadığını biliyordum. Hiçbir şey düşünmediğinin farkındayım aslında.”

Kamran uzaklara baktı, sessiz kalmayı sürdürdü.

Kral Zal iç çekti. “Bu dünyaya gözlerini açtığın anda kalbini okudum. Hayatın boyunca davranışlarına anlam verebildim – hatalarında bile bir anlam bulabildim.” Duraksadı. “Ama daha önce hiç şu anda olduğu gibi bocalamadım. Bu kıza olan ilgine akıl sır erdiremiyorum ve hareketlerin beni itiraf edebileceğimden çok daha fazla korkutmaya başladı.”

“Bu kız mı?” Kamran krala döndü, aniden göğsü sıkışmıştı. “Ona dair tartışacak bir şey yok. Bu konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum. Bu sabah.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi kral, sesine aniden bir yorgunluk çökmüştü. “Ve buna rağmen, Baz Konağı’ndaki olağandışı

davranışlarına dair raporlar şimdiden elime ulaştı. Duyduğuma göre, senin —*efkârın*— şimdiden tartışma konusu olmuş.”

Kamran’ın çenesi kasıldı.

“*Snodalı* genç bir kadını savundun, öyle değil mi? Onu yüksek sesle savundun, bunu yaparken teyzene saygısızlık ettin ve *kâhya*-yı korkuttun.”

Prens içinden küfretti.

“Söyle bana,” dedi kral, “bu öldürmeyi istediğimiz kız değil miydi? Benim düşüşüme neden olans*nodalı* hizmetçi değil miydi? Hayatını neredeyse zindanlarımızda geçirmene yol açacak kız?”

Kamran’ın gözleri öfkeyle parladı. Büyükbabasının ihaneti yüzünden hissettiği öfkeyi artık köreltemiyor, bu tepeden bakan, üstünlük taslayan sözlerle katlanamıyordu. Bunlardan, bu anlamsız konuşmalardan sıkılmıştı.

Yanlış ne yapmıştı ki?

O gün sadece kralın ona verdiği görevi yerine getirmek için Baz Konağı’na gitmiş, gerisini planlamamıştı. Kızla kaçacak veya onunla evlenip onu Ardunya kraliçesi yapacak değildi. Kamran gerçeği kendine tamamen itiraf etmeye hazır değildi: Kız ona izin verse, bir aptallık ânında onu kraliçesi yapmaya kalkışabilirdi.

Buna kafa yormanın anlamı yoktu.

Alize’yi bir daha asla görmeyecekti —bundan emindi— ve büyükbabası tarafından bu şekilde davranılmayı hak ettiğini düşünmüyordu. Bu gece baloya katılacaktı, en sonunda imparatorluğa yarasaacağı düşünülen genç bir kadınla evlenecekti ve büyükbabası kızı öldürmek için planlar yapmayı sürdürürken içinde büyük bir öfkeyle bir kenara çekilecekti. Hatalarının hiçbirini geri dönülemez değildi, hiçbirisi böylesine hor görülmeyi hak edecek kadar berbat değildi.

“Yere bir kova su dökmüştü,” dedi prens sinirli bir tavırla. “*Kâhya* bu yüzden onu kovacaktı. Ben sırf kız bodrum katındaki yerinden ayrılmasın diye işine devam edebilmesi için araya girdim. Hatırlayacağın üzere, odasını aramak benim tek görevimdi ve kızın kovulması planlarımızı bozardı. Yine de çabam boşa çıktı. Kız çabucak sokağa atılmıştı, bulduğumda odası bomboştu.”

Kral ellerini arkasında kavuşturdu, torunuyla yüzleşmek için olduğu yerde döndü. Kamran'ı uzun uzun inceledi.

"Ve kovulmasının bu kusursuz zamanlaması sana tuhaf kaçmadı mı? Bu olayı kızın muhtemelen bizzat planlamış olabileceği aklına gelmedi mi? Senin yüzünü görüp maksadından şüpheleneceği ve evden çıkış zamanını kendi tasarlayıp bu arada tahkikattan sıyrılabileceğini hiç düşünmedin mi?"

Kamran duraksadı.

Bir kararsızlık ânı onu sarstı; hatıralarını gözden geçirmek, Alize'nin düzenbazlık yapmış olabilme ihtimalini düşünüp tamamen reddetmek için tek bir saniyeye ihtiyacı vardı. Kamran'a bir an daha tanınsa, bunu inkâr edecek delili de bulabilirdi. Ama bu duraksaması güvenilirliğine mal oldu.

"Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun," dedi kral. "Zihninin bu kadar bariz bir düşman tarafından nasıl da eğilip bükülmüş. Artık bu durumdan tamamen rahatsız değilmişim gibi davranamıyorum. Söyle bana, çok mu güzel? Ve sen – sana diz çöktürmek bu kadar kolay mı?"

Prensin eli gürzünün baş kısmına kenetlendi. "Mizacıma ne kadar da kolay hakaret ediyorsunuz, ekselansları. Kişiliğime böyle kara çalınmasını sessizce kabulleneceğimi mi sandınız – bu suçlamalara meydan okumayacağımı mı düşündünüz, bunlar öyle saçma, doğruluktan o kadar uzak ki..."

"Hayır, Kamran, hayır, başından beri öfkelenmeni bekliyordum, şimdi olduğu gibi."

"Ben buna katlanamam..."

"Yeter, çocuğum. Yeter." Kral gözlerini kapattı, asma köprüünün pirinç korkuluklarına tutundu. "Bu dünya her ânında benden kurtulmaya çalışıyor, ben de seni, aptallığın yüzünden cezalandırmak için gereken zaman ve kaynaklardan yoksun olduğumu görüyorum. Bahanelerinin böylece hazır olması iyi en azından. Açıklamaların sağlam, detayları iyi düşünülmüş."

Kral Zal gözlerini açıp torununu inceledi.

"Senin şu anda," dedi kral sessizce, "alçakça hareketlerini sakla-

mak için çaba gösterdiğini bilmek beni rahatlatıyor. Çünkü yalanların en azından başarısızlıklarının farkında olduğunu gösteriyor. En sonunda, sağduyunun galip gelmesi için dua ediyorum.”

“Majesteleri...”

“Tulan kralı bu geceki baloya katılacak, hiç şüphesiz duymuşsundur.”

Kamran müthiş bir çabayla kelimelerini yuttu, kendini sakın kalmaya zorladı. “Evet,” dedi.

Kral Zal başını yukarı aşağı salladı. “Genç kralları Cyrus hafife alınacak biri değil. Senin de gayet iyi bildiğin gibi tahtı ele geçirebilmek için öz babasını öldürdü. Ve bu gece baloya katılımı doğrudan savaş alameti olmasa da çok dikkatle yaklaşmamız gereken, hiç dostça olmayan bir hareket.”

“Tamamen aynı fikirdeyim.”

“Güzel. Çok g...” Büyükbabası derin bir nefes aldı, dehşet verici bir an için dengesini kaybetti. Kamran, Kral Zal’ın kollarını tuttu, prensin kalbi korkuyla çarpısa da onu dengeledi. Büyükbabasına duyduğu öfkenin, yaşlı adamdan tiksiniyormuş gibi yapmasının önemi yoktu; gerçeklik hep orada, onu kaybedebilme ihtimaliyle kalbini sessizce saran korkudaydı.

“İyi misiniz, majesteleri?”

“Sevgili çocuğum,” dedi kral, gözleri bir an için kapandı. Uzanıp prensin omzunu kavradı. “Hazırlıklı olmalısın. Pek yakında, seni kanla kaplı bir ülke görüntüsünden esirgeyemeyeceğim. Gerçi Tanrı biliyor ya, son yedi senedir denedim bunu.”

Kamran bunu duyunca hareketsiz kaldı, zihni dehşet verici bir varsayıma kilitlendi.

Babasının zalimce katledilmesinden sonra, kralın, oğlunun öldürülmesinin intikamını neden almadığını, yedi cehennemin öfkesini neden güneydeki imparatorluğun üstüne salmadığını hayatı boyunca merak etmişti. Genç prens bunu asla anlayamamış, ama sorgulamamıştı da. Kamran, babasının ölümünden bunca zaman sonra, intikamın büyükbabasını da kaybetmesi anlamına gelebileceğinden korkuyordu.

“Anlamıyorum,” dedi Kamran, sesi duygu doluydu. “Tulan’la benim hatırıma mı barış yaptığınızı söylüyorsunuz?”

Kral hüzünle gülümsedi. İhtiyar eli prensin omzundan düştü.

“Benim de hassas bir kalbe sahip olduğumu keşfetmek,” dedi, “seni hayrete mi düşürüyor? Zayıf bir zihne sahip olduğumu, benim de bilgece davranmadığımı görmek? Gerçekten de bencilce davrandım. Aklımın bilgeliğince değil, kalbimin arzularınca güdülenmiş kararlar – milyonların hayatını etkileyecek kararlar verdim. Evet, çocuğum,” dedi usulca. “Bunu senin için yaptım. Acı çekmenin kaçınılmaz olduğunu bilmeme rağmen, bunu görmeye dayanamadım.

“Sabahın erken saatlerinde,” diye devam etti kral, “kendi başarısızlıklarımın kontrolünü elime almaya, seni bir kralın sadakatsizliği kanıtlanmış bir adamı cezalandırması gerektiği gibi cezalandırmaya çalıştım. Aşırı davrandım, anlıyorsun ya. Hayat boyu kendimi tutmanın bedeli.”

“Majesteleri.” Kamran’ın kalbi hızla çarpıyordu. “Hâlâ anlamıyorum.”

Ve Kral Zal’ın gülümsemesi genişledi, gözleri duyguyla parladı. “Benim en büyük zaafım hep sen oldun, Kamran. Seni hep korumak, kollamak istedim. Babandan sonra” –duraksadı, titrek bir nefes aldı– “senden ayrılmaya dayanamazdım. Yedi yıl boyunca kaçınılmaz olanı ertelemeyi, liderlerimizi kılıçlarını bir kenara bırakarak barış yapmaya ikna etmeyi başardım. Bunun yerine, şu anda hayatımın bitiş noktasında dururken, üstündeki yükü sadece artırdığımı görüyorum. Bir rahatlık yanılsamasına karşılık kendi içgüdülerimi yok saydım.

“Savaş geliyor,” diye fısıldadı. “Uzun zamandır eli kulağındaydı. Umarım seni bununla yüzleşmen için hazırlıksız bırakmamışındır.”

OTUZ İKİ

سی و دو

ALİZE HEYBESİNİ FOLLAD KONAĞI'NIN hizmetçi girişinin dışındaki yere bıraktı, ağır yükten bir an olsun kurtulabilmek için can atıyordu. Ama elbisesini saklayan büyük kutuyu yorgun kollarında düzeltmekle yetindi, gerçekten gerek kalmadıkça yere koymak istemiyordu.

Uzun günün bitmesine daha çok vardı ama birçok zorluğuna rağmen Alize umutluydu. Hamamda iyice yıkanıp paklanmanın ardından kendini yepyeni hissediyordu, kısa zaman içinde vücudunun saatler boyu zor işler altında ezilmeyeceğini fark edince sevinmişti. Yine de bu aralar gerçekten keyiflenmek zordu, çünkü Alize bu akşam işler ters giderse böylesi bir iş bulmakta çok zorlanacağını biliyordu.

Ağırlığını diğer bacağına verip sakinleşmeye çalıştı.

Follad Konağı daha dün gece ona son derece ürkütücü bir yer gibi görünmüştü, ama gün batarken burası daha da çarpıcıydı. Alize konağın etrafındaki bahçelerin ne kadar gür olduğunu veya nasıl özenle bakıldığını fark etmemişti, o anda böylesi ayrıntıları fark etmesi için bir sebep olmamasını dilerdi.

Alize burada olmak istemiyordu.

Günün bu son, kaçınılmaz görevinden mümkün olabildiğince kaçınmış, Follad Konağı'na Huda Hanım'ın tamamlanmamış elbisesini iade etmek ve hiç şüphesiz karşılığında yiyeceği azarla hakareti zarafetle kabullenmek için gelmişti. Bunu dört gözle beklediğini ifade etmek, gerçeği hafife almak olurdu.

Alize kapıya vurmuş, evin genç hanımıyla görüşmek isteyen snodalı küstah hizmetçiyi mucizevi bir şekilde gerisingeri yolla-

mamış olan Sena Hanım tarafından karşılanmıştı. Gerçi Sena Hanım bu ziyaretin sebebini öğrenmek istemiş, Alize duraksamış ve sadece doğrudan Huda Hanım'la konuşmak istediğini söylemişti. Kâhya, Alize'nin kollarındaki güzel elbise kutusuna bir an göz gezdirmiş ve kızın ziyareti için zihninde hiç şüphesiz daha başarılı bir açıklama yaratmış, Alize de bunu inkâr etme zahmetine girmemişti.

Alize şimdi tedirginlikle, onu her an karşılayabilecek olan Huda Hanım'ı bekliyordu. Dondurucu soğuğa rağmen, genç hanımın o gün evde olmayabileceği ihtimaline karşın dışarıda beklemek için hazırlanmış olsa da şans bu konuda da beklenmedik bir şekilde Alize'nin yüzüne gülmüştü. Aslında, son zamanlarda yüzleştiği zorluklara rağmen —bunların arasında az kalsın öldürülecek olmak, işini kaybetmek ve birdenbire evsiz kalmak da vardı— kendini tuhaf bir şekilde son derece şanslı da hissediyordu. Alize tüm bu olanlardan sonra iyimser kalabilmek için epeyce sağlam nedenler bulmuştu, en önemli ikisi şunlardı:

Birincisi, boynuyla elleri iyileşmişti. Bu kendi içinde kutlamaya değer bir olaydı, çünkü boğazındaki yakadan kurtulmak ve parmaklarını bir kez daha tam manasıyla kullanabilmek onu rahatlatmıştı ve keten sargılar onu kaşındırıyor, çabucak kirleniyorlardı, bu da onu fena hâlde rahatsız ediyordu. İkincisiyse, Hazan ona bu geceki baloya giymesi için nefes kesici bir elbise bırakmıştı, bu da ondan bu kadar kısa zaman zarfında böylesine karmaşık bir giysi dikmenin gerektireceği zaman ve muhtemel bedel dışında, çalışabilmek için güvenli bir yer bulma zorunluluğunu da esirgiyordu. Elbisenin nasıl olduysa kimliğini ona kötü niyet besleyecek herkesten gizleyecek bir sihirle aşılانmış olduğundan bahsetmiyordu bile.

Bu belki de en büyük şansıydı.

İmparatorluk balosuna *snoda* giyerek gelemeyeceğini bilen Alize, gece boyunca gözlerini yerden ayırmamaya, sadece lüzum olduğunda başını kaldırmaya karar vermişti. Bu alternatif çözüm çok daha iyiydi.

Alize yine de temkinliydi, çünkü bu elbisenin son derece nadir bulunan bir şey olduğunun farkındaydı. Ardunya'nın soylu tabakası bile, savaş meydanında olmadıkları sürece sihirli giysiler giymezlerdi – o zaman bile bu tür giysilerin sağlayabileceği korumanın bir sınırı vardı, Ölüm'ü savuşturabilecek kadar güçlü bir sihir yoktu. Dahası, böyle bir giysiyi kuşanan birine bu derece şahsi bir koruma sadece son derece karışık bir yöntemle sağlanabilirdi, bu yöntemler de sadece tecrübeli bir Kâhin tarafından bilinirdi ve sayıları çok azdı.

Alize, sihrin her türlü maden gibi doğrudan topraktan çıkarıldığını uzun zamandır biliyordu. İmparatorluğun bu değerli madeni nereden çıkardığından tam olarak emin değildi, çünkü bu görece gizlilikle yapılan bir şeydi ve Ardunya'nın sihri, Alize'nin Arya Dağları'ndan çıkarması gereken sihirden farklıydı. Atalarına ait olan sihir daha nadir bulunan bir türdü ve Kil, çağlar boyunca çabalasa da, bu çok eski maddeyi çıkarabilmenin imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

Yine de, Ardunya sihrinin her türlüşü sadece az ve tükenebilir miktarda bulunuyordu, eğitimsiz kişilerce kurcalanacak bir şey de değildi, patlayıcı maddeleri yanlış kullanan herhangi birini kolayca öldürebilirdi. Sonuç olarak Kâhin nüfusu oldukça azdı; Ardunyalı çocuklar kehanet konusunda gerçek bir ilgi göstermedikleri sürece onlara sihre dair çok az şey öğretilirdi ve bu konuda eğitilmeleri için her yıl sadece birkaç kişi seçilirdi.

O nedenle Alize, Hazan'ın onun adına böyle nadir eşyaları nasıl elde edebildiğini hayal bile edemiyordu. Önce *nosta*, sonra da bu elbise.

Derin bir nefes daha alıp soğuk havaya bıraktı. Güneşin ışığı ufukta paramparçaydı, tepelere renkler yayıyor, gökte kalmış azıcık sıcaklığı da yanında götürüyordu.

Alize en az yarım saattir bekliyor, dışarıda ince bir ceket ve nemli saçlarla ayakta duruyordu. Soğuktan donmuş buklelerini koruyacak bir şapkası veya eşarbı yoktu, ayaklarını yere vurdu, gü-

neşin çatlayan ışınlarına kaşlarını çatarak baktı, havanın aydınlık olduğu son dakikalarda endişeyle dikildi.

Ayaklarının altındaki toprak, muhteşem konağı çevreleyen küçük ormanlıktan yeni dökülmüş gibi görünen, çürümekte olan mor yapraklarla kaplıydı. Çıplak kalmış, hayaletimsi dallar birbirlerine doğru titrek eğimlerle ilerliyor, avını mideye indirmeyi kafasına koymuş, çok bacaklı bir örümceğin çarpık bacakları gibi içe doğru kıvrılıyorlardı.

Tam da Alize bu rahatsız edici imgeyi zihninde oluşturmuşken ağır tahta kapı bir homurtuyla açıldı, Huda Hanım'ın bezgin suratı ve rahatsız görünen bedeni ortaya çıktı.

Alize reverans yaptı. "Tünaydın..."

"Çıtını bile çıkarma," dedi genç kadın sert bir sesle, Alize'yi koldundan yakaladığı gibi içeri soktu.

Alize heybesini yerden alıp ancak kollarında tutabilmişti ki fırlayıp gittiler, mutfaktan geçip koridorlarda hızlı adımlarla ilerlediler, Alize Huda Hanım'ın ani, dengesiz hareketlerine ayak uydurmaya çalışırken hantal çantası duvarlara ve yerlere çarpıyordu.

En sonunda durduklarında Alize ivmeyle ileriye doğru tökezledi, bir kapının çarpıp kapandığını duyunca olduğu yerde bocaladı.

Kutusuyla çantası yere peş peşe iniş yaptılar ve Alize kendini toparladı, geriye dönüp baktığında Huda Hanım'ın nefes nefese kaldığını, kapalı kapıya yaslanıp yığılırken gözlerini kapattığını gördü.

"Asla," dedi Huda Hanım, hâlâ nefeslenmeye çalışıyordu. "Asla, asla habersiz gelme. *Asla*. Anladın mı?"

"Çok özür dilerim, hanımefendi. Fark etmedim..."

"Son görüşmemizi ancak ailemin bir akşam yemeğine davetli olduğunu *bildiğim zaman*, kapris yapıyormuş gibi davranarak ayarlayabildim, ama şu anda *herkes* evde, baloya hazırlanıyorlar, o yüzden yardımcım elbiseyi almak için *sana* gelecekti ve *ah*, annem bana bir elbise yapman için seni tuttuğumu öğrenirse sokaklarda kanlar içinde titreyen bir çuvala dönüşeceğim, çünkü kollarımla bacaklarımı koparacak."

Alize gözlerini kırptırdı. *Nosta* cildinde ne sıcak, ne de soğuk ısıldıyordu ve Alize aletin tepkisizliğini anlayamıyordu. "Siz— gerçekten de onun..."

"Tam da öyle demek istedim," diye terslendi Huda Hanım. "Annem şeytanın ta kendisi."

Şeytanı şahsen tanıyan Alize bunu duyunca kaşlarını çatı. "Beni affedin, hanımefendi, ama..."

"Tanrım, seni evden nasıl çıkaracağım?" Huda Hanım elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Babamın misafirleri her an gelebilirler ve bir tanesi bile seni görürse —bir hizmetçi bile seni görürse— ah, Tanrım, annem beni uykumda öldürecek."

Nosta bir kez daha tepkisiz kaldı ve Alize tek bir korkunç an boyunca aletin bozulmuş olabileceğini düşündü.

"Ah, bu kötü," dedi Huda Hanım. "Çok, çok kötü..."

Nosta aniden sımsıcak parıldadı.

Bozuk değil o zaman.

Alize'nin hissettiği rahatlama dalgası yerini çabucak korkuya bıraktı. Küçük cam küre eğer bozulmamışsa, belki de Huda Hanım sözlerinin gerçekliğinden emin değildi. Alize biraz endişeyle genç kadının annesinin onu bir gün öldürüp öldürmeyeceğinden emin olmayabileceğini düşündü.

Alize önünde duran telaşlı, darmadağın kızı inceledi ve Huda Hanım'ın başının dile getirdiğinden daha büyük bir belada olup olmadığını merak etti. Kızın annesinin son derece zalim biri olduğunu biliyordu, ama Huda Hanım daha önce bu kadından fiziksel bir tehdit olarak söz etmemişti.

Alize sessizce, "Anneniz gerçekten de o kadar şiddet yanlısı mı?" diye sordu.

"Ne?" Huda Hanım başını kaldırıp baktı.

"Siz— siz gerçekten de annenizin sizi öldürebileceğinden mi endişeleniyorsunuz? Çünkü onun hayatınıza ciddi bir tehdit olduğuna inanıyorsanız..."

"Anlayamadım?" diye bocaladı Huda Hanım. "Abartı nedir bilmez misin sen? Tabii ki de annemin beni *gerçekten* öldüreceğin-

den endişelenmiyorum. Panik hâlindeyim. Panikleyken doğruları biraz süslememe izin yok mu?”

“Ben— evet,” dedi Alize, sessizce boğazını temizledi. “Sadece demek istedim ki — gerçekten güvenliğinizden endişe edip etmediğinizden emin olmak istedim. Bunun doğru olmadığını görmek beni rahatlattı.”

Huda Hanım bunu duyunca beklenmedik bir sessizliğe büründü.

Alize’ye uzun bir zaman boyunca, o sanki birisi değil de bir muammaymış gibi baktı. Hiç de sevecen olmayan, Alize’yi fena hâlde tedirgin eden bir bakıştı bu.

“Söylesene,” dedi Huda Hanım sonunda, “bu konuda ne yapmayı planlıyordun?”

“Anlayamadım?”

“Sana desem ki,” dedi Huda Hanım iç çekerek, “annemin beni gerçekten de öldürmeyi planladığını söylesem, bunun için ne yapardın? Soruyorum çünkü bir an için oldukça kararlı göründün. Sanki bir planın varmış gibi.”

Alize yüzünün kızardığını hissetti. “Hayır, hanımefendi,” dedi usulca. “Kesinlikle yok.”

“Vardı,” diye üsteledi Huda Hanım, üstündeki panik havası dağılıyordu. “İnkâr etmenin anlamı yok, o yüzden anlat. Duyalım bakalım. Beni kurtarma planını duyalım.”

“Bir planım yoktu, hanımefendi. Ben sadece — bir şey düşünmüştüm.”

“İtiraf ediyorsun o zaman? Beni canı annemin pençelerinden kurtarmak için bir şey düşündün?”

Alize gözlerini yere çevirdi, bir şey söylemedi. Huda Hanım’ın son derece zalimce davrandığını düşünüyordu.

“Ah, pekâlâ,” dedi genç kadın, dramatik bir havayla bir koltuğa yığıldı. “İtirafta bulunmak sana işkence gibi geliyorsa yüksek sesle dile getirmene gerek yok. Sadece meraklanmıştım. Sonuçta beni neredeyse hiç tanımıyorsun, neden umursadığını merak ediyordum, hepsi bu.”

Nosta sımsıcak parıldadı.

Alize şaşkınlıkla, “Annenizin sizi öldürüp öldürmeyeceğini neden umursadığımı mı merak ettiniz?” diye sordu.

“Daha demin öyle demedim mi?”

“Siz— siz ciddi misiniz, hanımefendi?” Alize, Huda Hanım’ın ciddi olduğunu biliyordu ama nedense bu soruyu sormadan duramamıştı.

“Elbette ciddiylim.” Huda Hanım oturduğu yerde doğruldu. “Sana incelikten hoşlanıyormuşum gibi mi göründüm? Aslında dobralığımla ünlüyümdür ve annem nezaket eksikliğimden, vücudumdan bile daha çok nefret ediyor. Dudaklarımla kalçalarımın *o kadının, öbür kadının* eseri olduğunu söylüyor — öz annemden bu şekilde bahsediyor.”

Alize, Huda Hanım’ın onu şaşırtmak için sarf ettiği bariz çabaya karşın hiçbir şey söylemeyince genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Bilmiyor olabilir misin? Bu seni Setar’da köklerimi bilmeyen tek kişi yapar, babam günahlarını sosyeteden saklamayı reddettiği için benimki epey bilinen bir hikâye. Yine de, ben bir soyluyla bir nedimenin gayrimeşru kızıyım. İki annemin de beni istememesi bir sır değil.”

Alize suskun kalmayı sürdürdü. Konuşmaya cesaret edemiyordu.

Huda Hanım’ın aldırıışsız tavrında öyle bariz bir sahtelik vardı ki buna tanık olmak bile acı vericiydi, Alize kıza sarılmak veya onu tutup sarsmak arasında kararsız kalmıştı.

“Evet,” dedi Alize en sonunda. “Biliyordum.”

O anda Huda Hanım’ın gözlerinde bir anda sönüp giden bir duygu parıltısı, rahatlamaya benzer bir his gördü. Ve o anda Alize’nin kalbi kıza karşı yumuşadı.

Huda Hanım endişelenmişti.

Aşağı tabakadan bir hizmetçi olan Alize’nin köklerini bilmemesinden, aşağılık bir hizmetçinin bunu öğrenip onu sertçe yargılamasından korkmuştu. Huda Hanım’ın skandal yaratma teşebbüsü aslında kendini önceden açığa çıkararak, keşif ânında acı verici bir

nezaket veya dostane bir tavırla terk edilmekten korunma çabasıydı.

Bu Alize'nin gayet iyi anladığı bir korkuydu.

Ama Huda Hanım'ın, *snodalı* bir hizmetçinin değersiz fikirlerinden rahatsız olacak kadar düşebilmesi Alize'ye genç kadının özgüven eksikliğine dair çok şey anlatıyordu, zihninin derinliklerine saklayıp kolay kolay unutmayacağı bir bilgiydi bu.

Alize sessizce, "Sizi korumanın bir yolunu bulurdum," dedi.

"Pardon?"

"Eğer bana söyleseydiniz," diye açıkladı Alize, "annenizin sizi gerçekten öldürmeye çalıştığını anlatsaydınız, sizi korumanın bir yolunu bulurdum."

"Sen?" Huda Hanım güldü. "Sen mi beni korurdun?"

Alize başını eğdi, yeni bir öfke dalgasını bastırdı. "Benden aklımdan geçen düşünceyi itiraf etmemi istediniz. Buydu."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bunu gerçekten içinden gelerek söylüyorsun," dedi genç kadın en sonunda.

Alize kızın hafif sesini duyunca başını kaldırıp baktı. Huda Hanım'ın yüzündeki sırtışın kaybolduğunu görünce şaşırmıştı, kızın kahverengi gözleri katıksız bir duyguyla doluydu. Aniden çok genç göründü.

"Evet, hanımefendi," dedi Alize. "Gerçekten içimden geliyor."

"Tanrım. Çok tuhaf bir kızsın."

Alize derin bir nefes aldı. Bugün ikinci kez biri onun tuhaf biri olduğunu söylüyordu, bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi.

Konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Konuya gelelim," dedi, "bugün size elbiseniz hakkında konuşmak için geldim."

"Ah, *evet*," dedi Huda Hanım, hevesle ayağa kalkıp büyük kutuya doğru ilerledi. "Elbise bu mu? Açabilir miyim..."

Alize kutuya doğru fırlayıp yakaladı, göğsüne bastırdı. Kalbi göğsünde küt küt atarken birkaç adım geri gitti. "Hayır," dedi hemen. "Hayır, bu— bu başka bir şey. Başka biri için. Ben aslında

buraya elbisenizi tamamlamadığımı söylemeye geldim. Bitiremeyeceğimi söylemek için.”

Huda Hanım’ın gözleri öfkeyle iri iri açıldı. “Sen— ama sen *nasıl olur da...*”

“Baz Konağı’ndaki işimden atıldım,” dedi Alize hemen, heybesini bulmak için etrafı yokladı, alıp kollarında tuttu. “Siparişi bitirmeyi gerçekten çok istiyordum, hanımefendi, ama yaşayacak ve çalışacak yerim yok, sokaklar o kadar soğuk ki parmaklarım uyuşmadan örgü şişi bile tutamıyorum...”

“Bana *söz verdin* —bana— bana baloya yetişeceğini söyledin...”

“Çok üzgünüm,” dedi Alize, kapıya doğru yavaşça ilerliyordu. “Gerçekten çok üzgünüm, hayal kırıklığınızı anlayabiliyorum. Gitmem gerek, korkarım ki gününüzü yeterince berbat ettim — ama elbiseyi bırakacağım elbette” —çantasının kancasını açıp elbiseye uzandı— “ve sizi akşam için hazırlanmaya bırakacağım...”

“*Sakın.*”

Alize donakaldı.

“Çalışmak için bir yere mi ihtiyacın var dedin? Eh, burası.” Huda Hanım odaya işaret etti. “Burada kalıp işini bitirebilirsin. Herkes balo için evden ayrıldığında gizlice çıkabilirsin.”

Heybe Alize’nin donmuş parmaklarından sıyrılıp tok bir güm-bürtüyle yere düştü.

Bu öneri deli saçmasıydı.

“Şimdi mi bitirmemi istiyorsunuz?” diye sordu Alize. “Burada mı? Odanızda? Ama ya içeri bir hizmetçi girerse? Ya annenizin size ihtiyacı olursa? Ya...”

“Ah, bilmiyorum,” dedi Huda Hanım sinirli bir tavırla. “Ama şu anda gidebilme ihtimalin olduğunu sanmıyorum, babamın misafirleri” —altın sarkacı sallanan duvar saatine baktı— “evet, şimdiye dek gelmiş olmalılar, bu da balo öncesinde ev büyükelçilerle dolu olacak demek, onlar feci dakiktir...”

“Ama— belki de pencereden kaçabilirim?”

Huda Hanım, Alize’ye kötü kötü baktı. “Böyle bir şey yapmayacaksın. Fikrinin saçmalığı bir yana, ben elbisemi istiyorum. Giye-

cek başka bir şeyim yok, senin de yapacak başka bir işin yok, bunu bizzat itiraf ettin. Öyle demedin mi? İşinden atıldığını söylemedin mi?”

Alize gözlerini sımsıkı kapattı. “Evet.”

“O zaman seni bekleyen kimse, bu kış akşamında gidecek sıcak bir yerin yok?”

Alize gözlerini açtı. “Hayır.”

“O zaman bu çekingenliğini anlamıyorum. Şimdi, suratındaki şu kahrolasica ucubeyi derhal çıkar,” dedi Huda Hanım, çenesini bir-iki santim kaldırdı. “Artık *snodalı* bir hizmetçi değil, bir terzi-sin.”

Alize bunu duyunca başını kaldırıp baktı, kalbindeki ışığın tit-reştiğini hissetti. Genç kadının onun moralini yükseltme çabasını takdir etse de Huda Hanım onu anlamıyordu. Alize Follad Konağı’nda yaşayan herkes baloya gidene dek beklemek zorunda kalırsa kendisi fena hâlde geç kalacaktı. Bu etkinliğe yayan gitmek dışında bir seçeneği yoktu, o yüzden konaktan oldukça erken ayrılmayı planlamıştı. Doğaüstü hızıyla bile bir atlı araba kadar hızlı hareket edemezdi ve böylesine narin bir elbiseyle çok hızlı hareket etmeye cesaret edemeyeceği de kesindi.

Omid, Alize’nin onu terk edip etmediğini merak edecekti. Haza, onun baloya güvenle gelişini ayarlayıp ayarlamadığını merak edecekti.

Geç kalamazdı. Bunu yapamazdı. Riske attığı çok şey vardı.

“Lütfen, hanımefendi. Gerçekten gitmem gerekiyor. Ben— ben aslında bir Cin’im,” dedi Alize tedirgin bir sesle, elinde kalan son kozu kullanıyordu. “Görülebileceğimden endişelenmeniz gerekmiyor, çıkarken kendimi görünmez kılabilirim...”

Huda Hanım’ın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. “Küstahlığın beni hayrete düşürüyor. Kiminle konuştuğunun farkında mısın? Ben gayrimeşruyum, evet, ama bir Ardunya büyükelçisinin gayrimeşru çocuğuyum,” dedi, gözle görülür bir biçimde öfkeleniyordu. “Yoksa şu anda, tahtın bizzat seçtiği bir yetkilinin evinde bulunduğunu unuttun mu? Böylesine yasadışı bir şeyi —benim

huzurumda— teklif etmeye bile nasıl cüret edebilirsin, aklım almıyor...”

“Affedin,” dedi Alize, paniklemişti. Hatasının büyüklüğünü ancak o anda paylanınca fark etmişti, başkası olsa yargıçları çağırmıştı bile. “Ben sadece —aklım yerinde değildi— bariz bir sorun için çözüm bulmayı umdum sadece ve ben...”

“Bence buradaki en bariz sorun, bana şu anda öylece bozduğun bir söz vermiş olman.” Huda Hanım gözlerini kıstı. “İşini bitirmemiş olman için geçerli bir bahanen yok ve bunu şu anda bitirmeni istiyorum senden.”

Alize nefes almaya çabaladı. Kalbi göğsünde müthiş bir hızla çarpıyordu.

“Ee? Başla hadi,” dedi Huda Hanım, öfkesi yavaşça dinliyordu. Elini gevşekçe sallayarak kızın maskesini işaret etti. “Bunu yeni bir çağın şafağı gibi, yeni bir başlangıç olarak düşün.”

Alize gözlerini kapattı.

Snodasının şu anda bir önemi olup olmadığını merak etti. Bu gecenin sonunda, her ne olursa olsun Setar’dan ayrılmış olacaktı. Huda Hanım’ı bir daha görmeyecekti ve Alize, gözlerinin tuhaf renkleri yüzünden kızın dedikodu yayacağından şüpheliydi — Kil’in büyük çoğunluğu Cin tarihinden habersiz olduğu ve gördüklerinin bedelini kavrayamayacağı için, kız bunu yüksek ihtimale anlayamayacaktı.

Alize’nin yüzünü saklamasının nedeni kalabalıklardan korkması değildi. Alize tek bir dikkatli bakıştan korkuyordu. Kendini yanlış bir yabancıнын önünde açığa çıkarırsa hayatı biterdi; o anda içinde bulunduğu tehlikeli durum bunun deliliydi. Kamran nasıl olduysa bu perdenin arkasını, *snodasının* arkasını bile görebilmişti.

Bunca yıl boyunca, bunu yapabilen tek kişiydi.

Alize derin bir nefes alıp Kamran’ı zihninden uzaklaştırdı, kalbini ondan esirgedi. Bunun yerine sürekli gözleri için, hayatı için endişelenen annesiyle babasını düşündü. Onun hakkı olduğuna inandıkları toprakları —ve tacı— geri alabileceğine dair umutlarını asla kaybetmemişlerdi.

Alize bunları geri alabilmek için bebekliğinden beri eğitiliyordu.

O anda onu görseler ne düşünürlerdi? İşsiz güçsüz, evsiz, bir hanımın vicdanına kalmış. Alize sessizce kendinden, o anki güçsüzlüğünden utandığını hissetti.

Tek kelime etmeden gözlerinin etrafındaki *snodayı* çözdü ve ipek parçasını gönülsüzce parmaklarının arasından yere düşürdü. Alize en sonunda genç kadının gözlerine bakmak için başını kaldırdığında Huda Hanım korkudan kaskatı kesildi.

Nefesini tutarak, "Tanrım," dedi. "Bu sensin."

OTUZ ÜÇ

سی و سه

KAMRAN İRKİLDİ.

Terzi ona bir iğne daha batırdı, çalışırken kendi kendine sessizce mırıldanıyor, çekiştirip duruyordu. Kamran kadının aymaz mı yoksa kalpsiz mi olup olmadığına henüz karar vermemişti. Kadın, Kamran ona birkaç kez bu gereksiz zalimce hareketlere bir son vermesini söylemiş olsa da, onu yaraladığını asla umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Terziye baktı. Kadife bir melon şapka giymiş olan ihtiyar kadın öyle ufak tefekti ki boyu ancak beline geliyordu. Tahtadan alçak bir tabureye çıkmış, prense tepeden bakıyordu. Kokusu şekerli patlıcanı andırıyordu.

“Madam,” dedi Kamran ciddiyetle. “İşimiz daha bitmedi mi?”

Terzi, prensin sesini duyunca irkildi ve onu bir kez daha şişleyerek Kamran’ın derin bir nefes almasına neden oldu. Yaşlı kadın iri baykuş gözleriyle ona baktı, Kamran kadının gözlerini hep ürkütücü bulurdu.

“Neredeyse bitti, efendim,” dedi bezgin bir sesle. “Neredeyse bitti. Birkaç dakika daha.”

Kamran sessizce iç çekti.

Kamran bu provalardan nefret ediyordu ve her biri bu geceki şenlikler için uygun olan, giyilmemiş kıyafetlerle dolu bir gardırobun varken neden bir provaya ihtiyacı olduğunu anlamıyordu.

Bu annesinin işiydi.

Prenses, Kamran saraya adım attığı anda yolunu kesmiş ve tek kelime bile açıklama dinlemeyi reddetmişti. Kamran’ın itirazlarını yok sayarak, kralın ve yetkililerinin tartışması gereken şeylerin

bekleyebileceğinde, misafirleri için uygun şekilde giyinmesinin çok daha önemli olduğunda ısrarcı olmuştu. Ayrıca, provanın sadece bir saniyesini alacağına yemin etmişti. *Bir saniye.*

Neredeyse bir saat geçmişti.

Gerçi Kamran, terzinin onu o anda tepki olarak şışlıyor olmasının gayet mümkün olabileceğini düşünüyordu. Prens saraya geldiğinde ne annesinin sözlerine kulak vermiş ne de ona eşlik etmeyi doğrudan reddetmişti. Bunun yerine, geri döneceğine dair belli belirsiz bir söz vererek yanından ayrılmıştı. Savaş meydanındaki bir düşmanı kılıcıyla biçebilirdi, ama bir balo gecesinde, bir terziye sahip olan annesi...

Böylesi bir düşman için yeterince silahlanmamıştı, bu yüzden onu yok saymakta karar kılmıştı.

Üç saatini Hazan'la, büyükbabasıyla ve bir grup yetkiliyle Tulan kralının muhtemel geliş sebebini tartışarak geçirmiş, en sonunda giyinme odasına döndüğünde annesi üstüne bir lamba fırlatmıştı.

Kamran mucize eseri bir kenara atlamış, lamba yere düşerek küçük bir yangın çıkarmıştı. Prens bunu tamamen yok saymış, bunun yerine gözlerinde vahşi bir parıltıyla oğluna yaklaşmıştı.

"Dikkatli ol, canım," demişti usulca. "Anneni hafife almanın bedeli ağır olur."

Kamran alevleri ayaklarını yere vurarak söndürmekle meşguldü. "Korkarım ki mantığını anlayamıyorum," demişti kaşlarını çatarak, "beni öldürmeye çalışmaktan zevk alan bir anneden kaçınmanın bana bir bedeli olacağını sanmıyorum."

Prens bunu duyunca, gözleri öfkeyle parlarsa bile gülümsemişti. "İki gün önce sana seninle konuşmak istediğimi söyledim. Kendi oğlumla konuşabilmek için iki gün bekledim. İki gün boyunca sürekli olarak yok sayıldım, sevgili teyzene koca bir sabahı ayıracak zamanı bulsan bile."

Kamran kaşlarını çattı. "Ben..."

"Şüphesiz unutmuşsundur," diye araya girdi annesi. "Şüphesiz isteğim ağzımdan çıktığı anda o güzel kafandan uçup gitmiştir. O kadar kolay unutuluyorum ben."

Kamran bir şey söylemedi, annesi gerçekten de ona zaman ayırmasını istemiş olsa da, böyle bir çağrışı hatırlamıyordu.

Annesi ona yanaştı.

“Çok yakında,” dedi, “bu sarayda benden başka kimsen kalmayacak. Salonlarda arkadaşsız, yalnız başına dolaşacaksın, o zaman beni arayacaksın. Anneni sadece her şeyini kaybettiğinde yanında isteyeceksin, kolayca bulunacağımın sözünü vermiyorum.”

Kamran bunu duyunca vücudunda adını koyamadığı, tedirgin edici bir hissin dolaştığını hissetti. “Neden böyle şeyler söylüyorsun? Neden bahsediyorsun?”

Prences tek bir kelime etmeden yürüyüp gitmeye başlamıştı bile. Kamran peşinden gitmeye davranmış, annesinin çıkışıyla odaya giren terzi Madam Nezrin’in gelişiyle durdurulmuştu.

Kamran bir kez daha irkildi.

Bunu hak etmiş olsa bile, Madam Nezrin’in onu öylece şişlemesine izin verilmemesi gerektiğini düşünüyordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyor olmalıydı. Kadın sarayın en güvenilir terzisiydi, büyükbabasının tahta geçişinden beri kraliyet ailesiyle çalışıyordu. Kamran kadının şimdiye dek kör olmayışına hayret ediyordu aslında.

Gerçi belki de gerçekten kör olmuştu.

Gardırobunda sürekli olarak keşfettiği saçma sapan kostümlerin başka bir açıklaması olamazdı. Terzinin fikirleri tüm detaylarına kadar gerçeğe dönüştürülse de çağdışıydılar, kadın ona hep başka bir yüzyıla ait giysiler giydiren gibiydi. Ve modayla kumaşlardan pek anlamayan Kamran kıyafetlerinden hoşlanmadığını biliyordu sadece; alternatif bir önerisi yoktu, sonuç olarak da böyle kilit bir sorun karşısında kendini güçsüz hissediyor, bu da onu deli ediyordu. Giyinmek gibi basit bir eylem, bir insana böyle ıstırap vermemeliydi şüphesiz?

O anda bile terzi onu sırmalı ipek katmanlarına sarıyor, zümrüt yeşili uzun cüppeyi ipeklerle belinden bağlıyordu. Bu kez kullandığı boncuklu kemer, üstündeki mücevherlerle öylesine ağırdı ki iğnelerle yerine sabitlenmesi gerekmişti. Boynunda da bu berbat

kumaştan vardı, soluk yeşil, yarı saydam bir fular özenle bağlanmıştı, kaba ipek cildini zımpara kâğıdı gibi örseliyordu.

Gömleği tanıdık keten kumaştandı en azından.

Buna pişman olduğu tek bir kez, annesine —dikkati dağınık bir hâlde— ipeğin kulağa *gayet iyi* geldiğini söylemişti, şimdi sahip olduğu her şeyden tiksiniyordu.

İpeğin Kamran'ın beklediği gibi yumuşak, rahat bir malzeme olmadığı ortaya çıkmıştı; hayır, cildini tahriş eden hışırtılı, iğrenç bir kumaştı. Cüppesinin sert yakası boğazına kör bir bıçağın ağzı gibi bastırıyordu, daha fazla sabit duramayarak başını hızla yana çevirdi ve sabırsızlığının bedelini kaburgalarına yediği bir diğer iğneyle ödedi.

Kamran yüzünü buruşturdu. Hissettiği acı, zihnini annesinin uğursuz veda sözlerinden çekip almakta yardımcı olmuştu en azından.

Güneş gökte alçalmaya başlamıştı, giyinme odasının kafesli pencerelerini pembe ve turuncu bir ışıkla dolduruyordu. Geometrik kırılımlar duvarlarda ve zeminde sonu gelmeyen dikdörtgenler yaratıyor, Kamran'a gözlerini ve düşüncelerini yoğunlaştırabileceği bir yer tanıyordu. Misafirler çok geçmeden saraya geleceklerdi, Kamran'ın çok geçmeden onları karşılaması gerekecekti. Özellikle de birini.

Sanki bugün yeterince acı çekmemiş gibi.

Tulan'dan gelen haberler Kamran'ın beklediğinden daha az üzücü olsa da, her nedense çok daha kötüydü.

"Hatırlat bana, nazır, bu adam buraya neden davet edildi?"

Bir köşede sessizce bekleyen Hazan boğazını temizledi. Bir Kamran'a, bir terziye baktı, gözlerini uyaran bir tavırla iri iri açtı.

Kamran kaşlarını çattı.

Olanların hiçbirisi Hazan'ın suçu değildi —prens mantıken bunu anlayabiliyordu— ama mantığın yıpranmış sinirleri için bir önemi yokmuş gibiydi. Kamran gün boyunca berbat bir ruh hâlindeydi. Her şey onu rahatsız ediyor, hiçbir şeye katlanamıyordu. Yeni haberlerin ışığında prensin yanından ayrılmayı reddeden Hazan'a öfkeyle baktı.

Nazırı da ona kötü kötü bakarak karşılık verdi.

Prens, "Burada oturmanın bir anlamı yok," diye terslendi. "Odalarına dönmelisin. Akşam başlamadan önce yapacak hazırlıkların vardır şüphesiz."

"Düşünceniz için teşekkür ederim, efendim," dedi Hazan soğuk soğuk. "Ama burada, yanınızda kalacağım."

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi prens. "Hem biri için dertleneceksen bu ben değilim, o..."

"Madam," dedi Hazan sert bir sesle. "Ekselanslarına önemli bir toplantıda eşlik etmem gerekiyor, işi onun yokluğunda bitirebilir misiniz lütfen? Prensın ölçülerini yeterince aldığınızdan şüphem yok."

Madam Nezrin gözlerini kırpıştırarak Hazan'a baktı, bir an için iki genç adamdan hangisinin onunla konuştuğundan emin değilmiş gibiydi. "Pekâlâ," dedi, "bu yeterli olmalı."

Kamran bir şeyleri çocukça tekmeleme arzusunu bastırdı.

Terzi cüppeleri dikkatle Kamran'ın vücudundan çıkardı, özenle iğnelenmiş kıyafetleri küçük kollarına aldı, bu arada az kalsın yere devrilecekti.

Kamran'ın vücudunun üst kısmı kısa bir süre için çıplak kaldı.

Kendi yansımasına bakmak için pek zaman harcamayan, ilk soyunduğunda da aynaya bakmayan Kamran o anda ne kadar savunmasız kaldığını görerek tedirgin olmuştu. Üç levhalı ayna önünde bir kule gibi yükseliyor, vücudunun nadiren incelediği açılarını ortaya çıkarıyordu.

Biri ona kazağını uzattı, Kamran tek kelime etmeden kazağı aldı. Aynalara doğru temkinli bir adım attı, bir elini çıplak göğsünde gezdirdi.

Kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu Hazan, sesindeki öfkeye biraz endişe karışmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Farklı," dedi Kamran sessizce. "Farklı değil mi?"

Hazan yavaşça Kamran'ın yanına yanaştı.

Ardunya kralları, vârislerini —onları her zaman, hak sahibi vâ-

risler olarak damgalayacak, geri döndürülemez bir sihirle işaretlemeleri için— doğdukları gün Kâhinler'e verirlerdi. Cin'den çaldıkları bir uygulamaydı bu. Cin soyluları böyle işaretlerle doğar, krallıklarını tahtı ele geçirmek isteyenlerden bu şekilde korurlardı. Kil soyluları da kendi nesillerine bu tür bir koruma aşılamanın bir yolunu bulmuşlardı, gerçi bir zamanlar ciddi bir önlem olarak görülen bu yöntem yüzyıllar içinde daha çok bir gelenek hâlini almıştı — başka bir halktan aldıklarını çok geçmeden unuttukları bir gelenektir bu.

Her Ardunya soylusu, doğduğu günde sihirle işaretlenir, bu sihir hepsine farklı bir şekilde dokunurdu.

Kral Zal, boğazının dibinde sekiz köşeli lacivert yıldızlardan oluşmuş bir takımyıldız bulmuştu. Prens babası sırtında dallanıp çatallanan, göğsünün etrafında kısmen birbirlerine dokunan siyah çizgiler keşfetmişti.

Kamran da işaretlenmişti.

Prens, çocukluğunun her yılında, göğsüyle gövdesinin derisinin ortadan çatlayıp açılıyor gibi görünmesini, ortadaki çatlakta altın bir yaprağın parıldamasını dehşet dolu bir hayranlıkla seyretmişti. Bu parlak altın işaret sanki derisine boyanmış gibiydi, boğazının sıg oyuğundan karnının dibine dek, gövdesinin tam ortasında uzanıyordu.

Kâhinler, sihrin son biçimine onun on ikinci doğum gününün sonunda varacağı sözünü vermişlerdi, öyle de olmuştu. Bu parıldayan çizgi ona gözleri, saçlarının rengi kadar tanıdık geldiği için ilgisini kaybedeli çok olmuştu. Onun bir parçası gibiydi, bugünlerde nadiren farkına varıyordu. Ama şimdi— aniden...

Farklı görünüyordu.

Çatlak bir milim genişlemiş gibiydi, bir zamanlar solgun olan altın biraz daha parlak ışıldıyordu.

"Bir fark görmüyorum, efendim," dedi Hazan, gözlerini kısıp aynaya baktı. "Bir şekilde farklı mı hissettiriyor?"

"Hayır, farklı bir his yok," dedi Kamran dümdüz bir sesle, parmaklarını altın rengi bölgede gezdiriyordu. Orası hep merkezinde

biraz daha sıcaktı, ama bu iz hiç acımamış, hiç tuhaf bir his vermemişti. "Sadece biraz... eh, dile getirmesi zor. Çok uzun zamandır farkına varmamıştım."

"Belki de sadece farklı görünüyordur," dedi Hazan sessizce, "çünkü son zamanlarda bir salağa dönüştün ve aptallık sağduyunu gölgeliyor."

Kamran nazırına ters ters bakıp kazağını başının üstünden geçirdi, eteğini çekştirerek gövdesini örttü. Terziyi bulmak için etrafına bakındı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Hazan. "O gitti."

"Gitti mi?" Prens kaşlarını çatı. "Ama— giyinme odasından çıkması gereken *biz* değil miydik? Burada kalıp başladığı işi bitirmesi gerekmiyor muydu?"

"Evet. Kadın biraz bunamış."

Kamran başını iki yana sallayıp yakındaki bir koltuğa yığıldı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Balodan önce mi? İki saat."

Kamran ona bir bakış attı. "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Kimden bahsettiğini mi yani?" Hazan neredeyse gülümseyecekti. "Tulan kralı büyükelçiyle birlikte. Bir saat içinde saraya gelmiş olur."

"Tanrım, ondan nefret ediyorum," dedi Kamran, bir elini saçlarından geçirdi. "Durmadan tekmelenmesi gereken bir suratı var."

"Bu pek adil değil gibi. Bu kadar nefret edilen bir imparatorluğun sorumluluğunu almak Tulan büyükelçisinin suçu değil. Adam yeterince hoş biri."

Kamran nazırına bakmak için hızla döndü. "Kraldan bahsediyorum elbette."

Hazan kaşlarını çatı. "Kral mı? Cyrus'u mu kastettin? Onunla tanıştığını bilmiyordum."

"Hayır. Henüz bu zevke nail olamadım. Onun durmadan tekmelenmesi gereken bir surata sahip olduğunu varsayıyorum sadece."

Hazan'ın çatık kaşları gevşedi, gülümsememek için kendini tuttu. "Umarım onu hafife almıyorsundur?"

"Hafife almak mı? Çocuk öz babasını öldürdü. Tüm dünyanın gözü önünde kraldan tacını çaldı ve şimdi utanmaz suratını burada mı sergiliyor? Hayır, onu hafife almıyorum. Çıldırılmış olduğunu düşünüyorum. Ama söylemem lazım ki, yetkililerimizin onu hor görmelerinden korkuyorum, bu onların zararına olur. Onu benimle aynı aptalca sebepten hafife alıyorlar."

"Tecrübe eksikliği mi yani?"

Kamran ona sırtını döndü. "Yaşım, seni rezil."

"Ne kadar da kolayca kışkırtılıyorsun." Hazan kahkahasını bastırdı. "Bugün epey asabınız bozuk, ekselansları."

"Hepimize bir iyilik yap, Hazan, *asabıma* dair beklentilerini kontrol altında tut. Ben burada yaşıyorum, nazır. Büyüleyici kişiliğim burada, öfkeli ve sinirli arasında yatıyor. Değişmiyor. En azından kaba saba davranma konusunda kararlı olduğum için sevinebilirsin."

Hazan'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Setar'ın efkârlı prensinden garip açıklamalar."

Kamran olduğu yerde gerildi. Olduğu yerde yavaşça dönüp Hazan'a baktı. "Anlayamadım?"

Nazırı ceketinin iç cebinden, Setar'ın en popüler akşam gazetesi *Tüy Kalem ve Taç*'ın katlanmış bir nüshasını çıkardı. Bu akşam gazetesi kalitesizliğiyle bilinirdi, sabah haberleri şöyle bir tekrarlanır, kendini bir şey zanneden editörünün kimsenin istemediği yorumlarıyla dolu olurdu. Gerçekten de, bu gazetede haber değeri taşıyan pek bir şey yoktu, basılı hâldeki spekülasyonlardan, işe yaramaz zırvalıktan ibaretti. Heyecanlı okurlardan gelen mektuplar da burada yayımlanırdı ve ismi şunun gibi olan yazılarla dolu olurdu:

Kral İçin Öneriler, On Madde

Ve bütün bir sayfasını imparatorluk başkentinde olup bitenlere dair dedikodulara ayırırdı.

"Burada diyor ki," dedi Hazan, gazeteyi gözden geçirdi, "duy-

gusal salağın teki olduğun, kalbinin bir kez bir sokak çocuğu, şırn-
di de bir *snoda* için iki kez açığa çıktığı yazıyor...”

“Ver şunu,” dedi Kamran, ayağa fırlayıp gazeteyi Hazan’ın elle-
rinden çekip aldığı gibi ateşe attı.

“Bir nüsham daha var, ekselansları.”

“Seni nankör rezil. Böylesi bir pisliği nasıl okuyabiliyorsun?”

“Biraz abartmış olabilirim,” diye itiraf etti Hazan. “Yazı aslında
övgülerle doluydu. Aşağı tabakadan halka karşı yaptığın kibarlık-
lar halkın gönlünü kazanmışa benziyor, davranışlarını övmek için
epey hevesli gibi görünüyorlar.”

Kamran pek yatışmamıştı. “Yine de.”

“Yine de.” Hazan boğazını temizledi. “Bir *snodaya* kibar dav-
randın demek?”

“Üzerinde tartışmaya değmez.”

“Öyle mi? Sabahın büyük kısmını ikimizin de bildiği gibi ilgi-
mizin üzerinde olduğu genç bir kadının yaşadığı Baz Konağı’nda,
teyzenin yanında geçirirken? *Snoda* takmış genç bir kadın?”

“Öff, defol git, Hazan.” Kamran bir kez daha koltuğuna yığıldı.
“Kral benim hareketlerimle nedenlerimin gayet farkında, bu senin
için fazlasıyla yeterli olmalı. Hem sen neden benim peşimdesin?
Tulan kralı beni evimde öldürecek değil ya.”

“Bunu yapabilir.”

“Bu onun ne işine yarar? Eğer bu kadar endişeliysen kralı ko-
rumalısın. Ben kendimi savunabilirim.”

“Ekselansları,” dedi Hazan, birden endişeli görünüyordu. “Hız-
la üstünüze doğru gelen hayatla ilgili şüpheleriniz varsa, sizi temin
ederim ki kaçınılmaz olan geliyor. Kendinizi hazırlamalısınız.”

Kamran ona sırtını dönüp tavana doğru bir nefes verdi. “Bü-
yükbabam ölecek diyorsun yani.”

“Yakında bilinen dünyadaki en büyük imparatorluğun kralı
olarak taç giyeceksiniz diyorum.”

“Evet,” dedi prens. “Farkındayım.”

Aralarında gergin bir sessizlik uzayıp gitti.

Hazan en sonunda konuştuğunda sesindeki ateş sönmüştü. "Formaliteydi," dedi.

Kamran başını kaldırdı.

"Sorduğun soru," dedi nazır. "Tulan kralının neden davet edildiğini sordun. Barış zamanında komşu imparatorluklardaki soyluların en seçkin etkinliklere davet edilmesi uzun yıllardır süregelen bir gelenek. Bir iyi niyet göstergesi. Son yedi yıl boyunca buna benzer pek çok davet verildi, ama Tulan kralı daha önce bu davetlerin hiçbirisini kabul etmedi."

"Mükemmel," dedi Kamran kupkuru bir sesle. "Hiç şüphesiz, bir parça pastanın tadını çıkarmak için geliyor olmalı."

"Temkinli olmakta fayda var, çünkü..."

O anda kapıya sertçe vuruldu ve giyinme odasının kapısı açıldı. Sarayın yaşlı uşağı içeri girip Kamran'ın önünde eğildi.

"Ne oldu, Cemşid?" Prens, adama bakmak için koltuğunda döndü. "Anneme terzinin nerede olduğunu, cüppelerime ne yaptığını bilmediğimi söyle. Veya en iyisi, benimle konuşmak istiyorsa annemin gelip beni bulmasını, böylesi bir akşamda yapacak daha iyi bir işin yokmuş gibi sarayda seni oradan oraya dolaştırmayı bırakmasını söyle."

"Hayır, efendim." Cemşid, takdire şayan bir şekilde gülümsememeyi başardı. "Konu anneniz değil. Buraya geldim, çünkü genç bir ziyaretçiniz var."

Kamran kaşlarını çatı. "Genç bir ziyaretçi mi?"

"Evet, efendim. Kralın sizi ziyaret etmesi için ona bizzat izin verdiğini söylüyor, buraya gelme sebebim —majestelerine duyduğum sonsuz saygıdan— çocuğun söylediklerinde bir zerre doğruluk payı olup olmadığını görmek."

Hazan bunu duyunca olduğu yerde doğruldu, birden kaygılanmıştı. "Sokak çocuğunu kastediyor olamazsın?"

"Sokak çocuğu gibi görünmüyor," dedi uşak. "Ama güvenilir biri gibi de durmuyor."

"Ve buna rağmen buraya bu saatte gelip prensle görüşme mi talep ediyor? Bu ne rezalet..."

“Gür kızıl saçları var deme bana?” Kamran eliyle gözlerini ovuşturdu. “Yaşına göre çok uzun boylu?”

Uşak irkildi. “Evet, efendim.”

“İsmi Omid mi?”

“Ee— evet, efendim,” dedi Cemşid, şaşkınlığını gizleyemiyordu. “İsminin Omid Şekarzade olduğunu söyledi.”

“Nerede?”

“Sizi ana salonda bekliyor.”

“Neden geldiğini söyledi mi?” diye sordu Hazan. “Bu edepsizliği için bir sebep gösterdi mi?”

“Hayır, nazır, ama davranışları biraz heyecanlıydı. Oldukça huzursuz görünüyordu.”

Kamran hiç istemeyerek ayağa kalktı, bugün asla bitmeyecek gibiydi. “Çocuğa birazdan aşağı ineceğimi söyle.”

Uşak afallamış bir hâlde prence bakakaldı. “Öyleyse— öyleyse çocuğun dediği doğru mu, efendim? Sizinle konuşmak için kraldan izni mi var?”

Kamran cevap vermeye fırsat bulamadan Hazan onun önünü kesti.

Nazır şiddetli bir fısıltıyla, “ekselansları, bu saçmalık,” dedi. “Çocuk bu saatte neden görüşme talep etsin? Buna güvenmiyorum.”

Prens, Hazan’ı bir an inceledi: Gözlerindeki telaşlı parıltı, bedeninin gergin duruşu, onu durdurmak için havaya kaldırdığı eli. Kamran, Hazan’ı uzun yıllardır, onu yanlış anlamayacak kadar iyi tanıyordu. Prensın bedeninden aniden şiddetli, sarsıcı bir tedirginlik dalgası geçip gitti.

Bir sorun vardı.

“Bilmiyorum,” dedi Kamran. “Ama öğrenmeye niyetliyim.”

“O zaman bir hata yapmaya niyetlisiniz. Bu bir tuzak olabilir..”

Prens uşağa, “Çocukla kabul odasında görüşeceğim,” dedi.

“Tabii, efendim.” Cemşid bir prence, bir nazıra baktı. “Nasıl isterseniz.”

“Ekselansları...”

“Hepsi bu,” dedi prens sert bir sesle.

Uşak önünde hemen eğilip ortadan kayboldu, kapı arkasından kapandı.

Yalnız kaldıklarında Hazan prene döndü. “Çıldırдың mı sen? Bunu neden kabul ettiğini anlamıyorum...”

Kamran tek bir hareketle Hazan’ı yakasından yakalayıp duvara çarptı.

Hazan nefesini tuttu.

“Bir şey saklıyorsun sen,” dedi Kamran tehditkâr bir sesle. “Neler çeviriyorsun?”

Hazan şaşkınlıkla kaskatı kesildi, gözleri korkuyla irileşti. “Hayır, efendim. Affedin, haddimi aşmak istemedim...”

Kamran onu daha da sıkı tuttu. “Bana yalan söylüyorsun, Hazan. Çocukla alakan ne...”

Prensin sesi aniden kesildi, sol kulağındaki hafif bir vızıltıyla irkilmişti.

Kamran şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırarak döndü. Zayıf, parlayan bir böcek suratından birkaç santim ötede uçuyor, ısrarla yanına çarpıyordu.

Pıt.

Pıt.

“Ne oluyor...” Prens yüzünü buruşturup geri çekildi, nazırı bırakıp suratına konan böceği savmaya çalıştı. Hazan duvarın dibine yığıldı, nefes nefeseydi.

Kamran onun, “*Git,*” diye fısıldadığını duyduğunu sandı.

Yoksa sadece nefes mi vermişti?

Kamran afallamış bir hâlde böceğin dosdoğru kapıya doğru uçup anahtar deliğinden kaçarak ötedeki dünyaya karışmasını izledi.

Böcek bir emre mi uymuştu? Yoksa Kamran aklını mı kaçırmıyordu? Odadan çıkmadan nazırına garip garip baktı, kapıyı zorlama bir sakinlikle açtı ve koridorda hızla yürümeye başladı, tedirginlikten tüyleri diken diken olmuştu.

Lanet olasıca yaratık nereye gitmişti?

“Ekselansları...” diye seslendi Hazan, ona yetişip adımlarını uydurdu. “Ekselansları, affedin... çocuğun böyle önemli bir gecede dikkatinizi dağıtabileceğinden endişelendim sadece – düşüncesizce konuştum. Saygısızlık etmek istemedim.”

Kamran mermer merdivenlerden koşarak inerken onu umursamadı, çizimleri taşlara tekrar tekrar çarpıyor, sert sesler aralarındaki sessizliği dolduruyordu.

“Ekselansları...”

“Bırak beni, Hazan.” Kamran ana kata varıp yürümeyi sürdürdü, yüzünde saklamadığı bir azimle büyük odaya doğru ilerledi. “Peşime takılmandan sıkıldım.”

“Sizi şimdi bırakamam, efendim, böyle bir tehdit varken...”

Kamran aniden durdu, kafası karışmıştı.

Omid.

Peşti çocuk, olması gerektiği gibi kabul odasında değildi. Yaklaşırlarken Omid ana salonu turluyordu, izin almadan prene doğru koştu, onu yakalamaya çalışan uşaklardan sıyrıldı.

“Efendim,” dedi çocuk nefes nefese, süratle Peştunca konuşmaya başladı. “Yardım etmeniz gerek, efendim... herkese söylüyorum ama kimse bana inanmıyor... hâkimlere gittim, bana yalancı dediler, elbette kralı bilgilendirmeye çalıştım ama...”

Kamran aniden geri çekildi.

Omid prene dokunma hatasında bulunmuş, çaresiz bir anda hiç düşünmeden titrek elini ona uzatmıştı.

“*Muhafızlar,*” diye seslendi Hazan. “Yakalayın şu çocuğu.”

“Hayır...” Muhafızlar her yönden ona doğru koşar, çocuğun kollarını kolayca sırtına sabitlerken Omid olduğu yerde döndü. Gözlerinde telaşlı, korku dolu bir ifade vardı. “Hayır– lütfen, efendim, benimle gelmelisiniz, bir şey yapmalıyız...”

Kollarını bükerek Omid haykırdı, onu sürükleyerek götürürlerken bile direniyordu. “Bırakın beni,” diye bağırdı, “prenle konuşmam gerek –buna mecburum– lütfen, yalvarıyorum, bu çok önemli...”

“Ne cüretle Ardunya’nın veliahtına el sürersin?” Hazan Omid’in üstüne yürüdü. “Bunun için asılacaksın.”

“Niyetim kötü değildi,” diye haykırdı çocuk, onu tutan muhafızlardan kurtulmak için çırpınıyordu. “Lütfen, ben sadece...”

“Bu kadarı yeter,” dedi prens usulca.

“Ama, ekselansları...”

“Yeter dedim.”

Odaya aniden korkunç bir sessizlik hâkim oldu. Muhafızlar oldukları yerde donakaldı, Omid çırpınmayı bıraktı. Saray nefesini rutmuştu âdeta.

Kamran o sessizlikte Peştli çocuğu, yaşlarla lekelenmiş yüzünü, titreyen kollarını inceledi.

“Bırakın onu,” dedi.

Muhafızlar çocuğu yere bir çuval gibi bıraktılar, Omid şiddetle dizlerinin üstüne düşüp kıvrıldı, nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Çocuk en sonunda başını kaldırıp baktığında gözlerine yaşlar dolmuştu. “Lütfen, efendim,” dedi. “Niyetim kimseye zarar vermek değildi.”

Kamran ürpertici bir sakinlikle, “Bana neler olduğunu anlat,” dedi.

Çocuğun yanağından tek bir yaş süzüldü. “Kâhinler,” dedi. “Hepsi öldü.”

OTUZ DÖRT

سی و چہار

ALİZE GENÇ KADINA BOŞ boş baktı.

“Buna gerçekten inanamıyorum,” diyordu Huda Hanım, gözleri hayretle fal taşı gibi açılmıştı. “Bu sensin. Nasıl olur?”

“Affedersiniz, ama anlamıyorum...”

“Bu,” dedi Huda Hanım, çekmecelerle dolu bir dolaba doğru telaşla ilerledi. Raflardan birini açıp eşyaları arasında arandı, bir an sonra da krem rengi bir zarf bulup havaya kaldırdı. “Bu. Bu.”

Alize ona bakakaldı. “Bir mektup?”

“Bu sabah aldım. Hadi.” Mektubu Alize’nin ellerine sürdü. “Oku şunu.”

Alize’nin kalbi tanıdık bir şekilde, istem dışı olarak hızla çarpmaya başladı, gerginlik cildine yavaşça yayılıyordu. Alize kâğıdı çok yavaşça zarfından çıkardı, açtı ve tanıdık el yazısını görünce dilini yutmuşa döndü. Bugünün daha erken saatlerinde aldığı, o anda cebinde bulunan notla aynı sert el tarafından yazılmıştı.

Bugün gümüşi gözleri olan genç bir kadınla buluşacaksınız.

Ekteki paketi lütfen ona teslim edin.

Alize, tıpkı bir kum saatiymiş gibi içinin farkındalık taneleriyle ağır ağır dolduğunu, tedirginlik ve korkuyla birden ağırlaştığını hissetti. Ona elbiseyi gönderen her kimse bu notu da o yazmıştı — ama eğer bu doğruysa, endişe etmek için bir sebebi olmamalıydı.

O zaman neden endişeleniyordu?

“Ekte bir paket olduğu yazıyor,” dedi Alize, başını kaldırıp baktı. “Var mı?”

“Evet,” dedi Huda Hanım, yerinden kıpırdamadı. Alize’ye, sanki olduğu yerde üçüncü bir bacağı çıkmış gibi öylece bakıyordu.

“Bana vermeyecek misiniz?”

“Önce bana kim olduğunu söylemeyecek misin?”

“Ben mi?” Alize irkildi. “Ben önemsiz biriyim.”

Huda Hanım’ın çenesi kasıldı. “Eğer sen önemsiz biriysen ben de Ardunya kraliçesiyim. Hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum, ama aptal olduğuma dair bir izlenim bıraktığımı sanmıyorum.”

“Hayır.” Alize iç çekti. “Bırakmadınız.”

“Şu âna dek, bu notun bir tür şaka olduğunu düşündüm,” dedi Huda Hanım, kollarını kavuşturdu. “İnsanlar aptalca şakalarıyla bana eziyet etmeyi hep sevmiştir. Bu diğerlerinden daha acayip görünüyordu ama yine de yok saydım, tıpkı arada bir yatağında bulduğum kurbağa bacaklarını yok saydığım gibi.” Duraksadı. “Aptalın teki gibi görünmeme neden olacak bir dalaverenin parçası mısın?”

“Tabii ki hayır,” dedi Alize sert bir sesle. “Böyle nefret dolu bir eylemin asla parçası olmam.”

Huda Hanım kaşlarını çattı.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Biliyor musun, başından beri senin *snodalı* bir hizmetçi için fazlaca kibar olduğunu düşündüm,” dedi. “Ama yine de kendini eğitme çaban için seni hor görmenin züppelik olacağını düşündüm. Ve — sen beni bunca zaman iğnelerin ve şişlerinle ölçüp biçerken, ben *senin* boyunun ölçüsünü hiç almadım, değil mi?”

Alize nefesini bıraktı, bu hareket kemiklerinde bir şeyi, itaatkâr dış görünüşünü korumak için gereken gerginliğin birazını gevşetti. Yumuşak başlı davranmanın anlamı yoktu artık.

Aslında bundan sıkılmıştı.

“Kendinize bu kadar yüklenmeyin,” dedi Huda Hanım’a. “Eğer benim ölçümü alamadıysanız, bunu yapmanızı istemediğim içindi.”

“O nedenmiş?”

“Bunu söyleyemem.”

“Söyleyemez misin?” Huda Hanım gözlerini kıstı. “Yoksa söylemez misin?”

“Söyleyemem.”

“O niye?” Huda Hanım bir kahkaha attı. “Kim olduğunu neden kimsenin bilmemesini isteyesin ki? Peşinde katiller mi var yoksa?”

Alize bir şey söylemeyince Huda Hanım ayılıverdi. “Ciddi olamazsın,” dedi. “Gerçekten de katillerle mi tanışıksın?”

“Deneyimlerime göre, katillerle tanışılmaz.”

“Bu doğru mu o zaman? Hayatın tehlikede mi?”

Alize bakışlarını indirdi. “Hanımefendi, paketi lütfen getirebilir misiniz?”

“Ah,” dedi Huda Hanım, elini şöyle bir salladı. “Bunun anlamı yok. Paket boştu.”

Alize’nin gözleri kocaman açıldı. “Açtınız mı?”

“Açtım tabii. Gümüşü gözleri olan bir kızın gizemli bir paketi aramak için buraya geleceğine inandığımı mı sandın? Kutunun içinde kanlı keçi beyinleri, hatta küçük bir ölü kuş ailesi olduğunu varsaydım. İçi boştu.”

“Ama bu doğru olamaz.” Alize kaşlarını çatı. “Kutuyu inceleyebilmem için yine de bana getiremez misiniz?”

Huda Hanım onu duymamış gibiydi.

“Söyle bana,” diyordu, “hayatın tehlikedeysen neden terzilik işi alma zahmetine giriyorsun ki? Müşterilerinin taleplerini karşılamak, mesela habersiz kaçman gerekirse, zor olmaz mı?”

Huda Hanım birden nefesini tuttu.

“Elbisemi bitiremememe sebebin *bu* mu yoksa?” diye sordu. “Şu anda hayatın pahasına kaçıyor musun?”

“Evet.”

Huda Hanım bir kez daha nefesini tuttu, bir elini yanağına götürdü. “Ah, ne kadar da heyecan verici.”

“Hiç de değil.”

“Senin için değil belki. Sanırım ben hayatım pahasına kaçmayı sorun etmezdim. Veya sadece kaçıp gitmeyi.”

Alize *nostan*ın cildinde ısınıp parladığını hissetti ve hareketsiz kaldı, genç kadının abartmadığını görünce şaşırmıştı.

“Çoğu zaman annemden kaçınmak dışında bir şey yapmıyorum,” diyordu Huda Hanım. “Zamanımın geri kalanını mürebbiyemden veya gözleri sadece çeyizimde olan iğrenç taliplerimden saklanarak geçiriyorum.”

“Başka ilgi alanlarınız olmalı şüphesiz,” dedi Alize, kız için endişelenmeye başlamıştı. “Arkadaşlarınız vardır — sosyal sorumluluklarınız...”

Huda Hanım bu sözleri elinin bir hareketiyle savdı. “Kendimi çoğu zaman bir koridorda yaşıyormuş gibi hissediyorum, ne soylular kadar aristokrat, ne de aşağı tabakayla karışacak kadar sıradanım. İyi beslenen, kötü giyinen bir cüzamlı gibiyim. Kız kardeşlerim toplum içinde benimle görülmekten kaçınıyorlar.”

“Bu korkunç,” dedi Alize duygu dolu bir sesle. “Bunu duyduğum için gerçekten üzgünüm.”

“Öyle misin gerçekten?” Huda Hanım başını kaldırıp baktı, Alize’nin yüzünü bir an için inceleyip gülümsedi. Gerçek ve samimi bir gülümsemeydi bu. “Ne kadar tuhafısın. Tuhaflığın için ne kadar da memnunum.”

Alize şaşıracak belli belirsiz bir şekilde gülümsedi.

Kızlar bir süre sessiz kaldılar, ikisi de bu beklenmedik arkadaşlığın narin filizlerini değerlendiriyorlardı.

“Hanımefendi?” dedi Alize en sonunda.

“Evet?”

“Paket?”

“Tabii.” Huda Hanım başını sallayıp tek kelime etmeden gardırobundan soluk sarı renkli bir kutu çıkardı. Alize kutunun ayrıntılarını hemen anımsadı, içinde elbisesinin olduğu kutunun yakın akrabasıydı, renk ve desen olarak birebir eşi, ama çeyreği ebadındaydı.

“Sen gerçekten bir *snodalı* değilsin o zaman?”

Alize, kutuyu henüz ellerinden bırakmayan Huda Hanım’ın gözlerine bakmak için başını kaldırdı.

“Anlayamadım?”

“Gerçekte bir hizmetçi değilsin,” dedi. “Sanırım hiç olmadın. Konuşma tarzın çok kibar, hayatın pahasına kaçırıyorsun ve yabancılar sana gizemli paketler mi bırakıyor? Ayrıca oldukça güzelsin, ama eski moda bir tarzda, başka bir zamandan gelmiş gibi...”

“Eski moda mı?”

“... ve cildin çok güzel, evet, görüyorum, saçların da çok parlak. İskorbüt hastalığı geçirmediğinden eminim, hatta veba sana dokunmamış bile. Ve geri kalanına bakacak olursak bir düşkünler evinde hiç zaman geçirmemiş gibi görünüyorsun. Ve gözlerin o kadar tuhaf ki —renk değiştirip duruyorlar— aslında, öyle tuhaflar ki birileri kasten *snoda* taktığını düşünebilir, saklamak için...”

“Ah,” diye haykırdı Huda Hanım, gözleri heyecanla parlıyordu. “Ah, şimdi anladım, şimdi anladım. Sadece kimliğini gizlemek için *snoda* takıyordun, değil mi? Baz Konağı’nda çalışır gibi mi yapıyordun? Casus musun sen? Tahtın emrinde misin?”

Alize cevap vermek için ağzını açınca Huda Hanım bir el hareketiyle sözünü kesti.

“Şimdi beni dinle, bana kim olduğunu söyleyemeyeceğini biliyorum. Ama doğru tahmin edersem bana söyler misin? Kafa sallaman yeter.”

“Hayır.”

Huda Hanım kaşlarını çattı. “Bu hiç adil değil.”

Alize bunu umursamayarak paketi Huda Hanım’ın ellerinden aldı, kutuyu yakındaki bir masaya koydu. Daha fazla beklemeden kapağını kaldırdı.

Huda Hanım neşeyle küçük bir haykırış koyuverdi.

Kutu ne boştu ne de keçi beyinleriyle doluydu, bunun yerine, incecik kâğıt katmanları arasında, yarı saydam elbiseyle tamı tamına aynı tonda, lavanta rengi bir çift çizme vardı. İpek jakardan yapılmışlardı, usta işiydiler, yumuşak kavisli burunları ve kısa, dolgu topukları vardı, kurdeleleri çizmelerin yüksek tepesine dek bağlanıyordu. Öylesine güzeldiler ki, Alize onlara dokunmaya bile korkuyordu.

İpek çizmelerden birinin yanına bir kart iliştilmişti.

“Büyü,” diye fısıldadı Huda Hanım. “Bu büyüydü, değil mi? Tanrım. Kimsin sen? Ve sana bir uşakmışsın gibi emirler verme neden izin verdin?” Genç kadın sanki alev almışlar gibi ellerini sallayarak odayı arşınlamaya başladı. “Ah, çok acı verici, geriye dönük bir utanç yaşıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Alize bu küçük tiyatroya aldırış etmedi. Bunun yerine ilişikteki kartı alıp özenle açtı. Aynı el yazısı burada da devam ediyordu.

Yol açık olmadığında, bu ayakkabılar yol gösterecek.

Alize hayretinin büyüklüğünü –tüm bunların ne anlama gelebileceğinin büyüklüğünü– sindirmeye daha yeni başlamıştı ki, kartın üstündeki kelimeler aniden kayboldu.

Hızla bir nefes aldı.

Huda Hanım hevesle, “Ne oldu?” diye sordu. “Ne diyor?”

Alize’nin önündeki boş kartta yavaşça yeni kelimeler belirdi: Gerçek zamanda, görünmez bir elle yazılmış gibi görünen keskin, koyu renkli kalem darbeleri.

Telaşlanma.

O anda telaş, sanki komut verilmiş gibi Alize’nin içinden yarıdan fırlamış bir okun şiddetiyle geçip gitti, Alize irkildi, geriye dönüp bir şeyi, birini ararken zihni karmakarıştı...

Hayır, ölüm gibi hareketsiz kaldı.

Kelimeler bir kez daha kaybolmuş, yerlerine yenileri gelmişti, ama bu kez daha hızlıydılar, yazanın acelesi varmış gibi...

Ben düşmanın değilim.

Huda Hanım kartı Alize’nin gevşek ellerinden çekip aldı ve iyice göz gezdirdi, sonra öfke dolu bir ses çıkardı.

“Kelimeler neden onları okumaya çalıştığım anda ortadan kay-

boluyor? Güceniyorum ama." Odaya doğru, "Bunun beni fena hâl-
de gücendirdiğinin bilinmesini istiyorum," diye seslendi.

O arada Alize zorlukla nefes alabiliyordu. "Giyinmeliyim," dedi. "Hazırlanmalıyım."

"Ne? Giyinmek mi?" Huda Hanım ona doğru dönüp gözlerini kırıştırdı. "Aklını mı kaçırdın sen? Şu anda düşünecek onca şey varken..."

"Affedin, ama buna mecburum," dedi Alize, iki sarı kutuyu kol-
larına aldı, sonra odanın uzak köşesindeki bir paravanın gerisine
doğru hızla ilerledi. "Umarım neden burada kalıp elbisenizi bitire-
meyeceğimi artık anlıyorsunuzdur."

"Öff, elbiseyi boş ver!" diye haykırdı Huda Hanım. "Sen nereye
gideceksin?"

Alize hemen cevap vermedi, o anda müthiş bir hızla soyun-
makla meşguldü. Paravan Alize'nin umduğundan daha şeffaftı, o
yüzden üstünü değiştirken görünmez oldu. Bir yabancıнын bu ka-
dar yakınında çamaşırlarıyla dururken kendini oldukça savunma-
sız hissediyordu. Bu geceki baloya hazırlanışının bu şekilde, bir
paravanın gerisinde, Huda Hanım'la ve durmak bilmeyen sorula-
rıyla bu kadar yakın mesafede böylece hızlı olacağını hayal etme-
mişti.

"Bana cevap vermeyecek misin?" Konuşan genç hanımefendi-
di yine, sesini yükseltmişti. "Neden giyinmen gerekiyor? Nereye
gitmeye niyetlisin? Bu çizimler koşarak kaçmak için uygun de-
ğil. Gözlerini ayaklarından bir an bile ayırırsan bir taze at gübre-
si öbeğine basman işten bile değil —kurumuş bile olabilir, yolları
yeterince hızlı temizleyemiyorlar, bilirsin— ve ipek asla eskisi gibi
olmaz, bana güven, tecrübe konuşuyor..."

"Bilgeliliğiniz için teşekkür ederim," diye sertçe araya girdi Alize.
"Ama şu anda nereye gideceğimi bilmiyorum, sadece..."

Huda Hanım, yarı dilsiz bir kuş gibi haykırdı.

Acı dolu bir sesti bu, boğuk bir şaşkınlık çığlığıydı. Alize çıplak
olmasa —o anda bu sorunu halletmek için acele ediyordu— parava-

nın arkasından fırlayabilir, sesi bir diğeri tarafından böylece bastırılmış olmasa neler olduğunu sorabilirdi.

Birinin, "majesteleri," dediğini duydu.

Alize aniden donakaldı.

Genç bir adamın sesiydi bu. "Affedin," dedi. "Sizi korkutmak istemedim. Sanırım paketlerimi aldınız?"

Alize'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Hazan'ın sesini tanıyordu –tanıştıkları gece zihnine kazınmıştı– ve bu adam o değildi. Sesi, Alize'nin tanıdığı hiç kimsenin sesine benzemiyordu.

Kimdi o zaman?

Hazan planlarına katılan başka birinden söz etmemiş, ama Alize'nin bulunması ihtimaline karşı çok az şeyden bahsetmişti. Yine de, Hazan başka biriyle beraber çalışıyor olabilirdi, değil mi?

Huda Hanım'ın, "Ben– evet, bir paket aldım," dediğini duydu. "Ama siz kimsiniz? Neden buradasınız?"

Alize bunu ne kadar düşünse, Hazan'ın bir başkasıyla çalışıyor olması ona daha da mümkün geliyordu. Aslında, onu başkalarının da arıyor olduğundan bahsetmişti, değil mi? Yıllar boyunca onu arayan başkaları da vardı.

Alize bunu fark ettiğinde vücudundaki gerginliğin birazı kaybolup gitti.

Nostayı yerinden oynatıp korsesinin iyice içine yerleştirdi, sonra da yeni elbisesinin düğmelerini çalgınca iliklemeye koyuldu. Yeni çizmelerini giyerken yabancının sesini bir kez daha duydu.

"Affedin," dedi yine, ama sesinde üzüntü yoktu. "Sizi korkuttuğumu görüyorum. Aslında bu şekilde tanışmamamız gerekiyordu, ama bir uyarı aldım ve görevim icabı size eşlik etmeliyim..."

Huda Hanım, "Lütfen, yanlış anlıyorsunuz..." diye bir kez daha şansını denerdi. "Ben... ben düşündüğünüz kişi değilim."

Kısa ve gergin bir sessizlik oldu.

Alize'nin sinirleri öyle gergindi ki zorlukla odaklanabiliyordu. Çizmelerinin bağcıklarını bağlayıp eski, emektar ayakkabılarını telaşla bir kenara atmayı ancak şimdi başarabilmişti. Yırtık çizmeleri ve yıpranmış basma iş elbisesi, parlak halının üstünde unutulmuş

bir hayvan postu gibi yatıyordu, Alize bunu görünce içinde tuhaf bir sızı hissetti.

Eski hayatına geri dönmesi artık imkânsızdı.

Ve yabancının duygusuz sesi duyuldu, – “Lütfen söyleyin, kim olduğunuzu sanıyorum ben?”

“Ben...” Huda Hanım duraksadı. “Biliyor musunuz, aslında onun ismini bilmiyorum.”

Gergin bir sessizlik daha oldu.

“Anlıyorum,” dedi adam, aniden sinirlenmiş gibiydi. “Siz diğeri olmalısınız.”

“Diğeri mi? Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Huda Hanım. “Derhal buraya gelin, *majesteleri*, yoksa ben oraya gelip sizi öldüreceğim.”

Alize görünmezlik örtüsünü kaldırdı, derin bir nefes aldı ve kalbi göğsünde hızla çarpsa da paravanın arkasından müthiş bir sakinlikle çıktı. Korku içinde bir yaz fırtınasının gücüyle eserken o anda kendini kaybedemezdi.

Bu yabancının şaşırtıcı biri olduğunu fark etti.

Yaşını kestirmek mümkün değildi, Alize adamın hâlâ genç biri olduğundan şüpheleniyordu, ama adam gençlik pelerinine bürünmüş yaşlı bir ruh olduğunu hemen ele veriyordu. Buğday-esmer teni parlıyordu, gür ve dalgalı saçları kızıl bakır rengiydi. Basit, süsüz, siyah renkli giysiler –palto ve ceket– içindeydi, bir elinde yüksek, siyah bir şapka ve altın bir topuz vardı. Adamın parlak gözleri nefes kesici derecede masmaviydi, ama bu gözlerin bir hüznü, yüzüne bakmayı zorlaştıran ağır bir havası da vardı. Adam ona bakakalır, Alize görüş alanına girerken gözleri bir milim açılırken bu daha da apaçık bir hâl almıştı.

“Ah,” dedi.

Alize’nin sohbete ayıracak vakti yoktu. “Beni nereden tanıyor-sunuz?”

“Tanıdığımı söylemedim.”

“Siz tanışmıyor musunuz yani?” diye sordu Huda Hanım, göz-

leri çılgınca bir ona, bir Alize'ye kayıyordu. Alize'ye "Bu adamı tanı-
mıyor musun?" diye sordu.

Alize başını iki yana salladı.

"O zaman çık odamdan, seni çılgın." Huda Hanım, yabancıyı
neredeyse kapıdan dışarı itecekti. "Git buradan, seni rezil, ızlısız
genç hanımların yatak odalarına girersin ha..."

Genç adam ondan kolayca uzaklaştı.

"Sanırım yanlış anladınız," dedi dümdüz bir sesle. "Ekselansla-
rı ve ben tamamen yabancı sayılmayız. Ortak bir dostumuz var."

"Öyle mi?"

"Ekselansları mı?" Huda Hanım olduğu yerde döndü, Alize'ye
bakıyordu şimdi. "Sen gerçekten— gerçekten?.."

Yabancı, "Evet," Alize'ye, "Tam olarak değil," dedi, odadaki
herkes kaşlarını çatı.

"Bunun için zaman yok," dedi genç adam, Alize'ye bakmak için
döndü. "Bu gece için planlarınız bozulmuş olabilir. Bir an önce
gitmeliyiz."

Nosta cildinde ısınınca Alize olduğu yerde gerildi, kalbi göğ-
sünden fırlayacak gibi oldu.

Demek ki bu doğrudu: İşler ters gitmişti.

Alize'nin hissettiği hayal kırıklığı nefes kesiciydi ama sakin kal-
mak için kendine yalvardı. Sonuçta Hazan bu planı ihtimallere
karşı düzenlemiş gibi görünüyordu. *Nosta* başlı başına muazzam
bir hediye, sağladığı kesinlik o an için bile harika bir merhemdi,
bu fırtınalı denizlerde, onu sakinleştiriyordu. Bunu ona verdiğin-
de ne demişti?

*Böylece düşmanlarınızın kim olduğunu düşünmenize gerek kal-
maz.*

"O sendin," dedi Alize, yabancı'nın gözlerine baktı. "Bana bu
elbiseyle ayakkabıları gönderen sen miydin?"

Adam, "Evet," demeden önce bir an duraksadı.

"Neden?"

"Bir iyiliğe karşılık veriyordum."

"İyilik mi?" Alize kaşlarını çatı. "Benim için mi?"

“Hayır.”

Alize geri çekildi. “O zaman kimin için?”

“Ortak dostumuz için.”

Bu onun ortak dostlarından ikinci bahsediydi. Adam Haza’nın kimliğini Huda Hanım’ın önünde gizliyor muydu?

“O zaman bunu onun için yapıyorsun,” dedi Alize usulca. “Bu da bana yardım etmek için bir ilgin olmadığı anlamına gelir.”

“Ben sadece eski bir borcumdan kurtulmakla ilgileniyorum,” dedi genç adam. “Ortak dostumuz bana ödememi bu şekilde, bu belirli talimatları vererek yapmamı istedi, ben de öyle yaptım. Durum şu anda olduğu gibi araya girmemi gerektirmese, buraya hiç gelmeyecektim.”

“Anlıyorum,” dedi Alize. Göğüs kemiğine yaslanmış *nosta* alev alev yanıyordu. Bu yabancının dost veya düşman olmadığını fark ediyordu, bu da durumu daha karmaşık bir hâle getirmişti.

“İsmin ne?” diye sordu.

“İsmimin önemi yok.”

“Önemi yok mu?” diye sordu Alize, şaşırmıştı. “O zaman seni hangi isimle çağıracağım?”

“Hiç.”

Alize o anda hissettiği öfke parlamasını gizleyemedi. “Pekâlâ,” dedi ters ters. “Nereye gideceğiz?”

Yabancı, konuşmak için ağzını açtı ve Huda Hanım’ın hevesli yüzünü, merak dolu bakışlarını görünce duraksadı.

Usulca boğazını temizledi.

“Tüm bunları” —Huda Hanım’a bir bakış daha attı— “üçüncü şahısların önünde tartışmamayı tercih ederim, ama bu konuda hatanın bende olduğunun da farkındayım. Nedense düşündüm ki — bir an için, odada tek bir kişinin olduğunu sandım. Evin genç hanımının, aşağı kattaki gruba katıldığını düşündüm.”

“Ben burada duruyorum,” dedi Huda Hanım sert bir sesle. “Ben burada değilmişim gibi hakkımda konuşmanıza gerek yok.”

“Ah,” dedi adam, başını yana eğdi. “Ama bunu gerçekten de tercih ederdim.”

Huda Hanım'ın ağız bir karış açıldı.

Alize hemen ona döndü. "Bugünün ayrıntılarını kendinize saklayacağınıza dair size güvenebilir miyim?"

"Elbette," dedi Huda Hanım, durduğu yerde doğruldu. "Hayatımda bir kez bile bir sırra ihanet etmedim. Ağzımı sıkı tutacağıma güvenebilirsin."

Nosta bu sözlerle buz kesti, Alize'nin tüm vücudu bir titremeyle sarsıldı.

Alize yüzünü buruşturdu.

Yabancı da sanki yalanı hissetmiş gibi Alize'yle bakıştı.

"Sadece iki seçeneğimiz var," dedi. "Ya onu öldürecek ya da yanımıza alacağız. Hata benimdi, o yüzden kararı size bırakacağım. Ama onu öldürmemizi hararetle tavsiye ediyorum."

"Beni öldürmek mi?" diye haykırdı Huda Hanım. "Ciddi olamazsınız..."

"Hayır - hayır, sizi öldürmeyeceğiz," dedi Alize, Hiç'e hiç de nazik olmayan bir bakış fırlattı. Sonra gülümsemeye çalışarak Huda Hanım'a döndü. "Gerçi kaçıp gitmeyi istiyor olabileceğinizi söylüyordunuz, değil mi?"

Huda Hanım aniden düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu.

"İşte," dedi Alize, Huda Hanım'ın gardırobunun kapılarıyla çekmecelerini açarak önemli eşyalarını çıkarmaya başladı. "Toplanmanıza yardım edeceğim."

Huda Hanım ağız açık bir hâlde ona bakakaldı. "Ama— bunu yapamam..."

Alize kızın gardırobunda orta boy bir çanta bulup Huda Hanım'ın buz kesmiş ellerine sürdü. "Yanınızda sadece taşıyabileceğiniz kadarını getirin."

"Ama ben kaçmak istemiyorum," dedi Huda Hanım fısıltıyla. "Nereye gideceğiz? Nasıl yaşayacağım ben? Ne kadar süreyle gideceğim?"

"Bunların hepsi mükemmel sorular," dedi Alize, kızın omzuna hafifçe vurdu. "Siz toplanın, ben gidip soracağım."

Huda Hanım yüzünde kederli bir ifadeyle askıdan bir entari çekip aldı, istemeye istemeye çantasına tıktı.

Alize yabancıya, "Artık dalavereye gerek yok, değil mi? Bana planından bahsedebilirsin. Buradan nereye gideceğiz?" diye sordu.

Hiç, önündeki manzaraya baktı, midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

"Çok az ayrıntı var," dedi. "Biz baloya ulaşana dek size koruma sağlayacağım, gelişimizden kısa bir sonra da sizi güvenli bir ulaşım aracına götüreceğim. Bu araç sizi varış noktanıza götürecekt."

"Ama varış noktam neresi?" diye sordu Alize. "Ben geldiğimde ne olacak?"

"Ah- ve gittiğimiz yerde yağmur yağacak mı?" diye sordu Huda Hanım. "Şemsiyeye ihtiyacım olacak mı?"

Yabancı gözlerini kapattı. "Şu anda nereye gideceğinizi söyleyemem, ama varış noktanızın güvenli bir yer olduğuna sizi temin edebilirim. Elbise ve ayakkabılarla size şimdiden fazladan koruma sağladım zaten."

Alize bunu hatırlayınca gözlerini kırıştırdı. Elbisesi ve çizme-lerine bakarak, "Elbette," dedi, "az kalsın unutuyordum. Bu eşyalar nasıl çalışıyor, tam olarak?"

"Notları okumadınız mı?"

"Okudum, ama..."

"Nereye gideceğinizi bilmiyorsanız ayaklarınız sizi götürecekt, görülmekten korkuyorsanız elbise kimliğinizi size zarar vermek isteyenlerden gizleyecek, falan filan. Ancak talimatlarıma her anda harfiyen uymazsanız güvenliğinizi garanti edemem. Kendi başınızın çaresine bakarsanız başınıza gelebileceklerden sorumlu olmayacağım ve bunu umursamayacağım."

Alize yavaşça dönüp yabancıya baktı. "Bu son kısmı eklemenin gerçekten gerekli olduğunu mu düşündünüz?"

"Hangi kısmı?"

Alize adamın duygusuz ses tonunu taklit ederek, "*Ve bunu*

umursamayacağım,” dedi. “Lüzumsuz kaba davranışlar hoşunuza mı gidiyor?”

“Evet,” dedi adam. “Gidiyor.”

Alize sert bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra dudağını ısırıp geri çekildi.

Bu yabancıyı tanıımıyordu, adam da onun hakkında çok az şey biliyordu. Bunu istemeyerek yapmış da olsa, Alize’ye yardımcı olmak için dürüstçe çabalaması bir mucizeydi, çünkü bu adam her kimse o da hiç şüphesiz pek çok şeyi tehlikeye atıyor olmalıydı. Belki de yardımının Alize için ne kadar değerli olduğundan habersizdi, ama bu gece işler yolunda giderse Alize’nin hayatı kurtulabilir, son birkaç senede çektiği eziyet son bulabilirdi.

Alize en sonunda özgür kalabilirdi.

O anda, hayatını ona borçlu olabilecekken, o bunu hak etse bile kendine bu genç adama kabalık etme iznini vermeyeceğine, bunu yapamayacağına karar verdi.

Boğazını temizledi.

Gülümsemeye çalışarak, “Biliyor musunuz,” dedi, “tüm bu kargaşada oldukça önemli bir şeyi söylemeyi unuttum.”

Adam ona kötü kötü baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Alize. “Bu yükün çok ağır olduğunu biliyorum, ama bu gece bana büyük bir nezaket gösterdiniz ve ben bunu kolay kolay unutmayacağım.”

Yabancı bunu duyunca irkildi, Alize’ye bir an bakakaldı. “Bunu nazik olmak için yapmıyorum.”

“Biliyorum.”

“O zaman yapmayın,” dedi adam, ilk kez gerçek bir duygu, öfke hissediyormuş gibiydi. “Bana teşekkür etmeyin.”

Alize gerildi. “Öyle olsun. Resmi teşekkürümü geri çekiyorum. Yine de minnettarım.”

“Olmayın.”

Alize kaşlarını kaldırdı. “Bana kendi duygularımı hissetmememi emretme niyetinde misiniz?”

“Evet.”

“Bu çok saçma.”

“Yine de, yardımım için gerçekten minnettarsanız, bana bir iyilik yapabilir ve benimle konuşmayabilirsiniz.”

Alize olduğu yerde gevşedi. “Neden zalimce davranmaya çalışıyorsunuz?”

“Ah, lütfen kavga etmeyin,” dedi Huda Hanım. “Durum yeterince kötü zaten...”

“Aynı fikirdeyim,” dedi genç adam soğuk bir sesle. “Hayallerim her ne kadar imkânsız olsa da, duruma sessizce katlanmayı ve iki yabancı olarak veda etmeyi tercih ederim.”

“Peki,” dedi Alize sessizce, çenesini kastı.

“Güzel.” Adam Huda Hanım’a baktı. “Artık gitmeliyiz.”

“Bekleyin,” dedi Huda Hanım çaresizce. “Bir daha düşünemez misiniz? Lütfen burada kalmama izin verin. Gördüklerimi kimseye anlatmayacağıma söz veriyorum – ölüm kadar sessiz olacağım, göreceksiniz...”

Nosta ikinci kez Alize’nin cildinde buz kesti. Alize irkildi.

“Onu öldürmemiz gerektiğini söylemiştim,” dedi yabancı.

Huda Hanım inledi.

“Boş verin onu,” dedi Alize. “Bakın, bu kısa sürecek. Güvenli bir yere ulaştığımız anda evinize dönebilirsiniz...”

“Kızı boş yere umutlandırıyorsunuz,” diye araya girdi Hiç. “Kızın ancak hatıralarını saptırırsak güvenli bir şekilde evine dönebilir, bu da onu zamanda geriye götürmemizi gerektirir. Bu son derece karmaşık bir süreç, acı verici olduğundan bahsetmiyorum bile...”

Huda Hanım ağlamaya başladı.

“Sessiz olamaz mısınız?” diye terslendi Alize, nazik davranma sözünü unutmuştu. “Zorbalığınızın işleri daha kötüye götürdüğünü nasıl göremiyorsunuz? Ağlamayı kesmezse fark edilmememiz imkânsız.”

Yabancı önce ona, sonra Huda Hanım’a baktı. Parmaklarını birleştirdiğinde Huda Hanım aniden sessizliğe büründü.

Hâlâ ağlıyor, ama ses çıkarmıyordu.

Genç kadın neler olduğunu fark ettiğinde boğazını kavradı, boş yere konuşmaya, hiç şüphesiz haykırmaya çalışırken gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı.

Alize Hiç'e döndü. "Ne yaptınız siz?" diye sordu. "Onu derhal eski hâline döndürmenizde ısrar ediyorum."

"Bunu yapmayacağım."

"Siz bir tür Kâhin misiniz?"

"Değilim."

"Canavar?"

Adam neredeyse gülümseyecekti. "Annemle konuştunuz demeyin bana?"

"O zaman bunca sihre nasıl ulaşabiliyorsunuz? Elbise, ayakkabılar... şimdi de bu..."

"Ve bu," dedi adam, şapkasını başına yerleştirdi.

Alize birden sonsuz geceye sürüklendi.

OTUZ BEŞ

سى وشچ

MÜZİK KAMRAN'IN KULAKLARINI DOLDURUYOR, zihninde ıglık ıglığa haykıran karanlık arada bir kahkaha sesleriyle, cam ve gümüş şangırtılarıyla deliniyordu. Koyu renk gözlerine sürme çekilmişti, boynu ağır safirden zincirlerle bağılıydı, kapkara saçlarında altından dövülmüş, çember şeklinde basit bir ta vardı. Ağır koyu yeşil ipek katmanlarına bürünmüş bir hâlde dimdik duruyordu, zümrüt kakmalı bir kayış göğsünden geçip belinde bağlanmıştı, iki yanında her zaman olduğu gibi kılıçları asılıydı. Kafa sallayıp selam verirken, önünde eğilen soyluları, ayaklarının dibinde yerlere kadar reverans yapan genç kadınları görmezken hem kusursuz hem de rahatsız duruyordu.

Kamran yanında duran, üstünde kralın oturduğu, parıldayan tahta ve onun ötesinde, bir kadehten kana kana şarap içen annesinin işgal ettiği tahta arada bir göz gezdiriyordu. İki soylu da gülümsüyordu ama kralın neşeli hâli gerekli bir maskeydi, içinde kendini tutabilme yeteneğini hiç şüphesiz zorlayan bir fırtınanın patladığını gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Kamran kendi hislerini de bu şekilde tarif edebilirdi.

Birkaç adım ötesinde, bir saksıya dikilmiş bir zeytin ağacı tarafından yarı gizlenmiş bir hâlde Tulan büyükelçisi duruyordu. Ona bir kenarda, genç adam oraya vardığı anda Tulan kralını teşhis etmeye hazır hâlde beklemesi emredilmişti. Hazan daha uzakta, gölgelere gizlenmiş duruyor, emir bekliyordu.

Kamran nazırı hakkında ne düşüneceğine, nasıl ilerleyeceğine henüz karar vermemişti. Prensın içgüdüleri bir şeylerin yolunda gitmediğinde ısrarcı olsa da, Hazan'ın hareketleri henüz hilekârlık

yolunda bariz bir çizgi çekmiş değildi. Ama Kamran onu dikkatle takip ediyor, olağandışı bir davranışın zerresi var mı diye bekliyordu.

En azından Peştli çocuk yalan söylememiştir.

Omid son günlerde Kâhinler Meydanı'nda yaşıyordu ve hayatını kurtaran rahipler ve rahibelerle çok yakınlaştığını kendi ağzıyla söylemişti. Onlara iyi akşamlar dilemek için gittiğinde yirmi beş Kâhin'in tamamının yataklarında öldürüldüğünü keşfetmişti.

Kamran ve kral elbette tanıklık etmek için olay yerine gitmişlerdi.

Temizlenecek kan, soruşturulacak şiddet yoktu. Kâhinler'in yüzlerinde huzurlu bir ifade vardı, elleri göğüslerinde kenetlenmişti. Sadece detaylı bir araştırma sonucunda bir saldırı kanıtı bulunmuştu: Soğuk, aralanmış dudaklarında çok hafif bir buzlanma.

Kral *kara büyü* diye fısıldamıştı.

Başka hiçbir şey, büyük kudret sahibi Kâhinler'i bu kadar kolayca öldüremezdi. Suçun kime ait olduğu konusundaysa pek az şüphe vardı. Akşamın erken saatlerinde Ardunya elçileriyle konuştuğu görülen Tulan kralı gruptan haber vermeden ayrılmış, havaya karışmıştı. Beklendiği gibi balodan önce kralla da buluşmamıştı.

Kamran, genç Kral Cyrus'un yüzünü bu geceki şenlikte gösterip göstermeyeceğini bilmiyordu. Ama adamın yokluğu başlı başına bir cevap olurdu, bu tür hareketler hiç şüphesiz bir savaş ilanıydı – prensin şimdiye dek gördüğü en barbarca kışkırtmalardan biriydi.

Yine de, ortada kanıt yoktu.

Daha kötüsü de, imparatorluğun her yanına dağılmış az sayıdaki Kâhinler'i toplayıp Kraliyet Meydanı'na getirmek haftalarını alırdı ve o zamana dek Ardunya'nın tamamı, Kâhinler Meydanı'ndaki grubun uzun zamandır sağladığı, hayati öneme sahip koruma katmanından yoksun kalacak ve savunmasız bırakılacaktı.

Buna rağmen, korunması gereken hileler vardı.

Kral, korkunç haberlerin imparatorluğun her yanına yayılmasını henüz istemiyordu. Korkularına resmi olarak hitap edemedi.

önce halkın paniklemesini istemiyordu. Bu hitabın yarın sabahın önce yapılması mümkün değildi, akşam yaşanan vahşet baloyu çok daha önemli bir hâle getirmişti. Şiddet olayları her an yaşanabilir, taht her an tehdit altında kalabilirdi...

Bu da Ardunya'nın kraliyet neslinin bir veliahtla, süratle güvence altına alınması gerektiği anlamına geliyordu.

Kalbi itiraz etse bile zihni pes eden Kamran, yüzü olmayan bu kalabalığa, Ardunya soylularına saygılarını sunmak için kalabalıktan ayrılan insanlara ifadesiz bir suratla bakıyordu. Prens bu yabancılar arasından bir eş seçmesi gerekiyordu, fakat yine de hanımefendilerin hepsi ona aynı görünüyordu. Tümü neredeyse birbirinin eşi giysiler giymiş, saçları birbirine benzer şekillerde tassarlanmıştı. Kamran onları arada bir geride bıraktıkları kötü izlenimler dışında birbirlerinden ayırt edemiyordu: Havlar gibi bir kahkaha, lekeli dişler, konuştuğu anda bile tırnaklarını yemeyi bırakamayan bir kız.

Kalabalığın büyük çoğunluğu Kamran'ın gözlerine bile bakmıyordu, sadece birkaç kişi gösterişli tavırlarla ona doğru uzanmış, kulağına o gece için açık seçik davetler fısıldamışlardı.

Tüm bunlar Kamran'ı yorgunluktan tüketiyordu.

O gün yaşanan bunca rezaletin arasında, Kamran bir genç kadının hatıralarını zihninden atmakta başarılı olamamıştı. Önünde reverans yapan bir diğer kıza baş selamı verirken Alize'nin teninde arada bir alevlenen bir his, dokunuşunu anımsarken alabileceği şiddetli bir nefes şeklinde sürekli olarak zihninde bir yer bulup bulamayacağını merak etti. Hem garip hem de heyecan verici, içinde müthiş bir korku uyandıran bir düşünceydi bu.

Tüm kadınları sonsuza dek onunla mı karşılaştıracaktı?

Onu bu kadar yoğun hislerle doldurabilecek bir başkası çıkacak mıydı? Ve çıkmazsa gerçeğe dönüşmemiş beklentilerle, sessiz bir kabulleniş hâlinde yarım kalmış bir hayat sürmeye mi mahkûm olacaktı? Hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordu, neye sahip olabileceğini asla bilememek mi, yoksa sahip olabilecekken elinden alınması mı?

Kral sertçe, “Hiç çaba göstermiyorsun,” diye fısıldayıp prensi daldığı hayallerden çekip çıkardı.

Kamran başını çevirip krala bakmaya cüret edemiyordu. Önünde reverans yapan genç kadının gittiğini bile fark etmemişti.

“Orada heykel gibi durmak yerine,” diye mırıldanıyordu Kral Zal, “kızlara tek bir soru sorabilirsin.”

“Benim için en iyisi olduğunu düşündüğünüz kişiyi seçeceğinizi bildiğim hâlde, bunun bir önemi var mı, ekselansları?”

Kral Zal sessizliğe gömülünce Kamran korkularının gerçeğe dönüştüğünü fark etti ve kalbi sıkıştı.

“Yine de,” dedi kral en sonunda, “en azından bir cenazede değil de balodaymış gibi davranabilirsin, durum ne kadar kötü olursa olsun. Hafta bitmeden nişanının ilan edilmesini istiyorum. Ay bitmeden de evlenmeni istiyorum. Yıl bitmeden bir vâris istiyorum. Bu gece amacına ulaşmadan bozulmayacak. Anlaşıldı mı?”

Prens çenesini kasıp kalabalığı inceledi, sayılarının gözleri önünde nasıl bu kadar artabildiğini merak etti. Sessizce, “Evet, majesteleri,” dedi.

Kamran’ın gözü beklenmedik bir şekilde, bir kenarda ellerini ovuşturup öylece bekleyen Peştli çocuğa takıldı. Çocuk sıklıkla, bariz bir beklentiyle girişe bakıyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı, ama baloda ağlaması –sürülme tehdidiyle– kesin olarak yasaklandığı için, dudağını ısırıp her isim ilanında irkilmekle yetiniyordu.

Kamran kaşlarını çatı.

Çocuğun neyi aradığını anlayamıyordu. Omid’in buradaki hiç kimseyi tanımadığı kesindi, ne ailesi ne de arkadaşı vardı.

O zaman neden bu kadar hevesli görünüyordu?

İyi giyimli, yaşlıca bir kadın aniden öne çıktı, dikkati dağılan prens teyzesinin tanıdık yüzünü hemen fark edemedi – sonra da rahatlamasını gizleyemedi. Kamran, Düşes Cemile’yi gördüğü için öylesine memnun olmuştu ki kadının uzattığı elini tutup önünde eğildi, kadına gösterdiği beklenmedik saygı birkaç kişinin ona gözlerini dikip bakmasına neden oldu.

Teyzesinin yalnız olmadığını bir an sonra fark etti.

“Ekselansları,” dedi Düşes Cemile, Kamran’ın gösterdiği ilgiyle yanakları hafifçe kızarmıştı. “Bu akşam, çok sevgili bir dostumun kızını size tanıtmaktan mutluluk duyuyorum.”

Kamran, kralın tahtında doğrulduğunu hissetti – ve işitti. Prens dönerken kendini topladı, teyzesinin yanında duran genç kadını inceledi.

“Size Marki Saatçi’nin kızı Gülnaz Hanım’ı tanıtmaktan şeref duyuyorum.”

Kamran başıyla onayladı ve kız önünde zarafetle reverans yaptı, doğrulunca parlak kahverengi gözleri ve basit gülümsemesi ortaya çıktı. Kızın sıradan, tanıdık hatları ne çarpıcı ne de düzdü. Dalgalı kahverengi saçları gevşek bir topuz hâlinde geriye atılmıştı, renk ve şekil bakımından oldukça sıradan bir elbisesi vardı. Kamran kızın görece güzel olduğunu anlayabiliyordu ama kalabalığın içinde asla farkına varmayacağı bu kıza karşı içinde hiçbir şey hissetmedi.

Yine de kızın Kamran’ın hoşuna giden bir şekilde gururlu bir duruşu vardı. Kamran, duygusal bağlamda eşi olarak görmediği biriyle asla evlenemeyeceğini düşünürdü ve başı dik yürümeyen, pişmiş kelle gibi sırtan genç kadınlara saygı göstermekte hep zorlanırdı. Ona göre gurur bir kraliçe için elzemdi ve Gülnaz Hanım’ın omurgalı biri gibi durduğunu görmek onu en azından rahatlatmıştı.

Kendini genç kadına, “O zevk bana ait,” demeye zorladı. “Umarım bu akşam keyfiniz yerindedir, Gülnaz Hanım.”

“Öyle, teşekkür ederim,” dedi Gülnaz Hanım neşeli bir sesle, gülümsemesi gözlerine yansıyor. “Ama sanırım sizin için aynısı söylenemez, ekselansları.”

Prens bunu duyunca kasıldı, kadını takdirle inceledi. “Gururum sizle aynı fikirde olmamamda ısrarcı olur, ama...” Kamran duraksadı, uzaklarda bir kızın bulanık şeklinin belirip ortadan kaybolduğunu görünce gözlerini kırıştırdı.

“Ben...” dedi, bakışlarını yeniden Gülnaz Hanım’a çevirdi, sözlerinin maksadını hatırlamakta zorlanıyordu. “Ben... yapamam...”

Bir renk parıltısı daha görünce Kamran bir kez daha başını kaldırdı, bütün oda curcuna hâlindeyken tek bir hareketle aklının nasıl dağılabildiğini o an bile merak ediyordu ve...

Alize.

Prens donakalmıştı. Kanı aniden çekilmişti, başı dönüyordu.

O buradaydı.

O buradaydı —*oracıkta*ydı— titrek lavanta rengi dalgalarla parılıyordu, kapkara saçları firketelerle maskesiz yüzünden çekilmiş, gevşek birkaç buklesi pespembe kesilmiş yanaklarından sekiyordu. Hizmetçi kıyafetleri içinde bile nefes kesici olduğunu düşünmüştü, o anda kızı nasıl tarif edebileceğini bilemiyordu. Onun bu fani dünyadan ayrı biri, bu dünyanın ötesinde gibi görüldüğünü biliyordu sadece.

Onu görmek bile Kamran'ı felç etmiş gibiydi.

Kızın boğazında keten sargılar, ellerine sarılmış bandajlar yoktu. Hareket ederken ışıldıyor, odada dolaşırken havada yüzüyor gibiydi. Alize'yi izlerken nefesi kesildi, kalbinin göğsünde onu korkutan bir şiddetle çarptığını hissetti.

Nasıl? O nasıl buradaydı? Onun için mi gelmişti? Onu bulmak için mi gelmişti, onunla beraber olmak için mi?..

Birisi, "ekselansları," diyordu.

"Efendim, iyi misiniz?"

Prens, genç bir adamın Alize'nin elini tutmasını bedeninden ayrılmışçasına izledi. Alize adama bakmak için döndü, gözleri şaşkınlıkla ve ardından gelen anımsamayla iri iri açıldı.

Adam bir şey söyledi ve Alize kahkaha attı.

Kamran bu sesin onu bir kılıç gibi delip geçtiğini hissetti, göğsü alışkın olmadığı bir acıyla kıvrandı. Hiç tanımadığı, göğsünden söküp atmak istediği bir acıydı bu.

Hazan aniden kulağına, "Bu o," diye fısıldadı.

Kamran bir nefes alıp geri çekildi, etrafındaki manzara aniden netlik kazandı. Alize kaybolmuş kalabalığa karışmıştı. Kamran bunun yerine teyzesinin endişeli gözlerini, Gülnaz Hanım'ın meraklı bakışlarını, önündeki müthiş kalabalığın tantanasını gördü.

“Kızıl saçlı beyefendi, ekselansları. Elinde o tuhaf şapka olan. Tulan büyükelçisi onayladı.”

“Bundan emin mi?” diye sorması prensin bir ânını aldı.

“Evet, efendim.”

“Onu bana getirin,” dedi Kamran usulca.

ALİZE DÖNE DÖNE DÜŞMÜŞ, gecenin katmanlarını delerek çakılmış, ruhunu sahiplenmeden bedenine sürtünüp geçen bir ölüme yaklaşmıştı. Düşerken haykırdığını duyduğunu sanmıştı, ama bir anda aslında hayal görüyor olup olamayacağını, tüm hayatının tuhaf, parıldayan, saçmalık dolu sonsuz sayıda iplikle örülmüş bir perdeden ibaret olup olmadığını da merak etmişti.

Önce ayaklarının yere çarptığını hissetmiş, darbe bacaklarında, kalçalarında yayılmış, dişlerini titretmişti. Gözlerini açtığında ona çarpmış, göğsüne yaslanmıştı. Geri çekildiğinde müzik kulaklarında kükrüyor, başı dönüyordu, kahkaha ve sohbetin uğultusu, burnuna gelen şeker kokusu, üstüne abanan bedenler zihnine yayılmış sisi dağıtıyordu.

Sıcaklık ve ter, ses ve his vardı – çok fazlaydı. Yine de Alize nerede olduğunu hemen fark etti, o anda da Huda Hanım için endişelendi. Yabancıdan uzaklaşıp yeni dostunu aramaya koyuldu, kızın başarıp başaramadığını, konuşma yetisini sonsuza dek kaybedip kaybetmediğini merak etti.

Alize artık bu yabancıya güvenmiyordu.

Adamın Hazan'ın müttefiki olup olmaması umurunda değildi. Söylediklerine nasıl inanabilirdi ki? Adam zalim ve kaprisliydi, Alize bir daha asla...

Biri elini tuttu ve Alize şaşırarak olduğu yerde döndü, karşısındakinin aynı mavi gözlü, kaprisli yabancı olduğunu keşfetti. Tutuşmuş ellerine, sonra da adamın yüzüne baktı, gözlerinden geçip giden korkuyu hayal edip etmediğini merak ediyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Adamın sesi farklıydı, tanıştığı o duygusuz genç adamın tam tersiydi. “Kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

Adamın gözlerindeki korku onu öylesine şaşırtmıştı ki Alize güldü. “Hayır, kaçmıyorum, seni acayip yaratık. Huda Hanım’ı arıyorum. Hiç şüphesiz bir yerlerde korkuyla duruyor, yardım çağır-mıyordur – *senin* ona yaptıkların yüzünden.”

Alize elini adamın elinden kurtardı ve kalabalığı yararak ilerle-di, elbisenin ona sağladığı koruma için minnettardı – sonra ona bu elbiseyi kimin verdiğini hatırlayarak dudağını ısıırıp kaşlarını çat-tı.

Adam ona en azından bu konuda yalan söylememişti. Elbise gerçekten de mucizeviydi.

İnsanlar sanki o yokmuş gibi, bakışları yüzüne çarpmadan yanından geçip gidiyorlardı. Bunca yabancıнын hakkında kötü düşündüğünü bilmek tedirgin ediciydi, ama gözleri veya *snodası* hakkında endişelenmemek onu aynı zamanda rahatlatıyordu da. Burada yüzüne tükürecek, itip kakacak, deliklerle dolu zemin taş-larından pislik temizlemesini emredecek kimse yoktu.

Yine de, bu tuhaf yabancıya güvenliği için teşekkür borçlu ol-duğunu bilmek Alize’yi tedirgin ediyordu. Adama dair her şey bir-denbire haince geliyordu. Huda Hanım’ı dilsiz kılabilmek yeteneği varsa, Alize onunla ters düşerse ona neler yapabilirdi? Elbiseyle ayakkabıların bir tuzak olması mümkündü. Ya onu güvenli olma-yan bir yere götürmeleri için büyülenmişlerse? Ya ayakları onu ölümüne götürecekse? Belki de elbiseyi çıkarıp atmalı veya yok et-meliydi. Ama ya ayakkabılar? Yerlerine ne giyecekti?

Nasıl kaçacaktı?

“Tersine çevirdim,” diye seslendi yabancı, Alize’nin hemen ar-dından geliyordu.

Alize irkilip geriye döndü. “Neyi tersine çevirdin?”

“Diğer kıızı. Geveze olanı,” dedi. “Yeniden konuşabilecek.” Ara-larındaki boşluğu doldururken sesini alçaltma zahmetine girmi-yor, duyulmaktan endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

Alize, adamın kendi giysileri üstünde de sihirli korumalar taşı-yıp taşımadığını merak etti.

“Büyüyü öylece geri mı aldın yani?” diye sordu Alize, adam yaklaşırken ona bakıyordu. Adamın son derece değişik bir karakteri vardı.

“Evet,” dedi adam. Yakından bakıldığında gözleri, özellikle de çok sayıda avizeden yansıyan ışığın altında, son derece parlak bir maviydi. “Bunun karşılığında, ne olursa olsun kaçmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

“Söz mü?” diye sordu Alize, şaşırmıştı. “Kaçmaya çalışabileceğimden neden bu kadar endişelisin?”

“Çünkü bu gece zor geçecek. Buraya seni almak için gönderildim, ana hedefim de bu, ama buraya gelmişken bazı görevleri yerine getirmeye niyetliyim, bunun karşılığında bazı büyükçe borçlardan affedileceğim.” Bir duraksama. “Kolayca korkar mısın?”

Alize bunu duyunca öfkelenmişti. “Bu soruyu sorman bile bana hakarettir.”

“Güzel. O zaman sözünü istiyorum.”

“Vermeyeceğim.”

Adam gözlerini kıstı. “Anlayamadım?”

“Bu isteğini sadece ona zarar vermeyeceğine yemin edersen kabul ederim.”

“Kime? Geveze kıza mı?”

“Ona zarar vermeyeceğine veya onu büyülemeyeceğine yemin et...”

“Öff, hadi ama, çok şey istiyorsun.”

“Kaçmayacağıma dair sana söz vermemi mi istiyorsun?” diye sordu Alize. “Eh, sana güvenebilmem gerek. Ona zarar vermeyeceğine dair *bana* söz ver. Şartım bu.”

“Pekâlâ,” dedi adam acı acı. “Ama seni uyarmalıyım – sözünden dönmenin bedeli var.”

“Ne gibi bir bedel?”

“Sana iyi davranmayacağım.”

Alize güldü. “Bu şu anda bana iyi davranıyorsun demek mi?”

“Saat buçuk olduğunda gelip seni bulacağım,” dedi adam kaş-

larını çatarak. "Seni gece yarısından önce aracımıza götürmeliyim, yoksa uyuyakalır ve işleri yeniden yoluna koymak çok zamanımıza mal olur."

"Uyuyakalır derken, şoförü mü kastettin?"

Adam bu soruyu yok saydı. "Kızı getir ve çabuk ol. Korkarım onu dizginlemek zor olacak."

Alize kaşlarını çatı. "Sen ne yapacaksın?"

"Söylediğim gibi, halletmem gereken bazı işler var. Uzun sürmez."

"İş mi?" Alize bunu duyunca gerildiğini hissetti. "Hazan'la mı yani?"

Yabancı gözlerini kırıştırdı. "Hazan mı?"

"Evet – ona soracak çok sorum var. O şu anda nerede, biliyor musun? Baloya gelecek mi?"

Yabancı'nın gözleri bir teleskobun merceği gibi açılıp kısıldı. "Bilmiyorum."

"Ah." Alize dudağını ısır. "Eh, sen..."

"Şimdilik kızı bulmaya odaklan. Bir yere gitmek için yardıma ihtiyacın olursa, ayakkabıların seni gitmen gereken yere götürecektir."

"Eğer bu doğruysa, beni aracıma neden senin götürmen gerekiyor?"

"Çünkü o araç *benim*," dedi adam öfkeyle, "ve sen onu sadece ödünç alacaksın."

Alize adamın sesinden akan zehri duyunca ürperdi.

"Ve bilmeni isterim," dedi adam, "sen benim güvenilir biri olup olmadığımı merak etmekle meşgulken, ben de senin için aynı şeyi merak ediyorum. Sizi temin ederim, *ekselansları*, ben de burada olmak istemiyorum. Sadece merhametsiz bir efendinin emri yüzünden size eşlik etmeye zorlandım ve bu durumdan hiç de hoşnut değilim."

Alize itiraz etmek için ağzını açtı, ama yabancı aniden sırtını dönüp gitti.

Alize adamın kalabalığı yarmasını, bir insan denizinin içinde

kolayca kaybolmasını izledi. Bunca insan arasında böyle hızlıca hareket edebilmesi hem şaşırtıcı hem de kafa karıştırıcıydı, ama son sözleri kadar değil.

Merhametsiz bir efendi tarafından ona eşlik etmeye mi zorlanmıştı? Bu Hazan'a hiç benzemiyordu, ama Alize onu ya da diğerlerini ne kadar tanıyordu ki?

Adam gözden kaybolurken Alize onun geniş sırtına, siyah kıyafetinin basit çizgilerine, tek elinde taşıdığı tuhaf şapkaya baktı.

Onu tartamıyordu, bu da Alize'yi endişelendiriyordu. Hayatını güvenemediği birinin ellerine nasıl teslim edebilirdi ki?

Alize iç çekip gitmek için olduğu yerde döndü, ancak mavi gözlü refakatçisinin önünün bizzat Hazan tarafından kesildiğini gördüğünde durdu. Hazan'ın kirli sarı saçları, yabancıнын bakır rengi saçlarının parlaklığıyla müthiş bir tezat oluşturunuyordu.

Alize öyle rahatlamıştı ki, neredeyse haykıracaktı.

Demek ki birbirlerini *gerçekten* tanıyorlardı, kaçışını beraberce planlamışlardı. Müthiş bir sakinlik dalgası sinirlerini yatıştırdı, pek çok endişesini rahatlattı. Yabancıнын yöntemleri sıradışıydı, evet, ama Alize yanılmıştı; o güvenilirmez biri değildi. Huda Hanım'a yaptığı laneti bozmuş, genç kadına zarar vermeyeceğine dair söz vermişti, şimdi Alize'nin elinde adamın ona yalan söylemediğine dair bir kanıt vardı. Alize bunca zamandır ona rehberlik etmesi için *nostaya* güvenmişti, ama sadece kendi gözlerinin sağlayabileceği bir kanıt onu son derece rahatlatıyordu.

Alize en sonunda nefes alabildiğini hissetti.

Adamlar Hazan hızla konuşmaya başlamışlardı, Alize Huda Hanım'ı aramak ve ikiliye katılmak arasında kararsız kalmıştı. Hazan'a sormaya can attığı yığınla sorusu vardı ve belki...

Belki de Huda Hanım'ı aramazsa kızı bulamaz, sonra da genç kadının güven içinde hayatına geri dönmesine izin verebilirdi. Huda Hanım insanlara gördüklerini anlatsa ne değişecekti ki? Alize çoktan gitmiş olacaktı.

Gerçi dedikodular *ona* olmasa da mavi gözlü yoldaşına zarar

verebilirdi. Adamın rezilin teki olmadığını bilmek, özellikle de Alize'nin hayatını kurtarmak için yaptıkları göze alındığında onunkini hiçe saymayı zorlaştırıyordu.

Alize dudağını ısırды, gözleri odayı baştan aşağı taradı, uzun boylu iki genç adamın üstünde gezindi.

Öff, lanet olsun.

Huda Hanım'ı salıverecekti. Hazan'la konuşması gerekiyordu, çok fazla bilinmeyen vardı.

Alize kalabalığa yüklenmeye, ters yöne doğru hızla ilerlemeye başlayan adamlara yetişebilmek için vücutlar arasından geçip gitmeye koyuldu.

"Durun," diye seslendi. "Nereye..."

Kızıl saçlı yabancı Alize'nin sesini duyup döndü, kıstığı gözleriyle Alize'ye baktı. Başını bir kez, sertçe sağa sola salladı.

Tehlike, diyordu sanki. *Takip etme*.

Alize *nostanm* ısındığını hissetti ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. *Nosta* sessiz bir uyarıyı nasıl anlamıştı?

O gece başına gelen tüm tuhaflıkların şaşkınlığıyla donakalırken tanıdık, ipeksi bir fısıltının kalıntılarının zihnine dolduğunu, dehşete kapıldığını hissetti.

Bir korku ağır ağır kalbini esir aldı, tenine yayıldı, ağzını sıcaklıkla doldurdu.

Alize körlemesine koşmaya başladı.

Sarsak hareketlerini ateşleyen, mantıksız bir kaçış yolu arayan panik duygusuydu. Sanki şeytandan koşup kaçabilecekmış gibi. Tıklım tıklım dolu odada insanları itip geçmeye çalışırken, boş yere çabalarken bile kaçmanın faydasız olduğunu biliyordu.

Şeytanın fısıltısı, kafasının içini bir buhar gibi doldurdu.

Sakin altından, taçtan, gözden

Koşarken, "Hayır," diye haykırdı Alize. "Hayır, ha..."

Sakin altından, taçtan, gözden

Biri bir kral, kaçınır ölümden

“Dur,” diye bağırdı Alize, elleriyle kulaklarını kapattı. Nereye gittiğini bilmiyordu, hava almaya, ezici kalabalıktan kaçmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu sadece. “Çık, çık kafamın içinden...”

*Sakin altından, taçtan, gözden
Biri bir kral, kaçınır ölümden
Aş karanlığı, surlara tırman
İkinin dostu, herkese düşman*

“Beni rahat bırak! Lütfen, beni rahat bırak...”

*Yılan, kılıç, ateşler yanacak
Üçü bir öfkeyle savaştacak*

Alize bir mermer sütunu ortasından yakalayıp dibine çöktü, ruhaf bir şekilde alev alev yanan yanağını sütunun serin yüzeyine bastırdı. “Lütfen,” dedi nefes nefese. “Yalvarıyorum... rahat bırak beni...”

*Soytarı araya girecek hep
Burada üç krala yok sebep*

Bir şey çözüldü, boğazının etrafındaki duman dağıldı ve öylece kaybolup gitti.

Alize başının döndüğünü, korkuyla nefes nefese kaldığını hissetti. Parlak mermere yaslandı, soğuşun incecik elbisesinden cildine yayıldığını hissetti. Bu elbisenin içinde soğuktan donacağından emindi, ama birbirini ezen kalabalığı, üstlerinden topluca yayılan ısıyı, bu gece hissedeceği olağandışı sıcaklığı hesaba katmamıştı.

Alize gözlerini kapattı, nefesini sakinleştirmeye çalıştı.

Nerede olduğunu bilmiyor, bunu umursamıyordu; göğsünde küt küt atan kalbi yüzünden kendi düşüncelerini bile duyamıyordu.

Şeytanın ona verdiği ilk bulmacayı bile çözememişti – bu ikincisini nasıl anlayacaktı?

Dahası, çok daha kötüsü: Ziyaretlerinin kıyamet alametleri ol-

duğu tekrar tekrar ortaya çıkmıştı. Daha günler önce Alize'nin aklını felaket fısıltılarıyla doldurmuş ve Alize bunun bedelini çok ağır ödemişti. Kafasının içinde onun sesini duyduğu son seferden bu yana hayatı nasıl altüst olmuştu? Bu onun için ne anlama geliyordu şimdi? Topladığı bütün umut kırıntılarını kaybedecek miydi?

İblis'in bu ani ziyaretinin bir eşi benzeri yoktu. Alize genellikle, onun korkunç sesi zihnine sızarak beraberinde bir kez daha her türlü bela ve felaketi getirmeden önce, günler değil aylar boyunca ondan haber almazdı.

Bu kez onu nasıl bir işkence bekliyordu?

"Alize."

Olduğu yerde kaskatı kesildi, serin sütuna tutunmaya çalışırken bile tamamıyla bambaşka bir işkenceyle karşılaşmak için döndü. Alize'nin kalbi şimdi tamamen farklı bir şekilde çarpıyor, nabızı boğazında tehlikeli bir şekilde titreşiyordu.

Kamran önünde duruyordu, üstünde muhteşem, yeşil renkli, ağır bir ceket vardı. Ceketin açık, düğmesiz ön kısmı, zümrülden yapılmış karmaşık bir kayışla bağlanıp kapanmıştı. Boynundan çenesine kadar parıltılı mücevherlerle kaplıydı. Koyu renk gözleri, sürme çekilerek daha da karanlık bir hâle getirilmişti, onu tarayan bu gözlerin etkisi çok daha yıkıcıydı. Ama Alize'nin kalbine korku saplayan, saçlarındaki tacın pırıltısı oldu.

O bir prensti. Alize bunu neredeyse unutmuştu.

"Alize," dedi yine, ama bu kez fısıldamıştı, ona saklamak için hiçbir girişimde bulunmadığı bir özlemle bakıyordu. Gözlerinin sonsuz karanlığı, Alize'nin yüzünün, saçlarının, hatta elbisesinin her bir ayrıntısını içine çekiyordu. Alize onun bu kadar yakınında dururken zayıf düştüğünü hissetti, aklı karmakarışık. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Bu karmaşada onu nasıl görmüştü?

Prensi uzaktan görmüş, gece boyunca süreceğinden emin olduğu uzun bir ziyaretçi kuyruğunu soğuk bir tavırla ağırlamasını izlemişti. Öylece bırakıp gidemeyeceği sorumlulukları vardı şüphesiz – biri hiç şüphesiz onu almaya gelecekti...

Prensten Alize'yi irkiltten, içgüdülerini keskinleştiren acı dolu bir ses yükseldi; Alize hiç düşünmeden ona yanaştı, dokunmak üzereydi. Kamran'ın ikinci kez yüzünü buruşturmasını, yakasını boynundan hafifçe çekiştirmesini, özenle bir araya getirilmiş kıyafetleri dağıtmadan rahatlamaya çalışmasını izledi.

"Ne oldu?" diye sordu Alize usulca. "Acı mı çekiyorsun?"

Kamran başını iki yana salladı, çektiği bariz rahatsızlığı gizleyemeyen kısa bir kahkaha atmaya çalıştı. "Hayır, yok bir şey. Bu kostümler beni boğuyor sadece. Bu ceketin ipekten yapılmış olması gerek, ama son derece sert ve kaba. Önceden de rahatsızdı, ama şimdi yemin ederim ki iğnelerden yapılmış gibi hissediyorum." Bir kez daha yüzünü buruşturup ceketinin yakasını çekiştirdi.

"İğneler mi?" Alize kaşlarını çattı. Çekingen bir tavırla ona dokundu, elini zümrüt rengi sırmalı kumaşa, kabartılı işlemesinde gezdirirken prensin gerildiğini hissetti. "Senin— senin altına karşı bir hassasiyetin mi var?"

Kamran kaşlarını çattı. "Altına karşı mı?"

"Bu ipek, evet," dedi Alize, "ama altın atkı ipliğiyle örülmüş bir ipek. İplikler bazı yerlerde altın liflerine sarılı. Ve burada"—elini yakalardaki kabartmalı işlemlerde gezdirdi—"burada da altın işlemler var. Bunlar gerçek altından iplikler, bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Kamran, ama ona tuhaf tuhaf bakıyordu, bir an için bakışları Alize'nin ağzına kaydı. "Kumaşa altın örülebildiğini bilmiyordum."

Alize bir nefes alıp elini çekti.

"Evet," dedi. "Bu giysi oldukça ağır olmalı, belki cildi biraz tahriş edebilir ama canını yakmamalı. Kesinlikle içinde iğneler varmış gibi hissettirmemeli."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Boş ver," dedi Alize, gözlerine bakmaktan kaçındı. "Asıl önemlisi acı çekiyor olman."

"Evet." Kamran ona doğru bir adım attı. "Çok fazla."

"Ben— bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Alize, tedirgin olmuştu. Düşünmeden konuşmaya başladı. "Bu oldukça nadir görülen

bir şey, ama sanırım senin altına karşı bir hassasiyetin olabilir. Belki de gelecekte bu tür kumaşlar giymekten kaçınmalısın ve daha yumuşak bir kumaş istiyorsan terzinden ipek şarmöz veya saten kullanmasını, krep kumaş ve belirli tafta türlerini kullanmaktan kaçınmasını istemelisin, veya— veya hatta...”

Kamran ona dokunduğunda, elleri belini bulduğunda, kalçalarına indiğinde, parmakları incecik kumaş katmanları arasından tenine sürtündüğünde nefes almayı bıraktı. Nefesini tuttu, sırtının mermer sütuna bastırdığını hissetti.

O kadar yakınındaydı ki.

Üstünde portakal çiçeği ve başka bir şeylerin kokusu vardı, sıcaklık ve misk, meşin...

“Buraya neden geldin?” diye sordu Kamran. “Nasıl? Ve yaralarn— bu elbise...”

“Kamran...”

“Benim için döndüğünü söyle bana,” diye fısıldadı. Sesinde Alize’nin sağduyusunu, duruşunu tehdit eden bir arzu vardı. “Bana beni bulmak için geldiğini, fikrini değiştirdiğini söyle.”

“Sen— sen nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin,” dedi Alize, elleri titremeye başlamıştı, “bir başkasını eşin olarak seçeceğin bir akşamda?”

“Seni seçiyorum,” dedi Kamran. “Seni istiyorum.”

“Biz— Kamran, hayır— bunun delilik olacağını biliyorsun.”

“Anlıyorum.” Kamran başını eğip geri çekildi, Alize üşüdüğünü hissetti. “O zaman buraya tamamen farklı bir nedenle geldin. Bu nedeni benimle paylaşmayacak mısın?”

Alize bir şey söylemedi. Hiçbir şey düşünemiyordu.

Kamran’ın iç çektiğini duydu.

Bir an sonra, “O zaman sana başka bir soru sorabilir miyim?” diye sordu.

“Evet,” dedi Alize, herhangi bir şey söylemek için can atıyordu.

“Evet, tabii.”

Kamran başını kaldırıp Alize’nin gözlerinin içine baktı. “Tulan kralını tam olarak nereden tanıyorsun?”

Z YEDİ

سی و ه

KAMRAN BEKLERKEN YÜZ İFADESİNİ onu o anda saran acıyı maskeleyecek şekilde ayarladı. İkiz acılar kalbine, derisine saldırıyordu. Bu akşam giydiği kıyafetlerin verdiği acı dakikalar geçtikçe artıyordu ve şimdi bu —bu *kasılma*— göğsünü ortadan ikiye yaracak gibiydi. Konuşmasını beklerken Alize'ye bakamıyordu bile. Onu tamamen yanlış mı tartmıştı? Büyükbabasıyla nazırının onu suçladığı gibi gerçekten bir aptala mı dönüşmüştü? Alize her ânında sürprizlerle doluydu, niyetini anlamak mümkün değildi, davranışları kafasını karıştırıyordu.

Düşman bir imparatorluğun hükümdarıyla neden bu kadar dostaneydi? Dostlukları nasıl, ne zaman başlamıştı?

Kamran, Alize'nin bu gece onun için, onunla birlikte olmak için geldiğini itiraf ederek kendini her türlü şüpheden aklayabilmesini umut etmişti. Onun bu olasılığı böylece reddetmesi hem bir darbe, hem de bir onaydı — sessiz korkularının doğrulanışydı.

O zaman Alize neden gelmişti?

Neden evinde düzenlenen bir imparatorluk balosuna yaraları mucizevi bir şekilde iyileşmiş, hizmetçi giysileri mucizevi bir şekilde ortadan kaybolmuş bir hâlde sızmıştı? Neden kimliğini gizlemek için bunca kez *snodasına* tutunmaya çalıştıktan sonra maskesini çıkarmış, herhangi bir yabancının onu olduğu gibi görebileceği bir yerde, bir balonun orta yerinde kendini göstermişti?

Kamran, kralın Alize'yi düzenbazlıkla, aklıyla duygularını bir denizkızı misali yönlendirmekle suçladığını duyabiliyordu âdetâta. Prens hayal ettiği tartışmanın her kelimesini duyabiliyor, kızı mahkûm edebilecek her türlü delili görebiliyor ve buna rağmen

onu reddedemiyordu – gülünç derecede uyduruk nedenler yüzünden:

Alize'nin tehlikede olduğunu hissediyordu.

Onu suçlayabilecek her türlü kanıta rağmen, içgüdüleri kızın bir tehdit oluşturmadığında ısrarcıydı. Kamran bunun tam tersine, Alize'nin başının belada olup olmadığını merak ediyordu.

Bu kendi kulağına bile aptalca geliyordu.

Sezgilerindeki bariz hataların, çok sayıdaki eksik noktaların farkındaydı. Mesela, sadece günler önce yaralarına sürecektik merhemini parasını bile zor çıkarırken Alize'nin böyle göz alıcı bir elbiseyi nasıl karşılayabildiğini aklı almıyordu. Veya daha bu sabah Baz Konağı'nın yerlerini silerken o anda nasıl nefes kesici bir kraliçe gibi görüldüğünü, diğer bir imparatorluğun hükümdarıyla kahkahalar atabildiğini anlayamıyordu.

Prens, Kral Za'ın onun bir darbeye liderlik etmek için, tahtını ele geçirmek için geldiğini söyleyeceğini biliyordu. Sonuçta bu balo, hükümdarlık hakkını tüm Ardunya soylularının gözü önünde, yüksek sesle ilan etmesi için kusursuz bir yerdi.

Belki de Kamran delirmişti.

O anki eylemsizliğinin, içini saran korkunun mantıklı tek açıklaması buymuş gibi görünüyordu. Yoksa Alize'yi krala teslim etmesi gerekirken neden onun için endişeleniyordu ki? Alize tutuklanacak, hiç şüphesiz idama mahkûm edilecekti. Yapılması gereken buydu ve Kamran yine de harekete geçmiyordu.

Geçirdiği felce kendisi bile akıl sır erdiremiyordu.

Prens, Hazan'a Kral Cyrus'u ona getirmesi emrini vermiş, ama genç adamın Alize'yle konuştuğunu gördüğünde Kamran fikrini değiştirmişti. Cyrus, Alize'ye bir şey söyleyip ortadan kaybolmuştu, peşi sıra Alize, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle çılgınlar gibi kalabalığı yararak koşmaya başlamıştı.

Kamran hiç düşünmeden onu izlemişti, harekete geçerken kendini bile tanıyamıyordu. Onu bulması, iyi olduğundan emin olması gerektiğini biliyordu sadece, ama şimdi...

Şimdi, Kamran onun tepkisini anlayamıyordu.

Sorusu Alize'yi şaşkına çevirmiş gibiydi.

Dudakları aralandı, başı bir yana eğildi. "Merak edebileceğin bunca şey varken," dedi. "Sormak için ne garip bir soru seçtin. Tabii ki Tulan kralını tanımıyorum..."

Nazırı nefes nefese, "ekselansları," dedi. "Her yerde sizi arıyordum..."

Hazan'ın sesi kesildi, prensin yanında aniden durdu. Prense değil, kimliğini tespit edebilmek için gümüşü gözlerinden başka bir şeye ihtiyaç duymadığı Alize'ye bakarken nazırın vücudu kaskatı kesildi.

Kamran iç çekti. "Ne oldu, nazır?"

"Nazır mı?"

Prens, Alize'nin şaşkın ses tonunu duyunca dönüp baktı. Alize, sanki o selamlanması gereken bir devlet görevlisi değil de çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi merakla Hazan'a bakıyordu.

Kamran bir kez daha, sırf Alize'nin kafasının içindekileri bilebilmek için ruhunu teslim edebileceğini düşündü.

"Ekselansları," dedi Hazan, başını eğdi, yere bakıyordu. "Gitmelisiniz. Burası sizin için güvenli değil."

"Neden bahsediyorsun sen?" Kamran kaşlarını çatı. "Burası benim evim, tabii ki benim için güvenli."

"Karmaşıklıklar var, ekselansları. Gitmelisiniz. Mesajımı almış olmalısınız."

Kamran sinirlenmeye başlamıştı. "Hazan, aklını mı kaçırdın sen?"

"Lütfen bana güvenin, ekselansları. Lütfen odalarınıza dönüp talimat bekleyin. Burada kaldığınız sürece güvenliğiniz için endişeleniyorum. İşler plana göre gitmiyor – mesajımı almadınız mı?"

"Bu kadarı yeter, nazır. Abartmakla kalmıyor, siyaset konuşarak genç hanımın canını sıkıyorsun. Hepsi buysa..."

"Hayır— hayır, efendim," dedi Hazan, başını kaldırdı. "Kral derhal huzuruna gelmenizi istiyor. Sizi en kısa zamanda tahta geri götürmeliyim."

Kamran'ın çenesi kasıldı. "Anlıyorum."

Hazan'ın birdenbire telaşlı görtünerek bir Alize'ye, bir kendisine bakmasını izledi – ve Kamran bundan tam emin olamasa da, bir an Hazan'ın Alize'ye bakıp başını iki yana salladığını gördüğünü sandı.

Yoksa evet anlamında mı sallamıştı?

Alize zarafetle reverans yaparak ikisini de şaşırttı. "İyl akşamlar, efendim," dedi.

"Evet– evet, iyi akşamlar." Hazan fena hâlde rahatsız görünecek eğildi. Prense kısık sesle, "Efendim, kral bekliyor," dedi.

"Krala diyebilirsin ki ben..."

"Alize!"

Kamran bu beklenmedik sesle donakaldı.

Başka kimse kalmamış gibi, Omid Şekarzade hızla onlara doğru geliyordu, ona doğru bakıp neşeyle gülümseyen Alize'ye doğru yürürken ne prensi ne de nazırını umursuyordu.

"Omid," diye seslendi Alize, onunla buluşmak için öne fırladı.

Ve Kamran'ı dehşete düşürerek çocuğu kollarına aldı. Onu neredeyse öldürecek sokak çocuğuna *sarıldı*.

Kamran ve Hazan bakıştılar.

Tuhaf ikili ayrıldığında Omid'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çocuk tedirgin bir tavırla Peştunca konuştu. "Siz olduğunuzdan emin olamadım, hanımefendi, çünkü sizi daha önce hiç maske-siz görmedim, ama bütün gece sizi aradım, bulabildiğim herkese *snodalı* bir kız gördüler mi diye sordum –siz kendinizinkini takıyor olabilirsiniz diye– ve hizmetçilere işaret edip durdular, ama ben hayır dedim, hayır, o *baloda* bir misafir ve herkes delirmişim gibi bana güldü, bir hanımefendi dışında, tabii, bir hanımefendi, ismini unuttum, Bir Şey Hanım, bana dedi ki, kimden bahsettiğimi bildiğini söyledi, burada olduğunuzu, mor bir elbise giydiğinizi söyledi, sizin *snodalı* bir hizmetçi değil, bir kraliçe olduğunuzu söyledi, ben de kahkahayı patlattım, dedim ki..."

"Anlayamadım?" diye araya girdi Hazan. "Kim bu kadın? Sana neden böyle şeyler söylüyor? O nereden biliyor..."

"Hazır sorular soruyorken, sen bu genç hanımın ismini nere-

den biliyorsun?” diye araya girdi Kamran. “İkiniz nasıl oluyor da böyle sarmaş dolaşsınız?”

“Affınıza sığınarak, ekselansları,” dedi Omid, “ben de size aynı soruyu sorabilirim.”

“Seni küçük rezil...”

Alize, “Aslında bu gece burada olmamın sebebi Omid,” diye sessizce araya girdi ve Kamran şaşkınlıkla kaskatı kesildi.

Onu her zamanki gibi büyülüyordu.

Alize’nin çocuğa gururla gülümsemesini izledi. “Beni öldürmeye çalıştığı için özür olarak beni baloya davet etti.”

Omid’in yüzü nasıl olduysa daha da kızardı. “Ah, ama ben sizi hiç öldürmeyecektim, hanımefendi.”

“Tahttan aldığın izni baloya bir kızı davet etmek için mi kullandın?” Kamran ağzı bir karış açık bir hâlde çocuğa bakakaldı. “Seni sinsi haydut. Kendini genç zampananın teki mi sanıyorsun?”

Omid kaşlarını çatı. “Sadece hatamı telafi etmeye çalışıyordum, efendim. Uygunsuz bir niyetim yoktu.”

“Ama o kadın kimdi?” diye bastırdı Hazan. “Sana bu genç hanımın” —Alize’ye gergin bir bakış attı— “bir kraliçe olduğunu söyleyen kadın?”

Kamran nazırına uyarıcı bir bakış attı. “Bir şaka olmalı şüphesiz, nazır. Çocuğu şaşırtmak için aptalca bir şaka.”

“Ah, hayır, efendim.” Omid başını anlayışlı bir tavırla sağa sola salladı. “Şaka yapmıyordu. Epey ciddi gibiydi, aslında korkuyordu. Ona çok kötü bir büyü yapan bir adamdan saklandığını söyledi, benden Alize’yi bulursam ona kaçmasını söylememi istedi.” Kaşlarını çatı. “Çok garip bir hanımdı.”

Prensi o anda bir korku dalgası, artık bir kenara atamadığı bir tedirginlik sardı. Büyü yapan bir adam mı? Suçlunun kimliğine dair şüphe yoktu.

Setar Kâhinleri’nin tamamı ölmüştü.

O gece Kral Cyrus dışında hiç kimsenin büyü yaptığından şüphelenilmiyordu. Bu canavar kral, başka ne tür felaketlere yol açacaktı?

Prens, benzer şekilde telaşlı görünen Hazan'la bakıştı.

"Omid," dedi Alize sessizce. "Bana bu hanımın nerede saklandığını gösterir misin?"

"Ekselansları," dedi Hazan aniden, bakışlarını bir kez daha yere çevirdi. "Gitmeniz gerek. Derhal gidin. Acele edin..."

"Evet, pekâlâ," dedi Kamran soğuk soğuk. "Kriz geçirmene gerek yok, nazır. İzin verersen..."

Sözü tiz, tüyler ürpertici bir çığlıkla kesildi.

OTUZ SEKİZ

سی و هشت

ALİZE KARGAŞAYA BALIKLAMA DALDI, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu, Omid hemen arkasındaydı. Zihni bunca açığa çıkmanın ardından zaten karmakarışık – ve şimdi bu mu? Ne oluyordu?

Hazan'ın prensin nazırı olduğunu fark edebilmek için beynini toplayabilecek ancak bir saniyesi, güvende olmadığı ve balodan ayrılması gerektiği uyarısını yaparken Kamran'la değil, *aslında onunla* konuşuyor olabileceğine dair tedirgin edici bir şüpheyi çözümlayebilmek içinse daha da az zamanı vardı.

Hazan öyle endişeli görünüyordu ki Alize'yi korkutmuştu.

Belki de zamanının tükendiğinden korkuyordu; yabancı, Alize'ye gece yarısından önce saraydan ayrılması gerektiğini söylemiş, ama yanından öyle kolayca ayrılmıştı ki Alize onun bunu gerçekten kastettiğini düşünmemişti. Ve yine de, eğer dediği doğruysa –Alize salondaki muazzam saate başını kaldırıp baktı– saatin dolmasına otuz beş dakika vardı. Çok vakti varmış gibi görünüyordu.

Hazan onun araca yalnız başına, yabancının yardımı olmadan ulaşmasını mı istiyordu? Haberler gönderdiğini söylemişti, ama hangi haberden bahsediyordu? Elbise ve ayakkabıların yanında gelen notları kastediyordu şüphesiz? Yoksa mesaj, kızıl saçlı genç adamın ortaya çıkışı mıydı?

Hayır, diye düşündü Alize, Hazan ayakkabılardan bahsediyor olmalıydı, bugün kaçışına yardımcı olabilecek başka ne haber almıştı ki?

Ah, Hazan'la baş başa bir kalabilseydi – bir dakikalığına da olsa...

Alize ilerlerken etrafına bakındı, Hazan'ın yüzünü görmeye çalıştı. Ama Kamran ve nazırı, kalabalık tarafından ondan daha

kolayca yutulmuşlardı. İnsan sürüsü, bir kargaşanın ortasında bile prence yol açmayı biliyordu.

Gerçi bu kargaşada bile bir tuhafılık vardı.

Haykırışlar dinmiş ama müzik de susmuştu. İnsanların büyük çoğunluğu patırtının merkezine doğru gidiyordu, bazılarının kafası öyle karışmıştı ki oldukları yerde donakalmışlardı; herkes bu korkunç çığlığı fazlaca heyecanlanmış bir misafirin atıp atmadığını görmek için bekliyormuş gibiydi – belki de genç bir kadın bayılmış, belki birisi fazlaca korkmuştu. Kimse paniklemek için bir sebep olup olmadığını bilmediği için, herkes akşamın keyfini çıkarmaya devam edip edemeyeceğini merak ediyormuş gibi görünüyordu.

Alize vücudunu kalabalığa bastırdı. Huda Hanım’a neler olduğunu, nereye gittiğini merak ediyordu. Sessizlik, dehşet dolu bir çığlıkla bir kez daha delindi. Alize genç kadının tanıdık sesini duyunca olduğu yerde donakaldı.

“Hayır,” diye bağııyordu Huda Hanım. “Hayır, ben– yapamazsın...”

Korku, Alize’nin midesini zift gibi doldurdu. Yabancı hiç şüphesiz Huda Hanım’a saldırıyordu –Alize bundan emindi– ama adamı buna iten sebebi anlayamıyordu. Sözünü neden bu kadar kolayca bozmuştu? Huda Hanım’a işkence etmek için sebebi neydi?

Alize’nin elleri birbirine kenetlendi, bedeni bir şeyler yapma dürtüsüyle sarsılırken biri kolunu çekiştirdi.

Omid.

“Hanımefendi,” dedi Omid telaşla, “bu size bahsettiğim, saklanan hanımın sesi. Sanırım yardıma ihtiyacı var.”

Alize on iki yaşındaki uzun boylu çocuğa baktı. “Evet,” dedi. “Beni ona çabucak götürebilir misin?”

“Derhâl, hanımefendi,” dedi Omid, harekete geçmeye başlamıştı bile. “Beni izleyin.”

Alize tek kelime etmeden çocuğu takip etti, ikisi birden insanların, iskemlelerin arasından kıvrıla kıvrıla geçip gittiler, arada bir masaların altından geçtiler. Alize, Omid’in tüm bu kargaşa arasındaki

dar, beklenmedik yolları keşfetmekte epeyce iyi olduğunu keşfetti. Sonuçta davranışlarına çekidüzen vermiş olsa da Omid eskiden bir sokak çocuğuydu ve kalabalıkta yolunu bulmayı iyi bilirdi.

Omid, Alize'yi müthiş bir hızla kalabalıktan geçirdi. Balo salonunun uzak köşesindeki karanlık bir oyuğa vardılar. Huda Hanım, uzun boylu birinin gölgesi gibi görünen bir siluetten geri geri giderek sakınıyor, kollarını vücudunun önünde tutarak kendini savunuyordu.

Alize bu gölgeyi tanıdığını hissetti.

Sert bir sesle, "Bekle," dedi, kolunu öne doğru uzatıp Omid'i durdurdu.

İkisini birden delikli bir tahta perdenin arkasına çekti. Eğilip sahneyi perdeye açılmış yıldız biçimindeki deliklerden izlediler. Alize'nin aklında, ne görmeyi beklediğine dair belirsiz fikirler vardı, ama bu hayaller gerçekten o kadar uzaktı ki ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Huda Hanım havaya kollarını değil, bir şamdanı kaldırmıştı ve uzun boylu gölgeye, sanki ona vuracakmış gibi yaklaşıyordu. "O kadar güçlü değilsin şimdi, değil mi?" diyordu. "Benim insafıma kalmışken o kadar da korkunç değilsin, hayır."

Yabancıнын o kinayeli, tanıdık sesi, "Dinle beni, geveze kız," dedi. "Onun hatırına sana karşı sabırlı olmaya çalıştım, ama işbirliği yapmazsan başka seçeneğim kalmayacak ve..."

"Hayır," diye bağırdı Huda Hanım. "Bir daha bana asla büyü yapmayacaksınız, beyefendi, asla, yoksa, yoksa ben —korkunç bir şey yaparım— sizi atlara çiğnetirim..."

"Sana daha fazla büyü yapacağımı söylemedim hiç," dedi adam sertçe. "Belki unutmuşsundur diye söylüyorum, ben kendi işime bakıyorken *sen benim* kafama vurdun —hanımlara hiç yaraşmayacak şekilde hem de— bu kadar şiddet, ben sana bu kadar iyiliksever davranıyorken..."

"*İyiliksever mi?*" diye haykırdı Huda Hanım. "Sesimi çaldın! Sonra da beni bir imparatorluk balosunun orta yerine, günlük muslin elbisemle bırakıverdin! Ailemin yanında değilim, gelişim

resmi olarak ilan edilmedi, kimse burada olduğumu bilmiyor ve şimdi prensle asla tanışamayacağım.” Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. “Davranışlarının ne kadar zalimce olduğunun farkında mısınız?” diye sordu, şamdanı ona doğru savurdu. Adam bu saldırılardan kaçındı. “Beni kimsenin bu şekilde görmesine izin veremem. Sosyal statüm zaten yerlerde değilmiş gibi, şimdi de saraydayım –bu mevsimin muhtemelen en önemli etkinliği için– ve saçlarımı yapmadım, dişlerimin arasına yemek sıkıştı, terliklerimi değiştirmedim, buradan eve nasıl döneceğime dair en ufak bir fikrim yok...”

“Biliyor musun, fikrimi değiştirdim,” dedi genç adam. “Belki de seni öldüreceğim. Gerçi, başkalarının fikirleri seni bu kadar rahatsız ediyorsa beynini de sarsabilirim...”

Huda Hanım üçüncü kez çılgılık attı.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı Omid. “Bu iyi olmadı.”

İnsanlar koşarak gelmeye, bir kalabalık oluşmaya başlamıştı, aralarında Hazan ve prens de vardı. Mavi gözlü yabancı iç çekip bir küfür mırıldanırken, karanlıklardan çıkıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle kendini cümle âleme ilan ederken Alize ve Omid gölgelere gizlenmiş bir hâlde onu izlediler.

Alize aniden endişeyle midесinin bulandığını hissetti.

“Hepiniz hoş geldiniz,” dedi yabancı. “Buraya bir gösteri izlemek için geldiğinizi görüyorum. Dileğinizi yerine getirmeye can atıyorum, ama itiraf etmeliyim ki tüm bu olanların hiçbirisi hayal ettiğim gibi gerçekleşmiyor. Gerçi biraz doğaçlama hep hoşuma gitmiştir.”

Birkaç metre çapında bir alev çemberi aniden kendisi ve Huda Hanım etrafında parladı. Ateşler bir metre boyundaydı, sıcaklık öyle boğucuydu ki Alize durduğu yerden bunu hissedebiliyordu.

Huda Hanım ağlamaya başladı, histeri krizi geçiriyormuş gibiydi. Alize’nin kalbi göğsünde hızla çarpıyordu; Omid’in hızla nefes aldığını duydu.

Tüm bu gece faciadan başka bir şey değildi.

Ve Kamran öne çıktı, kalabalık hep bir ağızdan nefesini tutup geri çekildi ve onu savunmasız bıraktı. Prens alevlere mümkün

olabildiğince yaklaştı ve Alize'nin ciğerleri sıkıştı. Alize, Kamran o anda arkadaşını rehin alan deli adamı incelerken korkudan titriyor, öfkeden köpürüyordu.

Çıldırılmış yabancıya *aptal*, diye haykırmak istedi. *Seni beyinsiz aptal.*

Bu arada prens, sözü geçen çılgına öyle özgüven dolu bir soğukkanlılıkla yaklaşıyordu ki, hiçbir tehlike olmadığı düşünülebilirdi.

"Ekselansları," dedi Kamran. "Misafirlerimize bu şekilde davranamazsınız. Sizden ateşinizi söndürmenizi ve hanımefendiyi bırakmanızı bir kez isteyeceğim."

Alize donakaldı, kaşlarını çatı. *Ekselansları mı?*

Kamran adamla dalga mı geçiyordu? Ardunya veliahtının böyle bir şey söylemesi için aklına başka hiçbir şey gelmiyordu, şaka-sına bile olsa...

Alize gözlerini kapattı, başının döndüğünü hissetti. Kamran'ın sesinin hatırası zihnini doldurdu.

Tulan kralını tam olarak nereden tanıyorsun?

Prens onu kalabalığın içinde bulabildiyse, mavi gözlü yabancıyla konuşurken de görmüş olmalıydı – göklerdeki şeytanlar aşkına, kim bilir hakkında neler düşünmüştü. Bir Ardunya prensiyle öpüştükten saatler sonra, Tulan kralıyla arkadaşlık ediyordu.

Alize bunun haince bir görüntü olduğunu kendi gözleriyle bile görebiliyordu.

Utanç Alize'nin cildini ani bir ısıyla yakıp geçti. Üstüne alınması veya sahiplenmesi gerekmeyen bir utançtı bu, ama bunu yine de hissetti. Şaşkınlığı ve tedirginliği üç kat arttı, zihni yeni sorular üretmeden duramıyordu.

Hazan, Tulan kralıyla bir anlaşma mı yapmıştı? Eğer öyleyse, nasıl? Neden? Bir nazır, bir krala, Alize'ye yardımcı olabilmek için kudretli bir imparatorluğun hükümdarı olarak saygınlığını tehlikeye atmasına neden olacak kadar büyük bir iyiliği nasıl sağlayabilirdi? Hazan neler karıştırmıştı?

Alize, yabancının sesini duyduğunda bir kez daha başını kaldırıp baktı.

"Siz de prens olmalısınız," diyordu. "Sevgili Prens Kamran, Setar'ın melankolik soylusu, sokak çocuklarıyla hizmetçilerin dostu. Şöhretiniz sizi aşıyor, efendim."

"Prensle nasıl böyle konuşursun, iğrenç domuz seni," diye haykırdı Huda Hanım, öfkeyle gözyaşlarını silip şamdanı başının üstünde kaldırdı. "Muhafızlar! Muhafızlar!"

"Ah, evet, lütfen," dedi genç kral. "Lütfen muhafızları çağır. Onları öne çıkar, günahlarını itiraf ettir. Kral Zal'ın emri altındaki herkes onun suçlarına ortaktır."

Kamran kılıcını çekti, alevlere öyle yaklaştı ki Alize korkuyla nefesini tuttu.

Prens ürkütücü bir sakinlikle, "Krala kendi evinde, kendi topraklarında dil uzatırsın ha?" diye sordu. "Kızı derhal bırak, yoksa kelleni alırım."

"Lütfen söyleyin, efendim, kelleme nasıl ulaşacaksınız? Hangi büyüyle ateşlerin içinden geçip bana ulaşacaksınız? Kâhinlerinizin rümü ölmüşken hangi kudretle gücümü söndüreceksiniz?"

O anda oda haykırışlarla, bağrıışlarla, şaşkınlık ve korku dolu çığlıklarla patladı. Alize olduğu yerde dönüp tüm bu manzarayı içine çekti. Kalbi göğsünde hızla atmaya bırakamıyordu.

"Bu doğru mu?"

"Adam çıldırmış..."

"Kral nerede?"

"... ama bu doğru olamaz..."

"Tek kelimesine bile inanmayın..."

"Kral Kral nerede?"

Ve Kral Zal ortaya çıktı, kalabalığın arasında sessiz ve gururlu bir ifadeyle ilerledi, kocaman bir tacın ağırlığı altında bile başı dimdikti.

Genç kral ateşini hemen söndürdü, bu arada Huda Hanım'ı da serbest bıraktı. Birkaç kişi yanına koşup güvenli bir yere geçmesine yardımcı oldular. Bu arada mavi gözlü aptal, Kral Zal'la

buluşmak için öne fırladı, iki kralı içine hapseden bir ateş çemberi daha oluşturdu.

Alize o anda, bu kızıl saçlı haydutla herhangi bir yere gitmek-tense lağımlarda çürümeyi tercih edeceğini fark etti. Yerine getirmesi gereken birkaç görev buydu demek? Uzun sürmeyeceğini iddia ettiği iş buydu?

Ah, Alize onu tokatlamak istiyordu.

“Savaşın benimle, değil mi?” diye sordu Kral Zal sessizce.

“Kesinlikle hayır,” dedi aptal neşeli bir sesle. “Savaş olmayacak, majesteleri. Sizinle işim bittiğinde, hayatınızı sona erdirmem için bana yalvaracaksınız.”

Kral Zal bir kahkaha attı.

Kalabalıktan biri, “Askerleri çağırın! Hâkimleri çağırın!” diye haykırdı.

“Hâkimler mi?” Güneyli kral yüksek sesle güldü. “Sizin şu etkisiz, yozlaşmış yetkilileriniz mi yani? Söyleyin bana, Ardunya’nın soyluları, hâkimlerinize sokak çocuklarını toplamak için taht tarafından fazladan ödeme yapıldığını biliyor muydunuz?”

Alize, Omid’in yanı başında gerildiğini hissetti.

“Ah, bakışlarınızdan bunu bilmediğinizi görebiliyorum. Hem neden bilesiniz ki? Yetim düşmüş çocuklar kimin umurunda?”

Kral Zal sert bir sesle, “Bizden ne istiyorsun?” diye sordu. Görünüşi değişmişti –öfkeliydi, evet– ama Alize, onun bir an için...

Korkmuş görüldüğünü düşündü.

“Ben mi?” Çılgın adam kendine işaret etti. “Ne mi istiyorum? Çok şey istiyorum, ekselansları. Babamın günahlarının bedelini ödeyebilmek için kuruyup kaldım ve bundan, bu kadar zalim bir efendiye borçlu kalmaktan bıktım usandım. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz, değil mi?”

Kral Zal kılıcını çekti.

Güneyli kral bir kez daha güldü. “Bana gerçekten meydan mı okuyacaksınız?”

“Majesteleri, lütfen...” Kamran ateş çemberine girmek istermiş gibi öne çıktı, Kral Zal onu durdurmak için bir elini kaldırdı.

“Bu gece ne olursa olsun,” dedi Kral Zal, “bu imparatorluğa olan görevini unutmamalısın.”

“Evet, ama...”

“Bu kadarı yeter, çocuğum,” diye gürledi kral. “Şimdi beni, kendi savaşımı vermem için yalnız bırakmalısın.”

“Size daha önce de söylediğim gibi, ekselansları,” dedi çılgın adam yine. “Savaş olmayacak.”

Tulan kralı kolunu gösterişli bir hareketle kaldırdı ve Kral Zal’ın giydiği cüppe omuzlarından yırtıldı. Pul pul olmuş, solgun cildi geniş şeritler hâlinde ortaya çıktı.

Kralın yüzü gevşedi, önce kendini, sonra da Güneyli düşmanını incelerken afallamıştı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Bunu yapamazsın.”

Çılgın adam kalabalığa doğru, “Üstünde düşünmeyecek misiniz?” diye bağırdı. “Hâkimlerin, buldukları sokak çocuklarıyla neler yaptıklarını tahmin etmeye çalışmayacak mısınız?”

Alize aniden nefes alamadığını hissetti.

Odadaki sesler susmuş, ışıklar kararmış gibiydi, sadece şiddetli nefesinin sesini duyuyor, sadece önündeki dehşet dolu manzarayı görüyordu.

Gözlerini kapattı.

*Bir zamanlar bir adam vardı
iki omzunda birer yılan taşırdı.
Yılanlar iyice beslenirse
efendileri yaşlanmayı bırakırdı.*

*Ne yediklerini kimse bilmezdi,
çocuklar bulunduğu bile
beyinleri kafataslarından sökülmüş
bedenleri yayılmış yerde.*

“Bu doğru,” diye fısıldadı Omid, sesi titriyordu. “Ben— ben bunu gördüm, hanımefendi. Bunun olduğunu gördüm. Ama kim-

se sokak çocuklarına inanmaz, hanımefendi, herkes yalan söylediğimizi düşünür – ve bizi tehdit etmeye başladılar, ağzımızı açarsak bizi almaya geleceklerini söylediler...”

Alize nefesini tuttu, bir elini ağzının üstüne kapattı. “Ah, Omid,” diye haykırdı. “Ah, çok üzgünüm...”

Derisi köseleyi andıran iki beyaz yılan, Ardunya kralının omuzlarından yükseldi, iştahla tıslıyor, çenelerini açıp kapatıyorlardı.

Kral Zal’ın kılıcı bir şakırtıyla yere düştü.

OTUZ DOKUZ

سی ونہ

KAMRAN, GÖZLERİNİN DOĞRU OLDUĞUNA yemin ettiği bu görüntüye inanmayı reddederken bile kalbinin göğsünde paramparça olduğunu hissetti.

Müthiş bir dehşetti bu.

Prens, dünyanın her yerinde şeytanla anlaşmalar yapan krallar olduğunu biliyordu – bunu duymuştu elbette. Güç, aşk veya toprak karşılığında ruhlarının bir parçasını şeytana satarlardı. Hikâyelerde İblis’in bu dünyadaki her hükümdara taç giydikleri günde kendini gösterdiği anlatılırdı.

Bu hikâyelerin hiçbiri mutlu sonla bitmezdi.

Kral Zal, Kamran’ın hayatı boyunca onu İblis’e karşı uyarmış, ona asla şeytanın tekliflerini kabul etmemesini telkin etmişti. O zaman nasıl olur da...

“Hayır,” diye fısıldadı Kamran. “Hayır, bu imkânsız...”

“Sevgili kralınızın yıllar önce ölmüş olması gerekirdi,” diyordu Cyrus. “Ama melankolik prensiniz tahta geçmek için çok küçüktü, değil mi? Babasının ölümü onu çok üzmüş, çok korkutmuş, kalbini fena hâlde kırmıştı. O yüzden büyük, adil Kral Zal, hayatını uzatması için şeytanla bir anlaşma yaptı.” Bir duraksama oldu. “Değil mi, majesteleri?”

“Yeter,” dedi Kral Zal, gözlerini yere çevirdi. “Daha fazlasını anlatman gerekmiyor. Beni şimdi öldürsen herkes için daha iyi olur.”

Cyrus bunu umursamadı. “Şeytanla yapılan anlaşmaların kanlı olduğunun farkında değildi elbette. Yılanlar ömrünü uzatıyor, evet, ama bir yılanın bile yemeğe ihtiyacı vardır, değil mi?”

Kamran zorlukla nefes alabiliyordu.

Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Bu açıklamalar onu felç etmiş gibi hissediyordu, kendi duygularının karmaşasıyla aklı karışmıştı. Böylesine alçalmış bir adamı nasıl savunabilirdi? Sevdiği büyükbabasını nasıl savunmazdı? Kral, genç prensin hayatını kurtarmak için, Kamran'ın çocukluğunu biraz daha yaşayabilmesi için ruhunu satmıştı...

“Evet, bu doğru,” dedi Cyrus. “Küçük çocukların taze beyinlerini yiyorlar.” Yoktan ıslak bir et öbeği yaratıp yılanlara attı. “Yani, sokak çocuklarının. Düşkünler ve fakirler kolayca gözden çıkarılabiliyor sonuçta, değil mi?”

Yılanlar tıslayıp birbirlerini kapmaya, boyunlarını sağa sola sallayarak lokmayı yakalamaya çalıştılar, yılanlardan biri eti ardına kadar açtığı ağzıyla tuttu.

Korku dolu çığlıklar sessizliği yarıp geçti, bir kadın başka birinin kollarında baygınlık geçirdi.

Prens bir çelik parıltısı gördü.

Cyrus'un elinde bir kılıç belirdi ve Kamran düşünmeden harekete geçip öne fırladı – ama çok geç kalmıştı. Tulan kralı, kılıcını ona rıza gösteren büyükbabasının göğsüne saplamıştı.

Kamran az kalsın dizleri üstüne yıkılacaktı.

Nefesini tutup saldırdı, Cyrus'a ulaşmak için ateşlerin arasından atlarken kılıcını çekti. Vücudunun yandığını fark etmedi, kalabalıktan yükselen çığlıkları duymadı. Cyrus eğilir gibi yaptı, aniden saldırıya geçip kılıcını çaprazlamasına savurdu; Kamran rakibinin kılıcını öyle şiddetli bir darbeye karşıladı ki bu darbenin içinde titrediğini hissetti. Haykırarak öne doğru ilerledi, Cyrus'u birkaç adım geriye sürükledi.

Tulan kralı hemen doğruldu, sonra da saldırıya geçti, kılıcı titrek ışıkların altında parıldıyordu. Kamran darbeyi savuşturup olduğu yerde döndü, kılıcını havada savurup çeliğe çarptı, kılıçlar çarpıştı, kayıp giderlerken havayı yarıdılar.

“Savaşım seninle değil, efkârlı prens,” dedi Cyrus, bir adım geri giderken nefes nefeseydi. “Bu gece ölmen gerekmiyor. İmparatorluğunu hükümdarsız bırakman gerekmiyor.”

Kamran, büyükbabasının gerçekten ölmüş olduğunu fark ettiğinde donakaldı. Ardunya artık onundu.

Kral olarak yönetmek için.

Saldırıya geçerken haykırdı, Cyrus'un üstüne atladı. Cyrus bu darbeyi savuşturdu ve kılıcını müthiş bir şiddetle aşağıya doğru savurdu. Kamran bu darbeyi karşılamak için diz çöktü, ama kılıç tutan kolu fena hâlde yanmıştı ve uzun süre dayanamıyordu.

Kılıcı bir şakırtıyla yere düştü.

Cyrus geri çekildi, göğsü inip kalkıyordu. Kılıcını, hiç şüphesiz son darbeyi indirmek için başının üstünde kaldırdı.

Kamran gözlerini kapattı. O anda kaderiyle barıştı, öleceğini ve kralını, büyükbabasını savunurken can vereceğini kabullendi.

Birinin, "*Hayır!*" diye haykırdığını duydu.

Kamran mermer zemini döven çizmelerin gümbürtüsünü duydu ve şaşkın bir hâlde başını kaldırıp baktı, gözlerine inanmakta zorlanıyordu. Alize etrafındaki insanları itip geçerek ona doğru koşuyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Kamran. "Ateş..."

KIRK

تحميل

ALİZE HİÇ ALDIRIŞ ETMEDEN cehennemin içinden koşarak geçti, incecik elbisesi alev alınca çıplak elleriyle hemen söndürdü. Kalbi göğsünde sıkışarak Kamran'a baktı, onun hayatta olduğundan, çok kötü yaralanmadığından emin olmak için sahip olduğu saniyeleri harcadı.

Kamran ona hayretle bakıyordu.

Sağ kolunun geniş bir kısmı kanıyordu – giysileriyle birlikte yanmıştı. Elbisenin geri kalanı tamir edilemeyecek derecede zarar görmüş, bazı kısımları iyice alazlanmıştı. Ama Kamran, çarpışmada edindiği birkaç kesik ve çizik dışında iyi görünüyordu. Yine de yaralarının farkında değilmiş gibiydi, alnındaki kesiği bile fark etmemişti, kan şakaklarından yavaşça süzülüyordu.

Dehşetle sessizliğe bürünen kalabalık aniden fısıldaşmaya, kalp ve hayal kırıklığıyla nefeslerini tutmaya başlamıştı.

Alize, Tulan kralına döndü.

İs bağlamış elbisesi, kurumla kaplı teniyle ona doğru koştu, kılıcı donakalmış elinden çekip aldı ve yere fırlattı, kılıç bir şangırtıyla düştü. Genç kral Alize'ye, o sanki onu bir lokmada yutmak için gelmiş korkunç bir deniz canavarıymış gibi bakıyordu.

"Ne cüretle," diye haykırdı Alize. "Seni korkunç yaratık. Seni işe yaramaz canavar. Bunu *nasıl* yaparsın..."

"Sen— sen nasıl..." Cyrus hâlâ ağzı bir karış açık hâlde ona bakıyordu. "Ateşin içinden nasıl geçtin? Neden — yanmıyorsun?"

"Seni iğrenç, rezil adam," dedi Alize öfkeyle. "Benim *kim* olduğumu biliyorsun, ama *ne* olduğumu bilmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır."

Alize Cyrus'un suratına sert bir tokat indirdi. Cyrus darbenin şiddetiyle sendeledi. Güneyli kral geri çekildi, bir sütuna kafasını çarpıp kendini topladı. Yeniden başını kaldırıp bakması bir ânını aldı ve bunu yaptığında Alize adamın ağzının kanlar içinde olduğunu gördü. Cyrus yere kan tükürdü.

Ve bir kahkaha attı.

"Lanet gelsin," dedi usulca. "Senin bir Cin olduğunu söylemedi bana."

Alize irkildi. "Kim?"

"Ortak dostumuz."

"Hazan mı?"

"Hazan?" Kızıl saçlı kral gülüp ağzındaki kanı sildi. "*Hazan* mı? Tabii ki *Hazan* değil." Kamran'a dönüp, "Dikkatli ol, kral, dostların bile sana ihanet etmiş gibi görünüyor," dedi.

Alize, Kamran'ın gözlerine bakmak için döndüğünde Kamran'ın ona bakış şeklini gördü –ihanetin acısını, dehşet parıltısını– ve Kamran kendini kapatıp içine çekildi.

Gözleri kapkara kesildi.

Alize ona gitmek, durumu açıklamak istiyordu...

Kamran o anda balo salonunu dolduran muhafızlardan biriyle baktı ve tüm bu kargaşadan kaçmaya çalışan tek kişi olduğu çok geçmeden ortaya çıkan Hazan, kolları sırtına acı verecek şekilde bağlanmış bir hâlde saniyeler sonra yakalandı. Odanın sessizliği o an için sağır ediciydi; Hazan sürüklenip götürülürken itirazları sessizliği delip geçiyordu.

Ve Alize'nin içini müthiş bir korku sardı.

Bir doğruluk perdesinin ağır ağır etrafında oluştuğunu hissetti, anlayış iplikleri birbirine dolanıyor, uzun zamandır yanlış anladığı bir sorunun cevabını oluşturmak için birbirlerine bağlanıyordu.

Tabii ki Hazan değil.

Hazan asla bu kaderi onun için planlamamıştı. Hazan kibar ve güvenilir biriydi, gerçekten de onun iyiliğini istiyordu. Ama bu– bu zalimce bir hileden ibaretti, değil mi?

Bizzat şeytan tarafından kandırılmıştı.

Neden?

“İblis,” dedi, sesi kuşku doluydu. “Bunca zamandır şeytandan bahsediyorsun. Neden? Neden beni almak için seni gönderdi? Hayatımı neden onun umurunda?”

Tulan kralı kaşlarını çattı. “Bu çok açık değil mi? Senin hükmetmeni istiyor.”

Alize, Kamran’ın hızla nefes almasını, etraflarındaki kalabalığın homurdanmaya başlamasını duydu. Bu konuşma delilikten ibaretti. Alize etraflarında bir kalabalığın toplandığını – cümle Ar-dunya’nın onları duyabildiğini neredeyse unutmuştu...

Güneyli kral bu kez daha yüksek sesle kahkaha attı, aniden aklını kaçırmış gibi görünüyordu. “Dünyaya bir *Cin kraliçesinin* hükmetmesini istiyor. Ah, ne kıskırtıcı. Mükemmel bir intikam.”

Alize o anda renginin attığını hissetti, ellerinin titremeye başlamasını izledi. Aklında kırılğan, onu tepeden tırnağa sarsan bir tahmin oluşmaya başladı:

İblis onu kullanmak istiyordu.

Onu başa getirip kontrolüne almak istiyordu; hiç şüphesiz ona karşı gelen Kil’in, düşüşü için suçladığı varlıkların topluca yıkımını sağlamak için.

Alize, mavi gözlü kraldan ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Tuhaf bir delilik, ötesini göremediği bir korku onu sarmıştı. Hiç düşünmeden başını kaldırıp saate baktı.

Gece yarısına beş dakika vardı.

Alize çıkışa doğru koşmaya başladı, ateş çemberinden ikinci kez yara almadan çıktı, elbisesinden geriye kalanlar bir kez daha alev aldılar. Alize her ne kadar nereye gittiğini bilmese de koşarken elbiseye yayılan ateşi söndürdü.

Tulan kralı peşinden seslendi.

“Dur— nereye gidiyorsun? Anlaşmamız vardı— ne olursa olsun kaçmana izin yoktu...”

“Bunu yapmak zorundayım,” dedi Alize çaresizce. Kelimeler ağzından çıkarken bile bunun kulağa delice geldiğini biliyordu,

şeytandan kaçış, fısıltılarından kurtuluş yoktu. Yine de o anda onu saran acı yüzünden mantıksızca davranıyordu.

“Üzgünüm,” diye haykırdı. “Üzgünüm, ama gitmem gerekiyor – saklanacak bir yer bulmam gerek, onun bulamayacağı...”

Alize o anda midesine bir şeyin çarptığını hissetti. Sert bir esinti gibi bir şey; bir kanat. Ayakları aniden havayı tekmelemeye, bedenini yukarıya, havaya doğru çekmeye başladı.

Alize haykırdı.

Kamran ateşten kafesinin kenarına koşup, “Alize!” diye bağırdı. “Alize...”

Bedeni yükselirken panik ciğerlerini dolduruyordu. “Durdur şunu,” diye haykırdı, kollarını savuruyordu. “İndir beni!”

Kendini aynı anda hem felç olmuş hem de ağırlıksız hissetti, bedeninin hareketleri tamamen kontrolünün dışındaydı.

Bu kara büyü onu aya mı uçuracaktı? Bir gölde boğacak mıydı? Bir kılıca mı saplayacaktı?

Haykırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Tavana kadar yükselmişti, çatı kirişlerine yaklaşıyordu. Altındaki insanları seçmek zordu, sesleri anlaşılmıyordu...

Ve bir çatırtı duyuldu.

Muazzam büyüklükte bir yaratık saray duvarlarını yıkıp geçti. Meşinle kaplı gibi görünen bedeni parlak pullarla ışıldıyordu, kanat açıklığı oda kadardı. Kalabalık haykırıp bağırdı, siper almak için kendini yere attı. Bu arada Alize gözlerini ondan ayıramıyordu.

Daha önce hiç bir ejderha görmemişti.

Ejderha yere doğru pike yapıp kükredi, dikenlerle kaplı uzun kuyruğu duvara çarptı, mermerde izler bıraktı.

Ve Alize bir top güllesi gibi salıverildi.

Yere müthiş bir hızla çakılıyordu, çığlıkları kulaklarını dolduruyor, diğer bütün sesleri boğuyordu. Ölmek üzere olduğunu, yere çarptığında ikiye bölüneceğini algılayacak zamanı bile yoktu...

Ejderha bir dalışla onu yakaladı ve sırtına sertçe çarptı.

Alize şiddetle öne doğru yalpaladı, dengesini kaybetmek üzereyken o anda uçuşa geçen yaratığın dikenli ensesine tutundu.

Yukarıya doğru fırlarken Alize geriye doğru düştü, başı dönüyor, kalbi göğsünde çarpıyordu. Tutunabilmek, aklını başına toplayabilmek için elinden geleni yapıyordu. Ejderha bir kez daha kükrediydi, muazzam kanatlarını çırpıttı, onları sarayın yıkılmış duvarından dışarı, karanlık gökyüzüne uçurdu.

Alize uzunca bir süre hareket etmedi.

Korku ve kuşku onu felç etmiş gibiydi, zihni bir belirsizlik fırtınasıyla çalkalanıyordu. Vücudu, parmaklarının ucu usulca yeniden uyanmaya başladı. Alize çok geçmeden yüzüne çarpan rüzgârı hissetti, karanlık gökyüzünün yıldızlarla kaplı bir battaniye gibi etrafına sarındığını gördü.

Yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Yaratık ağır ve katıydı, nereye gittiğini biliyormuş gibi görünüyordu. Alize ciğerlerini havayla doldurdu, içindeki panik kalıntılarını temizlemeye, kendini bu vahşi yaratığa tutunduğu sürece güvende olacağına ikna etmeye çalıştı. İncecik elbisesinden geriye kalanların arasından tenine sürtünen yumuşak iplikleri hissettiğinde aniden olduğu yerde kıpırdandı, ne olduğunu anlamak için başını eğdi. Küçük bir halının üstünde oturuyor olduğunu fark etmemişti, bu da...

Alize az kalsın bir çılgılık daha atacaktı.

Ejderha ortadan kaybolmuştu. Hâlâ *oradaydı* —Alize altındaki yaratığı, kösele gibi derisini hissedebiliyordu— ama yaratık gökte görünmez olmuştu, Alize desenli bir halının üstünde, havada asılı kalmış gibi görünüyordu.

Fena halde rahatsız edici bir şeydi bu.

Yine de o anda yaratığın neden ortadan kaybolduğunu anladı. Gövdesi görüş alanını kapatmadığında Alize altındaki dünyayı, ötesindeki dünyayı görebiliyordu.

Alize nereye gittiğini bilmiyordu ama o anda panik olmamaya zorladı. Sonuçta onu saran sessizlikte garip bir huzur vardı.

Sinirleri gevşerken zihni uyandı. Çizmelerini hızla çıkarıp geceye fırlattı. Onların karanlıkta kaybolup gittiklerini görmek Alize'yi memnun etmişti.

Rahatlamıştı.

Anı bir çarpma hissi halinin ağırlığını değiştirince Alize irkildi. Dönüp baktığında kalbi bir kez daha hızla çarpmaya başladı; davetsiz yol arkadaşının yüzünü gördüğündeyse kendini çizmelerle birlikte aşağı atabileceğini düşündü.

“Hayır,” diye fısıldadı.

“Bu *benim* ejderham,” dedi Tulan kralı. “Ejderhamı çalmaya izin yok.”

“Onu çalmadım, yaratık beni... sen buraya nasıl geldin? Uçabiliyor musun?”

Adam bunu duyunca güldü. “Güçlü Ardunya İmparatorluğu, bu basit numaraların seni etkileyebileceği kadar büyü fakiri mi?”

“Evet,” dedi Alize, gözlerini kırıştırdı. Sonra da, “Adın ne?” diye sordu.

“Ne alakasız bir soru. İsmimi neden bilmek istiyorsun?”

“Senden daha rahat nefret edebilmek için.”

“Ah. O hâlde, bana Cyrus diyebilirsin.”

“Cyrus,” dedi Alize. “Seni çekilmez canavar. Nereye gidiyoruz?”

Hakaretleri Cyrus’un üstünde hiçbir etki yaratamamış gibiydi, “Hâlâ anlayamadın mı?” diye sorarken gülümsüyordu.

“Bu oyunlar için sinirlerim fazlaca yıpranmış durumda. Lütfen bana, beni şimdi hangi korkunç kaderin beklediğini söyle.”

“Ah, kaderlerin en korkuncu, korkarım ki. Şu anda Tulan’a doğru yol alıyoruz.”

Nosta cildinde alev alev yanarken Alize korkuyla kaskatı kesildiğini hissetti. Şaşkındı, evet, korkuyordu da, ama bir imparatorluğun hükümdarının kendi topraklarını böyle kötülediğini duymak...

“Tulan gerçekten o kadar berbat bir yer mi?”

“Tulan mı?” Adamın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. “Kesinlikle hayır. Tulan’ın tek santimetrekaresi bile Ardunya’nın tamamından daha nefes kesicidir. Ve bu inkâr edilemez bir gerçek, benim kişisel fikrim değil.”

“Ama o zaman” —Alize kaşlarını çattı— “neden bunun kaderlerin en korkuncu olduğunu söyledin?”

"Ah. O." Cyrus gözlerini kaçırdı, karanlık gökyüzünü taradı.
"Ee. Ortak dostumuza çok büyük bir borcum olduğunu söylediği-
mi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ve sana yardım etmemin onun kabul edeceği tek ödeme şekli
olduğunu da hatırlıyorsun?"

Alize yutkundu. "Evet."

"Sana senin bir Cin kraliçesi olmanı, imparatorluğa istediğini
söylediğimi de hatırlıyor musun?"

Alize başını yukarı aşağı salladı.

"Eh. Krallığın yok," dedi Cyrus. "Yönetecek toprakların yok.
Hükmedecek bir imparatorluğun yok."

"Hayır," dedi Alize usulca. "Yok."

"Peki o zaman. Tulan'a geliyorsun," dedi Cyrus, hafif bir nefes
aldı. "Benimle evlenmek için."

Alize tiz bir haykırışla ejderhadan düştü.

New York Times ve *USA Today*'in
çoksatan serisi *Bana Dokunma*'nın
yazarı. Onu genellikle çokça kahve
içmiş hâlde kitaplarına gömülmüş
bulabilirsiniz. İnternette ise ona
@TaherehMafi kullanıcı adıyla veya
www.taherehbooks.com adresinden
ulaşabilirsiniz.

KAPAK GÖRSELİ ©ALEXIS FRANKLIN
YAZAR FOTOĞRAFI ©RANSOM RIGGS